

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Third

Chương một C

Third (thứ ba)

“Tôi đã nhìn qua mắt nó, nghe qua tai nó, và tôi nói cho anh biết chính là thằng nhóc đó. Hay ít ra cũng là cực hạn mà chúng ta có thể mong đợi được.”

“Anh cũng nói thế về thằng anh.”

“Thằng anh nó kiểm tra không đậu. Vì những lý do khác. Không phải vì khả năng.”

“Con chị cũng thế. Và có nhiều nghi ngờ về thằng nhóc. Nó quá dễ bảo. Quá dễ dàng vâng theo ý muốn của người khác.”

“Nếu người đó là kẻ thù thì không.”

“Vậy chúng ta phải làm gì? Lúc nào cũng bao quanh nó với kẻ thù sao?”

“Nếu cần thiết.”

“Tôi tưởng anh thích thằng nhỏ.”

“Nếu bọn sâu bọ bắt được nó, chúng sẽ làm tôi trở thành người nó thích nhất.”

“Được rồi. Dù sao chúng ta cũng đang cứu thế giới mà. Chọn nó đi.”

***

Cô nhân viên mỉm cười hiền hậu, vuốt tóc nó và nói, “Andrew, cô chắc rằng giờ đây cháu đã chán ngấy cái máy quan sát khủng khiếp đó rồi phải không. Cô có tin tốt với cháu đây. Cái máy đó sẽ được lấy ra hôm nay. Cô chú chỉ lấy nó ra ngay lập tức, và không có đau đâu.”

Ender gật đầu. Một lời nói dối, dĩ nhiên, là sẽ không đau. Nhưng bởi vì người lớn luôn nói câu đó khi chắc chắn có đau đớn, cậu bé tin rằng đó là lời phán đoán tương lai chính xác nhất. Có khi lời nói dối còn đáng tin hơn là sự thật.

“Cháu qua đây, Andrew, ngồi trên bàn xét nghiệm này. Bác sĩ sẽ đến ngay.”

Máy quan sát mất đi. Ender cố tưởng tượng đến cái máy nhỏ xíu không còn nằm đằng sau cổ cậu nữa. Mình sẽ nằm ngửa trên giường và sẽ không cần lên nó. Mình sẽ không còn thấy nó nhột nhột và nóng dần lên khi đi tắm.

Và Peter sẽ không còn ghét mình nữa. Mình sẽ về nhà và cho anh thấy là máy quan sát đã không còn, anh ấy sẽ nhận ra mình cũng không được chọn. Là mình chỉ là một đứa trẻ bình thường, như anh ấy. Rồi mọi việc sẽ không đến nỗi tệ. Anh ấy sẽ tha thứ cho mình đã giữ máy lâu hơn ảnh cả năm. Tội mình sẽ là – không phải bạn bè, có lẽ. Không, Peter quá nguy hiểm. Peter quá thường giận dữ. Anh em vậy. Không phải kẻ thù, không phải bạn bè, nhưng là anh em – sống trong một căn nhà. Anh sẽ không ghét mình nữa, anh sẽ để cho mình yên. Và khi anh muốn chơi trò người bọ và phi hành gia, có lẽ mình sẽ không cần phải chơi, có lẽ mình có thể đi đọc sách.

Nhưng Ender biết, ngay cả khi cậu nghĩ vậy, là Peter sẽ không để yên cho cậu. Có một cái gì đó trong ánh mắt của Peter, khi anh ấy trong cơn giận dữ, và khi nào Ender nhìn thấy ánh mắt đó, cái tia sáng ấy, cậu biết điều duy nhất Peter không làm là để yên cho cậu. Anh đang luyện piano, Ender. Đến đây lật trang cho anh. Ồ, phải chăng cậu bé có máy quan sát quá bận rộn để giúp anh nó? Nó quá thông minh sao? Đi giết tụi người bọ à, phi hành gia? Không, không, tôi không muốn cậu giúp. Tao có thể tự làm, thẳng khốn, thẳng Third.

“Không tốn nhiều thời gian đâu, Andrew,” bác sĩ nói.

Ender gật đầu.

“Nó được thiết kế để bị gỡ bỏ. Không nhiễm trùng, không hư hại. Nhưng sẽ hơi bị nhột, và vài người nói là họ có cảm tưởng như mất mát cái gì. Cháu sẽ nhìn xung quanh để tìm kiếm gì đó. Cháu tìm, nhưng sẽ không thể tìm thấy, và sẽ không nhớ ra được là tìm cái gì. Nên ta nói với cháu. Đó là cái máy quan sát cháu đang tìm, và nó không có ở đó. Trong vài ngày cảm giác ấy sẽ không còn nữa.”

Vị bác sĩ vặn cái gì đó ở đằng sau cổ Ender. Đột nhiên cơn đau xuyên suốt qua người cậu như một mũi kim đâm từ đầu đến chân. Ender cảm giác lưng mình giật mạnh, thân hình uốn cong người ra sau, đầu vật xuống giường. Cậu cảm giác được hai chân mình đang quấy đạp, cánh tay xiết vào nhau, bấu chặt đau đớn.

“Deedee!” bác sĩ la lớn. “Tôi cần cô!” Cô y tá chạy vào, hết hồn. “Phải thả lỏng các cơ bắp. Đưa nó cho tôi mau! Cô còn đợi gì nữa!”

Một vật gì đó được trao tay; Ender không thể thấy được. Cậu đảo sang một bên và rút khỏi bàn xét nghiệm. “Chộp lấy nó!” y tá hét.

“Giữ chặt nó đi.”

“Bác sĩ, ông giữ nó đi, nó giãy mạnh quá.”

“Đừng dùng hết! Cô làm tim nó ngừng đập mất.”

Ender cảm thấy một cây kim đâm vào sau lưng chỉ trên áo mình một chút. Nó cháy bỏng, nhưng chỗ nào ngọn lửa lan đến, các cơ bắp của cậu nổi ra. Giờ đây cậu có thể hét lên vì sợ hãi và đau đớn.

“Cháu có sao không hả, Andrew?” cô y tá hỏi.

Ender không nhớ ra cả cách mở miệng nữa. Họ nhắc cậu lên bàn. Kiểm tra mạch đập, và những thứ khác; cậu không thể hiểu được tất cả.

Vị bác sĩ đang run rẩy; giọng ông khàn đi khi nói. “Bọn họ để mấy thứ này trong thẳng nhỏ trong ba năm liền, bọn họ muốn gì chứ? Chúng ta có thể làm hại nó, cô biết không? Chúng ta có thể làm óc nó ngừng hoạt động suốt đời.”

“Khi nào thuốc hết hiệu nghiệm?” cô y tá hỏi.

“Giữ nó ở đây ít nhất một tiếng. Chú ý coi chừng. Nếu nó chưa nói được sau khoảng mười lăm phút, kêu tôi. Có thể làm tê liệt nó mãi mãi. Tôi không có đầu óc của bọn sâu bọ.”

**

Cậu trở lại lớp cô Pumphrey chỉ mười lăm phút trước chuông tan học. Bước chân vẫn còn loạng choạng.

“Con có sao không hả, Andrew?” cô Phumphrey hỏi.

Cậu gật.

“Con bệnh sao?”

Cậu lắc đầu.

“Trông con không khỏe.”

“Con không sao.”

“Ngồi xuống đi, Andrew.”

Cậu cất bước về chỗ mình ngồi, nhưng ngừng lại. Mình tìm cái gì nhỉ? Mình không thể nhớ được mình đang tìm gì.

“Chỗ con bên kia kia,” cô Pumphrey nhắc.

Cậu ngồi xuống, nhưng có một cái gì khác cậu cần, một cái gì cậu đã mất. Mình sẽ tìm nó sau.

“Máy quan sát của cậu,” đứa con gái sau lưng thì thào.

Ender nhún vai.

“Máy quan sát của nó,” cô ta thì thào với người khác.

Ender với tay ra sau cổ mình. Có một cái băng dán. Nó đã mất rồi. Giờ đây cậu trở nên giống với mọi người.

“Mệt mỏi hả, Andy?” đứa con trai đằng sau cậu một dãy hỏi. Không thể nhớ ra tên nó. Peter. Không, người khác.

“Im lặng, Stilson,” cô Pumphrey nói. Stilson cười gằn.

Cô Pumphrey giảng về phép tính nhân. Ender nguệch ngoạc trên bàn, cậu vẽ đường chu tuyến của những hòn đảo, núi non, và bảo bàn hiển thị chúng thành hình ba chiều từ mỗi góc cạnh. Cô giáo biết, dĩ nhiên, là cậu không chú ý đến bài giảng, nhưng cô không gọi cậu làm gì. Cậu luôn biết câu trả lời, ngay cả khi cô nghĩ là cậu không chú ý.

Từ trong góc bàn một chữ hiện lên và bắt đầu chạy vòng quanh phía ngoài. Lúc đầu nó còn bị lật ngược, nhưng Ender biết từ đó ngay trước khi nó đi xuống phía dưới bàn và lật trở lên.

THIRD

Ender mỉm cười. Cậu là người đã nghĩ ra cách nhắn tin và làm chúng chạy – ngay cả khi kẻ thù bí ẩn của cậu chửi cậu, cách nhắn tin này đã là một lời khen ngợi. Là một đứa con thứ ba không phải lỗi của cậu. Đó là ý kiến của chính phủ, họ là người đã cho phép – nếu không thì làm thế nào mà một đứa con thứ ba như Ender lại được đi học chứ? Và bây giờ máy quan sát đã không còn. Thí nghiệm mang tên Andrew Wiggin đã không thành công. Nếu có thể, cậu chắc họ ước gì lấy lại được các tờ giấy phép đã chấp thuận cậu được sinh ra. Không thành công, hãy xóa thí nghiệm đi.

Chuông reo. Mọi người đăng xuất ra khỏi bàn học hay là nhanh chóng gõ vào những lời nhắc nhở cho chính họ. Một vài người tải bài học hay dữ liệu về máy tính ở nhà. Vài người tụ tập ở máy in chờ in những thứ họ muốn khoe khoang. Ender duỗi tay ra bàn phím cỡ con nít gần mép bàn và tự hỏi không biết có bàn tay to lớn của người lớn sẽ có cảm giác ra sao. Chúng trông có vẻ to lớn và vụng về, các ngón tay mập mập, và bàn tay cứng nhắc. Dĩ nhiên, họ có bàn phím lớn hơn – nhưng làm sao mà những ngón tay mập mập đó vẽ được một đường thẳng đẹp, theo cách mà Ender làm được, một đường mỏng chính xác đến nỗi cậu có thể làm nó xoắn bảy mươi chín vòng từ tâm bàn đến mép bàn mà không đường nào đụng hoặc chồng lên nhau. Nó cho cậu có việc làm khi thầy giáo lái nhái về số học. Toán số học! Valentine đã dạy cho cậu

về số học khi cậu lên ba.

“Con khỏe chưa hả, Andrew?”

“Vâng, thưa cô.”

“Con sẽ trở xe buýt đấy.”

Ender gật đầu và đứng dậy. Những học sinh khác đã về hết. Tuy vậy có những đứa sẽ chờ, bọn quậy phá. Máy quan sát không còn cài trên cổ cậu nữa, để nghe những gì cậu nghe, và thấy những gì cậu thấy. Bọn chúng có thể nói bất cứ cái gì chúng thích. Chúng có thể đánh cậu – giờ đây không ai còn quan sát nữa, và không ai sẽ đến giải cứu Ender. Máy quan sát có vài lợi thế riêng và cậu sẽ nhớ chúng.

Đó là Stilson, dĩ nhiên. Cậu ta không lớn hơn những đứa trẻ khác, nhưng lại nhỉnh hơn Ender. Và có vài đứa khác đi cùng. Lúc nào cũng thế.

“Hey, Third.”

Đừng trả lời. Không gì để nói.

“Hey, Third, tụi tao kêu mày đó, Third, hey thằng yêu sâu bọ, chúng tao nói mày đó.”

Không nghĩ ra gì để trả lời. Bất cứ điều gì mình nói sẽ làm tệ hại hơn. Vì thế đừng nói gì cả.

“Hey, Third, hey, cút khô, mày rớt, phải không? Tưởng mày ngon hơn tụi tao, nhưng giờ mất máy rồi, Thirdie, có bandaid trên cổ mày.”

“Mấy người có cho tôi qua không?” Ender hỏi.

“Tụi tao có cho mày qua hả? Cho nó qua không?” Bọn chúng cười âm ỉ. “Tất nhiên tụi tao cho mày qua. Trước là tay mày, rồi đít mày, rồi có lẽ một đầu gối của mày.”

Những đứa khác bắt đầu hòa chung. “Mất máy rồi, Thirdie. Mất máy rồi, Thirdie.”

Stilson bắt đầu dùng một tay đẩy nó, một người phía sau lại đẩy nó tới trước mặt Stilson.

“Kéo cửa lừa xê,” ai đó nói.

“Tennis!”

“Ping-pong!”

Chuyện hôm nay sẽ không một có kết cuộc vui vẻ. Vì thế Ender quyết định cậu sẽ không là người bất hạnh nhất khi chung cuộc. Cánh tay Stilson đẩy tới, Ender chụp lấy. Hụt.

“Ồ, muốn đánh tao hả? Đánh tao hả, Thirdie?”

Mấy người phía sau Ender chụp lấy nó, giữ nó lại.

Ender không cảm thấy muốn cười chút nào, nhưng nó cười khan. “Ý mày là tụi bây phải họp với nhau lại để đánh một thằng Third như tao hả?”

“Tụi tao là người, không phải Third, đồ mặt cứt. Mày mạnh như cái địt của tao!”

Nhưng chúng thả cậu ra. Và ngay lập tức, Ender giơ chân đá thật cao và thật mạnh, trúng ngay lồng ngực của Stilson. Nó ngã xuống. Ender ngạc nhiên, cậu không nghĩ sẽ quật ngã Stilson với chỉ một cú đá. Cậu không nghĩ tới việc Stilson không nghiêm túc coi đây là trận đánh, rằng thằng bé chưa chuẩn bị để nhận một tấn công liều mạng.

Trong một giây, những đứa khác lùi lại, và Stilson nằm yên bất động. Bọn chúng đều không biết nó chết chưa. Ender, tuy nhiên, đang nghĩ cách đề bẹp các cuộc trả thù. Không cho chúng tụ tập tấn công cậu vào ngày mai. Ta phải thắng ngay bây giờ, và cho tất cả ngày sau, hoặc là ta phải đánh nhau mỗi ngày và càng ngày sẽ càng tệ hại hơn. Ender biết luật bất thành văn trong các trận đấu của con người, mặc dù cậu chỉ có sáu tuổi. Đánh kẻ tay không đã ngã trên đất là điều cấm kỵ; chỉ có dã thú mới làm thế.

Vì vậy Ender bước đến thân thể bất động của Stilson và đá một cái nữa, hấn học, vào xương sườn. Stilson rên rỉ lăn người ra tránh. Ender bước quanh và đá một cái nữa, ngay hạ bộ. Stilson không kêu lên được nữa; người nó bật cong lên, nước mắt chảy ràn rụa.

Ender lạnh lùng nhìn bọn còn lại. “Tụi bây có thể có ý nghĩ tụ tập đánh tao. Tụi bây có thể làm tao bị thương nặng. Nhưng hãy nhớ những gì tao làm cho đứa nào dám đụng tới tao. Từ đó tụi bây sẽ tự hỏi khi nào tao bắt được tụi bây, và lúc đó sẽ tệ như thế nào.” Nó lại đá vào mặt Stilson. Máu từ mũi thằng bé bắn ra đất. “Nó sẽ không như thế này thôi đâu,” Ender tiếp. “Sẽ còn tệ hơn thế nữa.”

Cậu quay lưng bước đi. Không ai theo sau. Cậu quẹo vào hành lang dẫn đến trạm xe buýt. Cậu nghe loáng thoáng tiếng bọn kia nói, “Geez. Nhìn kìa. Nó gần chết rồi.” Ender dựa đầu vào tường hành lang và đứng khóc cho đến khi xe buýt tới. Minh y hết như Peter. Lấy máy quan sát đi, và mình chỉ y hết như Peter.

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Peter

Chương 2

C

Peter “Được, máy đã bỏ. Thằng bé ra sao rồi?”

“Anh sống trong thân thể người khác trong vài năm, và quen với nó. Giờ nhìn mặt nó, tôi không thể hiểu được chuyện gì xảy ra. Tôi không quen nhìn nét mặt nó. Tôi đã quen với việc biết cảm nghĩ của nó rồi.”

“Thôi đi, chúng ta có phải nói chuyện phân tích tâm lý đâu. Chúng ta là lính, không phải bác sĩ. Anh vừa mới thấy nó đánh tôi tả thẳng cầm đầu.”

“Đánh tận tình lắm. Không chỉ đơn thuần đánh bại thằng kia, mà là tấn ra trò. Cứ như là Mazer Rackham ở...”

“Thôi đi. Vậy là theo phán đoán của hội đồng, nó đã đậu.”

“Hầu như thế. Để xem nó xử thằng anh thế nào, khi máy quan sát đã tắt.”

“Thằng anh nó. Anh không sợ thằng anh nó làm gì nó sao?”

“Anh là người bảo tôi rằng đây không phải là công việc không có rủi ro.”

“Tôi đã xem lại mấy cuộn băng cũ. Tôi không ngăn được. Tôi thích thằng bé. Có lẽ chúng ta sẽ làm hại nó.”

“Tất nhiên rồi. Đó là công việc của chúng ta. Chúng ta là mụ phù thủy độc ác. Hứa cho bánh kẹo, nhưng lại ăn thịt tụi nó.”

**

“Chị rất tiếc, Ender,” Valentine thì thào. Cô bé nhìn miếng băng dán trên cổ cậu.

Ender chạm bức tường và cánh cửa đóng lại sau lưng cậu. “Em không quan tâm. Còn vui vì mất nó là khác.”

“Cái gì mất?” Peter bước vào phòng khách, miệng nhai nhồm nhoàm bánh mì phết đậu phộng.

Ender không nhìn thấy Peter như một cậu bé mười tuổi xinh đẹp mà người lớn thấy, những lọn tóc quăn, đen, và khuôn mặt có thể thuộc về Alexander Đại Đế. Ender nhìn Peter chỉ để dò tìm trên đó cơn giận dữ hoặc buồn chán, những tâm trạng nguy hiểm hầu như lúc nào cũng dẫn đến đau đớn. Giờ đây mắt Peter đã khám phá ra miếng băng dính trên cổ cậu, tia nhìn giận dữ xuất hiện.

Valentine cũng nhìn thấy. “Giờ nó giống như hai chúng ta,” cô nói, cố xoa dịu trước khi anh hai có thời gian ra tay.

Nhưng Peter không để bị xoa dịu. “Như ta? Nó giữ cái máy quỹ đó đến lúc sáu tuổi. Mày mất nó hồi nào? Lúc ba tuổi. Tao mất trước lúc năm tuổi. Nó gần được nhận, thẳng quỹ nhỏ, thẳng sâu bọ.”

Như vậy là tốt, Ender nghĩ. Nói nữa đi, Peter. Nói là tốt.

“À, bây giờ bọn thiên thần bảo vệ không còn quan sát mày nữa,” Peter nói. “Bây giờ chúng không còn kiểm tra xem mày có đau đớn không, không còn lắng nghe xem tao nói gì, không còn nhìn thấy tao làm gì mày. Thấy thế nào? Thấy làm sao?”

Ender nhún vai.

Đột nhiên Peter mỉm cười và vỗ tay làm điệu bộ như thể vui mừng. “Mình cùng chơi sâu bọ và phi hành gia nào,” nó nói.

“Mẹ đâu rồi?” Valentine hỏi.

“Đi,” Peter đáp. “Tao làm chủ.”

“Em mách bố đấy.”

“Gọi đi,” Peter đáp. “Mày biết bố không bao giờ nghe.”

“Em chơi,” Ender thốt.

“Mày làm sâu bọ,” Peter phán.

“Hãy để nó làm phi hành gia một lần đi,” Valentine nói.

“Tránh cái mặt mập của mày ra,” Peter nói. “Đi lên lầu và chọn vũ khí đi.”

Sẽ không là một trò chơi vui, Ender biết đó không phải là một câu hỏi thắng thua. Khi trẻ con chơi trong sân vườn, cả một nhóm, bọn sâu bọ không bao giờ thắng, và có khi trò chơi trở nên tàn nhẫn. Nhưng ở trong nhà, trò chơi bắt đầu là đã tàn nhẫn rồi, và người bọ chẳng thể đi về trống không và bỏ dở như

cách mà bọn người bọ đã làm trong những trận đánh thật sự. Người bọ phải chơi cho đến khi phi hành gia quyết định ngừng.

Peter mở hộp ngăn kéo cuối cùng và lấy mặt nạ người bọ ra. Mẹ đã nổi giận khi Peter mua nó, nhưng bố chỉ ra rằng chiến tranh sẽ chẳng biến mất nếu chỉ giấu mặt nạ người và không cho con cái chơi với mấy cây súng laser giả. Càng chơi trò chơi chiến tranh giỏi thì càng có cơ hội sống sót khi bọn người bọ tới lần nữa.

Nếu tôi sống sót qua những trò chơi, Ender nghĩ. Cậu đặt mặt nạ lên. Nó ép sát như có bàn tay ấn vào mặt cậu vậy. Nhưng đây bọn người bọ không cảm thấy thế, Ender nghĩ. Họ không đeo gương mặt này như mặt nạ, đó là mặt của họ. Ở thế giới nhà của họ, người bọ có mang mặt nạ con người và chơi không? Họ sẽ gọi chúng là gì? Trơn tuột, bởi vì chúng ta quá mềm và nhầy nhụa so với họ?

“Coi chừng đó, trơn tuột,” Ender cất tiếng.

Cậu khó khăn lắm mới thấy Peter qua hai cái lỗ hồng mắt. Peter mỉm cười. “Trơn tuột hả? Well, người bọ, để coi mày vỡ mặt như thế nào.”

Ender không thể thấy rõ được, trừ một cái lạng người của Peter; mặt nạ đã che mất tầm nhìn của cậu. Đột nhiên có cơn đau, một vật giáng vào đầu cậu; cậu mất đà, ngã xuống.

“Không thấy rõ, phải không, sâu bọ?” Peter nói.

Ender muốn gỡ mặt nạ ra. Peter nhấn gót chân vào hạ bộ Ender. “Không được mặt nạ ra,” Peter nói.

Ender kéo mặt nạ xuống như cũ, hai tay buông thõng.

Peter ấn chân. Cơn đau buốt chạy lên người Peter; lưng cong quắc quại.

“Nằm yên đó, sâu bọ. Bọn ta sẽ mổ xẻ sống mày, sâu bọ. Cuối cùng ta cũng bắt sống được một tên, và sẽ xem xem bên trong của mày ra sao.”

“Peter, thôi đi,” Ender nói.

“Peter, thôi đi. Hay lắm. Hóa ra bọn người bọ còn biết đoán tên nữa. Bây có thể giả làm con nít tội nghiệp, dễ thương để bọn tao thích mày, và xử tốt với mày. Nhưng không được đâu. Tao có thể nhìn thấu bộ mặt thật của mày. Chúng muốn mày làm người, thằng thứ ba kia, nhưng mày thật ra là sâu bọ, và giờ đã hiện rõ.”

Nó nhắc chân lên, bước một bước và quỳ trên mình Ender, đầu gối ấn vào bụng Ender chỉ dưới lồng ngực. Nó dần dần ấn mạnh vào người Ender. Cậu không thể thở được.

“Tao có thể giết mày như thế này,” Peter thì thào. “Chỉ ẩn và ẩn cho đến khi mày chết đi. Và tao sẽ nói tao không biết tao đang làm mày đau đớn, và tụi mình chỉ đang chơi trò chơi, và họ sẽ tin tao, sẽ tha thứ cho tao. Và mày sẽ chết. Mọi việc sẽ trở lại như cũ.”

Ender không thể nói; không khí bị ép ra khỏi phổi. Peter có thể làm thật. Có lẽ không làm thật, nhưng có thể sẽ.

“Tao sẽ làm thật,” Peter nói. “Mày nghĩ sao cũng mặc. Nhưng tao thật sự nghĩ thế. Họ chỉ chấp thuận cho mày ra đời bởi vì tao quá giỏi. Nhưng tao không có mềm yếu. Mày làm tốt hơn. Họ nghĩ mày tốt hơn. Nhưng không muốn một thằng em tốt hơn, Ender. Tao không muốn một đứa Third.”

“Em sẽ méc,” Valentine nói.

“Sẽ không ai tin mày.”

“Họ sẽ tin lời em.”

“Vậy thì mày sẽ chết luôn, em gái đáng yêu.”

“Ồ, được,” Valentine đáp. “Họ sẽ tin điều đó. ‘Con không biết đang giết Andrew. Và khi em nó chết, con không biết sẽ giết Valentine luôn’.”

Sức ép giảm nhẹ một chút.

“Thì sao. Không phải hôm nay. Nhưng sẽ có ngày hai đứa bây không ở chung một chỗ. Và sẽ có một tai nạn.”

“Anh chỉ nói thế,” Valentine trả lời. “Anh không thật sự nghĩ thế.”

“Vậy ư?”

“Và anh có biết tại sao anh không thật sự nghĩ thế không?” Valentine hỏi. “Bởi vì anh muốn trở thành chính trị gia trong tương lai. Anh muốn được bầu cử. Và họ sẽ không bầu cho anh nếu đối thủ có thể đào ra sự thật là cả hai người em trai và em gái của anh đều chết trong tai nạn không minh bạch khi còn nhỏ. Đặc biệt bởi vì lá thư em đã đặt trong hồ sơ bí mật, chỉ mở ra khi em chết.”

“Đừng có xạo mày,” Peter nói.

“Lá thư nói, tôi không chết một cách tự nhiên. Peter đã giết tôi, và nếu anh ta còn chưa giết Andrew, anh sẽ làm rất nhanh. Không đủ để buộc tội anh, nhưng vừa đủ để anh không bao giờ được bầu.”

“Bây giờ mày là máy quan sát của nó,” Peter nói. “Tốt nhất mày phải coi chừng nó, ngày đêm. Tốt nhất là luôn theo sát nó.”

“Ender và em không có ngu đâu. Tụi em kiểm tra mọi thứ đều bằng điểm với anh. Còn giỏi hơn ở mặt khác nữa là. Chúng ta đều là những đứa trẻ sáng dạ tuyệt vời. Anh không phải là người thông minh nhất, Peter, chỉ lớn xác nhất thôi.”

“Ồ, tao biết. Nhưng rồi sẽ có ngày mày không có ở bên nó, mày quên. Nhưng mày chợt nhớ ra, và mày chạy thẳng đến bên nó, và nó hoàn toàn không hề hấn gì. Rồi lần sau mày sẽ không lo lắng đến thế, và mày sẽ không chạy đến nhanh như thế. Và mỗi lần như vậy, nó đều không hề hấn gì. Mày sẽ nghĩ là tao đã quên rồi. Mặc dù mày nhớ rõ là tao đã nói điều này, mày sẽ nghĩ là tao đã quên. Và nhiều năm trôi qua. Sẽ có một tai nạn thảm khốc, tao sẽ tìm thấy xác nó, và tao sẽ khóc nức nở bên xác nó, còn mày sẽ nhớ cuộc đối thoại này, Vally, nhưng mày sẽ xấu hổ cho bản thân vì đã nhớ đến nó, bởi vì mày biết tao đã thay đổi, rằng đó chỉ thật sự là một tai nạn, rằng mày thật tàn nhẫn vì đã nhớ những gì tao nói trong cuộc cãi vã khi còn nhỏ. Ngoại trừ chuyện đó là sự thật. Tao sẽ ghi nhớ, và nó sẽ chết, mày sẽ không làm gì cả, không một chút gì. Nhưng mày sẽ tiếp tục nghĩ là tao chỉ lớn nhất.”

“Lỗ đít lớn nhất,” Valentine nói.

Peter nhảy nhồm lên và chồm tới cô bé. Cô lùi tránh được. Ender giật mặt nạ ra. Peter nhảy lên giường mình và bắt đầu phá ra cười. To, với niềm vui thật sự, nước mắt chảy ràn rụa. “Ồ, bọn bây siêu quá đi, những đứa dễ bịp nhất trên trái đất.”

“Bây giờ anh định nói là mọi thứ chỉ đùa vui thôi,” Valentine nói.

“Không phải đùa, là trò chơi. Tao có thể làm tụi bây tin bất cứ cái gì. Tao có thể làm tụi bây nhảy múa như người nộm.” Trong giọng quái vật giả cậu nói, “Tao sẽ giết mày, băm vằm thành từng mảnh, và đặt mày vào trong bao rác.” Nó cười nữa. “Những đứa dễ bịp nhất thái dương hệ.”

Ender đứng đó nhìn anh nó cười và nghĩ đến Stilson, nghĩ đến cảm giác làm gãy xương thẳng nhỏ kia như thế nào. Đây mới là người cần bị đánh. Đây là người nên bị đánh.

Như thể đọc được suy nghĩ của cậu, Valentine nói khẽ, “Đừng, Ender.”

Peter đột ngột lăn người qua một bên, nhảy xuống giường, và đứng thế sẵn sàng đánh nhau. “Ồ, được Ender,” nó nói. “Bất cứ khi nào, Ender.”

Ender nhắc chân phải lên và tháo giày. Nó giơ ra. “Thấy chưa, chỗ ngón cái? Máu đó, Peter.”

“Ooh. Ooh, tôi chết mất, tôi chết mất. Ender đạp một con nhộng và giờ nó sẽ giết tui.”

Không cách nào làm nó hiểu được. Peter là một kẻ sát nhân trong tâm khảm, và không ai biết điều đó ngoại trừ Valentine và Ender.

Mẹ về nhà và thương xót Ender về chuyện máy quan sát. Bố về nhà và luôn miệng nói, thật là một ngạc

nhiên tuyệt diệu, họ có những đứa trẻ tuyệt vời đến nỗi chính phủ bảo họ phải đẻ ba đứa, và bây giờ chính phủ không chịu lấy đi đứa nào cả, bỏ họ lại với ba đứa trẻ, họ vẫn có một đứa thứ ba ... cho đến khi Ender muốn hét lên với bố, con biết con là Third, con biết mà, nếu bố muốn con sẽ đi ngay để cho bố không phải mắc cỡ với mọi người, con xin lỗi con làm mất máy quan sát và giờ bố có ba đứa con mà không có lời giải thích thỏa đáng nào, thật là phiền phức cho bố, con xin lỗi xin lỗi xin lỗi.

Cậu nằm trong giường nhìn trần trần vào bóng tối... Ở cái giường phía trên, cậu nghe Peter lăn lộn không ngủ được. Rồi Peter trượt xuống sàn, và bước ra khỏi phòng. Ender nghe tiếng dội nước trong phòng tắm; rồi Peter đứng chặn cửa phòng.

Ảnh nghĩ mình đã ngủ. Ảnh sẽ giết mình.

Peter bước đến giường, và đứng y chang, cậu ta không nhấc mình lên giường. Thay vào đó cậu chỉ đứng cạnh đầu Ender.

Nhưng cậu không với lấy gối để làm Ender ngạt thở. Cậu không có vũ khí nào.

Cậu thì thầm, “Ender, anh xin lỗi, xin lỗi, anh biết cảm giác đó. Anh xin lỗi, anh là anh của em. Anh yêu em.”

Một hồi lâu sau, Peter cũng nói như thế trong cơn ngủ mê. Ender gỡ miếng băng dán sau cổ ra. Và lần thứ hai trong ngày, cậu khóc.

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Graff

Chương 3

C

Graff “Con chị là điểm yếu của chúng ta. Thằng bé rất yêu chị nó.”

“Tôi biết. Con bé có thể làm hỏng mọi thứ, ngay từ lúc đầu. Nó sẽ không muốn rời xa con bé.”

“Vậy chúng ta phải làm gì?”

“Thuyết phục là nó muốn đến với chúng ta hơn là muốn ở cạnh con bé.”

“Làm sao mà làm vậy được?”

“Tôi sẽ nói dối.”

“Nếu cũng không được?”

“Vậy thì tôi nói sự thật. Chúng ta được phép làm thế trong trường hợp khẩn cấp. Không thể lên kế hoạch cho mọi thứ, anh biết mà.”

* * *

Ender không đói lắm vào bữa sáng. Cậu cứ nghĩ đến việc đến trường sẽ như thế nào. Đối diện Stilson ngay sau trận đánh ngày hôm qua. Bạn bè của Stilson sẽ làm gì. Có lẽ không có gì, nhưng cậu không chắc được. Cậu không muốn đi học.

“Con không ăn đó, Andrew,” mẹ cậu nói.

Peter bước vào phòng. “Chào. Ender. Cám ơn đóng đồ bày hầy của em trong phòng tắm.”

“Chỉ cho anh thôi,” Ender lầm bầm.

“Andrew, con ăn đi.”

Ender giơ cổ tay ra, một cử chỉ ý nói, Dùng kim tiêm tiếp cho con đi.

“Hay lắm.” Mẹ nói. “Mẹ cố lo lắng, nhưng chẳng đứa con thần đồng nào của mẹ quan tâm cả.”

“Thì chính genes mẹ tạo nên chúng con chứ ai.” Peter đáp. “Chắc chắn là chẳng thể từ bỏ được.”

“Bố nghe đấy nhé,” bố nói, mắt vẫn không rời khỏi phần tin tức đang hiện trên bàn trong khi ông ăn.

“Bố mà không nghe thì phí mất.”

Cái bàn bíp. Có khách ngoài cửa.

“Ai vậy?” Mẹ hỏi.

Bố bấm nút, một người đàn ông hiện lên trên màn hình. Ông ấy mặc bộ quân phục duy nhất còn có ý nghĩa, I. F., International Fleet, Hạm Đội Liên Hiệp Quốc.

“Tôi tưởng mọi việc đã qua rồi chứ,” bố phán.

Peter không nói gì, chỉ đổ sữa vào chén ngũ cốc.

Còn Ender nghĩ, Có lẽ mình sẽ không phải đến trường hôm nay.

Bố gõ mã mở cửa và đứng dậy. “Bố ra xem sao,” ông nói. “Các con ở lại ăn đi.”

Họ ngồi đó, nhưng không ăn gì. Vài giây sau, bố trở vào phòng và gọi mẹ ra ngoài.

“Mày tiêu đời rồi,” Peter nói. “Họ biết được mày làm gì với Stilson và sẽ cho mày vào khám ở Vòng đai.”

“Em chỉ sáu tuổi thôi, ngốc. Em còn là thiếu nhi.”

“Mày là đồ Third. Không có quyền lợi gì.”

Valentine bước vào, mái tóc vàng hoe còn chưa chải rũ trên mặt như vàng hào quang. “Bố mẹ đâu rồi? Em bệnh không đến trường được.”

“Lại kiểm tra miệng nữa hả?” Peter nói.

“Im đi, Peter,” Valentine nạt.

“Mày nên thoải mái thưởng thức nó đi,” Peter nói. “Còn có thể tệ hơn mà.”

“Làm sao tệ được.”

“Kiểm tra đi.”

“Hyuk hyuk.” Valentin nói. “Bố mẹ đâu rồi?”

“Nói chuyện với một ông I. F.”

Tự nhiên cô bé nhìn Ender. Dù sao, hàng năm rồi họ đã trông chờ có ai đến và nói là Ender đã đậu, rằng Ender được cần đến.

“Được rồi, nhìn nó đi,” Peter nói. “Nhưng có thể là tao. Cuối cùng họ cũng nhận ra tao là giỏi nhất.” Cảm tình của Peter bị thương tổn và nó khó chịu, như thường lệ.

Cánh cửa mở ra. “Ender,” bố nói, “con vào đây.”

“Xin lỗi nhé, Peter,” Valentine châm chọc.

Bố nhú mày. “Các con. Đây không phải chuyện đùa đâu.”

Ender theo bố vào trong phòng khách. Người sĩ quan I. F. đứng dậy khi họ bước vào, nhưng ông ta không đưa tay cho Ender.

Mẹ đang vắn vẹo nhăn cười trên tay. “Andrew,” bà nói. “Mẹ chưa hề nghĩ con là người có thể đánh nhau.”

“Cậu bé Stilson phải nằm bệnh viện,” bố nói. “Con đã rất nặng tay. Bằng giày nữa, Ender, như thế là không công bằng.”

Ender lắc đầu. Cậu đã trông chờ một người từ trường đến méc về Stilson, không phải là một sĩ quan của hạm đội. Việc này còn nghiêm trọng hơn cậu nghĩ. Và cậu không thể nghĩ ra mình đã làm gì khác.

“Cậu có giải thích gì cho hành động của mình không, cậu trẻ?” viên sĩ quan hỏi.

Ender lắc đầu lần nữa. Cậu không biết phải nói gì, và cậu sợ sẽ thể hiện mình còn thú vật hơn là hành động đó đã tố cáo như vậy. Mình sẽ nhận lãnh, bất cứ hình phạt nào, cậu nghĩ. Cho xong đi mà.

“Chúng tôi sẵn sàng cân nhắc những trường hợp giảm tội,” viên sĩ quan tiếp. “Nhưng tôi phải nói hoàn cảnh rất xấu. Đá thẳng bé vào hạ bộ, đá liên tiếp vào mặt và thân thể khi nạn nhân đã ngã xuống – có vẻ như cậu thích thú việc đó.”

“Con không có,” Ender nói khẽ.

“Vậy tại sao cậu làm thế?”

“Cậu ta có đồng bọn đứng đó,” Ender đáp.

“Thì sao chứ? Như vậy là lời bào chữa sao?”

“Không.”

“Vậy nói tại sao cậu lại cứ tiếp tục đá. Cậu đã thắng rồi.”

“Đánh ngã cậu ấy chỉ thắng trận đầu tiên thôi. Con muốn thắng tất cả các trận về sau, ngay khi đó, để bọn chúng để yên cho con một mình.” Ender không thể ngăn được, cậu quá sợ hãi, cũng quá xấu hổ vì hành động của mình: mặc dù cố kìm chế, cậu lại bật khóc. Ender không thích khóc và rất hiếm khi khóc; giờ đây, chưa đầy một ngày, cậu đã khóc ba lần. Và mỗi lần lại càng thâm hơn lần trước. Khóc trước mặt bố, mẹ và viên sĩ quan, thật nhục nhã. “Các người đã lấy máy quan sát đi,” Ender nói. “Con phải tự chăm sóc lấy mình, có phải không?”

“Ender, con có thể gọi người lớn tới giúp mà,” bố bắt đầu.

Nhưng viên sĩ quan đứng nghiêm và bước đến bên Ender. Ông đưa tay ra. “Tôi tên là Graff. Ender. Đại tá Hyrum Graff. Tôi là chủ tịch lớp huấn luyện sơ cấp ở Trường Chiến Đấu trong Vòng Đai. Tôi đến để mời cậu đến trường.”

Rốt cuộc. “Nhưng máy quan sát...”

“Bước cuối cùng của việc kiểm tra là xem chuyện gì xảy ra nếu máy rời khỏi cậu. Chúng tôi không phải lúc nào cũng làm thế, nhưng trường hợp của cậu thì...”

“Và cháu đã đậu?”

Mẹ vẫn hoài nghi. “Cho thằng bé Stilson vào bệnh viện? Máy người sẽ làm gì nếu Andrew giết nó, trao huân chương hả?”

“Không phải là cậu nhà làm cái gì, bà Wiggin. Mà là tại sao.” Đại tá Graff đưa cho mẹ một sấp giấy. “Đây là giấy trưng dụng. Con trai bà đã được cục tuyển binh I. F. chấp thuận. Dĩ nhiên chúng tôi đã có sự đồng ý của ông bà, bằng giấy trắng mực đen khi bà chắc chắn đã thụ thai, nếu không cậu nhà sẽ không được phép sinh ra. Cậu đã trở thành người của chúng tôi từ lúc đó, nếu trúng tuyển.”

Giọng bố run run khi nói. “Các người thật nhẫn tâm, để chúng tôi nghĩ là máy người không cần nó, rồi cuối cùng cũng dẫn nó đi.”

“Và trò trình diễn về thằng bé Stilson này nữa,” mẹ tiếp.

“Nhưng đó không phải là trò trình diễn, thưa bà. Cho đến khi chúng tôi biết động lực của Ender, chúng tôi không thể biết chắc nếu Ender lại là... chúng tôi phải biết hành động đó có nghĩa gì. Hay là ít nhất Ender tin nó có nghĩa gì.”

“Ông cứ phải gọi nó bằng biệt danh ngu ngốc đó sao?” Mẹ bắt đầu nức nở.

“Xin lỗi, bà Wiggin. Nhưng đó là tên mà cậu tự gọi mình.”

“Vậy ngài định làm gì đây, Đại tá Graff?” Bố hỏi. “Bước ra khỏi cửa với con tôi bây giờ sao?”

“Việc đó còn tùy,” Graff trả lời.

“Tùy cái gì?”

“Tùy xem Ender có muốn đi không.”

Tiếng thút thít của mẹ bật thành tiếng cười chua cay. “Ồ, vậy là cuối cùng cũng tự nguyện hả, hay thật!”

“Với hai ông bà, thì sự lựa chọn đã hoàn tất khi Ender còn là phôi thai. Nhưng với Ender, thì cậu chưa chọn gì cả. Cường bách quân dịch chỉ tốt nếu tuyển bìa người thôi, còn với sĩ quan thì chúng tôi cần tình nguyện.”

“Sĩ quan?” Ender hỏi. Nghe tiếng cậu, mọi người đều im lặng.

“Đúng,” Graff đáp. “Trường Chiến Đấu huấn luyện đại úy phi thuyền, thiếu tướng hải quân và đô đốc hạm đội tương lai mà thôi.”

“Đừng có nói dối chúng tôi!” Bố giận dữ nói. “Bao nhiêu thiếu sinh quân ở Trường Chiến Đấu thật sự cầm đầu chiến hạm chứ!”

“Rất tiếc, ông Wiggin, đó là thông tin mật. Nhưng tôi có thể nói không có thiếu sinh quân nào hoàn thành năm đầu tiên ở trường lại không được phong cấp sĩ quan. Và cũng chưa từng có ai đã nhận cấp nhỏ hơn là tham mưu trưởng tàu xuyên hành tinh. Ngay cả trong những quân đội phòng ngự trong thái dương hệ, vẫn có danh dự để bảo vệ.”

“Bao nhiêu người vượt qua được năm đầu?” Ender hỏi.

“Tất cả những ai muốn vượt,” Graff đáp.

Ender gằn buột miệng, con muốn. Nhưng cậu giữ im lặng. Việc này sẽ cho cậu khỏi đến trường, nhưng điều đó thật ngu ngốc, trường học chỉ gây rắc rối cho vài ngày. Cậu sẽ được tránh xa khỏi Peter – điều này quan trọng hơn, có thể còn là vấn đề sống chết nữa. Nhưng đổi lại cậu phải rời khỏi bố mẹ, và quan trọng nhất, là rời khỏi Valentine. Và để trở thành một người lính. Ender không thích đánh nhau. Cậu không phải loại người như Peter, lấy mạnh hiếp yếu, và cậu không thích loại người như cậu nữa, lấy thông minh hiếp ngu ngốc.

“Tôi nghĩ,” Graff tuyên bố, “Ender và tôi cần được nói chuyện riêng.”

“Không,” bố đáp.

“Tôi sẽ không dẫn Ender đi mà không cho ông bà gặp lại lần nữa,” Graff nói. “Và ông cũng không thể ngăn tôi được.”

Bố trừng mắt nhìn Graff trong một giây, rồi đứng dậy và rời phòng. Mẹ ngừng lại, xiết chặt tay Ender. Bà khép cửa lại khi rời khỏi.

“Ender,” Graff nói, “nếu theo tôi, cậu sẽ không trở về nhà trong một thời gian rất lâu. Sẽ không có kì nghỉ nào ở Trường Chiến Đấu. Không có khách viếng thăm. Một lớp huấn luyện kéo dài cho đến khi cậu mười sáu tuổi – cậu được về phép lần đầu tiên, dưới những trường hợp đặc biệt, khi mười hai tuổi. Tin tôi đi, Ender, người ta thay đổi trong sáu năm, mười năm. Chị Valentine sẽ thành một thiếu nữ khi gặp lại, nếu cậu chọn đi theo tôi. Hai người sẽ thành hai kẻ xa lạ. Cậu sẽ vẫn yêu chị ấy, Ender, nhưng cậu sẽ không biết cô ta nữa. Cậu thấy đó, tôi không giả vờ là chuyện này dễ dàng.”

“Còn bố mẹ?”

“Tôi biết cậu, Ender. Tôi đã theo dõi các cuộn băng quan sát từ rất lâu. Cậu sẽ không nhớ bố mẹ, không nhiều, và không lâu. Họ cũng sẽ không nhớ cậu lâu đâu.”

Mắt Ender lại ngấn lệ, mặc cho cậu cố ngăn. Cậu quay mặt đi, nhưng không giơ tay lau nước mắt.

“Họ yêu cậu, Ender. Nhưng cậu phải hiểu cuộc sống của cậu đã đoạt mất của họ cái gì. Cả hai đều sinh trong gia đình mộ đạo, cậu biết không. Bố cậu được rửa tội dưới tên John Paul Wiczorek. Công Giáo. Người con thứ bảy trong chín đứa.”

Chín người con. Không thể tưởng tượng được. Một tội ác.

“Đúng, à, con người ta làm nhiều điều kỳ quặc vì tôn giáo. Cậu biết luật pháp, Ender – lúc đó vẫn còn chưa chặt như giờ, nhưng cũng không phải dễ dàng gì. Chỉ hai đứa trẻ đầu tiên được học hành miễn phí. Thuế tăng dần với mỗi đứa trẻ sinh ra thêm. Bố cậu lên mười sáu và kêu gọi Đạo Luật Hồ Trợ Gia Đình Bất Tuân để cách ly với gia đình của ông. Ông đổi tên, từ bỏ đạo, và thề sẽ không có nhiều hơn hai đứa con. Ông nhất quyết thế. Tất cả những sự nhục nhã, chê trách ông đã trải qua khi còn nhỏ – ông thề không để con cái phải trải qua như vậy. Cậu có hiểu không?”

“Bố không muốn tôi.”

“Well, không còn ai muốn một đứa con thứ ba nữa. Cậu không thể trông đợi họ vui mừng được. Nhưng bố mẹ cậu là trường hợp đặc biệt. Cả hai đều từ bỏ đạo của mình – mẹ cậu từng theo đạo Mormon – nhưng thực tế họ vẫn còn rất nhập nhằng. Cậu có hiểu nhập nhằng là gì không?”

“Họ đi hai đường.”

“Cả hai đều thấy nhục nhã vì đến từ những gia đình không tuân theo pháp luật. Họ che giấu nó. Đến nỗi mẹ cậu không chịu thú nhận với bất cứ bà sinh ra ở tiểu bang Utah. Bố cậu chối từ nguồn gốc dân Ba lan, bởi vì Ba Lan vẫn còn là một quốc gia không theo luật, và sống dưới luật bảo hộ quốc tế vì thế. Cậu thấy chưa, có một đứa Third, đã chối bỏ tất cả những gì mà họ đã cố gắng.”

“Cháu biết.”

“Nhưng còn phức tạp hơn thế. Bố cậu vẫn đặt cho cậu theo tên một vị thánh. Trên thực tế, ông đã tự mình làm lễ rửa tội cho ba người con ngay khi về đến nhà lúc mới sinh ra. Mẹ cậu phản đối. Bọn họ cãi nhau mỗi lần như thế, không phải vì bà không muốn cậu được rửa tội, mà bà không muốn cậu được rửa tội theo đạo Công giáo. Họ vẫn chưa thật sự chối đạo mình. Họ nhìn cậu và thấy cậu như một huy chương danh dự, bởi vì họ đã phá luật và có một đứa con thứ ba. Nhưng cậu cũng là huy chương hèn nhát, bởi vì họ không dám đi xa hơn và thực hiện điều mà họ thấy đúng. Và cậu còn là một huy chương của sự nhục nhã trước công chúng, bởi vì mỗi bước chân của cậu đã phá hỏng mọi cố gắng hòa vào xã hội bình thường của họ.”

“Làm sao chú biết được những điều này?”

“Chúng tôi quan sát anh chị cậu, Ender. Cậu phải kinh ngạc những thiết bị này chính xác thế nào. Chúng nổi thẳng với não. Chúng tôi nghe những điều mà cậu nghe, dù cậu có cố ý nghe hay không. Dù cậu có hiểu thấu hay không. Chúng tôi hiểu hết.”

“Vậy là bố mẹ vừa yêu cháu lại vừa không yêu cháu?”

“Họ yêu cậu. Nhưng vấn đề là họ có muốn cậu ở đây không. Sự hiện diện của cậu trong nhà này luôn gây tình trạng chia rẽ. Nguồn gốc của mọi xung đột. Cậu có hiểu không?”

“Cháu không phải là người gây xung đột.”

“Không phải là cậu làm gì, Ender. Chính là cuộc sống của cậu. Anh hai ghét cậu vì cậu là bằng chứng sống cậu ta chưa đủ tốt. Bố mẹ ghét cậu vì những quá khứ mà họ trốn tránh.”

“Valentines yêu cháu.”

“Với tất cả trái tim. Vĩ đại, bao la, cô bé dành hết cho cậu và cậu yêu mến chị. Tôi đã nói mọi việc không dễ dàng.”

“Nơi đó là như thế nào?”

“Công việc. Học hành, như là trường học ở đây, ngoại trừ việc chúng tôi đặt nặng toán học và máy tính hơn. Lịch sử quân đội. Chiến lược, mưu kế. Và nhất là, Phòng Chiến Đấu.”

“Là gì vậy?”

“Trò chơi chiến tranh. Tất cả thiếu sinh quân đều chia thành đội quân. Ngày lại ngày, trong tình trạng không trọng lượng, những trận đấu giả diễn ra. Không ai bị thương, nhưng thắng thua rất quan trọng. Mọi người đều bắt đầu từ lính, nhận mệnh lệnh. Các anh lớn hơn là sĩ quan, và nhiệm vụ của họ là huấn luyện và ra lệnh cho cậu trong trận. Tôi không thể kể cho cậu hơn nữa. Giống như là chơi trò người bọ với phi hành gia vậy – trừ việc vũ khí sẽ là thật, và đồng đội sẽ ở bên cậu, và tương lai của cậu và cả loài người sẽ dựa vào cậu học giỏi thể nào, chơi giỏi thể nào. Đó là một cuộc sống khó khăn, cậu sẽ không có tuổi thơ bình thường. Dĩ nhiên, với đầu óc của cậu, và với vị trí con thứ ba, cậu cũng sẽ không thể nào có một tuổi thơ bình thường.”

“Con trai hết sao?”

“Một vài con gái nữa. Họ thường không đậu bài kiểm tra để được nhận vào. Quá nhiều thế kỷ tiến hóa chống lại họ. Mà cũng không có ai giống như Valentine hết. Nhưng sẽ có anh em nơi đó, Ender.”

“Như là anh Peter?”

“Peter không được nhận vào, Ender, vì những lý do mà cậu ghét cậu ta.”

“Cháu không ghét anh. Cháu chỉ..”

“Sợ. Well, Peter không phải hoàn toàn xấu, cậu biết đó. Cậu ta là người giỏi nhất mà chúng tôi từng thấy. Chúng tôi yêu cầu bố mẹ cậu chọn sinh con gái kế – họ cũng sẽ làm thế – hi vọng rằng Valentine cũng giống như Peter, nhưng hiền hơn. Cô bé quá hiền. Vì thế chúng tôi đòi hỏi cậu ra đời.”

“Để thành một nửa Peter, nửa Valentine.”

“Nếu mọi việc theo dự tính.”

“Kết quả?”

“Theo như những gì chúng tôi thấy. Các bài kiểm tra của chúng tôi rất hay, Ender. Nhưng không thể cho chúng tôi biết tất cả. Trên thực tế, thực sự thì chúng cho chúng tôi biết rất ít. Nhưng cũng tốt hơn là chẳng có gì cả.” Graff cúi xuống và cầm lấy tay Ender. “Ender Wiggin, nếu đây chỉ đơn giản là chọn một tương lai tốt nhất, hạnh phúc nhất cho cậu, tôi sẽ bảo cậu ở nhà. Ở lại đây, trưởng thành, hạnh phúc. Có nhiều việc còn tệ hơn là một đứa con thứ ba, tệ hơn một người anh không thể quyết định được nên trở thành người hay là một dã thú. Trường Chiến Đấu là một trong những thứ tệ hơn. Nhưng chúng tôi cần cậu. Bọn người bọ có lẽ chỉ là một trò chơi với cậu, Ender, nhưng bọn chúng đã gần tuyệt diệt chúng ta lần trước. Nhưng vẫn không đủ. Chúng hoàn toàn đánh bại, đông hơn và vũ khí tốt hơn chúng ta. Điều duy nhất cứu nhân loại là chúng ta đã có được người thống lĩnh quân đội lỗi lạc nhất mà thế giới có thể có. Cho đó là định mệnh, cho đó là ý Chúa, cho đó là may mắn, chúng ta có Mazer Rackham.”

“Nhưng giờ đây chúng ta không còn ông nữa, Ender. Chúng ta thu gom mọi thứ mà nhân loại có thể sản xuất, một hạm đội làm cái bọn chúng mang đến với chúng ta lần trước như một đám trẻ đang chơi trong hồ bơi. Chúng ta cũng có vài vũ khí mới nữa. Nhưng ngay cả như thế cũng vẫn không đủ. Bởi vì tám mươi năm sau trận chiến trước, bọn chúng cũng có đủ thời gian để chuẩn bị như chúng ta. Chúng ta cần những người giỏi nhất, trong thời gian ngắn nhất. Có lẽ cậu sẽ không thành công với chúng tôi, có lẽ cậu sẽ. Có lẽ cậu sẽ suy sụp dưới sức ép, có lẽ đời cậu sẽ bị hủy hoại, có lẽ cậu sẽ hận tôi vì đã đến đây hôm nay. Nhưng nếu có một cơ hội mỏng manh vì cậu đến với hạm đội, nhân loại có thể sống sót và bọn người bọ có thể để chúng ta yên mãi mãi, thì tôi sẽ hỏi cậu. Hãy đi với tôi.”

Ender có khó khăn chú ý đến Đại tá Graff. Người đàn ông có vẻ rất xa xôi và rất bé nhỏ, như thể Ender có thể lấy cây nhíp kẹp ông lại và bỏ vào túi áo. Để rời bỏ mọi thứ ở đây, và đến một chỗ rất hà khắc, không có Valentine, không có bố mẹ.

Và rồi cậu nghĩ đến những bộ phim về bọn người bọ mà ai cũng phải xem ít nhất mỗi năm một lần. Tàn Sát Trung Quốc. Trận Chiến Vòng Đai. Chết chóc, đau thương, và kinh hoàng. Và Mazer Rackham và những lần lượn lách tuyệt vời, hủy diệt hạm đội kẻ thù to gấp hai lần và mạnh gấp hai lần, sử dụng những con tàu con người bé nhỏ trong rất yết ớt và mảnh mai. Như trẻ con đánh với người lớn. Và chúng ta thắng.

“Cháu sợ,” Ender thốt khẽ. “Nhưng cháu sẽ đi với chú.”

“Nói lại lần nữa,” Graff nói.

“Đó là nguyên nhân cháu được sinh ra, phải không? Nếu cháu không đi, thì sống làm gì?”

“Chưa đủ,” Graff nói.

“Cháu không muốn đi,” Ender đáp, “nhưng cháu sẽ đi.”

Graff gật đầu. “Cậu có thể đổi ý. Cho đến khi cậu bước vào xe của tôi, cậu có thể đổi ý. Sau đó, cậu ở hay đi là tùy ý của Hạm Đội Liên Hiệp Quốc. Cậu có hiểu chưa?”

Ender gật đầu.

“Được. Chúng ta sẽ thông báo với họ.”

Mẹ khóc. Bố ôm chặt Ender. Peter bắt tay cậu và nói, “Nhóc may mắn lắm.” Valentine hôn và để vương lệ trên má cậu.

“Con chào,” Ender nói với gia đình. Tay cậu giơ lên nắm tay Đại tá Graff và bước ra khỏi cửa.

“Giết bọn người bọ cho anh nhé!” Peter hét với theo.

“Mẹ yêu con, Andrew!” Mẹ gọi.

“Chúng ta sẽ viết thư cho con!” Bố nói.

Và khi bước vào chiếc xe đang đợi lặng lẽ trong sân, cậu nghe tiếng kêu thảm thiết của Valentine. “Hãy quay về với chị! Chị yêu em mãi mãi!”

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Khởi Hành

Chương 4

C

Khởi hành “Với Ender, chúng ta phải giữ một cán cân thăng bằng hết sức chính xác. Phải cô lập vừa đủ để nó vẫn còn trí sáng tạo – bằng không nó sẽ phục tùng hệ thống nơi đây và chúng ta sẽ mất nó. Mặt khác, ta cần phải chắc chắn nó vẫn giữ khả năng lãnh đạo tài ba.”

“Nếu được thăng chức, thì nó sẽ lãnh đạo thôi.”

“Không đơn giản vậy đâu. Mazer Rackham có thể lãnh đạo hạm đội nhỏ mà vẫn thắng. Khi cuộc chiến này nổ ra, nó sẽ quá sức người, ngay cả cho một thiên tài. Có quá nhiều chi tiết nhỏ liên quan. Nó phải làm việc trôi chảy với thuộc hạ.”

“Ồ, hay đó. Nó phải là thiên tài và phải là người tốt nữa.”

“Không phải tốt. Tốt sẽ để cho bọn người bọ hủ diệt tất cả.”

“Vậy anh định cách ly nó.”

“Tới lúc tàu hạ cánh thì tôi sẽ tách nó hoàn toàn với bọn học sinh khác.”

“Không nghi ngờ gì việc đó. Tôi đang chờ anh đến đây. Tôi đã xem băng hình nó làm với thằng nhóc Stilson. Không phải là một đứa trẻ ngoan ngoãn dễ thương anh sắp mang lên đây.”

“Anh lầm rồi. Nó còn dễ thương hơn tưởng tượng nữa. Nhưng đừng lo. Chúng ta sẽ tiêu trừ chuyện đó ngay thôi.”

“Nhiều khi tôi nghĩ anh thích việc đập tan nát các thần đồng.”

“Đó là một nghệ thuật và tôi chỉ rất, rất giỏi về chuyện đó. Thích thú? Có thể. Khi chúng ráp các mảnh vỡ lại sau này, và điều đó sẽ làm chúng tốt hơn.”

“Anh là một quái vật.”

“Cám ơn. Vậy có nghĩa là tôi được lên lương chẳng?”

“Huân chương thôi. Ngân sách đâu phải là vô tận.”

* * *

Người ta nói phi trọng lực có thể làm mất thăng bằng, đặc biệt là với trẻ em, khi phương hướng vẫn còn chưa hình thành. Nhưng Ender đã mất thăng bằng ngay trước khi rời khỏi trọng lực của trái đất. Trước khi cả phi thuyền bắt đầu khởi hành.

Có tất cả mười chín đứa con trai khác trong chuyến đi này. Chết đầy cả xe buýt và thang máy. Chúng nói lú lo, đùa giỡn, khoe khoang và cười hô hố. Ender giữ im lặng. Cậu chú ý cách Graff và những sĩ quan khác đang quan sát chúng. Phân tích. Những gì chúng ta làm đều mang ý nghĩa riêng, Ender nhận ra. Họ cười đùa. Mình không cười đùa.

Cậu đùa nghịch với ý tưởng hành động giống mấy cậu bé khác. Nhưng cậu không nghĩ ra được câu đùa nào, còn những câu của họ thì chẳng có vui cả. Tiếng cười của họ đến từ nơi đâu, Ender không thể tìm thấy một nơi như thế trong cậu. Cậu đang sợ, và cơn sợ hãi làm cậu nghiêm túc.

Người ta phát cho cậu bộ đồng phục, một bộ áo liền quần; cảm giác lạ lẫm khi không có thắt lưng ngang bụng. Cậu thấy mình phì nộn và trần truồng khi ăn bận như thế. Những máy quay phim TV vây xung quanh, đậu trên vai của những người đang bò lăn bò càng. Những người đó đi chậm chạp, nhẹ như mèo, để thu hình các chuyển động được êm ái. Ender phát hiện mình cũng đang bước đi chậm chạp, êm ái luôn.

Cậu tưởng tượng mình đang ở trên TV, được phỏng vấn. Người phóng viên hỏi, Cậu thấy sao hả, cậu Wiggin? Rất tốt, trừ việc tôi đói bụng. Đói bụng? Ồ, vâng, không ai được ăn hai mươi bốn giờ trước lúc khởi hành. Thú vị thật, tôi không biết điều đó. Tất cả bọn tôi đều rất đói bụng. Và trong khi đó, suốt buổi phỏng vấn, Ender và phóng viên sẽ từng bước êm ái nhẹ nhàng trước các người thu hình, từng bước dài, uyển chuyển. Lần đầu tiên, Ender cảm thấy muốn cười lớn. Cậu mỉm miệng. Những cậu trai xung quanh cũng đang cười to luôn, vì lý do khác. Họ nghĩ mình đang mỉm cười vì chuyện cười của họ, Ender nghĩ. Nhưng mình cười chuyện khác vui hơn nhiều.

“Từng người một lên cầu thang,” một viên sĩ quan nói. “Nếu thấy một dây ghế trống thì hãy ngồi xuống. Không có ghế cạnh cửa sổ đâu.”

Đó là một câu nói đùa. Tất cả các cậu trai khác phá ra cười.

Ender đi gần cuối, nhưng không phải cuối cùng. Những máy quay vẫn chưa ngừng. Chị Valentine sẽ nhìn thấy mình biến vào trong phi thuyền chẳng? Cậu nghĩ đến việc vẫy tay chào chị, đến việc chạy đến người quay phim và nói, “Cháu có thể chào tạm biệt Valentine không?” Cậu không biết rằng nếu làm vậy thì khúc phim sẽ bị kiểm duyệt khỏi chương trình, vì những đứa trẻ bay đến Trường Chiến Đấu đều được

coi là anh hùng. Anh hùng không được nhớ ai cả. Ender không biết việc kiểm duyệt, nhưng cậu biết việc chạy đến máy quay là sai.

Cậu bước qua chiếc cầu nhỏ bắc vào cửa phi thuyền. Cậu chú ý bức tường bên tay phải được lót thảm như sàn nhà. Đây là nơi việc mất thăng bằng bắt đầu. Giây phút cậu nghĩ bức tường là sàn nhà, cậu bắt đầu cảm thấy như mình đang bước trên tường. Cậu leo lên cầu thang, và chú ý mặt phẳng thẳng đứng đằng sau nó cũng được lót thảm. Ta đang leo lên sàn nhà. Từng tay một, từng bước một.

Và rồi, chỉ để cho vui, cậu tưởng tượng là mình đang leo xuống bức tường. Cậu làm vậy gần một tích tắc trong đầu, thuyết phục chính mình chống lại bằng chứng rõ ràng nhất của trọng lực. Cậu thấy tay mình xiết chặt ghế ngồi, mặc dù trọng lực đang kéo cậu ra khỏi nó.

Những cậu trai khác đang nhún nhảy trên ghế họ một chút, chỉ chọt, xô đẩy, và la hét. Ender cẩn thận mò tìm dây an toàn, xem cách nó kết hợp vào nhau để giữ cậu ở háng, eo, và lưng. Cậu tưởng tượng phi thuyền đang treo lơ lửng ngược ở mặt dưới của trái đất, những ngón tay khổng lồ của trọng lực đang giữ họ chắc chắn. Nhưng chúng ta sẽ trượt đi, cậu nghĩ. Chúng ta sẽ rơi khỏi hành tinh này.

Cậu không nghĩ về tầm quan trọng của nó vào lúc ấy. Sau này, cậu sẽ nhớ rằng ngay cả trước khi cậu rời khỏi trái đất, ý nghĩ đầu tiên về nó là một hành tinh, như những hành tinh khác, không phải là hành tinh của cậu.

“Ồ, đã biết làm rồi à,” Graff nói. Chú đang đứng trên cầu thang.

“Chú cũng đi cùng ư?” Ender hỏi.

“Tôi không thường xuống đây tuyển binh,” Graff đáp. “Tôi là chỉ huy ở nơi đó. Quản Lý của Trường. Như một hiệu trưởng. Bọn họ bảo tôi phải trở về nếu không sẽ mất việc.” Chú cười.

Ender mỉm cười lại. Cậu thấy rất thoải mái với Graff. Graff là một người tốt. Và lại là thầy hiệu trưởng của Trường Chiến đấu. Ender thả lỏng một chút. Cậu sẽ có một người bạn nơi đó.

Những học sinh khác bị cột chặt vào chỗ ngồi, chúng đã không làm theo cách của Ender. Rồi cả đám phải ngồi chờ một giờ đồng hồ trong khi TV phía trước giới thiệu về chuyến bay của phi thuyền, về lịch sử của du hành không gian, và tương lai của họ trong các phi thuyền quân đội của I. F. Những thứ rất buồn chán. Ender đã xem mấy phim đó rồi.

Trừ việc cậu đã không phải bị trói vào trong chỗ ngồi bên trong phi thuyền. Mình đang treo lộn ngược đầu lơ lửng trên cái bụng phệ của trái đất.

Khởi hành cũng hơi tệ. Một chút kinh hoàng. Tí đỉnh xốc nhồi, một vài giây hoảng hốt rằng đây có thể là lần khởi hành thất bại lần đầu tiên trong lịch sử phi thuyền. Mấy bộ phim không chỉ rõ ràng bao nhiêu bạo lực bạn có thể trải qua, khi nằm trong cái ghế mềm đó.

Rồi mọi việc cũng xong, và cậu thật sự bị treo lơ lửng bởi mấy sợi dây, không có trọng lực ở đâu cả.

Nhưng bởi vì cậu đã định hướng lại cho mình rồi, cậu không ngạc nhiên khi Graff bước lên trên cầu thang lùi lại, nhưng thế là chú đang leo xuống đến cửa phi thuyền. Cậu cũng không thấy lạ khi Graff chèn chân dưới một cái khayên và dùng tay đẩy mình ra ngoài, để thân hình chú đột ngột bật ngửa lên, như thể đây là một máy bay thông thường.

Khá nhiều người gặp khó khăn khi phải tự định hướng. Một đứa nôn khan; Ender hiểu ngay tại sao người ta cấm họ không được ăn thứ gì hai mươi bốn giờ trước khi cất cánh. Ôi mửa trong tình trạng phi trọng lực sẽ không vui chút nào.

Nhưng với Ender, trò chơi trọng lực của Graff rất vui. Và cậu còn nghĩ xa hơn, tưởng tượng Graff thật ra đang treo ngược người lơ lửng từ dãy ghế chính, và rồi tưởng tượng chú đang thò người ra từ bức tường. Trọng lượng có thể ảnh hưởng đến bất cứ chỗ nào. Bất cứ hướng nào mình muốn nó ảnh hưởng. Mình có thể làm Graff đứng trên đầu mà chú ấy cũng không biết được.

“Cậu đang nghĩ gì vui vậy, Wiggin?”

Giọng Graff sắc bén và giận dữ. Mình đã làm gì sai à, Ender tự nghĩ. Mình cười to ra tiếng sao?

“Tôi hỏi anh một câu hỏi, bình nhất!” Graff thét.

À phải rồi. Tập huấn bắt đầu từ lúc này đây. Ender đã xem chương trình quân đội trên TV, và họ luôn la hét lúc bắt đầu huấn luyện trước khi các quân lính và sĩ quan trở thành bạn tốt.

“Yes sir,” Ender nói.

“Trả lời đi!”

“Tôi nghĩ chú đang treo ngược chân lên trên. Tôi thấy mắc cười.”

Nghe có vẻ ngu ngốc, khi giờ đây Graff nhìn cậu lạnh lùng. “Với anh có lẽ nó mắc cười. Nó có mắc cười với bất cứ ai nữa không?”

Một loạt tiếng không làm bầm.

“Well, tại sao không?” Graff nhìn họ khinh bỉ. “Óc bả đậu, đó là những gì chúng ta có trong khoang này. Những thằng nhỏ ngu si. Chỉ một người trong bọn người có đầu óc để nhận ra trong tình trạng phi trọng lực, phương hướng là bất cứ cái gì người ta gán cho nó. Có hiểu chưa, Shafts?”

Cậu nhỏ gật.

“Không, cậu không hiểu. Tất nhiên cậu không hiểu. Không chỉ ngu ngốc, mà còn là một kẻ nói dối nữa. Chỉ có một người trong khoang này có đầu óc, và đó là Ender Wiggin. Nhìn kỹ cậu ta đi, mấy đứa nhóc. Cậu ta sẽ làm chỉ huy khi mấy người vẫn còn mặc tã trên đó. Bởi vì cậu ta biết suy nghĩ trong tình trạng phi trọng lực và bọn mi chỉ biết ới mưa.”

Đó không giống chương trình truyền hình chút nào. Graff phải bắt nạt cậu, không phải tôn cậu thành người giỏi nhất. Họ phải đối đầu với nhau trước, để rồi trở thành bạn sau này.

“Hầu hết bọn mi sẽ bị đông lạnh. Quen với việc đó đi, bọn nhóc. Hầu hết các người sẽ đến Trường Cận Chiến, bởi vì các người không có đủ trí khôn để điều khiển phi thuyền không gian. Hầu hết các người không đáng giá để đưa lên Trường Chiến Đấu, bởi các người không đủ khả năng. Một số có lẽ sẽ làm được. Một vài người có lẽ sẽ giá trị chút ít với nhân loại. Nhưng đừng có cá vào điều đó. Tôi chỉ cá vào một người thôi.”

Đột nhiên Graff lộn người ra sau và tay chụp lấy cầu thang, rồi đá chân ra khỏi cầu thang. Làm như đứng trên tay, như thể sàn nhà đang ở phía dưới. Treo lơ lửng bằng tay, như thể sàn nhà ở trên đầu. Tay trên tay chú nhảy trở về dãy ghế mình đang ngồi.

“Có vẻ như mày đã sắp xếp chuyện này rồi hả,” thằng nhỏ kế bên thì thào với cậu.

Ender lắc đầu.

“Ồ, không thèm nói với tao hả?” thằng kia nói.

“Tôi đâu có bảo chú ấy nói mấy thứ đó đâu,” Ender thì thào lại.

Cậu cảm thấy một cơn đau trên đầu. Rồi lần nữa. Một vài tiếng khúc khích phát ra đằng sau lưng. Thằng bé ở ghế kế bên đằng sau hẳn đã mở dây buộc của nó ra. Lại một cú vào đầu. Đi chỗ khác đi, Ender nghĩ. Tôi đâu có làm gì mấy người.

Lại một lần nữa một cú đập nữa. Tiếng cười của tụi trẻ lớn hơn. Chú Graff không thấy sao? Chú không ngăn lại sao? Một cú đập nữa. Mạnh hơn. Đau thiệt đó. Chú Graff đâu?

Rồi mọi sự trở nên rõ ràng. Graff đã cố tình gây ra. Còn tệ hơn những ngược đãi trong phim ảnh. Khi người sĩ quan ăn hiếp bạn, những người khác thích bạn hơn. Nhưng khi một sĩ quan thích bạn, đồng đội sẽ căm ghét bạn.

“Hey, thằng khốn,” một tiếng thì thào đằng sau lưng cậu. Cậu lại bị đánh vào đầu lần nữa. “Mày thích không? Hey, siêu đầu óc, vui không?” Một cú nữa, cú này mạnh đến nỗi Ender phải kêu khê vì đau.

Nếu Graff đã chơi trò này, thì sẽ không có giúp đỡ gì hết, ngoài việc phải tự giúp mình thôi. Ender chờ cho đến khi cậu nghĩ một cú đánh nữa sẽ tới. Đây, cậu nghĩ. Và chính xác, cú đánh tới. Đau thật, nhưng

Ender đã tiên đoán cú đánh lần tới. Đây. Và đúng, thời gian rất chính xác. Ta bắt được người, Ender nghĩ.

Chỉ khi cú đánh kế tiếp tới, Ender giơ hai tay lên, chộp lấy cổ tay thẳng bé, và rồi kéo xuống, thật mạnh.

Nếu có trọng lực, thẳng bé sẽ phải bị kéo tới đằng sau ghế của Ender, và bị thương ở ngực. Nhưng trong tình trạng phi trọng lực, thẳng nhỏ bị lật ra khỏi ghế ngồi hoàn toàn, bay thẳng lên trần. Ender đã không dự kiến được điều này. Cậu không nhận ra phi trọng lực có thể làm tăng sức mạnh của ngay cả một đứa trẻ. Thẳng bé kia bay trong không khí, va người vào trần nhà, rồi lại xuống đập vào một thẳng bé khác đang ngồi, rồi bay ra dây ghế, cánh tay hươ hươ lúc nó hét lên kinh hoàng khi thân hình động mạnh vào vách ngăn phòng phía trước, cánh tay trái quật ra sau.

Mọi việc chỉ xảy ra trong tích tắc. Graff lập tức ở đó, chộp thẳng bé ra khỏi không khí. Nhanh chóng chú đẩy nó đi xuống dây ghế đến một người khác. “Tay trái. Bị gãy. Tôi nghĩ vậy,” chú nói. Ngay lập tức thẳng nhỏ được chích thuốc và nằm yên lặng trong không khí khi một sĩ quan khác bơm một cái băng nẹp quanh tay cậu ta.

Ender muốn bệnh. Cậu chỉ muốn chộp tay cậu ta thôi. Không. Không, cậu muốn làm cậu ta đau đớn, và đã dùng hết sức kéo thật mạnh. Cậu chỉ không muốn tạo cảnh tượng được công khai, nhưng cậu trai kia đã cảm thấy được chính xác cơn đau mà Ender muốn nó thấy. Phi trọng lực đã phản bội cậu, vậy thôi. Mình là Peter. Mình chỉ y như Peter. Và Ender hận mình.

Graff đứng trước mặt cabin. “Mấy cậu sao vậy, dần à? Trong cái óc bã đậu của các người, các người còn chưa hiểu cái sự thật nhỏ nhoi này sao? Các người được đem đến đây để làm binh lính. Ở trường cũ, ở gia đình cũ, có lẽ có người là đại ca, có lẽ là số một, có lẽ là thông minh. Nhưng trường này chỉ chọn người giỏi nhất trong những người giỏi, và đó là loại duy nhất mà các người gặp từ nay. Và khi tôi nói Ender Wiggin là người giỏi nhất trong chuyến này, thì hãy chú ý chút đi, bã đậu. Đừng có lộn xộn với nó. Trẻ con đã từng chết ở Trường Chiến Đấu rồi. Các người nghe thùng chưa?”

Suốt chuyến tàu chỉ có yên lặng. Thẳng bé ngồi cạnh Ender tuyệt đối cẩn thận không chạm vào cậu.

Mình không phải kẻ sát nhân, Ender lập đi lập lại trong đầu. Mình không phải Peter. Dù cho chú có nói gì đi nữa, mình không phải. Không phải. Mình chỉ tự vệ thôi. Mình đã chịu đựng một lúc lâu. Mình đã rất kiên nhẫn. Mình không phải như chú ấy nói.

Một giọng nói phát ra từ loa phóng thanh bảo họ đang đến gần trường; chỉ có hai mươi phút để giảm tốc độ và xuống thuyền. Ender đi chậm sau lưng những người khác.

Họ không phản đối để cậu là người cuối cùng rời khỏi phi thuyền, trèo lên trên hướng đã là hướng xuống khi họ khởi hành. Graff đang đứng đợi ở cuối đường hầm dẫn từ phi thuyền đến trung tâm của Trường Chiến Đấu.

“Chuyển đi vui không, Ender?” Graff tươi cười hỏi.

“Cháu đã nghĩ chú là bạn.” Dù cố kềm chế, giọng Ender vẫn run rẩy.

Graff nhìn về bối rối. “Sao cậu lại có ý nghĩ vậy, Ender?”

“Bởi vì chú..” Bởi vì chú nói chuyện dịu dàng với cháu, và thành thật hơn. “Chú không nói dối.”

“Bây giờ tôi cũng không dối cậu,” Graff nói. “Công việc của tôi không phải là kết bạn. Việc của tôi là đào tạo những sĩ quan giỏi nhất thế giới. Trong suốt lịch sử loài người. Chúng tôi cần một Napoleon. Một Alexander. Trừ lúc Napoleon thua ở trận cuối, Alexander bị hết sức và chết sớm. Chúng ta cần một Julius Caesar, trừ lúc ông ta trở thành một kẻ độc tài và vì thế mà chết. Việc của tôi là đào tạo một người như thế, và những nam nữ quân nhân cần thiết để giúp y. Không có chỗ nào nói tôi phải làm bạn với trẻ em cả.”

“Chú làm họ ghét cháu.”

“Thế thì sao? Cậu định làm thế nào? Trốn trong góc kẹt à? Ôm đít họ hôn để họ có cảm tình với cậu à? Chỉ có một việc duy nhất sẽ làm họ không còn ghét cậu nữa. Đó là trở nên giỏi nhất đến nỗi bọn họ không lờ cậu đi được nữa. Tôi đã nói cậu là người giỏi nhất. Giờ đây tốt nhất cậu nên trở thành giỏi nhất.”

“Nếu không được thì sao?”

“Thế thì rất tiếc. Nghe đây, Ender. Tôi xin lỗi nếu cậu cô đơn và sợ hãi. Nhưng bọn người bọ đang ở ngoài kia. Mười tỷ, trăm tỷ, cả triệu tỷ con, chúng ta vốn không biết. Với từng ấy phi thuyền, chúng ta cũng không hay. Với những vũ khí chúng ta không hiểu. Và chúng sẵn sàng dùng những vũ khí đó để tiêu diệt chúng ta. Không phải là trái đất đang bị đe dọa, Ender. Chỉ là chúng ta. Chỉ là nhân loại. Với phần còn lại của thế giới, chúng ta có thể bị tận diệt và chúng chỉ thay đổi, chúng chỉ tiếp tục tiến hóa đến bước kế tiếp. Nhưng nhân loại không muốn chết. Với tư cách một loài thú, chúng ta đã tiến hóa để sinh tồn. Và cách mà chúng ta làm thế là cố hết sức, gắng hết sức, và cuối cùng, ở mỗi thế hệ hiểm hoi, sản sinh ra một thiên tài. Người sẽ phát minh ra bánh xe. Ánh sáng. Và phi cơ. Người sẽ xây dựng một thành phố, một quốc gia, một đế chế. Cậu có hiểu những điều này không?”

Ender nghĩ là cậu hiểu, nhưng không chắc, nên cậu không nói gì cả.

“Không. Dĩ nhiên không. Nên tôi xin nói thẳng. Con người được tự do trừ những khi nhân loại cần họ. Có lẽ nhân loại cần cậu. Để làm gì đó. Có lẽ nhân loại cần tôi – để phát hiện ra cậu giỏi về cái gì. Chúng ta có thể phải làm những điều hèn hạ, Ender, nhưng nếu nhân loại sinh tồn, vậy thì chúng ta đã là công cụ tốt.”

“Chỉ vậy thôi sao? Chỉ là công cụ?”

“Mỗi người đều là công cụ, mà người khác sử dụng để giúp chúng ta sinh tồn.”

“Chú nói dối.”

“Không. Chỉ là nửa sự thật mà thôi. Cậu có thể lo lắng về nửa sau khi chúng ta chiến thắng trận này.”

“Chiến tranh sẽ kết thúc khi cháu trưởng thành,” Ender nói.

“Hi vọng là cậu sai,” Graff nói. “Còn nữa, cậu không giúp mình chút nào, nói chuyện với tôi. Những người khác không nghi ngờ gì đang nói với nhau là Ender Wiggin đang ở đằng sau liếm láp thầy Graff. Nếu ai cũng đồn cậu nịnh hót giáo viên, chắc chắn là cậu sẽ bị ướp đá đấy.”

Nói cách khác, đi chỗ khác và để tôi yên. “Xin chào,” Ender nói. Cậu lần từng bước dọc đường ống mà các cậu trai khác đã đi qua.

Graff nhìn theo cậu.

Một thầy giáo gần ông hỏi, “Có phải là nó không?”

“Chúa mới biết,” Graff đáp. “Nếu không phải là Ender, thì người đó nên xuất hiện ngay.”

“Có lẽ không là ai cả,” giáo viên kia nói.

“Có lẽ. Nhưng nếu đúng như thế, Anderson, thì với tôi Chúa là một người bọ. Anh có thể tin tôi với điều đó.”

“Tôi sẽ nhớ.”

Họ đứng im lặng một lát.

“Anderson.”

“Mmm.”

“Thằng bé sai rồi. Tôi là bạn nó.”

“Tôi biết.”

“Nó thật trong sáng. Tận trong tâm hồn, nó là người tốt.”

“Tôi đã đọc báo cáo rồi.”

“Anderson, hãy nghĩ những điều chúng ta sẽ làm với nó.”

Anderson thách thức. “Chúng ta sẽ đào tạo cho nó trở thành thống lĩnh quân đội giỏi nhất trong lịch sử.”

“Và rồi đặt số phận trái đất trên vai nó. Vì lợi ích của nó, tôi hi vọng nó không phải là người đó. Tôi hi vọng thế.”

“Vui lên đi. Bọn người bọ có thể sẽ hủy diệt chúng ta trước khi nó tốt nghiệp.”

Graff mỉm cười. “Cậu nói đúng. Tôi đã vui lên rồi.”

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trò Chơi

Chương năm C

TRÒ CHƠI

“Tôi phải ngưỡng mộ anh đấy. Bẻ gãy tay – một chiêu tuyệt vời.”

“Chỉ là tai nạn.”

“Thật sao? Vậy mà tôi đã khen anh trong bản báo cáo.”

“Thằng nhỏ dùng lực mạnh quá. Vô tình biến thằng kia thành anh hùng. Có thể làm hại huấn luyện cho nhiều đứa khác. Tôi tưởng nó sẽ kêu cứu.”

“Kêu cứu? Tôi tưởng anh thích nó nhất cái tính tự giải quyết các vấn đề của nó mà. Khi bị tàu địch bao vây, sẽ không có ai giúp nếu nó kêu cứu.”

“Ai mà biết được thằng nhóc kia sẽ bị vọt ra khỏi ghế ngồi? Và nó sẽ đập vào vách tường?”

“Chỉ một ví dụ nữa về sự ngu ngốc của quân đội. Nếu anh có đầu óc, thì anh đã làm một nghề thật sự rồi, như là bán bảo hiểm đó.”

“Cậu cũng thế, nhà thông hái.”

“Chúng ta phải đối diện sự thật là ta chỉ là hàng hạng nhì. Với vận mệnh của nhân loại trong tay. Một cảm giác quyền lực tuyệt vời phải không? Đặc biệt lần này nếu chúng ta thua thì sẽ chẳng còn ai trách móc chúng ta nữa.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ theo hướng đó. Nhưng hãy dừng để thua vậy.”

“Để coi Ender sẽ giải quyết thế nào. Nếu chúng ta đã mất nó rồi, nếu nó không thể chịu đựng được chỗ này, ai kể? Còn ai nữa không?”

“Tôi sẽ lên danh sách.”

“Trong khi đó, hãy tính cách không để mất Ender.”

“Tôi nói rồi. Lớp cách ly của nó không thể bị vỡ. Thằng bé sẽ không được phép tin rằng sẽ có người giúp đỡ nó. Không bao giờ. Nếu nó chỉ nghĩ có cách thoát ra được dễ dàng chỉ một lần thôi, thì nó sẽ hỏng mất.”

“Anh nói đúng. Sẽ là một thảm họa nếu thằng bé tin rằng nó có bạn.

“Nó có thể có bạn. Chỉ là không thể có bố mẹ.”

***

Những người khác đã chọn giường riêng của mình khi Ender đến. Ender ngừng trước cửa phòng ngủ chung của cả bọn, tìm kiếm chiếc giường duy nhất còn lại. Trần nhà thấp đến nỗi Ender vươn tay là chạm tới. Một căn phòng cho trẻ em, với giường dưới đặt trên sàn. Những đứa trẻ khác đang quan sát cậu, từ trong góc phòng. Chắc chắn, chiếc giường phía dưới ngay cạnh cửa là chiếc giường trống duy nhất. Trong tích tắc Ender nhận ra rằng, bằng cách để người khác đặt cậu vào vị trí tệ nhất, cậu đang mời mọc việc bị bắt nạt. Tuy thế cậu cũng không thể nào phát tiết lên với ai cả.

Vì thế cậu mỉm cười rất tươi. “Hey, cảm ơn,” cậu nói. Hoàn toàn không mỉa mai chút nào cả. Cậu nói chân thành như thể bọn họ đã chừa cho cậu vị trí tốt nhất. “Tớ tưởng tớ sẽ phải yêu cầu cái giường thấp nhất cạnh cửa chứ.”

Cậu ngồi xuống và nhìn vào trong tủ sắt đang mở ra tại chân giường. Một tờ giấy dính vào bên trong thành cửa.

Đặt tay lên máy scan ở đầu giường và kêu tên hai lần.

Ender tìm thấy ngay cái máy scan, là một tấm nhựa mỏng. Cậu đặt bàn tay trái lên và cất tiếng, “Ender Wiggin. Ender Wiggin.”

Máy scan tỏa ra một làn ánh sáng màu xanh trong. Ender đóng cửa tủ sắt lại và thử mở ra. Không được. Rồi cậu đặt tay lên máy scan và nói, “Ender Wiggin.” Cửa tủ bật mở. Cũng như ba ngăn kéo khác.

Một ngăn chứa bốn bộ áo liền quần như bộ cậu đang mặc, và một bộ trắng. Ngăn khác chứa một cái bàn nhỏ, như loại bàn ở trường học. Vậy là bọn họ vẫn chưa hoàn tất việc học hành.

Nhưng ngăn kéo lớn nhất mới là nơi chứa hàng cực phẩm. Thoạt nhìn nó trông giống như bộ áo của các phi hành gia, có cả mũ sắt và găng tay. Nhưng không phải. Không có những đường dán cách không. Tuy vậy, bộ đồ vẫn che toàn bộ cơ thể một cách hữu hiệu. Nó được độn rất dày. Chất liệu cứng nhắc.

Và kèm theo đó là một cây súng ngắn. Súng laser, dường như thế, bởi vì phần cán là thủy tinh rắn chắc, trong trẻo. Nhưng chắc chắn là người ta không cho trẻ em giữ vũ khí nguy hiểm...

“Không phải laser,” một người nói. Ender nhìn lên. Cậu chưa từng thấy người này trước đây. Một người đàn ông còn trẻ, một khuôn mặt hiền hậu. “Nhưng tia sáng bắn ra đủ để sát thương. Hết sức chính xác. Cậu có thể ngắm và làm lủng một lỗ ba inches[i] trên một bức tường cách cả trăm mét.”

“Nó dùng để làm gì?” Ender hỏi.

“Một trong những trò chơi trong giờ giải lao. Còn ai đã mở được cửa tủ sắt?” Anh ta nhìn quanh. “Tôi hỏi, các cậu đã làm theo hướng dẫn và nhập giọng nói, dấu tay vào chưa? Không thể mở cửa sắt cho đến khi làm thế. Căn phòng này là nhà của các cậu trong năm đầu tại Trường Chiến Đấu, vì thế hãy chọn giường mình thích và giữ lấy nó. Thông thường chúng tôi để các cậu tự bầu chọn trường lớp và đặt người đó ở giường thấp nhất cạnh cửa, nhưng vị trí đó rõ ràng đã bị chiếm. Không thể nào đổi mã tủ sắt được nữa. Hãy nghĩ kỹ đến người mà các cậu muốn chọn. Buổi tối trong bảy phút nữa. Hãy đi theo chấm sáng trên sàn. Mã màu của các cậu là đỏ, vàng, vàng – bất cứ khi nào được cho một con đường để đi, nó sẽ là đỏ, vàng, vàng, ba chấm cạnh nhau – hãy đi theo ánh sáng. Mã màu của các cậu là gì?”

“Đỏ, vàng, vàng.”

“Tốt lắm. Tên tôi là Dap. Tôi sẽ là bảo mẫu của các cậu trong vài tháng tới.”

Những cậu trai phá ra cười nắc nẻ.

“Cười đi, nhưng hãy nhớ kỹ điều đó. Nếu ai bị lạc trong trường, có thể xảy ra lỗi, đừng có đi mà mở cửa lung tung. Một vài cái sẽ dẫn ra ngoài.” Tiếng cười to hơn. “Thay vì thế, chỉ nói với người ta, bảo mẫu là Dap, và họ sẽ gọi tôi đến. Hay là nói cho họ biết mã màu, và người ta sẽ bật đèn dẫn các cậu về nhà. Nếu có vấn đề gì, thì hãy đến nói chuyện với tôi. Hãy nhớ lấy, tôi là người duy nhất ở đây được trả tiền để đối xử tốt với mấy người, nhưng không quá tốt. Nói bậy bạ là tôi đập vỡ mặt, OK?”

Bọn trẻ lại cười rộ. Dap có một căn phòng toàn là bạn bè. Trẻ em khi hoảng sợ thì rất dễ làm cảm động.

“Đường nào đi xuống, ai đó trả lời?”

Họ nói với Dap.

“OK, đúng đó. Nhưng hướng đó đi ra bên ngoài. Phi thuyền đang xoay, làm hướng đó có cảm tưởng như là đang đi xuống. Sàn nhà thực chất xoay vòng lại theo hướng kia. Cứ tiếp tục đi mãi theo hướng đó, và các cậu sẽ trở lại nơi bắt đầu. Nhưng mà đừng có thử. Bởi vì phía trên kia là khoang của giáo viên, và hướng kia là của những cậu lớn hơn. Và các anh lớn hơn không thích tại Launchies[ii]. Các cậu có thể bị bắt nạt. Thực chất, các cậu sẽ bị bắt nạt. Và khi bị rồi, thì đừng có đến khóc với tôi nhé. Hiểu chưa? Đây là Trường Chiến Đấu, không phải nhà trẻ.”

“Vậy tại em phải làm gì?” một đứa hỏi, một đứa con trai nhỏ bé da đen ngồi giường trên gần giường

Ender.

“Nếu không thích bị bắt nạt, thì hãy tự tìm cách đi, nhưng tôi phải cảnh cáo trước – mưu sát là phạm luật cấm ở đây. Cố ý làm thương tích cũng thế. Tôi nghe nói có một vụ mưu sát trên đường đến đây. Gãy tay. Nếu việc đó còn xảy ra nữa, sẽ có người bị đông lạnh. Hiểu chưa?”

“Đông lạnh là gì?” một đứa con trai có cánh tay bị quấn băng hỏi.

“Đông. Ướp lạnh. Gởi về trái đất. Kết thúc trường Chiến Đấu.”

Không ai nhìn Ender.

“Vì thế, trong mấy cậu, nếu có ai đó đang nghĩ về việc quậy phá, ít nhất cũng phải làm khôn ngoan một chút. OK?”

Đáp bỏ đi. Bọn họ vẫn không chịu nhìn Ender.

Ender cảm thấy một cơn sợ hãi dâng lên trong lòng. Thằng nhỏ bị cậu làm gãy tay – Ender không thấy tội nghiệp cho nó. Nó là Stilson. Và như Stilson, nó đã tập hợp một nhóm lâu la. Một đám trẻ, vài đứa lớn xác hơn, chúng đang cười ha hả ở cuối phòng, và thỉnh thoảng một đứa trong bọn liếc nhìn Ender.

Trong thâm tâm, Ender muốn về nhà. Mấy chuyện này thì có liên quan gì đến cứu thế giới chứ? Không còn mấy quan sát nữa. Lại vẫn là Ender một mình chống đám lâu la, chỉ là lần này chúng ở ngay trong phòng cậu. Vẫn là Peter, nhưng không còn Valentine.

Cơn sợ vẫn còn, suốt cả buổi tối khi không ai ngồi cạnh cậu trong hành lang. Những cậu trai khác đang nói chuyện phiếm – về bảng điểm trên tường, về thức ăn, về mấy anh lớn hơn. Ender chỉ có thể quan sát trong cô độc.

Những bảng điểm cho biết thứ hạng của các đội. Chỉ số thắng thua, với những điểm gần đây nhất. Vài anh lớn hơn thực tế đã đánh cá trên các trò mới đây. Hai đội, Manticore[iii] và Asp[iv], không có điểm gần đây nào – mục đó cứ chớp tắt. Ender quyết định là họ đang đấu với nhau ngay lúc này.

Cậu chú ý các anh lớn chia nhau thành từng nhóm, tùy theo đồng phục mà họ bận. Lác đác vài đồng phục khác màu đang nói chuyện với nhau, nhưng thường thì mỗi nhóm có khu vực riêng của mình. Launchies – nhóm riêng, và hai hay ba nhóm lớn hơn một chút có đồng phục màu xanh dương đơn giản. Những anh lớn, những người trong đội, bận quần áo đẹp hơn. Ender cố đoán nhóm nào có tên nào. Scorpion[v] và Spider[vi] thì dễ. Flame[vii] hay Tide[viii] cũng thế.

Một anh lớn đến ngồi cạnh cậu. Không chỉ lớn hơn một chút – anh ấy trông có vẻ mười hai hay mười ba tuổi rồi. Bắt đầu phát triển thành người lớn.

“Hi,” anh ta nói.

“Hi,” Ender trả lời.

“Anh là Mick.”

“Ender.”

“Đó là tên?”

“Từ khi em còn nhỏ. Chị em gọi như vậy.”

“Không phải là tên xấu. Ender. Người kết thúc. Hey.”

“Hi vọng thế.”

“Ender, cậu là thằng người bỏ trong chuyến tàu mới tới hả?”

Ender nhún vai.

“Anh để ý thấy em ngồi ăn một mình. Mỗi chuyến tàu đều có một người như thế. Một thằng nhỏ không ai ưa ngay từ đầu. Đôi khi anh nghĩ các thầy giáo cố ý làm vậy. Những giáo viên ở đây không phải là người tốt. Cậu rồi sẽ biết thôi.”

“Yeah.”

“Vậy cậu là người bỏ hả?”

“Chắc vậy.”

“Hey. Không gì phải buồn cả, biết không?” Anh ta đưa Ender miếng bánh mì, và lấy đi miếng bánh pudding của Ender. “Ăn mấy món bổ đi. Sẽ làm cậu mạnh hơn.” Mick ngậm bánh pudding.

“Còn anh thì sao?” Ender hỏi.

“Anh? Anh không là gì cả. Là mùi đánh rắm trong phòng máy lạnh. Anh luôn ở đây, nhưng nhiều lúc không ai để ý đến cả.”

Ender gượng cười.

“Yeah, tức cười lắm, nhưng không đùa đâu. Anh không là gì ở đây cả. Và giờ thì anh đang lớn. Không lâu sau nữa anh sẽ được gọi tới trường kế tiếp. Nhưng không thể là Trường Chiến thuật. Anh chưa từng làm người chỉ huy. Chỉ có những người chỉ huy mới được đến đó.”

“Vậy làm sao để làm chỉ huy được?”

“Hey, nếu anh biết, cậu nghĩ anh sẽ như thế này sao? Cậu thấy bao nhiêu thằng ở đây lớn như anh?”

Không nhiều. Ender không nói ra.

“Rất ít. Anh mà không phải là thằng người bọ sắp sửa bị đông lạnh duy nhất ở đây đâu. Có rất ít bọn anh. Những thằng khác... đều là đại đội trưởng. Tất cả những người từ chuyến tàu của anh đều có đội riêng hết. Trừ anh ra.”

Ender gật đầu.

“Nghe đây, nhóc. Anh đang giúp cậu đấy. Hãy kết bạn. Làm chỉ huy. Bọ đít nếu cần thiết, nhưng nếu mấy thằng khác ghét cậu... cậu hiểu tôi nói gì chớ?”

Ender lại gật.

“Naw, cậu không biết gì cả. Mấy đứa mới đến đều như thế. Không biết gì hết. Đầu óc như không gian. Không có gì ở trong. Và nếu bị vấp ngã, thì sẽ hoàn toàn tan vỡ. Nhớ đấy, nếu cậu có kết cục giống anh, thì đừng quên là đã có người cảnh cáo cậu. Đó là điều tốt cuối cùng mà có người làm cho cậu.”

“Vậy sao anh nói với em?” Ender hỏi.

“Mày là gì, ngon lắm hả? Im đi mà ăn.”

Ender im đi và ăn. Cậu không thích Mick. Và cậu biết mình không thể nào có kết cục như thế. Có lẽ đó là điều mà các thầy giáo đã tính sẵn, nhưng Ender không có ý định làm theo kế hoạch của họ.

Mình sẽ không trở thành người bọ của nhóm mình, Ender nghĩ. Mình không rời Valentine và bố mẹ đến đây chỉ để bị đông lạnh.

Khi nhắc nĩa lên miệng, cậu cảm giác được gia đình đang ở xung quanh, như họ luôn như thế. Cậu biết quay đầu hướng nào để nhìn lên và thấy mẹ, đang cố ngăn không cho Valentine húp súp soàm soạp. Cậu biết bố ở đâu, mắt đọc tin tức trên bàn trong khi giả vờ lắng nghe cuộc trò chuyện buổi tối của gia đình. Peter, giả bộ lấy viên đậu nhỏ ra khỏi lỗ mũi – ngay cả Peter cũng biết đùa giỡn.

Nghĩ về gia đình là một sai lầm lớn. Ender cảm thấy tiếng nấc đang dâng lên trong cuống họng, và lập tức đè nó xuống; cậu không thể nhìn thấy cái đĩa trước mặt.

Cậu không thể khóc. Không có khả năng cậu sẽ được người ta thương cảm. Thầy Dap không phải là mẹ. Bất cứ dấu hiệu yếu đuối nào cũng sẽ cho bọn Stilson hay Peter biết là thằng nhỏ này có thể bị đánh bại. Ender làm việc mà cậu luôn thực hiện khi Peter hành hạ cậu. Cậu bắt đầu đếm số nhân đôi. Một, hai, bốn,

tám, mười sáu, ba mươi hai, sáu mươi tư. Và cứ thế, tiếp tục đến những con số cao mà cậu có thể tính: 128, 256, 512, 1024, 2048, 4096, 8192, 16384, 32768, 65536, 131072, 262144. Tới số 67108864 thì cậu bắt đầu thấy không chắc lắm – cậu có sót số nào không? Cậu nên ở tầng mười triệu, trăm triệu hay chỉ triệu thôi? Cậu cố nhân đôi lần nữa và cũng thua. 1342 gì đó. 16? Hay 17738? Cậu quên mất. Bắt đầu lại. Tất cả những con số nhân đôi mà cậu nhớ. Cơn đau đã biến mất. Nước mắt cũng mất. Cậu sẽ không khóc.

Cho đến tối đó, trong ánh đèn leo lét, và Ender có thể nghe được tiếng vài cậu trai giường bên đang rên rỉ gọi tên mẹ, bố, hay thú cưng. Cậu không thể ngăn được nữa. Mỗi cậu gọi tên Valentine. Cậu có thể nghe tiếng chị cười xa xa, chỉ bên ngoài hành lang. Có thể nghe tiếng mẹ đang rón rén trước cửa, nhìn vào để xem cậu có ngủ chưa. Cậu như nghe tiếng bố đang cười khi xem phim. Mọi thứ đều rất rõ ràng, và sẽ không bao giờ còn như thế được nữa. Mình sẽ lớn khi gặp lại họ, sớm nhất là mười hai tuổi. Tại sao mình lại ưng thuận? Mình ngu ngốc thế để làm gì? Đến trường cũng đâu có gì đáng sợ. Đối diện Stilson mỗi ngày. Và Peter. Chỉ là con kiến nhỏ. Ender không sợ anh ấy đâu.

Mình muốn về nhà, cậu thầm thì.

Nhưng tiếng thầm thì là tiếng cậu dùng khi đang rên xiết đau đớn dưới sự tra tấn của Peter. Âm thanh không đi xa hơn tai và đôi khi còn không xa đến đó.

Và nước mắt có thể rơi tràn trên gối, nhưng tiếng nấc nhẹ đến nỗi không làm cái giường động đậy; thậm lạng đến mức không thể nghe được. Nhưng cơn đau còn đó, ứ tràn trong cổ họng và trên gương mặt, nóng hổi trong lồng ngực và trong đôi mắt. Mình muốn về nhà.

Dap dùng trước cửa phòng tối đó và bước khễ giữa những chiếc giường, tay dừng lại ở từng nơi. Nơi thầy đi qua, tiếng khóc vang lên nhiều hơn, chứ không dịu đi. Một cử chỉ dịu dàng nhỏ bé trong chỗ kinh khủng này đủ để đẩy nhiều người phải rơi nước mắt. Không phải Ender. Khi Dap đến, tiếng khóc của cậu đã ngừng và khuôn mặt ráo hoảnh. Đó là khuôn mặt dối lừa cậu cho bố mẹ xem khi bị Peter hành hạ mà cậu không dám để lộ. Cám ơn anh, Peter. Cho đôi mắt khô ráo và tiếng khóc lặng lẽ. Anh dạy em làm thế nào để giấu cảm nghĩ của mình. Hơn khi nào hết, em cần điều đó ngay bây giờ.

**

Việc học hành vẫn được tiếp tục. Mỗi ngày, hàng giờ trong lớp. Tập Đọc. Toán Số. Lịch sử. Những thước phim về hàng trăm trận đánh đẫm máu trong vũ trụ, máu của những người Thủy quân lục chiến nhuộm đỏ lên tường của phi thuyền bọn người bọ. Ảnh ảo về cuộc chiến của hạm đội, những con tàu bị tan biến thành ánh sáng khi các phi thuyền bắn giết lẫn nhau trong bóng tối. Có rất nhiều điều để học. Ender cũng siêng năng như mọi người khác; tất cả đều vật lộn lần đầu tiên trong cuộc đời, bởi vì đây là lần đầu tiên trong đời họ phải cạnh tranh với những bạn học ít nhất cũng khôn ngoan như là bản thân họ.

Nhưng những trò chơi mới là tất cả cuộc sống của các học sinh. Chơi game lấp đầy những khoảng thời gian giữa lúc ngủ và thức.

Dập dẫn bọn học sinh mới tới phòng game vào ngày thứ hai. Ở bên trên, phía trên khoang mà các cậu sống và làm việc. Họ trèo lên những cầu thang nơi trọng lực đã yếu đi, và bên trong hang tối họ thấy những ánh sáng lấp lánh của các cỗ máy trò chơi.

Có một vài trò chơi họ đã biết; vài học sinh đã chơi trò đó khi ở nhà. Những trò đơn giản và khó khăn. Ender đi qua những máy trò chơi hai chiều trên bảng hình và bắt đầu nghiên cứu những trò mà các anh lớn đang chơi, trò chơi ba chiều với hình ảnh bay trong không khí. Cậu là đứa Launchy duy nhất trong góc phòng này, và đôi khi một anh lớn hơn sẽ đẩy cậu ra khỏi đường đi. Mà đang làm gì ở đây? Cút đi. Bay đi. Và tất nhiên cậu sẽ bay, trọng lực nơi đây rất yếu, chân nhấc bổng lên và lượn cho đến khi mình bị vật gì hay người nào cản tầm bay lại.

Tuy thế, mỗi lần vậy, cậu gỡ thoát ra và trở lại, có lẽ đến một góc khác, để ngắm nhìn trò chơi từ góc độ khác. Cậu còn quá thấp để nhìn thấy bảng điều khiển, để xem trò chơi được thực hiện như thế nào. Nhưng cũng không hề gì. Cậu hiểu được chuyển động của nó trong không khí. Cách người chơi đào đường hầm trong bóng tối, những hầm ánh sáng, nơi tàu địch sẽ tìm kiếm và rồi đuổi theo ráo riết cho đến khi bắt được tàu của người chơi. Người chơi có thể tạo bẫy: bãi mìn, bomb bay, nhào lộn trong không khí ép buộc tàu địch phải lập lại đến vô định. Một vài người chơi rất lạnh lẽo. Những người khác thua mau chóng.

Tuy thế, Ender thích nhất là khi hai người chơi đối lập với nhau. Họ phải sử dụng đường hầm của người kia, và nhanh chóng biết được người nào giỏi hơn theo chiến lược của họ.

Khoảng một giờ sau, mọi thứ bắt đầu nhạt nhẽo. Ender đã nắm vững những quy củ khi ấy. Hiểu những luật lệ mà máy tính phải tuân theo, nên cậu biết mình sẽ luôn luôn, một khi nắm được bản điều khiển, lẩn tránh được kẻ thù. Xoáy vòng khi kẻ thù như thế này; xoay tròn khi kẻ địch như thế kia. Nằm chờ ở bấy này. Đặt bẫy cái bấy và lừa chúng vào thế kia. Lúc ấy không còn gì để thách thức nữa, chỉ là vấn đề chơi cho đến khi máy tính chơi nhanh đến nỗi phản xạ của con người không thể bắt kịp. Không có gì vui. Chính là các cậu trai khác mới là người cậu muốn chơi. Những cậu trai đã bị máy tính huấn luyện lâu đến nỗi ngay cả khi họ đấu với nhau, mỗi người cố bắt chước máy tính. Suy nghĩ như máy tính thay vì như con người.

Mình có thể đánh bại họ thế này. Mình có thể đánh bại họ thế kia.

“Em muốn được đấu với anh,” cậu nói với cậu trai vừa mới thắng.

“Ồi giờ ời, cái gì đây?” cậu trai hỏi. “Một con bọ hay người bọ đây?”

“Một đám người lùn vừa mới tới đây,” một người khác nói.

“Nhưng nó nói. Mà có biết tại nó có thể nói không?”

“Hiểu rồi,” Ender nói. “Thì ra anh sợ đấu với em hai trong ba bàn thắng.”

“Đánh hạ mày,” thằng nhỏ nói, “sẽ dễ dàng như là đứng đái trong phòng tắm.”

“Và không vui bằng,” một người khác nói.

“Em là Ender Wiggin.”

“Nghe đây, nhóc tì. Mà không là gì cả. Hiểu chưa? Không là ai cả, hiểu chưa? Mà không là ai cả cho đến khi mà giết người. Hiểu chứ?”

Giọng của những cậu lớn hơn có nhịp điệu riêng. Ender nhanh chóng hòa nhịp. “Nếu em không là ai cả, vậy tại sao anh sợ chơi với em ba bàn thắng hai?”

Bây giờ mấy cậu trai khác hết kiên nhẫn. “Giết thắng nhóc nhanh lên rồi đi mà.”

Thế nên Ender đứng giữa bảng điều khiển xa lạ. Bàn tay cậu còn bé nhỏ, nhưng các nút điều khiển khá đơn giản. Chỉ thí nghiệm chút xíu là có thể tìm ra nút nào dùng vũ khí nào. Nút điều khiển mọi hoạt động nằm trong một trái banh. Lúc đầu, phản ứng của cậu hãy còn chậm chạp. Thắng bé kia, tên gì cậu còn chưa biết, nhanh chóng chiếm ưu thế. Nhưng Ender học rất nhiều và chiến đấu thuần thục hơn khi trận đấu kết thúc.

“Hài lòng chưa, nhóc con?”

“Ba bàn thắng hai mới được.”

“Tụi tao không chơi hai bàn thắng trong ba.”

“Vậy là anh thắng lần đầu tiên em chơi game,” Ender thách. “Nếu anh không thể làm được hai lần, anh không thể làm được gì cả.”

Họ chơi lần nữa, và lần này Ender đủ nhanh nhẹn để lượn vài đường mà anh ta chưa từng thấy trước đây. Lối chơi cũ không thể chống lại. Ender thắng không dễ dàng, nhưng cậu đã thắng.

Các anh lớn ngừng đùa giỡn khi ấy. Trận thứ ba diễn ra trong yên lặng, Ender thắng trận đó nhanh chóng và hiệu quả.

Khi trận đấu kết thúc, một người lớn hơn nói, “Đã đến lúc thay máy này rồi đây. Dòm đến nỗi bất cứ thắng bã đậu nào cũng đánh thắng được.”

Không có một lời chúc mừng. Chỉ một sự yên lặng hoàn toàn khi Ender bước đi.

Cậu không đi xa. Ender đứng gần đó và nhìn xem những người chơi kế tiếp thử sử dụng các bước mà cậu đã cho họ thấy. Ai là bã đậu? Ender mỉm cười trong lòng. Họ sẽ không quên ta.

Ender cảm thấy rất khoan khoái. Cậu đã thắng, mà còn thắng các anh lớn. Có lẽ không phải là giỏi nhất

trong mấy anh lớn, nhưng đã không còn nữa cảm giác sợ hãi choáng ngợp, là Trường Chiến Đấu có lẽ quá sức của cậu. Giờ cậu chỉ cần phải quan sát trò chơi, hiểu luật chơi, và rồi cậu có thể sử dụng hệ thống, ngay cả trở thành giỏi nhất nữa.

Chỉ là chuyện chờ đợi và quan sát phải trả giá nhiều nhất. Bởi vì trong thời gian đó cậu phải biết chịu đựng. Thăng nhóc bị cậu làm gãy tay giờ đây đang tìm kiếm trả thù. Tên nó, Ender nhanh chóng biết được, là Bernard. Y nói tên mình với giọng Pháp, bởi vì người Pháp, với sự kiêu hãnh độc lập của họ, nhất định là tiếng Phổ thông không bắt đầu được dạy cho đến khi bốn tuổi, khi hệ thống ngôn ngữ Pháp đã in sâu vào tiềm thức. Khẩu âm đó giúp y trở nên độc đáo thú vị; cánh tay gãy biến y thành người hùng; và tính tàn ác làm y trở nên trung tâm của những kẻ thích nhìn người khác đau đớn.

Ender trở thành kẻ thù của bọn chúng.

Những chuyện vặt. Đá thành giường mỗi lần họ đi vào hay đi ra cửa. Huých vào khay thức ăn. Gạt chân trên cầu thang. Ender nhanh chóng học được không nên để đồ vật bên ngoài tủ sắt; cậu cũng học cách bước đi nhanh nhẹn, để tự đứng vững. “Hậu đậu,” Bernard gọi cậu một lần, và cái tên thành danh hiệu của cậu.

Có những lúc Ender rất giận dữ. Với Bernard, dĩ nhiên, giận dữ là vô ích. Y là loại người như vậy – thích tra tấn người khác. Điều làm Ender giận dữ là những đứa khác cũng sẵn sàng theo y. Chắc chắn chúng biết không có công bằng nào trong sự trả thù của Bernard. Chắc chắn chúng biết y đã ra tay đánh cậu trước trong phi thuyền, rằng Ender chỉ trả miếng lại. Nếu biết, chúng làm như là không biết; ngay cả nếu như chúng không biết, chúng cũng có thể biết được bản thân Bernard là một con rắn độc.

Suy cho cùng, Ender không phải là mục tiêu duy nhất của y. Bernard đang xây dựng một đế chế, đúng không?

Ender từ ngoài quan sát Bernard thiết lập các cấp bậc. Một số người hữu dụng cho y, và y xun xoe bợ đỡ chúng. Một vài tên tự nguyện làm nô lệ, làm tất cả những gì y muốn dù y đối xử với chúng đầy khinh miệt.

Nhưng có một số ít bực tức dưới sự trị vì của Bernard.

Ender, vẫn đang quan sát, biết người nào căm ghét Bernard. Shen là một cậu bé nhỏ con, đầy hoài bão, và rất dễ bị chọc tức. Bernard khám phá điều đó nhanh chóng và bắt đầu gọi nó là Worm[ix]. “Bởi vì nó nhỏ quá,” Bernard nói, “và bởi vì nó ngoe nguẩy. Coi cách nó lắc cái đít khi đi kìa.”

Shen nổi giận bước đi, nhưng chúng chỉ cười lớn hơn. “Coi đít nó kìa. Gặp mày sau nhe, Worm!”

Ender không nói gì tới Shen – việc ấy sẽ trở nên quá hiển nhiên, lúc đó, là cậu đang bắt đầu tập hợp một nhóm riêng của mình. Cậu chỉ ngồi với chiếc bàn đặt trên đùi, tỏ vẻ siêng học hơn bao giờ hết.

Ender không học bài. Cậu đang lệnh cho cái bàn gửi tin nhắn mỗi ba mươi giây. Tin nhắn này gửi đến

cho tất cả mọi người, ngắn gọn và rõ ràng. Điều khó khăn là tìm cách để ngụy trang tên người gửi, theo cách mà mấy giáo viên có thể làm. Tin nhắn từ học sinh lúc nào cũng có tên học sinh đó tự động kèm theo. Ender vẫn chưa bẻ được hệ thống bảo mật của các giáo viên, nên cậu không thể giả dạng làm thầy giáo được. Tuy nhiên, cậu có thể tạo một học sinh ảo, người cậu đặt tên là God.

Chỉ khi tin nhắn được gửi đi cậu mới tìm cách thu hút ánh mắt của Shen. Như những học sinh khác, cậu đang quan sát Bernard và đồng bọn cười giỡn, trêu chọc thầy toán, người cứ hay ngừng giữa câu nói và nhìn quanh như thể thầy đã xuống nhầm trạm xe bus và không biết giờ đang ở đâu.

Cuối cùng thì, Shen cũng liếc nhìn qua. Ender khẽ gật đầu với y, tay chỉ vào bàn và mỉm cười.

Shen không hiểu. Ender giơ cái bàn của cậu lên một chút và chỉ vào nó. Shen với tay lấy bàn mình. Ender bấm nút gửi tin nhắn ngay lúc ấy, Shen nhìn thấy ngay lập tức. Shen đọc, và cười ha hả. Cậu ta nhìn Ender như muốn nói, Cậu làm hả? Ender nhún vai, để nói, Tôi không biết ai làm nhưng chắc chắn không phải tớ.

Shen lại phá ra cười, và vài đứa không thân với nhóm Bernard lấy bàn chúng ra và nhìn. Mỗi ba mươi giây tin nhắn hiện lên trên tất cả các bàn, chạy qua màn hình nhanh chóng, rồi biến mất. Những đứa con trai cùng phá ra cười.

“Gì vui vậy?” Bernard hỏi, Ender cố tình không mỉm cười khi Bernard nhìn quanh phòng, cậu giả bộ sợ hãi như là những người khác. Shen, dĩ nhiên, mỉm cười thách thức. Phải một giây sau mới hiểu chuyện; Bernard bảo một lâu la của nó đem bàn ra. Chúng cùng nhau đọc tin nhắn.

CHE ĐÍT LẠI. BERNARD ĐANG NHÌN.

—GOD

Mặt Bernard đỏ ửng tức giận. “Ai làm thế!” nó hét.

“Chúa,” Shen trả lời.

“Chắc chắn là không phải mày rồi,” Bernard nói. “Điều này cần nhiều đầu óc hơn một con sâu.”

Tin nhắn của Ender hết hạn sau năm phút. Sau một lúc, một tin nhắn từ Bernard hiện ra trên bàn cậu.

TAO BIẾT ĐÓ LÀ MÀY.

—BERNARD

Ender không nhìn lên. Cậu cư xử, thực chất, như là chưa hề xem tin nhắn. Bernard chỉ muốn bắt được vẻ giật thót của mình. Nó không biết.

Dĩ nhiên, cho dù nó có biết cũng không quan hệ gì. Bernard sẽ trừng trị cậu nhiều hơn, bởi vì nó phải xây dựng lại hình tượng của nó. Điều duy nhất nó không thể chịu được là bị những đứa khác chế nhạo. Nó phải cho mọi người biết ai là đại ca. Vì vậy, Ender bị đánh ngã trong phòng tắm vào buổi sáng hôm sau. Một trong những đứa lâu la của Bernard giả bộ vấp té vào cậu, và thúc đầu gối vào bụng cậu. Ender lặng yên nín nhịn. Cậu vẫn tiếp tục ở vòng ngoài quan sát, trong cuộc chiến công khai. Cậu sẽ không làm gì cả.

Nhưng trong cuộc chiến khác, cuộc chiến thầm lặng của những cái bàn, cậu đã có sẵn bước kế tiếp rồi. Khi Ender từ phòng tắm trở về, Bernard đang nổi cơn điên, chân đá giường và la hét. “Tao không có viết! Câm miệng đi!”

Liên tục chảy qua bàn của mấy đứa khác là tin nhắn này:

TAO THƯƠNG ĐÍT MÀY QUÁ. CHO HUN CÁI ĐI.

—

BERNARD

“Tao không có viết!” Bernard hét lên. Sau một hồi la hét, Dap xuất hiện ở cửa.

“Gì mà ồn ào thế?” thầy hỏi.

“Có người đã dùng tên em để gửi tin nhắn.” Bernard giận dữ nói.

“Tin nhắn gì?”

“Tin gì thì không quan trọng!”

“Quan trọng với tôi.” Dap nhặt cái bàn gần nhất lên, tình cờ thuộc về thằng nhỏ nằm giường trên Ender. Dap đọc, khẽ mỉm cười, rồi trả bàn lại.

“Thú vị đấy,” thầy nói.

“Thầy không tìm ra ai làm thế sao?” Bernard quát.

“Ồ, tôi biết ai làm rồi,” Dap trả lời.

Đúng, Ender nghĩ. Hệ thống bị bẻ khóa quá dễ dàng. Họ muốn chúng ta bẻ nó, hay một phần nào đó. Bọn họ biết đó là mình.

“Well, ai thế?” Bernard hét.

“Cậu đang la tôi sao, bình nhì?” Dap hỏi, nhẹ nhàng.

Ngay lập tức không khí trong phòng thay đổi hẳn. Từ cơn giận dữ của những đứa bạn thân phe Bernard, đến sự cười đùa của những đứa khác, tất cả đều chìm xuống. Quyền lực đang lên tiếng.

“No, sir,” Bernard đáp.

“Ai cũng biết hệ thống tự động kèm tên người gọi.”

“Em không có viết tin đó!” Bernard nói.

“Lại to tiếng hả?” Dap hỏi.

“Hôm qua có người gọi tin nhắn ký tên Chúa,” Bernard tiếp.

“Thật sao?” Dap trả lời. “Tôi không biết ông ta cũng đăng ký vào hệ thống đó.” Dap quay ra và đi mất, căn phòng ngập tiếng cười ha hả.

Nỗ lực làm chủ nhân căn phòng của Bernard đã bị phá hủy – chỉ còn một vài đứa bên phe nó bây giờ. Nhưng chúng là những đứa hung dữ nhất. Và Ender biết là cho đến khi cậu không còn phải quan sát, mọi việc sẽ khó khăn hơn cho cậu. Tuy vậy, việc phá hệ thống đã hoàn thành nhiệm vụ, Bernard đã bị kèm chế, và tất cả những đứa có tài đều được tự do thoát khỏi nó. Tuyệt nhất là, Ender đã làm thế mà không phải đưa ai vào bệnh xá. Cách này tốt hơn nhiều.

Rồi cậu nghiêm túc thiết kế lại hệ thống phòng thủ quanh bàn của mình, bởi vì vòng phòng thủ của hệ thống rõ ràng là thất bại. Nếu một đứa trẻ sáu tuổi có thể phá hỏng nó, người ta rõ ràng đặt nó ở đó như là một trò chơi, không phải là phòng thủ thật. Chỉ là một loại trò chơi khác mà giáo viên sắp đặt cho chúng ta. Và đây là trò mà mình giỏi nhất.

“Cậu làm thế nào được vậy?” Shen hỏi ở buổi ăn sáng.

Ender lẳng lặng chú ý rằng đây là lần đầu tiên một Launchy từ lớp của mình đã ngồi chung trong bữa ăn. “Làm gì?” cậu hỏi.

“Gửi tin nhắn bằng tên giả. Bằng tên thằng Bernard! Tuyệt cú mèo. Họ gọi thằng đó là Buttwatcher[x] bây giờ. Chỉ là Watcher trước mặt thầy giáo, nhưng ai cũng biết nó đang nhìn cái gì.”

“Tội Bernard quá,” Ender nói khẽ. “Nó là người nhạy cảm.”

“Thôi nào, Ender. Cậu đã bẻ gãy hệ thống. Làm sao làm được vậy?”

Ender lắc đầu và mỉm cười. “Cám ơn đã nghĩ tới thông minh để làm được vậy. Tôi chỉ nhìn thấy nó trước mà thôi.”

“OK, không cần phải nói với tớ,” Shen đáp. “Tuy vậy, cậu cũng thật ngẫu.” Họ cùng nhau yên lặng ăn.

“Bộ tớ hay lắc mõng khi đi hả?”

“Không.” Ender nói. “Chỉ là đừng có bước chân dài quá, vậy thôi.”

Shen gật.

“Người duy nhất chú ý là Bernard.”

“Nó là đồ con heo.” Shen nói.

Ender nhún vai. “Nhưng mà heo cũng đâu có tệ.”

Shen cười. “Cậu nói đúng. Tớ không công bằng với bọn heo.”

Họ cùng cười và hai Launchies khác nhập bọn. Sự cách ly của Ender đã kết thúc. Chiến tranh chỉ mới bắt đầu.

mhd dịch. TSMini [i]

khoảng 7. 6 cm [ii][ii]

Launchies: nhóm những người mới đến trường chiến đấu. Số ít: Launchy [iii]

Manticore: quái vật trong truyền thuyết có đầu người, có sừng, mình sư tử và đuôi bọ cạp. Đây là tên đội nên giữ tiếng Anh cho nó cool.

[iv]

Asp: rắn hổ mang độc [v]

Scopio: Bọ cạp [vi]

Spider: nhện [vii]

Flame: lửa [viii]

Tide: thủy triều [ix]

Worm: sâu bọ [x]

Butt: mõng đít. Watcher: người nhìn, người quan sát. Buttwatcher: Người nhìn đít người khác

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chiếc Cốc Người Khổng Lồ

CHƯƠNG SÁU

C

GIANT'S DRINK (CỐC NƯỚC CỦA NGƯỜI KHỔNG LỒ)

“Chúng ta đã từng thất vọng trong quá khứ, đợi chờ hàng năm trời, hi vọng chúng thành công, và rồi chúng đã thất bại. Có một điều tốt về Ender, nó nhất định bị đông đá trong sáu tháng đầu tiên.”

“Ô?”

“Anh không thấy chuyện gì đang xảy ra sao? Nó bị kẹt ở vòng Cốc nước Người Khổng Lồ trong trò chơi trí tuệ. Thằng bé có ý định tự tử không? Anh chưa bao giờ đề cập chuyện này.”

“Mọi người ai cũng phải tới Người Khổng Lồ.”

“Nhưng Ender không để hấn yên. Cứ y như thằng Pinual.”

“Ai cũng phải giống Pinual vào một lúc nào đó. Nhưng thằng đó là người duy nhất tự tử. Tôi không nghĩ chuyện có liên quan đến vòng Cốc nước Người Khổng Lồ.”

“Anh đang đùa với tính mạng của tôi. Và coi nó làm gì với cái lớp mới đến của nó kìa!”

“Đâu phải lỗi của nó, anh biết mà.”

“Tôi không cần biết. Lỗi của nó hay không, nó đang hủy hoại nhóm đó. Chúng đáng lẽ phải kết thân với nhau, còn nơi nó đứng có một cái hố rộng cả một dặm đường.”

“Tôi không có ý định để nó lâu ở trong nhóm đó.”

“Vậy thì giờ anh đổi ý là vừa. Cái lớp đó có bệnh dịch, và nó là nguyên nhân căn bệnh. Nó sẽ ở đó cho đến khi chữa xong.”

“Tôi là nguyên nhân căn bệnh. Tôi đã cách ly nó, và đã thành công.”

“Cho nó một khoảng thời gian. Để xem nó làm gì.”

“Chúng ta không có thời gian.”

“Chúng ta không có thời gian để hỏi một đứa trẻ có cơ hội trở thành một quái vật thiên tài quân sự.”

“Đây là lệnh sao?”

“Máy thu thanh còn bật, lúc nào cũng bật, anh đã được che chở, đi chết đi!”

“Nếu đây là một mệnh lệnh, tôi sẽ...”

“Đây là lệnh. Giữ nó ở đó cho đến khi chúng ta thấy được nó xử trí lớp đó thế nào. Graff, anh làm tôi nổi mụn.”

“Anh sẽ không nổi mụn nhọt nếu chịu để trường lại cho tôi và đi xử lý hạm đội.”

“Hạm đội đang chờ một tổng tư lệnh. Không có gì để xử lý cho đến khi anh trao cho tôi người đó.”

**

Chúng bước từng bước vụng về vào phòng chiến đấu, như trẻ con lần đầu tiên trong bể bơi, tay nắm chặt lấy thanh vịn hai bên. Phi trọng lực thật đáng sợ, bị mất thăng bằng, và họ nhanh chóng nhận ra sẽ tốt hơn nhiều nếu không dùng chân.

Tệ hơn nữa, bộ áo liền quần kiểu phi hành gia rất tù túng. Bất cứ cử động nào cũng khó khăn hơn, bởi vì bộ áo kéo chậm hơn, ngăn trở hơn là bất cứ bộ quần áo nào mà họ từng mặc trước đây.

Ender nắm chặt tay vịn và đu đưa đầu gối. Cậu chú ý thấy ngoài việc làm cho các cử động chậm chạp hơn, áo phi hành gia còn khuếch đại chúng. Lúc đầu còn khó khăn, nhưng chân cứ tiếp tục đưa ra phía trước, và mạnh mẽ, sau khi cơ bắp của cậu đã ngừng. Thử đẩy mạnh như thế này, và bộ đồ đẩy tới với lực mạnh gấp đôi. Mình sẽ vụng về một lúc lâu đây. Tốt nhất là bắt đầu ngay.

Vì thế, vẫn nắm chặt tay vịn, cậu đẩy mạnh chân ra sau.

Ngay lập tức, thân hình cậu bung lên, chân bay qua khỏi đầu, và lưng chạm vào tường. Cú bật nảy lên còn mạnh hơn nữa, hình như thế, và bàn tay cậu vượt ra khỏi tay vịn. Cậu bay thẳng qua phòng chiến đấu, mình cứ va vấp vào chỗ này đến chỗ kia.

Trong một giây quá chóng mặt, cậu áp dụng cách lấy lại thăng bằng lên xuống cũ kỹ, thân hình cố đứng thẳng lên, tìm kiếm trọng lực không có ở đây. Rồi cậu tự buộc mình thay đổi cách nhìn nhận vấn đề. Cậu đang đâm sầm vào bức tường. Đó là phía dưới. Và ngay lập tức cậu điều khiển được mình. Cậu không phải đang bay, mà đang rơi. Đây là cú lộn nhào. Cậu có thể chọn cách chạm mặt đất.

Mình rơi nhanh quá không gượng lại được, nhưng mình có thể giảm nhẹ đau khi rơi, có thể bay một góc

nào đó, nếu mình lộn vòng khi chạm đất và dùng chân....

Kế hoạch của cậu đã không được thực hiện đúng. Cậu cố chỉnh để bay được vào một góc, nhưng lại không phải là góc mà cậu đã dự đoán. Cũng không có giờ để suy nghĩ. Cậu lại đụng vào một bức tường khác, lần này nhanh đến nỗi khó có thể chuẩn bị bước tiếp theo. Nhưng lại tình cờ giúp cậu khám phá ra cách sử dụng chân để điều khiển góc bật. Bây giờ cậu lại bay vèo vèo qua phòng lần nữa, đến cạnh các bạn khác vẫn đang níu lấy bức tường. Lần này cậu giảm tốc lại đủ để chộp một tay vịn. Cậu đứng ở một góc yên tĩnh so với mấy cậu trai khác, nhưng một lần nữa phương hướng của cậu lại đổi, và theo cậu thấy, bọn họ đều nằm trên sàn, không phải là đang treo lơ lửng trên tường, và cậu cũng không treo ngược đầu xuống, mà là họ.

“Cậu đang làm gì thế, tính tự tử à?” Shen hỏi.

“Thử đi,” Ender nói. “Bộ quần áo giữ cho cậu khỏi bị thương, và cậu có thể điều khiển các cú bật bằng chân, như thế này.” Cậu diễn tả lại các tư thế đã làm.

Shen lắc đầu – cậu bạn không muốn thử các trò nguy hiểm như thế. Nhưng một người đã thử bay đi, không nhanh như là Ender, bởi vì cậu ta không bắt đầu bằng cách lộn người, nhưng cũng nhanh gần như thế. Ender còn không cần nhìn để biết đó chính là Bernard. Và ngay sau y, bạn thân của Bernard, Alai.

Ender quan sát bọn họ bay vèo vèo qua căn phòng khổng lồ, Bernard giẫy dụa để chỉnh thân mình xuống hướng mà cậu nghĩ là sàn nhà, còn Alai thì đầu hàng không cử động gì và chuẩn bị để bật lại từ bức tường. Hèn chi mà Bernard đã gãy tay trong chuyến bay, Ender nghĩ ngợi. Nó cứng người lại khi bay. Nó hoảng hốt. Ender lưu lại thông tin đó để sử dụng trong tương lai.

Và một chút thông tin khác nữa. Alai đã không đẩy bật ra cùng hướng với Bernard. Cậu ta cố tình hướng đến góc phòng. Đường bay của họ càng lúc càng khác, và xa nhau hơn, trong khi Bernard hạ xuống vụng về, nặng nề và bật lại trên tường, thì Alai lại trượt nhẹ ba lần lên mặt tường gần góc để cho cậu còn nhiều tốc độ nhất và đẩy cậu đi trong một góc đáng ngạc nhiên. Alai hét lớn và hú vang, một số cậu bạn khác hòa theo. Vài người quên là đang trong tình trạng không trọng lực và bỏ tay khỏi tường để vỗ tay. Bây giờ họ trôi chậm chậm trong nhiều hướng, vẫy tay vẫy chân, cố bơi.

Nào, đó mới là rắc rối, Ender nghĩ. Nếu bị trôi lơ lửng thì phải làm gì? Không có cách nào để bắt đi.

Cậu muốn để mình trôi lơ lửng và thử tìm cách giải quyết bằng cách thực hành tìm lỗi. Nhưng cậu có thể nhìn thấy các bạn, những cố gắng vô hiệu của họ để giành lấy quyền tự chủ, và không thể nghĩ ra cách nào có thể làm khác hơn mà bọn họ chưa làm.

Níu lấy sàn nhà bằng một tay, cậu lơ đãng nghịch cây súng đồ chơi gắn liền trước áo, chỉ dưới vai. Rồi cậu nhớ lại rocket nhỏ mà quân lính hay dùng khi họ tấn công lên trạm quân địch. Cậu kéo cây súng ra khỏi áo và kiểm tra. Cậu đã bấm thử các nút khi còn ở trong phòng, nhưng mà chẳng có nhúc nhích gì. Có lẽ

trong phòng chiến đấu nó sẽ có hiệu quả. Không có sách chỉ dẫn gì cả. Không có hướng dẫn cách điều khiển. Cái cò thì quá biết rồi – cậu có súng đồ chơi, như các trẻ em khác, gần như từ khi còn trong nôi. Có hai nút bấm nằm gần ngón trỏ, và vài nút ở dưới cán gần như không sờ vào được nếu không dùng cả hai tay. Tất nhiên, hai nút gần ngón trỏ có thể được sử dụng ngay lập tức.

Cậu chĩa súng xuống sàn và bóp cò. Cậu cảm giác cây súng ngay lập tức nóng lên; khi cậu thả cò ra, nó nguội tức khắc. Ngoài ra, một vòng tròn sáng nhỏ hiện lên sàn nhà nơi cậu nhắm súng.

Cậu bấm nút đỏ trên súng, và bóp cò lần nữa. Cũng như thế.

Rồi cậu bấm nút trắng. Lần này là một làn ánh sáng rực lên cả một khu vực rộng lớn, nhưng không chói bằng. Cây súng khá nguội khi bấm nút đó.

Nút đỏ biến nó thành một cây laser – nhưng không phải laser, Dap đã nói – và nút trắng biến nó thành cây đèn. Không nút nào giúp đỡ gì mấy trong lúc thao diễn.

Vì vậy mọi thứ đều dựa vào lúc bạn đẩy bật ra, hướng đi khi bắt đầu. Nghĩa là ta phải cực giỏi việc điều chỉnh mức phóng đi và bật ra nếu không phải chịu cảnh trôi lững lờ giữa không khí. Ender nhìn quanh phòng. Vài đĩa lơ lửng giờ đang trôi lại gần tường, tay giơ ra cố bắt lấy tay vịn. Chỉ có vài người, như Ender, vẫn bình tĩnh vịn tường và quan sát.

Một trong số họ, cậu để ý, là Alai. Nó rất cuộc đang đứng trên góc tường không xa Ender lắm. Tự nhiên, Ender đẩy bật ra và di chuyển thật nhanh đến Alai. Khi trong không khí, cậu không biết phải nói cái gì. Alai là bạn của Bernard. Ender muốn nói gì với nó?

Tuy vậy, không thể thay đổi hướng được nữa. Nên cậu chỉ nhìn thẳng phía trước, và tập cử động tay chân thật nhỏ để điều chỉnh hướng phải đối diện khi đang trôi. Quá trễ, cậu nhận ra mình nhắm hướng quá tốt. Cậu sẽ không rơi xuống gần Alai – cậu sẽ rơi thẳng vào nó.

“Nè, nắm tay tớ!” Alai gọi.

Ender giơ tay ra. Alai chịu lực chấn, và giúp Ender đậu khá nhẹ nhàng lên tường.

“Hay thiệt,” Ender nói. “Tội mình nên tập luyện cái này.”

“Tớ cũng nghĩ thế, nhưng mà ai cũng quay mòng mòng ngoài kia,” Alai đáp. “Chuyện gì xảy ra nếu ta cùng nhau ra ngoài? Mình có thể đẩy nhau theo hướng đối diện.”

“Ừ.”

“OK?”

Đó là câu hỏi mở rằng giữa họ có thể còn có chuyện khúc mắc. Có OK cho bọn họ cùng làm việc với nhau không? Ender trả lời bằng cách nắm cổ tay Alai và sẵn sàng để được đẩy đi.

“Rồi chưa?” Alai nói. “Đi.”

Vì họ đẩy ra với lực khác nhau, họ bắt đầu bay vòng quanh nhau. Ender cử động tay một chút, rồi nhấc chân lên. Họ chậm lại. Cậu làm lần nữa. Họ ngừng quay xung quanh nhau. Giờ đây hai người trôi lững lờ bằng nhau.

“Hay lắm, Ender.” Alai nói. Một câu khen ngợi. “Bây giờ cùng đẩy trước khi đụng bọn kia nào.”

“Và gặp lại ở góc đó.” Ender không muốn cây cầu vào trại kẻ thù này bị đứt đoạn.

“Người cuối cùng tới nơi phải địt vào bình sữa,” Alai thách.

Rồi, chậm chậm, vững chãi, họ chuyển sao cho đối diện đối phương, tay chân dạn ra, tay đụng tay, đầu gối đụng đầu gối.

“Rồi mình chỉ trầy trụa thôi hả?” Alai hỏi.

“Tớ cũng chưa bao giờ làm thế này,” Ender đáp.

Hai người đẩy. Lực đẩy đẩy họ nhanh hơn họ tưởng tượng. Ender đụng phải vài bạn và hạ xuống một bức tường khác ngoài ý muốn. Khoảng một lúc sau cậu mới xoay người lại được và tìm thấy nơi cậu và Alai hẹn gặp. Alai đã trên đường đến đó rồi. Ender tính con đường bao gồm hai cú nhảy bật, để tránh nhóm bạn kia.

Khi Ender đến góc hẹn gặp, Alai đã quàng cánh tay vào hai tay vịn kế bên, và giả bộ ngủ gật.

“Cậu thắng.”

“Tớ muốn coi bộ sưu tầm địt của cậu,” Alai đáp.

“Tớ để nó trong tủ sắt của cậu. Không thấy sao?”

“Tớ tưởng đó là vợ chứ.”

“Chúng ta không mang vợ nữa.”

“Ừ há.” Điều đó nhắc nhở rằng chúng đã không còn ở nhà. Niềm vui đã học được cách chinh phương hướng bị xẹp đi một chút.

Ender lấy cây súng lục của mình ra và biểu diễn điều cậu đã học được về hai nút bấm.

“Nó sẽ làm gì nếu bắn vào người khác?” Alai hỏi.

“Không biết.”

“Sao ta không thử nhỉ?”

Ender lắc đầu. “Mình có thể làm ai đó bị thương.”

“Ý tớ là sao ta không thử bắn chân nhau hay sao đó. Tớ không phải Bernard, tớ không bao giờ hành hạ mèo cho vui.”

“Ồ.”

“Không thể nào quá nguy hiểm đâu, nếu không họ đâu đưa cho con nít làm gì.”

“Chúng ta là lính.”

“Bắn chân tớ đi.”

“Không, cậu bắn tớ.”

“Vậy, bắn cùng lúc.”

Họ làm thế. Ngay lập tức Ender thấy chân quằn cứng đờ, không động đậy được ở đầu gối và cổ chân.

“Bị đóng băng hả?” Alai hỏi.

“Cứng ngắt luôn.”

“Đóng băng vài đứa nữa há,” Alai nói. “Chơi trò chiến tranh nào. Hai đứa mình với bọn còn lại.”

Cả hai nhăn răng ra cười. Rồi Ender đáp, “Tốt hơn là mời cả Bernard.”

Alai nhướn mày. “Ồ?”

“Và Shen.”

“Thằng mắt hí hay lắc mông đó hả?”

Ender quyết định là Alai đang nói đùa. “Hey, không phải ai cũng là mọi da đen được.”

Alai nhe răng. “Ông tớ mà nghe cậu nói vậy là sẽ giết ngay lập tức.”

“Cụ tổ tớ sẽ bán ông ấy trước đã.”

“Thôi đi tìm Bernard với Shen rồi làm đông cứng tụi còn lại đi.”

Trong vòng hai mươi phút, mọi người trong phòng đều bị đông cứng trừ Ender, Bernard, Shen, và Alai. Cả bốn ngời đó hú hét cười giỡn cho đến khi Dap bước vào.

“Các cậu đã học cách dùng vũ khí rồi,” thầy nói. Rồi thầy làm gì đó với cái máy điều khiển cầm ở tay. Mọi người đều trôi chậm chậm đến chỗ thầy đang đứng. Thầy bước đến các cậu bạn bị đông cứng, chạm vào họ và gỡ đông cho bộ quần áo của họ. Một loạt tiếng phàn nàn xôn xao cất lên rằng việc Bernard và Alai bắn bọn họ khi họ chưa chuẩn bị là không công bằng.

“Tại sao các cậu chưa chuẩn bị?” Dap hỏi. “Các cậu có bộ đồ cũng cùng lúc với bọn họ. Các cậu cũng có bấy nhiêu phút vấy lung tung như vịt say rượu. Ngừng than vãn đi và chúng ta sẽ bắt đầu.”

Ender để ý mọi người mặc nhiên coi Bernard và Alai là thủ lĩnh của trận đấu. Well, vậy cũng được. Bernard biết là Ender và Alai đã cùng nhau học dùng súng. Ender và Alai là bạn. Bernard có thể tin rằng Ender đã gia nhập nhóm của y, nhưng không phải thế. Ender đã gia nhập một nhóm mới. Nhóm của Alai. Bernard cũng vừa gia nhập nhóm đó luôn.

Không phải ai cũng thấy điều đó; Bernard vẫn còn quát tháo âm ỉ và sai vặt tay chân của y. Nhưng Alai giờ đây di chuyển tự do trong căn phòng, và khi Bernard nổi khùng, Alai có thể đùa một chút và làm nó dịu lại. Đến khi phải chọn thủ lĩnh của lớp, Alai gần như là lựa chọn duy nhất. Bernard giận dữ trong vài ngày, và rồi cũng hết, mọi người ai cũng vào nền nếp mới. Lớp học không còn chia rẽ làm nhóm tay trong của Bernard và nhóm ngoài lề của Ender nữa. Alai là chiếc cầu.

**

Ender ngồi trên giường mình, cái bàn để lên đầu gối. Lúc ấy là giờ học riêng và Ender đang chơi Free Play. Đó là một trò chơi điên rồ, gian xảo mà máy tính của trường cứ đem đến những thứ mới, xây dựng một cái mê cung cho người ta khám phá. Bạn có thể trở lại cảnh cũ, nếu muốn, trong một thời gian; nếu bỏ chơi quá lâu, cảnh đó sẽ biến mất và một cảnh khác sẽ hiện ra.

Có lúc cảnh vật rất vui vẻ. Có lúc rất hứng thú, và cậu phải thật nhanh mới sống được. Cậu chết rất nhiều lần, nhưng cũng ổn thôi, trò chơi là vậy mà, bạn phải chết nhiều mới chơi giỏi được.

Nhân thân của cậu trên màn hình bắt đầu từ một cậu trai nhỏ. Nó đổi thành con gấu trong một khoảng thời gian. Bây giờ là hình của một con chuột lớn, với hai bàn tay ngón dài, mảnh dẻ. Cậu cho nhân thân mình chạy núp dưới các bàn ghế lớn. Cậu từng chơi với con mèo rất nhiều, nhưng giờ đã chán ngắt rồi – quá dễ để tránh né, cậu biết tất cả các bàn ghế.

Lần này không chui vào hang chuột nữa, cậu tự bảo mình. Chán thắng người khổng lồ lắm rồi. Một trò chơi ngu ngốc và mình không bao giờ thắng được. Chọn cái gì cũng sai cả.

Nhưng rồi cậu cũng chui vào hang chuột, và đi qua cái cầu nhỏ trong vườn. Cậu chạy tránh bọn vịt, và bọn muỗi hay thả bom – cậu thử chơi với chúng nhưng chúng quá dễ, và nếu chơi với bọn vịt lâu hơn một chút, thì cậu sẽ biến thành con cá, mà cậu chẳng thích điều đó chút nào. Biến thành con cá gợi nhớ đến cảnh bị đông cứng trong phòng chiến đấu, toàn thân cứng ngắc, chờ cho cuộc tập huấn kết thúc để Dap gỡ đông ra. Vì thế, như thường lệ, cậu cho mình đi lên đồi.

Rồi đất bắt đầu lở ra. Những lần đầu cậu bị dính lại hết lần này tới lần khác, bị đè bẹp dưới một đồng bần thiêu cháy ra từ dưới chõng đất đá. Nhưng bây giờ, cậu đã rèn kỹ thuật chạy lên đồi ở một góc độ đặc biệt để tránh bị đè bẹp, luôn tìm kiếm vùng đất cao hơn.

Và, lúc nào cũng thế, mảng đất lở cuối cùng cũng thôi là một bãi đất đá lộn xộn. Mặt đồi mở ra và thay vào đất sét thì lại là bánh mì trắng, phồng lên, nở ra như bột khi vỏ bọc rơi ra ngoài. Mặt bánh mềm và xôm xộp, nhân thân đi chậm hơn. Và cậu nhảy xuống bánh, và đứng trên một cái bàn. Miếng bánh khổng lồ đằng sau cậu; mẫu bơ khổng lồ bên cạnh cậu. Và người khổng lồ đang tựa cằm vào tay, nhìn chăm chăm vào cậu. Nhân thân của Ender cao bằng khoảng từ cằm lên lông mày của người khổng lồ.

“Ta sẽ nhai đầu chú mày,” người khổng lồ nói, y như những lần trước.

Lần này, thay vì chạy trốn, hay chỉ đứng yên, Ender đi đến mặt tên khổng lồ và đá vào cằm y.

Người khổng lồ lè lưỡi ra và Ender rớt xuống đất.

“Có muốn chơi đồ không?” người khổng lồ hỏi. Vậy là không có gì khác cả – người khổng lồ chỉ chơi trò đồ. Máy tính ngu ngốc. Cả triệu hình ảnh trong bộ nhớ, và người khổng lồ chỉ chơi một trò đăn độn.

Người khổng lồ, như thường lệ, đặt hai cái cốc to thật to, cao đến đầu gối của Ender, lên cái bàn trước mặt. Như thường lệ, cả hai cốc chứa đầy hai dung dịch khác nhau. Máy tính hay đến độ hai dung dịch chưa bao giờ trùng lặp, theo như cậu nhớ được. Lần này một cốc có loại dung dịch đặc màu kem. Cốc kia sủi bọt và nổ tí tách.

“Một cốc là thuốc độc, một cốc không,” người khổng lồ nói. “Chọn đúng và ta sẽ cho chú mày vào Xứ Thần Tiên.”

Đoán nghĩa là chúi đầu vào cốc và uống. Cậu chưa bao giờ đoán đúng. Có khi đầu cậu rã ra. Có khi cậu rơi xuống và chết đuối. Có khi cậu leo ra ngoài, biến thành màu xanh, và chảy rữa ra. Kết cuộc lúc nào cũng kinh khủng, và tên khổng lồ lúc nào cũng phá ra cười.

Ender biết dù chọn cái gì cậu cũng phải chết. Trò chơi gian lận. Lần chết đầu tiên, nhân thân của cậu hiện ra trên bàn người khổng lồ, để chơi lại. Lần chết thứ nhì, cậu trở lại vùng đất lở. Rồi đến chiếc cầu qua vườn. Rồi đến hang chuột. Và rồi, nếu cậu vẫn trở lại với người khổng lồ để chơi, và chết nữa, thì bàn học của cậu sẽ tối thui, với dòng chữ “Free Play Over” đi vòng quanh bàn và Ender sẽ nằm xuống giường,

sợ run lên cho đến khi ngủ thiếp đi. Trò chơi gian lận nhưng tên khổng lồ vẫn nói về Xứ Thần Tiên, Xứ Thần Tiên của bọn trẻ ba tuổi ngây ngô có lẽ có Mẹ Ngỗng hay Pac-Man, hay là Peter Pan, còn không đáng để đến nữa, nhưng phải tìm cách đánh bại gã khổng lồ mới có thể tới được nơi đó.

Cậu uống thứ nước kem. Ngay lập tức cậu phình to ra và lớn như thể bong bóng. Tên khổng lồ phá ra cười. Cậu lại chết lần nữa.

Cậu lại chơi, và lần này chất dung dịch đông lại, như khối bê tông, giữ chặt cậu ở đó để tên khổng lồ mổ người cậu dọc theo xương sống, lóc xương ra như lóc thịt cá, và bắt đầu ăn thịt trong khi tay và chân cậu vẫn còn ngo ngoáy.

Cậu hiện ra ở nơi đất lở và quyết định không đi tiếp nữa. Cậu còn để đất đè lên một lần. Nhưng dù người cậu vỡ mồ hôi ra và tay chân biến lạnh cóng, lần sống lại kế tiếp cậu trở lên đồi cho đến khi nó biến thành bánh và đứng trên bàn người khổng lồ với hai cái cốc đặt trước mặt.

Cậu nhìn vào hai chất dung dịch. Một cái đầy bọt, và cái kia gợn sóng như biển. Cậu thử đoán mỗi cái chứa cái chết nào. Có lẽ một con cá sẽ bơi ra khỏi biển và ăn thịt mình. Cái có bọt có lẽ sẽ làm mình ngạt thở. Mình ghét trò chơi này. Không công bằng chút nào. Thiệt đần độn. Đồi bại.

Và thay vì chúi mặt vào một trong hai dung dịch, cậu đá đổ một cái, rồi cái kia, né bàn tay đồ sộ của tên khổng lồ khi hắt hết lớn “Ăn gian, ăn gian!”. Cậu nhảy lên mặt tên khổng lồ, trèo lên môi hăn, mũi hăn, và bắt đầu đào sâu vào mắt hăn. Những thứ trào ra y như phó mát sữa, và mặc cho tên khổng lồ la hét, nhân thân của Ender tiếp tục đào bởi con mắt, trèo ngay vào, đào đào xới xới vào sâu hơn nữa.

Tên khổng lồ té ngửa ra sau. Khung cảnh biến đổi khi hăn té, và khi tên khổng lồ nằm vật ra trên mặt đất thì xung quanh đã là lá cây rậm rạp, um tùm. Một con dơi bay đến và đậu trên mũi tên khổng lồ đã chết. Ender đem nhân thân mình ra khỏi con mắt người khổng lồ.

“Làm sao cậu đến đây được?” con dơi hỏi. “Chưa từng có ai đến được nơi đây.”

Ender không thể trả lời, dĩ nhiên. Vì vậy cậu cúi xuống, nắm một mớ đồng bầy nhầy trong mắt của gã khổng lồ, và đưa cho con dơi.

Con dơi nhặt lấy và bay đi, miệng la, “Chào mừng đến Xứ Thần Tiên.”

Cậu đã thành công. Cậu nên đi khám phá. Cậu nên trèo xuống khỏi mặt tên khổng lồ và nhìn xem mình đã cuối cùng đạt được gì.

Thay vì vậy, cậu thoát ra, đặt bàn trong tủ sắt, cởi hết quần áo và kéo mền trùm kín đầu. Cậu không muốn giết người khổng lồ. Đây đáng lẽ chỉ là một trò chơi thôi. Không phải là sự chọn lựa giữa cái chết rùng rợn của chính cậu hay là một vụ giết người còn kinh khủng hơn. Mình là kẻ sát nhân, ngay cả khi chơi trò chơi. Anh Peter sẽ phải tự hào về mình.

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Salamander

“T hầy Ender có thể làm được điều không thể thật thú vị phải không nào?”

“T

“Cái chết của người chơi lúc nào cũng bệnh hoạn hết. Tôi luôn nghĩ Cốc Người Khổng Lồ là phần biến thái nhất của trò chơi trí tuệ, nhưng tấn công con mắt như thế – chúng ta có muốn đặt người này thành thống lĩnh của hạm đội không?”

“Điều quan trọng là nó đã thắng một trò chơi không thể thắng.”

“Tôi đoán đã đến lúc anh chuyển nó đi.”

“Chúng ta đợi xem nó làm gì với Bernard. Và nó đã xử lý rất tốt.”

“Vậy là ngay khi thắng nhỏ làm xong chuyện, anh chuyển nó tới một hoàn cảnh mới với khó khăn mới. Nó không được nghỉ ngơi sao?”

“Nó sẽ có một hay hai tháng, có lẽ ba, với lớp học của nó. Quãng thời gian đó với con nít là lâu rồi.”

“Anh có bao giờ nghĩ những đứa trẻ này không phải là con nít không? Tôi đã quan sát cách chúng làm việc, cách chúng nói chuyện, và trông chúng không giống trẻ con chút nào.”

“Chúng là những thần đồng giỏi nhất trên thế giới, mỗi người theo một cách riêng.”

“Nhưng bọn chúng vẫn phải cư xử như trẻ con chứ? Chúng không bình thường. Chúng như tái hiện lại lịch sử. Napoleon và Wellington. Caesar và Brutus.”

“Chúng ta đang cố cứu thế giới, không phải chữa lành tâm hồn. Anh quá mẫn cảm đấy.”

“Tổng tham mưu Levy không tội nghiệp ai cả. Tất cả các video đều nói thế. Nhưng đừng làm tổn thương đứa trẻ này.”

“Anh nói giỡn hả?”

“Ý tôi là, đừng tổn thương nó quá mức cần thiết.”

**

Alai ngồi đối diện Ender ở bàn ăn tối. “Cuối cùng tớ cũng biết được cậu gửi tin nhắn đó làm sao rồi. Sử dụng tên Bernard.”

“Tớ?” Ender hỏi.

“Thôi nào. Còn ai nữa? Chắc chắn không phải Bernard. Mà Shen thì không giỏi máy tính lắm. Và tớ biết không phải tớ. Còn ai trồng khoai đất này nữa? Nhưng mà không hề gì. Tớ đã biết cách làm sao giả danh dữ liệu học sinh. Chỉ cần tạo một học sinh tên là Bernard-trống, B-E-R-N-A-R-D-khoảng- trống, để máy không cho là một học sinh đã có rồi.

“Nghe có thể làm được đó.” Ender đáp.

“OK, OK. Làm được. Nhưng cậu đã nghĩ ra cách làm gần như vào ngày đầu tiên.”

“Hay là ai đó. Có lẽ Dap đã làm, để không cho Bernard có nhiều quyền lực quá.”

“Tớ khám phá ra chuyện này nữa. Tớ không thể làm vậy với tên cậu.”

“Ồ?”

“Bất cứ cái gì với Ender trong đó đều bị đá văng ra. Tớ không thể vào trong bất cứ tập tin nào của cậu nữa. Cậu tạo hệ thống bảo mật riêng.”

“Có lẽ.”

Alai cười nhả nhổ. “Tớ vừa mới vào và quậy file của thằng kia. Nó cũng sắp phá được hệ thống rồi. Tớ cần được bảo vệ, Ender. Tớ cần hệ thống bảo mật của cậu.”

“Nếu cho cậu hệ thống của tớ, cậu sẽ biết cách làm thế nào rồi sẽ vào phá tớ.”

“Tớ ấy hả?” Alai hỏi. “Tớ là người bạn hiền nhất của cậu cơ mà!”

Ender phì cười. “Tớ sẽ thiết lập hệ thống cho cậu.”

“Bây giờ hả?”

“Cho ăn xong được không?”

“Cậu không bao giờ ăn xong.”

Đúng thế. Dĩa của Ender lúc nào cũng còn thức ăn sau mỗi bữa. Ender nhìn cái đĩa và quyết định cậu đã no. “Vậy thì đi.”

Khi về đến phòng, Ender ngồi bệt xuống giường và nói, “Lấy bàn cậu lại đây. Tớ sẽ chỉ cho.” Nhưng khi Alai đem bàn lại giường Ender, Ender chỉ ngồi đó, tủ sắt vẫn đóng.

“Gì vậy?” Alai hỏi.

Để trả lời Ender để tay lên tủ. “Truy Cập Bất Hợp Pháp,” cái tủ nói. Cửa tủ không mở ra.

“Có người đã nhảy lên đầu cậu rồi,” Alai nói. “Có người đã chơi cậu.”

“Cậu vẫn còn muốn hệ thống bảo mật của tớ chứ?” Ender đứng dậy và bước khỏi giường.

“Ender,” Alai gọi.

Ender quay lại. Alai đang nắm một miếng giấy nhỏ trong tay.

“Cái gì vậy?”

Alai nhìn cậu. “Cậu không biết sao? Cái này nằm trên giường. Chắc cậu đã ngồi lên nó.”

Ender cầm lấy tờ giấy.

ENDER WIGGIN

CHUYỂN ĐẾN ĐỘI SALAMANDER

THỦ LĨNH BONZO MADRID

HIỆU LỰC NGAY LẬP TỨC

MÃ XANH XANH NÂU

ĐỒ VẬT CÁ NHÂN KHÔNG ĐƯỢC CHUYỂN

“Tuy cậu thông minh, Ender, nhưng cũng đâu có giỏi hơn tớ trong phòng chiến đấu.”

Ender lắc đầu. Đó là điều ngu ngốc nhất cậu có thể nghĩ đến, để thăng chức cho cậu ngay bây giờ. Chưa từng có ai được thăng chức trước tám tuổi cả. Ender vẫn còn chưa tới bảy. Và tân binh thường hay được cùng nhau vào đội, với hầu hết các quân đoàn nhận lính mới cùng một lúc. Không còn giấy chuyển công tác nào trên các giường khác.

Chỉ khi mọi việc vừa sắp xếp xong. Chỉ khi Bernard vừa hòa thuận với mọi người, ngay cả với Ender. Chỉ khi Ender vừa bắt đầu kết bạn thật sự với Alai. Chỉ khi cuộc đời cậu dễ thở hơn một chút.

Ender cúi xuống kéo Alai khỏi giường.

“Đội Salamander giờ đang đấu nhau mà,” Alai nói.

Ender tức giận vụ chuyển lớp bất công đến nỗi nước mắt chực trào ra. Không được khóc, cậu tự dặn mình.

Alai nhìn thấy nước mắt nhưng lịch sự không nói ra. “Khốn kiếp, Ender, họ còn không cho cậu lấy đồ cá nhân theo nữa.”

Ender nhả răng và tươi ngay. “Vậy tớ nên cười hết và đi trần truồng không?”

Alai cũng phá ra cười.

Trong cơn bốc đồng Ender ôm chặt bạn, như thể cậu bạn chính là Valentine. Cậu nghĩ đến Valentine khi ấy và muốn quay trở về nhà. “Tớ không muốn đi,” cậu nói.

Alai ôm cậu. “Tớ hiểu mà Ender. Cậu giỏi nhất trong bọn. Có lẽ bọn họ muốn nhanh chóng dạy cậu mọi thứ.”

“Bọn họ không muốn dạy tớ mọi thứ,” Ender đáp. “Tớ muốn học làm sao làm bạn bè.”

Alai gật đầu nghiêm túc. “Lúc nào cũng là bạn, mãi mãi là bạn thân nhất,” cậu ta nói. Rồi mỉm cười. “Đi tiêu diệt bọn người bọ đi.”

“Ừ.” Ender cười đáp.

Alai đột ngột hôn lên má Ender rồi thì thầm trong tai cậu. “Salaam.” Rồi, đỏ mặt, cậu bạn quay đi bước về giường mình ở cuối phòng. Ender đoán nụ hôn và lời nói có lẽ là một điều cấm kỵ. Một tôn giáo bị đàn áp chẳng hạn. Hay có lẽ từ đó có một ý nghĩa riêng tư và mạnh mẽ với một mình Alai. Bất cứ nó có nghĩa nào với Alai, Ender biết rằng đó là một từ thiêng liêng; rằng bạn ấy đã lộ con người thật của mình cho Ender, như có lần mẹ Ender đã làm thế lúc cậu còn rất nhỏ, trước khi bị đặt máy quan sát vào cổ, bà đã đặt tay trên đầu, ngỡ rằng cậu đã ngủ, và cầu nguyện cho cậu. Ender chưa từng kể chuyện đó cho bất cứ ai, ngay cả với mẹ, nhưng đã giữ nó như một kỷ niệm thần thánh, về mẹ đã yêu cậu thế nào khi bà nghĩ rằng không ai, ngay cả cậu, có thể thấy hay nghe được. Đó là thứ mà Alai đã tặng cho cậu: một món quà thiêng liêng đến nỗi Ender không thể được phép hiểu nó là gì.

Sau hành động đó thì không còn gì để nói nữa. Alai bước đến giường và quay lại nhìn Ender. Đôi mắt họ nhìn nhau trong một giây, thấu hiểu. Rồi Ender bỏ đi.

Không có màu xanh xanh nâu trong khu vực này của trường; cậu phải tìm màu sắc trong khu công cộng. Các bạn khác sẽ ăn tối xong trong giây lát, cậu không muốn vào phòng ăn. Phòng game lúc này gần như

trống rỗng.

Không có trò chơi nào thu hút cậu cả, với tâm trạng ngay lúc này. Thế nên Ender đến dãy bàn chung cuối phòng và đăng nhập vào trò chơi riêng của mình. Cậu nhanh chóng đến Xứ thần tiên. Gã khổng lồ đã chết khi cậu đến; cậu phải leo cẩn thận xuống bàn, nhảy qua cái chân ghế gãy của gã khổng lồ, rồi mới tuột xuống đất được. Có mấy con chuột đã gặm nhấm xác chết của gã khổng lồ một thời gian, nhưng Ender dùng nút áo gã khổng lồ để giết một con trong bọn, nên bọn chúng không dám bén mảng tới nữa.

Xác gã khổng lồ cơ bản đã thối rửa hết rồi. Những thứ có thể bị xé đã bị bọn dòi bọ xé nát; chúng đã ăn hết nội tạng, bây giờ nó chỉ còn là một thứ xác ướp khô, trống rỗng, răng trắng nhợt, mắt trống lỗng, ngón tay cong. Ender nhớ mình đã đào móc con mắt ấy ra khi nó còn sống, hiểm độc và có trí khôn. Dù cậu đã rất tức giận và bức bối, Ender không còn muốn phải giết người như vậy nữa. Nhưng gã khổng lồ giờ đã thành một phần của khung cảnh, nên cũng không cần tức giận như thế làm gì.

Ender luôn đi qua cầu đến lâu đài của Hoàng hậu Trái tim, nơi có đủ các loại trò chơi; nhưng giờ thì không có gì thu hút được cậu nữa. Cậu đi vòng qua xác chết gã khổng lồ và dọc theo một dòng suối lên nguồn, nơi nó chảy ra từ một khu rừng. Trong đó có khu vui chơi, cầu trượt, tay vịn, xích đu, bập bênh, và quay ngựa gỗ, và vài chục đứa bé đang nô đùa. Ender đến và thấy rằng trong trò chơi cậu đã trở thành một đứa trẻ, dù mọi khi thì hình dáng cậu trong trò chơi mang vẻ người lớn. Thực tế thì cậu còn nhỏ hơn mấy đứa trẻ khác nữa.

Cậu sắp hàng đi cầu trượt. Bọn nhỏ kia không thèm bắt chuyện. Cậu trèo lên đỉnh, nhìn thẳng bé trước mặt đang xoay vòng xuống sân chơi. Rồi cậu ngồi xuống và bắt đầu trượt.

Cậu trượt được một giây thì bị rơi qua cầu và rớt xuống đất ngay dưới chân. Cầu trượt không giữ được cậu.

Mấy cái tay vịn cũng thế. Cậu có thể leo được một lúc, nhưng rồi một thanh vịn dường như không vững chắc và cậu lại rơi. Cậu có thể ngồi lên cái bập bênh khi nó lên cao, rồi lại rơi. Khi vòng ngựa gỗ quay nhanh, cậu không thể giữ được thanh cột nào, và lực ly tâm làm cậu văng ra.

Và bọn nhóc con: tiếng cười của chúng khàn khàn, đầy si nhục. Chúng vây xung quanh cậu, chỉ trỏ, rồi phá ra cười hô hố trước khi trở lại chơi tiếp.

Ender muốn đánh tụi nó, quăng tụi nó vào trong dòng suối. Thay vì thế, cậu bước sâu vào trong rừng. Cậu tìm thấy một con đường mòn, nhanh chóng trở thành một con đường lát gạch cổ xưa, mọc đầy cỏ dài, nhưng vẫn còn đi được. Hai bên đường có dấu hiệu của nhiều trò chơi mới, nhưng Ender không ngừng chân. Cậu muốn xem con đường dẫn tới đâu.

Nó dẫn đến một cánh đồng vắng, với một cái giếng nằm chính giữa, và một tấm bảng viết, “Hãy uống, hỡi khách lạ.” Ender bước đến và nhìn xuống giếng. Ngay lập tức, cậu nghe có tiếng gầm gừ. Bước ra giữa

hàng cây là những con sói có mặt người. Ender nhận ra chúng – bọn trẻ con ở sân chơi. Chỉ là bây giờ thì rằng chúng có thể xé xác; Ender, không có vũ khí, đã nhanh chóng bị nuốt chửng.

Hình nhân kế tiếp hiện ra, như thường lệ, ở chỗ đó lần nữa, và bị nuốt chửng tiếp tục, dù lần này Ender cố leo xuống dưới giếng.

Nhưng, lần xuất hiện tới là ở sân chơi. Bọn nhóc lại cười nhạo cậu. Cười cho đã đi, Ender nghĩ. Ta biết bọn người là gì. Cậu đẩy một đứa trong bọn. Con bé theo sau cậu, giận dữ. Ender dẫn con bé lên cầu trượt. Dĩ nhiên cậu bị rơi xuống; nhưng lần này, vì theo sát cậu, con bé cũng bị rút theo. Khi đụng đất, con bé biến thành sói và nằm đó, chết mà còn sưng sờ.

Từng đứa, từng đứa một, Ender lần lượt dẫn chúng vào bẫy. Nhưng trước khi cậu hạ sát đứa cuối cùng, thì bọn sói bắt đầu sống dậy, và không còn là con nít nữa. Ender lại bị xé tan xác.

Lần này, run lẩy bẩy, Ender thấy hình nhân của mình được sống lại trên bàn của gã khổng lồ. Mình không nên chơi nữa, cậu tự bảo. Mình nên đi đến đại đội mới.

Nhưng thay vì thế cậu lại điều khiển hình nhân xuống bàn, đi quanh xác gã khổng lồ và đến sân chơi.

Lần này, ngay khi một đứa rơi xuống đất và biến thành sói, Ender lôi xác nó ra bờ suối và thấy xuống dưới. Mỗi lần như vậy, xác chết bốc khói như thể nước sôi là acid; con sói bị tan chảy ra, một đám khói đen bay lên và trôi đi. Bọn nhóc rất dễ bị khử, dù cuối cùng bọn chúng bắt đầu theo cậu bằng cặp hai, ba người. Ender không tìm thấy con sói nào đợi cậu ở khu vực vắng, và cậu tự hạ mình xuống giếng trên cái gàu mức nước.

Ánh sáng trong hang mờ mờ, nhưng cậu có thể thấy hàng đồng châu báu. Cậu đi lướt qua chúng, và để ý thấy, sau lưng cậu, những cặp mắt lóe lên sau từng chồng đá quý. Có một cái bàn đầy thức ăn nhưng không làm cậu hứng thú. Cậu đi ngang qua nhiều cái chuồng treo lủng lẳng trên trần tầng hầm, mỗi chuồng chứa một loại thú vật quý hiếm, thân thiện. Mình sẽ chơi với chúng sau, Ender nghĩ. Cuối cùng cậu đến một cánh cửa, trên đó là những chữ lóe lên màu lục bảo:

TẬN CÙNG CỦA THẾ GIỚI

Không ngần ngại. Cậu mở cửa bước vào.

Cậu đứng trên một mỏm đá, cạnh bờ vực nhìn xuống một cánh rừng xanh thẳm, điểm xuyết một chút màu lá thu, một vài bãi cỏ nằm rải rác cạnh những khu ruộng và làng nhỏ, một lâu đài cao cao ở đằng xa, và những đám mây trôi lững lờ dưới chân cậu. Trên đầu, bầu trời là trần hang rộng lớn, thủy tinh đu đưa trong nhũ đá sáng lung linh.

Cánh cửa đóng sau lưng cậu. Ender quan sát khung cảnh kỹ càng. Say sưa trong vẻ đẹp của nó, cậu không còn chú trọng đến việc sống còn như thường lệ. Cậu không nghĩ đến, ở phút giây này, trò chơi của

khung cảnh là gì. Cậu đã tìm thấy nó, và nhìn thấy nó đã là một phần thưởng xứng đáng. Vì vậy, không màng đến hậu quả, cậu nhảy khỏi mỏm đá.

Bây giờ, cậu lao thẳng xuống một dòng sông và những tảng đá nhọn lờm chồm phía dưới; nhưng một đám mây đến chặn giữa cậu và mặt đất, hứng được cậu, và mang cậu đi nơi khác.

Đám mây đưa cậu đến cái tháp của lâu đài, và qua cánh cửa sổ đang mở, mang cậu vào trong. Nó để cậu ở đó, trong căn phòng không có cửa trên trần hay sàn nhà, và cửa sổ mở ra một cú ngã chết người.

Một giây trước đây cậu đã tự mình nhảy xuống vực thẳm không suy nghĩ, thì giờ đây, cậu ngại ngần.

Tấm thảm nhỏ trước lò sưởi tự bung ra thành một con rắn dài răng nhọn.

“Ta là lối thoát duy nhất của người,” nó nói. “Cái chết là lối thoát duy nhất của người.”

Ender đang nhìn quanh căn phòng tìm kiếm vũ khí, thì đột nhiên màn hình tối lại. Dòng chữ hiện nhấp nháy trên bàn.

TRÌNH DIỄN VỚI CHỈ HUY NGAY LẬP TỨC

CẬU ĐÃ TRỂ.

XANH XANH NÂU.

Điên tiết, Ender đóng sập bàn lại và đến bức tường hiện màu, cậu thấy dãy màu xám xám nâu, chạm vào nó và bước theo khi nó sáng trước mặt cậu. Màu xanh đậm, xanh nhạt, và nâu của ánh đèn gợi nhớ vương quốc chớm thu trong trò chơi. Mình phải trở lại nơi đó, cậu thầm nghĩ. Con rắn thật là dài; mình có thể tự thả xuống khỏi tháp và tìm đường ra khỏi chỗ đó. Có lẽ nó gọi là tận cùng thế giới vì là tận cùng của trò chơi, bởi vì mình có thể đến một trong những ngôi làng, và trở thành một trong những cậu bé đang làm việc và vui chơi ở đó, không cần phải giết người và cũng không có gì để giết mình, chỉ sống nơi đó.

Tuy suy nghĩ như vậy, cậu vẫn không tưởng tượng được “chỉ sống” nghĩa là làm sao. Cậu chưa bao giờ làm thế trong đời. Nhưng vẫn muốn được như vậy.

**

Quân lính trong đại đội lớn hơn lớp người mới, và phòng còn rộng hơn nữa. Dài, và hẹp, giường kê hai bên; dài đến nỗi người ta có thể thấy sàn nhà cong lên ở cuối phòng, một phần vòng cầu Trường Chiến Đấu.

Ender đứng ngay tại cửa. Vài cậu trai đứng gần cửa liếc nhìn cậu, nhưng chúng lớn tuổi hơn, và làm như là chưa hề thấy cậu. Chúng tiếp tục trò chuyện, nằm dài, dựa vào giường. Chúng đang bàn luận về các

trận đánh, dĩ nhiên; các anh lớn lúc nào cũng thế. Tất cả đều cao lớn hơn Ender. Những anh mười, mười một tuổi cao vượt hẳn hơn cậu; ngay cả với người trẻ nhất đã tám tuổi rồi, mà Ender cũng chẳng cao lớn gì cho cam so với bọn cùng tuổi.

Cậu cố tìm xem ai là người chỉ huy, nhưng hầu hết đều đang mặc trang phục chiến đấu hoặc là thứ mà lính luôn gọi là đồng phục đi ngủ – trần như nhộng từ đầu tới chân. Nhiều người cầm bàn trong tay, nhưng rất ít đang học bài.

Ender bước vào phòng. Ngay lúc cậu bước vào, cậu thu hút mọi sự chú ý.

“Mày muốn gì?” thằng bé ở giường trên cạnh cửa ra vào hỏi. Nó là người to lớn nhất. Ender đã chú ý tới cậu này trước đây, một người khổng lồ trẻ tuổi có râu mọc lúng phúng trên má. “Mày không phải quân Salamander.”

“Tôi nghĩ là phải,” Ender nói. “Xanh xanh nâu, phải không? Tôi mới được chuyển đến.” Cậu cho thằng bé, rõ ràng là gác cửa, thấy tờ chuyển đơn vị.

Gác cửa với tay lấy. Ender giật giấy lại. “Tôi phải đưa nó cho Bonzo Madrid.”

Một thằng bé khác xen vào, thằng bé này nhỏ con hơn, nhưng vẫn lớn hơn Ender, “Không phải bahn-zoe, óc lợn. Bone-So. Đó là tên Tây Ban Nha. Bonzo Madrid. Aqui nosotros hablamos español, Señor Gran Fedor.”

“Anh là Bonzo à?” Ender hỏi, phát âm tên chính xác.

“Không, chỉ là một đại nhân tài về ngôn ngữ học. Petra Arkanian. Con gái duy nhất trong đội quân Salamander. To gan nhiều hơn bất cứ ai trong phòng này.”

“Mẹ Petra đang nói đó ư?” một cậu trai nhạo báng. “Láp chap, láp chap.”

Một đứa khác hòa theo. “Bá láp.. bá láp, bá láp!”

Mấy đứa khác cười phá lên.

“Chỉ hai đứa mình biết thôi nhé,” Petra nói, “nếu Trường Chiến Đấu này có tên đầu thối nào, thì họ sẽ đặt vào nhóm xanh xanh nâu.”

Ender thất vọng. Cậu đã sẵn bị thua thiệt rồi: chưa qua huấn luyện, nhỏ con, thiếu kinh nghiệm, phải chịu bị thù ghét vì được lên lớp sớm. Và bây giờ, tình cờ, cậu lại có một người bạn hoàn toàn không thích hợp. Một kẻ ngoài lề trong quân đội Salamander, và cô ta vừa kết nối hai người trong đầu của toàn đội. Thật là quá may mắn. Trong một giây, Ender nhìn quanh những khuôn mặt đang cười nhạo báng, chết giễu, và tưởng tượng thân hình chúng đầy lông lá, răng lởm chồm chìa ra để xé xác. Chẳng lẽ mình là con người

duy nhất trong chốn này sao? Những người khác chỉ là thú vật, đang chờ nuốt chửng?

Rồi cậu nhớ đến Alai. Trong mỗi đội quân, hẳn có ít nhất một người đáng để được biết đến.

Đột nhiên, dù không ai bảo im lặng, tiếng cười ngừng bật và cả đội lặng thinh. Ender quay ra cửa. Một cậu bé đứng đó, cao, đen, và ốm, cặp mắt đen láy xinh đẹp và đôi môi mỏng thể hiện sự tao nhã. Mình sẽ theo chân vẻ đẹp đó, một cái gì trong Ender nói. Mình muốn nhìn những gì đôi mắt đó nhìn.

“Mày là ai?” thằng bé khẽ hỏi.

“Ender Wiggin, sir,” Ender đáp. “Bổ nhiệm từ nhóm tân binh lên đội Salamander.” Cậu đưa ra giấy giới thiệu.

Thằng bé lấy tờ giấy trong một cử chỉ nhanh nhẹn, tự tin, không chạm vào tay Ender. “Bao nhiêu tuổi rồi, Wiggin?” nó hỏi.

“Gần bảy tuổi.”

Vẫn khẽ giọng, nó nói, “Tao hỏi mày mấy tuổi, không phải là gần mấy tuổi.”

“Sáu năm, chín tháng, mười hai ngày tuổi.”

“Mày ở trong phòng chiến đấu bao ngày rồi?”

“Một vài tháng. Tay bắn ngày càng chính xác hơn.”

“Có từng được tham diễn chiến trường chưa? Có bao giờ trong tiểu đội nào chưa? Có từng luyện tập tiếp nối chưa?”

Ender chưa bao giờ nghe nói đến những điều đó. Cậu lắc đầu.

Madrid nhìn cậu chăm chăm. “Hiểu rồi. Như mày sẽ nhanh chóng biết được, các sĩ quan chỉ huy trường này, nhất là thiếu tá Anderson, những người sắp xếp trò chơi, rất thích dùng thủ đoạn. Đại đội Salamander chỉ vừa mới ra khỏi tình trạng vô danh. Chúng ta vừa thắng mười hai trong số hai mươi trận đánh. Chúng ta làm nhóm Rat, Scorpion và Hound bất ngờ, và đã sẵn sàng dẫn đầu trong trò chơi. Tất nhiên, tất nhiên là ta được tặng một thứ yếu ớt, vô dụng, chưa được huấn luyện như chú mày.”

Petra khẽ nói, “Nó không vui khi gặp mày.”

“Im ngay, Arkanian,” Madrid nói. “Sau thử thách này thì giờ lại có thử thách khác. Nhưng bất cứ thử thách nào sĩ quan đặt ra, chúng ta vẫn là..”

“Salamander!” quân lính đồng thanh hét lên. Ngay lập tức, khái niệm của Ender về sự kiện này đột ngột

thay đổi. Đó là một nghi thức. Madrid không muốn làm tổn thương cậu, chỉ đơn giản là đang thu thập một sự kiện bất ngờ và dùng nó để tăng thêm sức mạnh cho đại đội.

“Chúng ta sẽ là ngọn lửa đốt cháy họ, bụng nổi ruột, tim nổi tim, những tia sáng trong ta, nhưng chỉ một ngọn lửa.”

“Salamander!” chúng lại hét lên.

“Ngay cả việc này cũng không làm ta yếu đi.”

Trong một giây phút, Ender cho phép mình được hi vọng. “Tôi sẽ làm việc chăm chỉ và học nhanh,” cậu nói.

“Tao còn chưa cho phép mày nói chuyện,” Madrid đáp. “Tao sẽ đổi mày đi càng nhanh càng tốt. Có lẽ tao sẽ phải tặng thêm một thẳng khác có giá trị hơn để theo chú mày, nhưng mày nhỏ như thế thì còn tệ hơn là vô dụng nữa. Chỉ thêm một kẻ bị đông cứng, dĩ nhiên, trong mọi trận đánh, đó là mày, và chúng ta đang ở điểm nơi mỗi một kẻ bị đông lạnh đều được tính toán trong thứ hạng. Không phải là việc cá nhân, Wiggin, nhưng tao chắc mày có thể được huấn luyện với giá của người khác.”

“Nó tốt bụng lắm,” Petra thốt.

Madrid bước lại gần đưa con gái và dùng lưng bàn tay tát nó một cái. Âm thanh nhỏ thôi, bởi chỉ có móng tay đập vào mặt. Nhưng vẫn có dấu tích đỏ, bốn cái, trên má con bé, và máu rỉ ra nơi đầu ngón tay chạm vào.

“Đây là lệnh của mày, Wiggin. Tao mong rằng đây là lần cuối tao phải nói chuyện với mày. Mày sẽ phải tránh mặt khi chúng tao huấn luyện trong phòng chiến đấu. Mày phải ở đó, tất nhiên, nhưng sẽ không thuộc tiểu đội nào và cũng không tham gia tập dượt. Khi đại đội đi chiến đấu, mày sẽ mặc trang phục nhanh chóng, và hiện diện trước cổng như mọi người. Nhưng mày sẽ không đi qua cổng cho đến khi bốn phút đã qua, và rồi mày sẽ đứng gần cổng, vũ khí không được rút ra, và cũng không được bắn, đến khi trò chơi kết thúc.”

Ender gật đầu. Vậy là cậu không là gì cả. Cậu mong cho cuộc trao đổi diễn ra nhanh hơn.

Cậu chú ý Petra không thềm kêu lên đau đớn, hay đưa tay ôm má, dù một giọt máu tụ lại và lăn tròn xuống cằm cô. Dẫu cho là một kẻ bên lề, nhưng vì Bonzo Madrid không thềm làm bạn với Ender, với bất cứ lý do gì, cậu buộc phải kết bạn với Petra thôi.

Cậu được giao cho cái giường ở cuối phòng. Giường bên trên, nên khi nằm xuống cậu không thể nhìn thấy cửa; đường cong trên trần nhà che khuất tầm nhìn. Vài đứa con trai khác gần cậu, tương mỗi một, ử rũ, những kẻ bị khinh khi. Chúng không có gì tốt đẹp để nói với Ender.

Ender cố đặt bàn tay để mở ngăn kéo, nhưng không có gì xảy ra. Rồi cậu nhận ra các ngăn kéo không được khóa lại. Tất cả đều có vòng khuyên bên ngoài, để kéo. Thì ra trong đại đội, không có gì gọi là riêng tư cả.

Trong ngăn kéo có một bộ đồng phục. Không phải là màu xanh nhạt của nhóm tân binh, mà là màu xanh đậm viền vàng của đội Salamander. Không vừa với cậu. Nhưng mà, chắc người ta cũng chưa bao giờ may một bộ đồng phục cho người nhỏ như thế này.

Ender vừa định cởi quần áo thì thấy Petra đang bước hướng mình. Cậu trườn xuống khỏi giường và đứng trên sàn để chào cô bé.

“Khỏi đi,” cô nói. “Tao không phải là sĩ quan.”

“Chị là tiểu đội trưởng, phải không?”

Ai đó ngồi gần cười khẩy.

“Sao lại nghĩ thế hả Wiggin?”

“Chị có giường gần cửa.”

“Tao ngủ gần cửa bởi tao là đứa bắn giỏi nhất trong đội Salamander, và bởi vì Bonzo sợ tao sẽ nổi loạn nếu bọn tiểu đội trưởng không canh chừng. Làm như tao có thể nổi loạn với những thằng như thế này.” Cô hất mặt chỉ mấy thằng mặt sưng mày sía ở giường kế bên.

Cô ta đang làm gì vậy, khiến cho mình bị ghét thêm ư?

“Ai cũng đều giỏi hơn tôi,” Ender đáp, cố không dính vào sự căm ghét của cô bé với những người, dù sao, cũng sẽ thành bạn gần giường với cậu.

“Tao là con gái,” cô nói, “còn mày là thằng nhỏ sáu tuổi. Chúng ta có nhiều điểm giống nhau, sao không làm bạn?”

“Tôi không làm bạn với cô đâu,” cậu đáp.

Trong giây lát cô nhận ra đó là nói đùa. “Ha,” cô trả lời. “Mọi thứ đều cứng nhắc trong quân đội, nhất là khi ở trong trận đánh. Trường học không như vậy cho tụi tân binh. Lịch sử, chiến lược, chiến thuật, người bọ, toán học, và thiên văn, những thứ cần biết cho một phi hành gia hay là một tổng tư lệnh. Rồi mày sẽ thấy.”

“Rồi thì cô là bạn tôi. Tôi có được giải gì không?” Ender hỏi. Cậu bắt chước cách nói chuyện phóng khoáng của cô, như thể chẳng quan tâm đến gì cả.

“Bonzo không để cậu luyện tập đâu. Nó sẽ kêu cậu đem bàn đến phòng chiến đấu để học bài. Nó cũng đúng, theo một cách nào đó – nó không muốn một thằng nhỏ hỉ mũi chưa sạch phá hoại buổi diễn tập nghiêm ngặt.” Cô bé chuyển sang giọng con gái, loại tiếng Anh bồi của những người vô học. “Bonzo ý, nó nghiêm ngặt lắm. Cần thận lắm, nó đá trên đĩa mà không văng ra ngoài một giọt nào.”

Ender nhăn răng cười.

“Phòng chiến đấu lúc nào cũng mở cửa. Nếu cậu muốn tớ có thể dẫn vào trong giờ rảnh và chỉ cho những thứ tớ biết, tớ không phải lính vĩ đại gì, nhưng cũng khá hay, và chắc chắn là giỏi hơn cậu rồi.”

“Nếu cậu muốn,” Ender đáp.

“Bắt đầu sáng mai sau bữa sáng.”

“Nhưng nếu có ai dùng phòng đó rồi sao? Tụi tôi luôn vào đó ngay sau bữa sáng, đội tân binh ấy mà.”

“Không hề gì. Có tới chín phòng chiến đấu mà.”

“Tớ chưa bao giờ nghe nói đến chuyện đó.”

“Chúng có cùng một cửa. Trung tâm của trường, trục xoay, là các phòng chiến đấu. Chúng không xoay vòng với phần còn lại của trại. Đó là cách mà họ làm ra tình trạng không trọng lượng – chỉ đứng yên. Không xoay, không xuống. Nhưng họ có thể làm cho bất cứ phòng nào xuất hiện tại cổng phòng chiến đấu mà tất cả chúng ta đều dùng. Một khi có người ở bên trong, họ dời nó đi, và một căn phòng khác thế chỗ đó.”

“Ồ.”

“Như tớ nói. Sau bữa sáng.”

“Ừ,” Ender đáp.

Cô bắt đầu bước đi.

“Petra,” cậu gọi.

Cô quay lại.

“Cám ơn.”

Cô không nói gì cả, chỉ quay đi và bước về giường mình.

Ender trèo lên giường và cởi hết đồng phục ra. Cậu nằm trần truồng trên giường, vẽ bậy bạ trên chiếc

bàn mới, cố thử xem họ có làm gì mã truy cập của cậu hay không. Đúng thực, họ đã xóa mất tiêu hệ thống bảo mật của cậu. Cậu không thể sở hữu bất cứ thứ gì, kể cả bàn riêng.

Ánh sáng đèn mờ đi một chút. Sắp đến giờ ngủ rồi. Ender không biết đường vào phòng vệ sinh.

“Queo trái ngay cửa,” thằng bé giường bên chỉ. “Chúng ta dùng chung với đội Rat, Condor và Squirrel.”

Ender cảm ơn và đi ra.

“Hey,” thằng bé kia gọi. “Cậu không thể đi như thế. Phải mặc đồng phục bất cứ khi nào ra khỏi phòng này.”

“Ngay cả khi đi vệ sinh ư?”

“Nhất là khi đi vệ sinh. Và cũng không được phép nói chuyện với ai khác đội. Ở bữa ăn hay trong phòng tắm. Cậu có thể được tha khi ở trong phòng chơi, và dĩ nhiên khi nào thầy giáo bảo, nhưng nếu Bonzo bắt được, thì chết đó, nhe?”

“Cảm ơn.”

“Và, ừ, Bonzo sẽ nổi giận nếu mày ở trần gần Petra.”

“Nó cũng trần khi tao bước vào mà, phải không?”

“Nó làm gì cũng được, nhưng mày phải mặc đồ đàng hoàng. Lệnh của Bonzo.”

Thật ngu ngốc. Petra vẫn còn trông như con trai, một luật lệ ngu ngốc. Nó đặt cô vào vị trí riêng, làm cô khác biệt, chia rẽ quân đội. Ngu ngốc ngu ngốc. Làm thế nào mà Bonzo được lên chức chỉ huy, nếu nó không biết cả việc đó? Alai sẽ trở thành một chỉ huy giỏi hơn Bonzo. Cậu ấy biết cách đoàn kết một nhóm lại.

Mình cũng biết cách đoàn kết một nhóm lại nữa, Ender nghĩ. Có lẽ mình sẽ trở thành chỉ huy một ngày nào đó.

Trong phòng vệ sinh, cậu đang rửa tay thì có người nói. “Hey, họ cho em bé bạn đồng phục Salamander sao?”

Ender không trả lời chỉ tiếp tục lau khô tay.

“Hey, xem kìa! Salamander có em bé! Nhìn kìa! Nó có thể bước giữa chân tao mà không với tới hột bi nữa!”

“Tại vì mày không có viên nào, Dink,” ai đó trả lời.

Khi Ender rời phòng, cậu còn nghe ai đó nói, “Đó là Wiggin. Cái thằng nhỏ chảnh chọe trong phòng chơi game.”

Cậu bước trong hành lang, mỉm cười. Cậu lùn, nhưng bọn chúng biết tên cậu. Từ trong phòng chơi game, dĩ nhiên, nên có thể không có ý nghĩa gì. Nhưng chúng sẽ thấy. Cậu cũng sẽ là một quân nhân tốt. Không bao lâu nữa, bọn họ sẽ biết đến tên cậu. Không ở trong đội Salamander, có lẽ, nhưng sẽ rất nhanh.

***

Petra đang đợi trong hành lang dẫn tới phòng chiến đấu. “Đợi một chút,” cô nói với Ender. “Đội Rabbit vừa mới đi vào, lát nữa nó mới đổi thành phòng khác được.”

Ender ngồi xuống cạnh cô. “Phòng chiến đấu có vẻ có nhiều bí mật hơn là chỉ đổi từ phòng này sang phòng khác,” cậu nói. “Thí dụ, tại sao lại có trọng lực trong hành lang bên ngoài phòng, trước khi ta bước vào?”

Petra nhắm mắt lại. “Và nếu phòng chiến đấu thực sự trôi tự do, chuyện gì xảy ra khi nó tiếp nối? Tại sao nó không chuyển động với vòng xoay của trường?”

Ender gật.

“Đó là những bí mật,” Petra khẽ khàng đáp. “Đừng có tọc mạch vào chuyện đó. Thằng lính trước dám hỏi đã bị gặp nhiều chuyện xui xẻo. Nó được khám phá bị cột chân lên trần phòng tắm, đầu chúi vào trong cầu tiêu.”

“Vậy ra tớ không phải người đầu tiên hỏi câu này.”

“Nhớ đấy, cậu bé.” Khi cô nói cậu bé, cô có vẻ thân thiện chứ không khinh thường chút nào. “Người ta không bao giờ cho cậu biết cái gì không cần thiết. Nhưng bất cứ ai có đầu óc đều biết rằng đã có thay đổi lớn trong khoa học từ cái ngày của Mazer Rackham và Hạm Đội Chiến Thắng. Rõ ràng là giờ ta đã có thể điều khiển được trọng lực. Bật lên và tắt, đổi phương hướng, có lẽ đảo nghịch nó – tớ nghĩ ra rất nhiều điều hay ho có thể làm được với vũ khí trọng lực và xe trọng lực trên phi thuyền. Hãy nghĩ xem các phi thuyền có thể đến gần hành tinh. Có thể xé nát nó ra bằng cách phản ánh ngược trọng lực của hành tinh đó lên chính nó, chỉ là theo hướng khác nhau, và tập trung vào một điểm nhỏ hơn. Nhưng họ không nói gì cả.”

Ender hiểu hơn nhiều điều cô đã nói. Điều khiển trọng lực là một chuyện; còn sự lừa dối của các sĩ quan là chuyện khác; nhưng thông điệp quan trọng nhất là cái này: người lớn là kẻ thù, không phải đại đội khác. Họ không nói sự thật.

“Đến đây, cậu bé. Phòng chiến đấu sẵn sàng. Tay Petra vững vàng. Kẻ thù chạy vội vàng.” Cô khúc

khích. “Petra nhà thơ, họ gọi tứ thế.”

“Tụi nó cũng gọi cậu là khìn khìn.”

“Tìn nó đi, em dứt bự.” Cô đặt mười trái banh vào trong bịch. Ender giữ chặt áo cô bằng một tay, tay kia níu vào tường, để giữ cô vững khi quăng banh, thật mạnh, vào những phương hướng khác nhau. Trong tình trạng phi trọng lực, chúng nảy bật lung tung. “Thả tứ ra,” cô nói. Cô đẩy ra, cổ tình xoay vòng; chỉ vài cử động bàn tay cô đã đứng chững lại được, và bắt đầu cẩn thận nhắm từng trái banh một. Khi cô bắn, quả banh sáng lên đổi màu từ trắng sang đỏ. Ender biết màu thay đổi trong khoảng hai phút. Chỉ có một trái banh đổi trở lại thành màu trắng khi cô bắn viên cuối cùng.

Cô nảy bật chính xác từ tường và chạy thật nhanh đến Ender. Cậu bắt được cô, và giữ cô lại để khỏi bật nữa, một trong những kỹ thuật đầu tiên cậu được dạy khi là tân binh.

“Bắn hay lắm,” cậu nói.

“Không ai giỏi hơn. Và cậu sẽ được học làm sao để bắn được như thế.”

Petra dạy cậu giữ cánh tay thẳng, và nhắm với toàn bộ cánh tay. “Có một việc nhiều người không nhận ra là tâm bắn càng xa thì càng phải giữ luồng sáng trong vòng tròn hai centimeter lâu hơn. Chỉ khác nhau giữa một phần mười giây, và nửa giây, nhưng trong khi chiến đấu đó là một khoảng thời gian khá lâu. Một số người nghĩ là họ đã bắn trật trong khi họ đã nhắm trúng rồi, nhưng họ lại chạy khá nhanh. Cậu không thể dùng cây súng như là kiếm được, xoẹt xoẹt, chặt chém. Cậu cần phải nhắm.”

Cô dùng máy hút banh hút từng trái lại, rồi lại chúng ra chậm chậm, từng cái một. Ender nổ súng. Cậu bắn trật hết.

“Tốt,” cô nói. “Cậu không có thói quen xấu nào.”

“Nhưng tứ cũng không có thói quen tốt,” cậu chỉ ra.

“Tứ sẽ cho cậu mấy cái đó.”

Hai người họ không làm được gì nhiều buổi sáng đầu tiên. Hầu hết chỉ là nói chuyện. Làm sao để suy nghĩ khi đang nhắm bắn. Cần phải nhớ cử động của kẻ thù và cử động của ta cùng một lúc. Cần phải giữ cánh tay thẳng và nhắm bằng cả thân mình, để phòng trường hợp tay bị đông cứng thì vẫn có thể bắn được. Phải chú ý chỗ nào có đẩy lực và học cách điều hướng thân thể theo, để không bị kéo đi quá xa mỗi khi nổ súng. Thả lỏng thân mình, đừng cứng người; chỉ làm ta run thôi.

Đó là buổi huấn luyện duy nhất Ender trải qua trong ngày. Trong lúc quân đội tập dượt buổi trưa, Ender nhận lệnh phải mang bàn tới và ngồi trong góc phòng làm bài. Bonzo buộc phải có tất cả binh lính trong phòng chiến đấu, nhưng nó không phải dùng tất cả.

Nhưng Ender cũng không làm bài tập. Nếu cậu không thể tập huấn như một người lính, cậu có thể nghiên cứu Bonzo như một nhà chiến lược. Quân đoàn Salamander chia thành bốn tiểu đội gồm mười người. Một vài đại đội trưởng khác sắp đặt các tiểu đội của mình sao cho đội A gồm các quân lính giỏi nhất, và đội D là quân dở nhất. Bonzo trộn lẫn chúng vào nhau, để mỗi đội có quân giỏi và quân dở đều nhau.

Ngoại trừ đội B chỉ có chín đứa. Ender thắc mắc không biết ai đã bị chuyển đi để có chỗ trống cho cậu. Mọi việc nhanh chóng rõ ràng là đội trưởng của đội B là người mới. Hèn chi mà Bonzo kinh tởm như vậy – nó đã mất một tiểu đội trưởng để đổi lấy Ender.

Và Bonzo đã đúng về một việc khác. Ender chưa sẵn sàng.

Tất cả thời gian huấn luyện dành cho việc tập đội hình. Các tiểu đội không thể trông thấy nhau phải tập luyện để thực hiện các động tác chính xác cùng một thời điểm. Một số tiểu đội khác tập cách sử dụng đội khác để đối phương hướng mà không làm loạn đội hình. Tất cả người lính ở đây đều có những kỹ thuật mà Ender không làm được một cách dễ dàng. Khả năng hạ xuống nhẹ nhàng và giảm hầu hết cú chấn động. Điều chỉnh hướng bay chính xác. Thay đổi hướng bay bằng cách dùng những người bị đông cứng đang bay là đà trong phòng. Quay, xoay, né. Lướt đi dọc theo tường – một đội hình rất khó khăn và cũng rất quý giá, bởi kẻ thù không thể tập kích sau lưng được.

Ngay khi Ender học được rằng mình không biết nhiều, cậu cũng thấy được những gì mình có thể làm tốt hơn. Các đội hình được tập huấn kỹ càng là một sai lầm. Đội hình cho phép quân lính tuân theo mệnh lệnh phát ra ngay lập tức, nhưng cũng có nghĩa là đoán trước được. Cũng vậy, mỗi một người lính chỉ có được một chút xíu chủ động. Một khi đội đã thành hình rồi, thì họ chỉ có thể làm theo một cách máy móc. Không có cách nào để thay đổi trong trường hợp kẻ thù phá vỡ đội hình. Ender nghiên cứu đội hình của Bonzo như một đoàn trưởng đội đối thủ, chú ý những cách để phá vỡ đội hình.

Trong giờ tự do tối đó, Ender đề nghị Petra tập với cậu.

“Không,” cô đáp. “Tớ muốn trở thành chỉ huy trong tương lai, nên tớ phải chơi trong phòng game.” Đó là một niềm tin phổ biến rằng các giáo sư theo dõi phòng games và chấm những người có khả năng làm chỉ huy ở đó. Nhưng Ender không cho là vậy. Tiểu đội trưởng có cơ hội tốt hơn để cho thấy họ có khả năng làm chỉ huy hơn bất cứ người chơi game nào.

Nhưng cậu không cãi với Petra. Buổi tập luyện sau bữa sáng đã là quá tốt rồi. Tuy vậy, cậu vẫn phải tập luyện. Và cậu không thể tập một mình được, trừ cho một số kỹ năng cơ bản. Hầu hết các kỹ năng khó đòi hỏi có đồng đội giúp sức. Nếu cậu có Alai hay Shen để tập với.

Ồ, mà tại sao cậu lại không thể tập với họ? Cậu chưa bao giờ nghe một người lính chính quy tập với tân binh, nhưng không có luật nào cấm cả. Chỉ là không ai làm thế; tân binh thường bị khinh khi ghét bỏ. Nhưng mà, dù gì Ender cũng đang bị đối xử như một tân binh. Cậu cần người tập luyện chung, và đổi lại thì cậu có

thể giúp họ học một số điều cậu thấy các anh lớn làm.

“Hey, người lính vĩ đại trở về!” Bernard thốt. Ender đứng trước cửa cạnh giường cũ của mình. Chỉ mới xa một ngày mà nơi này đã xem như là xa lạ, và những người trong nhóm cũ là những người lạ. Cậu gần như muốn quay đi và rời khỏi đó. Nhưng vẫn còn Alai, người đã làm cho tình bạn của họ trở nên thiêng liêng. Alai không phải là người lạ.

Ender không thèm giấu việc cậu bị đối xử thế nào trong quân đoàn Salamander. “Và bọn chúng nói đúng. Tớ hữu dụng như cái hắt hơi trong áo phi hành.” Alai cười lớn, và các tân binh khác vây xung quanh cậu. Ender nêu ra đề nghị của mình. Giờ tự do, mỗi ngày, tập luyện chăm chỉ trong phòng chiến đấu, dưới sự hướng dẫn của Ender. Họ sẽ học được những điều từ quân đoàn, từ những trận đấu mà Ender thấy; cậu sẽ có được sự luyện tập cần thiết để phát triển kỹ năng của người lính. “Chúng ta sẽ cùng nhau chuẩn bị sẵn sàng.”

Rất nhiều cậu bé muốn đến cùng. “Được rồi,” Ender nói. “Nếu các cậu chịu làm việc. Còn nếu chỉ đến để đùa giỡn, thì đi đi. Tớ không có giờ rảnh để lãng phí.”

Bọn họ không lãng phí phút giây nào. Ender thì vụng về, cố giải thích những điều cậu thấy, tìm cách để lập lại. Nhưng đến cuối giờ tự do, cả bọn đều học nhiều điều. Chúng mệt nhoài, nhưng đã biết cách làm một vài kỹ năng.

“Mày đã ở đâu?” Bonzo hỏi.

Ender đứng nghiêm cạnh giường chỉ huy. “Tập luyện trong phòng chiến đấu.”

“Tao nghe nói mày có vài người trong nhóm tân binh cũ của mày.”

“Tôi không thể tập một mình.”

“Tao sẽ không có binh lính trong đoàn quân Salamander đi chơi với tụi tân binh. Giờ mày là một người lính.”

Ender im lặng.

“Mày có nghe tao không, Wiggin?”

“Yes, sir.”

“Không được tập với tụi nhóc đó nữa.”

“Tôi có thể nói chuyện riêng với anh không?” Ender hỏi.

Đó là một yêu cầu mà bất cứ viên chỉ huy nào cũng bị buộc phải nghe theo. Bonzo, mặt mày giận dữ,

dẫn Ender ra ngoài hành lang. “Nghe đây, Wiggin, tao không muốn có mày, tao đang muốn chuyển mày đi, nhưng mà đừng có gây rắc rối gì nếu không tao dán mày vào tường đó.”

Một chỉ huy tốt, Ender nghĩ, không phải lên tiếng đe dọa.

Bonzo bực tức trước sự lặng thinh của Ender. “Mày kêu tao ra ngoài này, bây giờ nói gì đi.”

“Sir, anh rất đúng khi không cho tôi vào tiểu đội. Tôi không biết làm gì cả.”

“Tao không cần mày nói cho tao biết khi nào tao đúng.”

“Nhưng tôi sẽ trở thành một người lính tốt. Tôi sẽ không gây rối cho buổi diễn tập thường lệ của anh, nhưng tôi sẽ luyện tập, và tôi sẽ luyện tập với những người duy nhất chịu luyện tập với tôi, và đó là các bạn tân binh.”

“Mày sẽ làm theo lời tao nói, thẳng chó.”

“Đúng vậy, sir. Tôi sẽ tuân theo các mệnh lệnh anh được quyền đưa ra. Nhưng giờ tự do là tự do. Không có lệnh nào được đưa ra. Hoàn toàn không. Bởi bất cứ ai.”

Cậu có thể thấy cơn giận của Bonzo bùng cháy lên. Cơn nóng giận rất xấu. Cơn giận của Ender thì lạnh, để cậu có thể sử dụng nó. Cơn giận của Bonzo nóng, và nó làm chủ anh ta.

“Sir, tôi có sự nghiệp riêng của mình. Tôi sẽ không ngăn cản buổi huấn luyện và các trận đấu của anh, nhưng tôi cũng phải học một lúc nào đó. Tôi đã không đề nghị được chuyển vào quân đoàn của anh, và anh thì đang cố đuổi tôi càng nhanh càng tốt. Nhưng sẽ không ai chịu lấy tôi nếu tôi không biết cái gì hết, đúng không? Hãy cho tôi học, và rồi anh có thể đuổi tôi đi nhanh hơn và đổi lấy một người lính anh có thể dùng.”

Bonzo không ngu đến mức để cơn nóng giận che lấp một lý luận hợp lý khi nghe nó. Nhưng, nó vẫn chưa thể nguôi giận ngay được.

“Trong khi ở trong quân đoàn Salamander, mày phải lời tao.”

“Nếu anh muốn quản lý giờ tự do của tôi, tôi sẽ cho anh bị đông đá.”

Điều đó có lẽ không đúng. Nhưng vẫn có thể xảy ra. Chắn chắn nếu Ender làm to chuyện ra, việc giới hạn giờ tự do có thể làm Bonzo mất chức chỉ huy. Ngoài ra, còn có một sự thật là mấy sĩ quan hăn đã nhìn thấy một điều gì đó ở Ender, nên mới thăng chức cho cậu. Có lẽ Ender có ảnh hưởng với các giáo viên đủ để làm cho người khác bị đông đá.

“Thẳng chó,” Bonzo chửi.

“Không phải lỗi của tôi khi anh ra lệnh đó trước mặt mọi người,” Ender đáp. “Nhưng nếu anh muốn, tôi có thể giả bộ anh đã thắng cuộc tranh cãi này. Rồi sáng mai anh sẽ nói với tôi là anh thay đổi ý định.”

“Tao không cần mày bảo tao phải làm gì.”

“Tôi không muốn người khác nghĩ là anh đã thua. Anh sẽ không thể chỉ huy như trước được nữa.”

Bonzo căm ghét cậu vì thế, vì lòng tốt đó. Dường như là Ender đang cho phép nó một đặc ân được ra lệnh cho cậu. Khó chịu, nhưng nó không còn cách nào. Không còn chọn lựa nào khác. Bonzo không hề nghĩ rằng đó là lỗi của chính nó, đã cho Ender một mệnh lệnh vô lý. Nó chỉ biết Ender đã đánh bại nó, và rồi còn chà đạp thêm bằng cách xử sự cao thượng.

“Sẽ có ngày tao đập mày,” Bonzo nói.

“Có lẽ,” Ender nói. Chuông báo hiệu giờ ngủ vang lên. Ender bước vào trong phòng, trông có vẻ bị từ chối. Đánh bại. Giận dữ. Những đứa khác tự suy ra kết thúc hiển nhiên.

Và vào sáng hôm sau, khi Ender chuẩn bị đi ăn sáng, Bonzo chặn cậu lại và nói lớn. “Tao đổi ý rồi, nhóc. Có lẽ bằng cách tập luyện với bọn tân binhmày sẽ học được gì đó, và tao sẽ tráo đổi mày nhanh hơn. Bất cứ việc gì để cho mày đi nhanh.”

“Cám ơn sir,” Ender đáp.

“Bất cứ cái gì,” Bonzo khẽ nói. “Cầu cho mày bị đông đá.” Ender mỉm cười biết ơn và rời khỏi phòng. Sau bữa sáng cậu lại tập luyện với Petra. Suốt buổi trưa cậu quan sát Bonzo tập dượt và nghĩ ra cách phá hủy quân đoàn. Suốt giờ tự do cậu và Alai, và các bạn khác làm việc tới kiệt sức. Mình có thể làm được, Ender nghĩ khi nằm trong giường, các bắp thịt rã rời, đang cố tự tháo lỏng ra. Mình có thể làm được.

***

Bốn ngày sau quân đoàn Salamander có trận chiến. Ender theo sau lưng các chiến sĩ thật thụ khi họ bước khoan thai từ hành lang vào phòng chiến đấu. Có hai dải đèn ruy-băng dọc theo tường, màu xanh xanh nâu của Salamander và màu đen trắng đen của Condor. Khi họ đến chỗ thường trực của phòng chiến đấu thì hành lang tách ra làm hai hướng, xanh xanh nâu bên trái và đen trắng đen bên phải. Một khúc quanh nữa về bên trái, và quân đoàn dừng lại trước một bức tường trống.

Các tiểu đội dàn thành hình trong im lặng. Ender đứng sau chót. Bonzo đưa ra lời hướng dẫn. “A nằm các tay vịn rồi đi lên. B trái, C phải, D dưới.” Nó nhìn các tiểu đội điều chỉnh theo lời dặn dò, rồi thêm, “Còn mày, nhóc con, đợi bốn phút, rồi đi vào trong cửa. Đừng có nghĩ tới việc rút súng ra đó.”

Ender gật đầu. Đột nhiên bức tường sau lưng Bonzo trở nên trong suốt. Không phải là bức tường nào cả, mà là một tấm kính chống đạn lớn. Phòng chiến đấu cũng đổi khác. Có thêm nhiều hộp vuông màu nâu

khổng lồ treo lơ lửng trên không, che khuất một phần tầm nhìn. Đó là những vật cản mà các binh sĩ gọi là ngôi sao. Chúng được sắp xếp không theo một thứ tự nhất định nào. Bonzo dường như không quan tâm đến chúng lắm.

Rõ ràng binh sĩ đã biết cách sử dụng các ngôi sao.

Nhưng Ender nhanh chóng nhận ra, khi ngồi quan sát trận đấu từ trong hành lang, là họ không biết sử dụng các ngôi sao. Họ biết cách đáp nhẹ nhàng lên nó, rồi dùng để che chắn, những phương pháp khác nhau để tấn công vị trí của kẻ thù trên ngôi sao. Nhưng họ không có ý thức gì về việc ngôi sao nào quan trọng. Họ cứ chăm chăm tấn công những ngôi sao có thể dùng để trượt tường lên một vị trí tốt hơn.

Người chỉ huy bên địch đang tận dụng sự thiếu sót của Bonzo trong việc lập chiến lược. Quân đoàn Condor ép quân Salamander vào các cuộc tấn công đẫm máu. Ngày càng còn ít lính Salamanders không bị đông lạnh để tấn công ngôi sao kế. Chỉ sau năm sáu phút, mọi chuyện trở nên rõ ràng. Quân đoàn Salamander không thể đánh bại địch chỉ bằng cách tấn công.

Ender bước qua cổng. Cậu bay là đà xuống dưới. Phòng chiến đấu mà cậu hay tập luyện thường có cổng đứng trên sàn nhà. Tuy nhiên, cho các trận đánh thực thụ, cánh cổng được đặt chính giữa tường, cách sàn cũng như trần nhà một khoảng bằng nhau.

Cậu đột ngột thấy mình mất phương hướng, cũng như khi ở trong phi thuyền vậy. Phía dưới thành phía trên, và giờ là hai bên. Trong tình trạng mất trọng lực, không có lý do nào để giữ cùng một phương hướng như là ở ngoài hành lang. Chỉ trông vào hai cánh cổng hình vuông, thì không thể nào biết được phía nào là phía trên. Và cũng không quan trọng gì. Bởi vì bây giờ Ender đã tìm thấy phương hướng có ý nghĩa. Cổng địch ở phía dưới. Mục đích của trò chơi là để rơi xuống nhà kẻ thù.

Ender điều chỉnh cử động cho đúng phương hướng mới. Thay vì nằm ngang, cả thân thể trình ra cho đối phương, bây giờ chân Ender hướng về phía chúng. Một mục tiêu nhỏ hơn rất nhiều.

Có người trông thấy cậu. Ender dù gì cũng đang trôi lững lờ trong không khí. Theo trực giác cậu co chân lên. Ngay giây phút đó, cậu bị bắn trúng và cẳng chân bị đóng băng trong tư thế ấy. Cánh tay vẫn chưa bị đông lạnh, bởi phát súng không trúng thân mình, nên chỉ có phần chân là bị đông. Ender chợt nhận ra nếu cậu không đưa chân về phía địch, thì rất có thể thân cậu đã bị bắn. Cậu sẽ phải chịu tê liệt.

Bonzo đã ra lệnh cho cậu không được rút vũ khí, cho nên Ender vẫn cứ tiếp tục trôi đi, không cử động đầu hay tay, như thể chúng cũng bị đóng cứng. Kẻ địch làm ngơ cậu và tập trung bắn vào những kẻ đang nã súng vào chúng. Đó là một trận đấu căng thẳng. Kẻ địch giờ đông hơn, và quân đoàn Salamander vẫn kiên trì cố thủ. Trận chiến đã tan rã ra thành vài chục người bắn nhau. Kỷ luật của Bonzo giờ mới thấy có ích, bởi mỗi quân Salamander bị đông cứng cũng vẫn phải hạ ít nhất một quân địch. Không ai sợ hãi hay bỏ chạy, mọi người vẫn bình tĩnh và bắn cẩn thận.

Petra là người nguy hiểm nhất. Quân đoàn Condor chú ý điều đó và dồn mọi công sức để hạ cô. Bọn chúng đông cánh tay cầm súng trước, và rồi tràng chửi rủa của cô bé cũng ngừng bật khi chúng hoàn toàn đông cứng cô, và cái nón sắt chụp xuống cằm. Chỉ trong vòng vài phút, trận đấu kết thúc. Quân đội Salamander không còn chống cự nữa.

Ender cười thầm thấy quân Condor cũng chỉ tập trung được có năm binh sĩ để mở cánh cổng chiến thắng. Bốn người bọn họ dùng mũ sắt để chạm vào bốn ánh đèn trên bốn góc cửa của Salamander, trong khi người thứ năm đi ngang qua tấm lá chắn. Việc đó kết thúc trò chơi. Ánh sáng bật lên chói lòa, và Anderson bước ra khỏi cánh cửa dành cho giáo sư.

Tao có thể rút súng ra, Ender nghĩ, khi kẻ thù bước gần đến cửa. Tao đã có thể rút súng, bắn một trong người bọn, và chúng sẽ trở thành quá ít để mở cửa. Trận đánh sẽ hòa. Không có bốn người chạm vào bốn góc cửa, và một người thứ năm để đi ngang qua cửa, Condor sẽ không chiến thắng. Bonzo, thằng ngốc, tao có thể cứu mày khỏi bàn thua này. Có lẽ còn chuyển bại thành thắng lợi, bởi bọn chúng chỉ ngồi đó, mục tiêu dễ dàng, và chúng sẽ không kịp nhận ra phát súng tới từ đâu. Như thế đã đủ cho tao bắn trúng.

Nhưng lệnh là lệnh, và Ender đã hứa sẽ tuân theo. Cậu hài lòng một chút khi thấy bảng điểm ghi tên quân đoàn Salamander, không phải bốn mươi một trọng thương hay tiêu diệt, mà là bốn mươi tiêu diệt và một bị thương. Bonzo không hiểu, cho đến khi nó xem cuốn sách của thầy Anderson và nhận ra đó là ai. Bị thương, Bonzo, Ender nghĩ. Tao vẫn có thể bắn.

Cậu trông chờ Bonzo bước đến cạnh cậu và nói, “Lần tới, trong tình trạng như thế, thì mày được bắn.” Nhưng Bonzo không nói gì cả cho đến bữa sáng hôm sau. Tất nhiên, Bonzo ăn trong phòng ăn của chỉ huy, nhưng Ender chắc chắn là cái điểm số kỳ lạ sẽ làm rộn trong đó cũng như trong phòng ăn của binh lính. Trong mỗi trận đấu không hòa khác, mọi quân lính của bên thua trận đều bị tiêu diệt – hoàn toàn đông cứng – hay bị trọng thương, nghĩa là có một phần cơ thể vẫn chưa đông, nhưng không thể bắn hay gây thương hại cho kẻ địch. Salamander là quân đoàn duy nhất với một người xếp loại Bị Thương Nhưng Hoạt Động.

Ender không giải thích gì cả, nhưng những binh sĩ khác của Đoàn Salamander cho biết chuyện xảy ra làm sao. Và khi những người khác hỏi câu sao không trái lệnh và bắn, thì cậu bình thản trả lời, “Tớ tuân theo quân lệnh.”

Sau bữa sáng, Bonzo đi tìm cậu. “Mệnh lệnh vẫn giữ nguyên,” nó nói, “mày đừng có quên đấy.”

Mày sẽ trả giá, thằng ngu. Dẫu tao không phải là một người lính tốt, nhưng tao vẫn có thể giúp đỡ được, và không có lý do nào để không cho phép tao.

Ender không nói gì cả.

Một hiệu ứng thú vị khác của trận đấu là Ender trôi lên đầu danh sách những binh sĩ có năng suất cao. Bởi vì cậu vẫn chưa bắn phát nào, cậu có số điểm hoàn toàn trong việc bắn súng – không có phát nào trượt.

Và vì cậu vẫn chưa bị tiêu diệt hay trọng thương, số phần trăm của cậu ở nơi đó cũng quá tốt luôn. Chưa từng có ai đạt mức đó. Rất nhiều binh sĩ phá ra cười, và cũng có người nổi xung thiên, nhưng trên danh sách năng suất cao, Ender là kẻ dẫn đầu.

Cậu vẫn phải ngồi ngoài trong những hôm quân đoàn diễn tập, và tiếp tục làm việc cật lực, với Petra vào buổi sáng, và các bạn vào buổi tối. Nhiều tân binh gia nhập nhóm họ hơn, không phải để chơi vì đã nhìn thấy kết quả – họ ngày càng giỏi lên. Ender và Alai vẫn dẫn đầu. Một phần bởi vì Alai cứ thử nghiệm nhiều điều khác nhau, buộc Ender phải nghĩ tới các phương án khác nhau để chống lại. Một phần bởi vì họ tiếp tục phạm nhiều sai lầm ngu ngốc, và nghĩ ra những điều mà không một người lính có tự trọng nào nghĩ tới. Nhiều điều hai người thử làm hóa ra vô dụng cả. Nhưng lúc nào các buổi tập cũng vui, cũng thú vị và đủ thứ có ích để họ biết là họ đã đúng. Buổi chiều là thời gian vui nhất trong ngày.

Hai trận đánh tới Salamander thắng dễ dàng; Ender bước vào sau năm phút và không bị quân thua trận làm gì cả. Ender bắt đầu nhận ra là Quân đoàn Condor, quân đoàn đã đánh bại họ, đặc biệt giỏi; và Salamander, dấu cho chiến lược của Bonzo yếu ớt thế nào đi nữa, vẫn là một quân đoàn khá, trèo lên đều đều trên bảng xếp hạng, đang kèn cửa hạng tư với Quân đoàn Rat.

Ender sang bảy tuổi. Trường Chiến Đấu không quan tâm đến ngày hay lịch gì lắm, nhưng Ender đã tìm được cách xem lịch trên bàn lưu động, và cậu chú ý đến ngày sinh của mình. Trường học cũng chú ý nữa: họ lấy lại số đo của cậu, và trao cho cậu một bộ đồng phục Salamander mới, và bộ áo phi hành gia mới trong phòng chiến đấu. Cậu mặc bộ cánh mới trở về giường. Cảm giác thật kỳ lạ và rộng rãi, như thể da cậu không hợp.

Cậu muốn ngừng lại giường Petra và kể cho cô nghe về nhà mình, về những sinh nhật của cậu như thế nào, chỉ để nói hôm nay là ngày sinh nhật và nghe cô nói một lời chúc mừng nào đó. Nhưng không ai nói về ngày sinh. Đó là một việc làm trẻ con. Y như những người sống trên mặt đất. Bánh ngọt và những tục lệ ngu ngốc. Valentine đã nướng cho cậu một cái bánh vào sinh nhật thứ sáu. Nó bị rớt xuống đất và dở ẹt. Không ai còn biết nấu ăn gì nữa; chỉ có người khùng điên như Valentine mới làm thế. Ai cũng trêu ghẹo Valentine về chuyện đó, nhưng Ender để dành một mẫu bánh trong ngăn tủ của mình. Rồi người ta lấy máy quan sát ra và cậu phải rời khỏi nhà, và trong chừng mực nào đó, cậu biết, nó vẫn còn đó, mẫu bánh khô cần vàng vàng. Không ai nói về quê nhà, giữa những người lính với nhau; không có cuộc sống nào trước Trường Chiến Đấu. Không ai nhận thư, không ai viết thư. Mọi người ai cũng giả vờ họ không quan tâm.

Nhưng mình quan tâm, Ender nghĩ. Lý do duy nhất mình đến chốn này là để bọn người bọ không bắn vào mắt Valentine, không làm nổ tung đầu chị như những người lính trong các băng video về trận đấu đầu tiên với người bọ. Để chúng không cắt đầu chị với một tia sáng thật nóng làm não văng ra khỏi sọ, và chảy tràn ra ngoài như bột bánh nóng, như cái cách nó vẫn xảy ra trong những cơn ác mộng điên rồ của mình, trong những đêm tệ hại nhất, khi mình tỉnh giấc run lấy bầy nhưng im lặng, phải giữ im lặng không thôi người ta nghe được là mình nhớ nhà. Mình muốn về nhà.

Buổi sáng thì khá hơn. Nhà chỉ là một cơn nhức nhối tê liệt trong ký ức xa xôi của cậu. Mắt cậu hần lên về một mới.

Buổi sáng hôm đó Bonzo bước vào khi họ đang thay quần áo. “Áo phi hành!” nó hô. Một trận đánh. Trận đánh thứ tư của Ender.

Kẻ thù là Quân đoàn Leopard. Sẽ là một trận dễ. Leopard là quân mới, và luôn luôn ở trong bốn đội cuối. Quân đoàn này chỉ mới được thiết lập sáu tháng trước, với Pol Slattery làm chỉ huy. Ender mặc bộ áo phi hành mới và bước vào hàng, nhưng Bonzo kéo cậu khỏi hàng và đẩy xuống xếp dưới cùng. Mà không cần phải làm thế, Ender lặng thầm nói. Mà có thể để tao đứng trong hàng.

Ender quan sát từ trong hàng lang. Pol Slattery vẫn còn trẻ, nhưng cậu ta sáng dạ, và có nhiều ý tưởng mới. Cậu ta ra lệnh cho quân mình cứ chạy, nhảy từ ngôi sao này đến ngôi sao khác, lướt trên tường để đến sau lưng và trên đầu quân Salamander cứng nhắc. Ender mỉm cười. Bonzo hoàn toàn bối rối, và lính của nó cũng vậy. Quân Leopard dường như có mặt ở mọi phương hướng. Tuy nhiên, trận đấu không phải là nghiêng hẳn về một bên như thoát nhìn. Ender chú ý quân Leopard cũng mất rất nhiều người – chiến thuật liều lĩnh đã làm họ sơ hở quá nhiều. Tuy nhiên, điều quan trọng vẫn là quân Salamander cảm thấy bị bại. Bọn họ đã không còn tấn công một cách tự chủ được nữa. Dù vẫn đang trong tình thế cân bằng với kẻ địch, họ túm tụm vào nhau như những kẻ còn sống sót cuối cùng sau cuộc tàn sát, như thể là hi vọng kẻ địch sẽ bỏ sót mình trong chiến địa.

Ender bước chậm chậm qua cổng, chỉnh hướng mình cho cổng kẻ thù ở dưới chân, và trôi chậm chậm về phía đông nơi không ai để ý đến cậu. Cậu còn tự bắn ngay chân, giữ chúng trong tư thế quỳ gối để bảo vệ mình chắc chắn nhất. Cậu nhìn xem có ánh mắt nào của những kẻ bị bắn cứng ngắc đang bay là đà trên chiến trường liếc về phía cậu hay không.

Với Quân đoàn Salamander đang bị hủy hoại một cách khốn khổ, đoàn Leopard dễ dàng hủy diệt họ. Vẫn còn chín người sống sót khi đoàn Leopard cuối cùng cũng ngừng bắn. Họ tập trung lại đội hình và bắt đầu mở cổng của Salamander.

Ender nhắm cẩn thận với cánh tay thẳng băng, như Petra đã dạy. Trước khi mọi người biết điều gì xảy ra, cậu đông cứng ba người lính sắp sửa ấn mũ sắt vào góc sáng cánh cổng. Vài người nhìn thấy cậu và nổ súng – nhưng lúc đầu họ chỉ bắn được cái chân đã đông lại của cậu thôi. Điều đó cho cậu có thời gian để bắn trúng hai người cuối cùng ở cổng. Leopard chỉ có bốn người chưa bị đông khi Ender cuối cùng cũng bị bắn vào tay và bị trọng thương. Trận đấu kết thúc với tỷ số hòa, và họ chưa bao giờ bắn trúng thân mình cậu.

Pol Slattery nổi giận lôi đình, nhưng không có gì gian lận ở đây cả. Mọi người trong Quân đoàn Leopard đoán rằng chiến thuật của Bonzo là để dành một người tham gia trận đánh vào phút cuối. Nhưng Quân đoàn Salamander biết. Bonzo biết, và Ender có thể thấy được qua cái liếc nhìn của người chỉ huy là

Bonzo căm ghét cậu vì đã giải cứu nó khỏi thất bại nặng nề. Mình không quan tâm, Ender tự nhủ. Sẽ chỉ làm cho việc tráo đổi mình dễ hơn mà thôi, và trong lúc đó thì mày không bị rớt hạng xuống thê thảm. Mày đổi tao. Tao đã học được tất cả những thứ cần học từ mày. Làm sao để thất bại thê thảm nhất, đó là tất cả những gì mày biết, Bonzo.

Mình đã học được gì rồi? Ender liệt kê trong đầu khi cậu cời quần áo cạnh giường. Cổng phe địch ở dưới. Dùng chân mình làm khiên trong trận đánh. Một chút tiết chế, để dành đến phút cuối của trận đánh, có thể làm nên điều quyết định. Và những người lính có đôi khi còn quyết định sáng suốt hơn là mệnh lệnh đã được ban ra.

Trần như nhộng, cậu vừa định chui vào giường thì Bonzo bước đến gần, khuôn mặt khó chịu và cứng rắn. Mình đã từng thấy Peter như thế này, Ender nghĩ, lặng im với ánh mắt giết người. Nhưng Bonzo không phải là Peter. Bonzo có nhiều sợ hãi.

“Wiggin, cuối cùng tao đã đổi mày. Tao đã thuyết phục được Quân Rat là cái thứ hạng lạ thường của mày trên bảng xếp hạng năng suất không phải chỉ là một tai nạn. Mày sẽ đi sang đó ngày mai.”

“Cám ơn, sir,” Ender đáp.

Có lẽ cậu đã tỏ ra quá biết ơn. Đột nhiên Bonzo vung tay đánh vào mặt cậu, trúng ngay cằm bằng một cái tát đau đớn. Ender té sang một bên, vào giường mình, loạng choạng. Rồi Bonzo thọc vào bụng cậu một cú. Ender quy xuống sàn.

“Mày cãi tao,” Bonzo phán. To giọng, cho mọi người thấy. “Không binh lính tốt nào lại cãi lời.”

Ngay cả khi kêu lên đau đớn, Ender không thể không hài lòng đặc chí khi nghe tiếng thầm thì xôn xao đang vang lên từ các dãy giường. Mày ngu lắm, Bonzo. Mày đã không trui rèn kỷ luật, mà chỉ hủy diệt nó. Bọn chúng biết tao đã chuyển bại thành hòa. Và bây giờ chúng thấy mày trả công tao thế nào. Mày tự làm cho mình ngu xuẩn trước mặt mọi người. Kỷ luật của mày giờ có giá trị gì chứ?

Ngày hôm sau, Ender nói với Petra vì lợi ích của cô các buổi tập luyện sáng sớm phải kết thúc. Bonzo không cần bất cứ sự thách thức nào bây giờ, vì thế nên tốt hơn là cô nên tránh mặt Ender một thời gian. Cô hoàn toàn hiểu được. “Hơn nữa,” cô nói, “cậu đã gần như trở thành một tay súng cực giỏi rồi.”

Cậu để lại cái bàn và bộ đồ phi hành gia ở trong ngăn kéo. Cậu sẽ mặc đồng phục Salamander cho đến trạm quân nhu và đổi lấy bộ đồng phục của quân Rat. Cậu đã không mang món gì đến, thì cũng sẽ không lấy thứ gì đi. Ender không tính trả thù Bonzo vì đã đánh cậu. Nhưng cậu cũng quyết định không cho một ai khác làm thế nữa.

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Rat

“Đại tá Graff, trước đây những trò chơi vẫn luôn công bằng. Hoặc là sắp xếp các ngôi sao rải rác, hoặc là đối xứng.”

“Đ

“Công bằng là một đức tính tuyệt vời, Thiếu tá Anderson. Nó chẳng liên quan gì đến chiến tranh cả.”

“Trò chơi sẽ hỏng hết. Danh sách xếp hạng sẽ thành ra vô nghĩa.”

“Chao ôi.”

“Sẽ phải mất hàng tháng. Hàng năm, để phát triển phòng chiến đấu mới và chạy mô hình.”

“Đó là lý do tôi bảo anh làm bây giờ. Bắt đầu. Sáng tạo. Nghĩ ra mọi trò gian lận, những điều bất khả, sắp xếp các ngôi sao càng bất công càng tốt. Nghĩ ra những cách khác để bẻ cong luật lệ. Thông báo muộn. Lực lượng không đều. Rồi chạy mô hình và xem xem cái nào khó nhất, cái nào dễ nhất. Chúng ta đang muốn có sự tiến bộ ở đây. Chúng ta muốn lôi thẳng bé theo.”

“Rồi anh định khi nào cho nó làm chỉ huy? Tám tuổi chắc?”

“Dĩ nhiên là không rồi. Tôi hãy còn chưa tập hợp binh đoàn cho nó mà.”

“Oh, vậy là anh cũng có sắp xếp như thế?”

“Anh đang trở nên quá thân thiết với trò chơi, Anderson. Anh quên rằng nó chỉ là bài huấn luyện.”

“Nó cũng là địa vị, danh dự, mục tiêu, tên gọi; mọi thứ để khiến bọn trẻ trở thành người chúng sẽ trở thành khi ra khỏi trò chơi. Một khi chúng biết được trò chơi có thể bị lợi dụng, làm khó, gian lận, nó sẽ lật nhào cả ngôi trường này. Tôi không nói quá đâu.”

“Tôi biết.”

“Vậy nên tôi hi vọng Ender Wiggin đúng là người đó, bởi vì anh sẽ phá hủy chất lượng giáo dục của chúng ta trong một thời gian dài.”

“Nếu như Ender không phải là người đó, nếu như đỉnh cao tài năng quân sự của nó không trùng với thời điểm hạm đội đáp xuống quê nhà bọn người bọ, thì chất lượng giáo dục của ta có hiệu quả hay không cũng không còn quan trọng nữa.”

“Hi vọng anh thứ lỗi, Đại tá Graff, nhưng tôi cảm thấy phải báo cáo lại mệnh lệnh của anh và ý kiến của tôi về tầm quan trọng của chúng với Strategos và Hegemon.”

“Tại sao không là Polemarch thân yêu của chúng ta?”

“Ai cũng biết anh có ông ta trong túi áo mà.”

“Thật là một trò thù địch đấy, Thiếu tá Anderson. Vậy mà tôi nghĩ chúng ta là bạn.”

“Chúng ta là bạn. Và tôi nghĩ anh có thể đúng về Ender. Tôi chỉ không tin anh, chỉ một mình anh, lại nên quyết định số phận của cả thế giới.”

“Tôi thậm chí còn không nghĩ là đúng nếu tôi quyết định số phận của Ender Wiggin.”

“Vậy là anh không phiền nếu tôi báo cho họ?”

“Đương nhiên là tôi có phiền, cái đồ nhon mỏ nhà anh. Đây là một chuyện nên được quyết định bởi những người biết họ đang làm gì, không phải lũ chính trị gia nhát cáy chỉ có được vị trí vì tình cờ có địa vị chính trị ở quê nhà.”

“Nhưng mà anh hiểu tại sao tôi làm chuyện này.”

“Bởi vì anh chỉ là một tên quan liêu có tầm nhìn hạn hẹp mà anh nghĩ anh cần phải bảo vệ mình để phòng mọi việc không như ý muốn. Được thôi, nếu mọi việc không như ý chúng ta sẽ đều thành miếng thịt cho bọn người bọ. Vậy nên giờ hãy tin tôi, Anderson, và đừng có lỗi cả cái Hegemony khốn kiếp xuống thăm viếng. Mọi việc tôi đang làm đủ khó mà không có họ rồi.”

“Oh, không công bằng chút nào, nhỉ? Phải mọi việc đang chống lại anh không? Anh có thể làm thế với Ender, nhưng anh lại không chịu nổi, phải không?”

“Ender Wiggin thông minh và mạnh mẽ hơn tôi gấp mười lần. Những gì tôi làm bây giờ sẽ làm bộc lộ trí thông minh của nó. Nếu như bản thân tôi phải chịu đựng, tôi sẽ bị đè nát. Thiếu tá Anderson, tôi biết tôi đang phá hỏng trò chơi, và tôi biết anh yêu nó nhiều hơn bất cứ đứa trẻ nào đang chơi. Cứ việc ghét tôi nếu anh thích, nhưng đừng cản đường tôi.”

“Tôi vẫn giữ quyền liên lạc với Hegemony và Strategoi bất cứ lúc nào. Nhưng bây giờ thì cứ làm những gì anh muốn.”

“Cám ơn lòng tốt của anh.”

“Ender Wiggin, thẳng nhãi ranh đứng đầu bảng xếp hạng, thật là một vinh dự được có mày.” Chỉ huy của binh đoàn Rat nằm ườn trên chiếc giường thấp, chỉ che chắn bằng cái bàn. “Với mày ở đây, làm sao có binh đoàn nào thua được?” Vài đứa ở gần đó phá ra cười.

Chẳng thể nào có nổi hai binh đoàn trái ngược nhau như Salamander và Rat. Căn phòng này lộn xộn, huyền ảo, ồn ào. Sau Bonzo, Ender đã nghĩ rằng chuyện vô kỷ luật sẽ là một điều khuây khỏa. Ngược lại, cậu lại thấy rằng mình đang trông đợi sự yên tĩnh và ngăn nắp, và sự vô kỷ luật ở đây khiến cậu khó chịu.

“Bọn tao đang rất ổn thỏa, Ender Bender. Ta là Rose de Nose, thiên tài Do thái đây, và mày thì không là gì cả ngoại trừ thằng đầu heo. Đừng có quên đấy.”

Từ khi I. F. được thành lập, Stratego của các đội quân luôn là người Do Thái. Có những lời đồn đại là các tướng quân Do Thái không hề thua một trận chiến nào. Và cho đến lúc này điều đó vẫn đúng. Nó khiến cho mọi đứa Do Thái ở Trường Chiến đấu đều mơ được làm Stratego, và được tin nhiệm ngay từ đầu. Điều này cũng làm khá nhiều người ghen tức. Binh đoàn Rat vẫn thường bị gọi là Binh đoàn Kike (cách gọi Do Thái theo hướng khinh miệt), nhại theo Binh đoàn Strike của Mazer Rackham. Cũng có rất nhiều người thích nhớ lại rằng trong cuộc Xâm lược lần hai, mặc dù một người Mỹ Do Thái làm Tổng thống, Hegemon của liên minh, một người Isaren Do Thái làm Strategos tổng chỉ huy lực lượng phòng thủ I. F., và một người Nga Do Thái làm Polemarch của hạm đội, lại là Mazer Rackham, một người lính vô danh, hai lần ra tòa án quân sự, gốc New Zealand nửa Maori, có Binh đoàn Strike phá tan và cuối cùng là tiêu diệt hạm đội người bọ trong trận chiến quanh sao Thổ.

Nếu như Mazer Rackham có thể cứu thế giới, người ta nói, thì việc bạn có là người Do Thái hay không chẳng can hệ gì.

Nhưng nó lại có can hệ, và Rose de Nose biết điều đó. Nó tự chế nhạo mình để chặn những lời trêu ghẹo bài trừ Do thái – hầu như những kẻ nó đánh bại đều trở nên, ít nhất là trong một thời gian, kì thị Do thái – nhưng nó luôn bảo đảm người ta ai cũng biết nó là ai. Binh đoàn nó đang hạng nhì, tranh hạng nhất.

“Tao nhận mày vào, thẳng lỏi, bởi vì tao không muốn người ta nghĩ rằng tao chỉ thắng vì có những người lính giỏi. Tao muốn chúng nó biết rằng ngay cả với một tên lính muốn ói như mày tao vẫn thắng được. Bọn tao chỉ có ba quy tắc ở đây. Làm những gì tao bảo và đừng có bĩnh lên giường.”

Ender gật. Cậu biết Rose muốn cậu hỏi quy tắc thứ ba là gì. Thế nên cậu hỏi.

“Đã từng có ba quy tắc. Ở đây bọn tao không giỏi toán.”

Thông điệp rất rõ ràng. Chiến thắng quan trọng hơn hết thấy.

“Buổi tập định kỳ của mày với bọn lừa Lauchy qua rồi, Wiggin. Chấm dứt. Mày đang ở trong một binh

đoàn người lớn. Tao cho mày vào tiểu đội của Dink Meeker. Từ nay, tất cả những gì mày cần biết là, Dink Meeker là Chúa.”

“VẬY anh là ai?”

“Là người tuyển dụng đã thuê Chúa.” Rose cười toe toét. “Và mày bị cấm sử dụng bàn cho đến khi mày đông lạnh được hai tên lính kẻ thù trong cùng một trận đấu. Lệnh này chỉ là để phòng cá nhân thôi. Tao nghe nói rằng mày lập trình giỏi lắm. Tao không muốn mày phá phách gì bàn của tao.”

Tất cả mọi người phá ra cười. Mất một giây Ender mới hiểu lý do. Rose đã lập trình bàn của nó trình chiếu – và làm cho sinh động – một bức ảnh ngoại cỡ những cơ quan sinh dục đàn ông, thứ cứ ve vẩy tới lui trong khi Rose ôm cái bàn trên bộ đùi trần của nó. Đúng cái dạng chỉ huy mà Bonzo muốn đối mình tới, Ender nghĩ. Làm sao một đứa cứ hay dùng thời gian theo kiểu này thắng cho được?

Ender tìm thấy Dink Meeker trong phòng game, không chơi, chỉ ngồi và quan sát. “Một đứa chỉ anh cho em,” Ender nói. “Em là Ender Wiggin.”

“Tớ biết,” Meeker nói.

“Em trong tiểu đội của anh.”

“Tớ biết,” cậu ta lập lại.

“Em hầu như không có kinh nghiệm.”

Dink ngược nhìn cậu. “Nghe này, Wiggin, tớ biết tất cả những thứ đó. Chứ cậu nghĩ tại sao tớ lại bảo Rose đối cậu về chỗ tớ?”

Cậu không phải bị đá ra, cậu được nhận, được yêu cầu. Meeker muốn cậu. “Tại sao?” Ender hỏi.

“Tớ đã xem vài buổi tập của cậu với đám Lauchy. Tớ nghĩ cậu có hứa hẹn. Bonzo chỉ là đứa ngu và tớ muốn cho cậu một sự huấn luyện tốt hơn Petra có thể cho. Tất cả những gì cô ta có thể làm là bắn.”

“Em cần học cái đó.”

“Cậu vẫn còn di chuyển như thể sợ bị ướt quần.”

“VẬY dậy em đi.”

“VẬY học đi.”

“Em không bỏ những buổi tập giờ tự do đâu.”

“Tớ cũng không muốn cậu bỏ.”

“Rose the Nose muốn.”

“Rose the Nose không thể cản cậu. Tương tự, nó không thể ngăn cậu sử dụng bàn.”

“Em cứ nghĩ các chỉ huy có thể ra lệnh bất cứ điều gì.”

“Họ cũng có thể ra lệnh cho mặt trăng hóa thành màu xanh, nhưng điều đó không xảy ra. Nghe đây, Ender, các chỉ huy chỉ có nhiều quyền lực như cậu cho phép họ có. Cậu càng phục tùng họ, họ càng có nhiều quyền lực lên cậu hơn.”

“Vậy điều gì ngăn họ đánh em?” Ender nhớ lại cú đánh của Bonzo.

“Tôi cứ tưởng đó là lý do cậu tham gia lớp đối kháng cá nhân.”

“Anh vẫn luôn theo dõi em, phải không?”

Dink không trả lời.

“Em không muốn Rose điên lên với em. Giờ đây em muốn được là một phần trong trận đấu, em phát mệt vì phải ngồi ngoài từ đầu đến cuối rồi.”

“Thứ hạng của cậu sẽ đi xuống.”

Lần này Ender không trả lời.

“Nghe này, Ender, chừng nào cậu còn là một phần trong tiểu đội của tớ, cậu là một phần của trận đấu.”

Ender sớm hiểu tại sao. Dink huấn luyện tiểu đội của cậu ta độc lập hoàn toàn với phần còn lại của Binh đoàn Rat, với kỷ luật và sự hăng hái; cậu ta không bao giờ tham khảo ý kiến Rose, và rất hiếm khi cả binh đoàn diễn tập cùng nhau. Giống như thể Rose chỉ huy một binh đoàn, còn Dink chỉ huy một binh đoàn nhỏ hơn tình cờ tập trong phòng chiến đấu cùng một lúc.

Dink bắt đầu buổi tập đầu tiên bằng cách bảo Ender diễn thử cách tấn công chân-đi-trước của cậu. Những đứa khác không thích thế. “Làm sao chúng ta nằm ra mà tấn công được?” chúng hỏi.

Trước sự ngạc nhiên của Ender, Dink không chỉnh lời chúng, không bảo, “Không phải các cậu đang nằm tấn công, các cậu đang rơi xuống kẻ thù.” Cậu ta đã nhìn thấy những gì Ender làm, nhưng lại không hiểu sự định hướng mà nó ám chỉ. Ender nhanh chóng hiểu ra rằng mặc dù Dink rất, rất giỏi, sự kiên trì bám víu vào định hướng trọng lực ngoài hành lang của cậu ta thay vì nghĩ đến cửa kẻ thù như phía dưới đã kìm hãm suy nghĩ của cậu.

Chúng tập dượt tấn công một ngôi sao so kẻ thù chiếm đóng. Trước khi thử phương pháp chân-đi-trước của Ender, chúng vẫn luôn đi vào theo thế thẳng đứng, cả người phơi ra làm đích ngắm. Mặc dù vậy, ngay cả vào lúc này, chúng cũng chỉ chạm đến ngôi sao và tấn công kẻ thù từ một hướng; “Lên trên trần,” Dink hét, và chúng lên trên trần. Sau đó, cậu ta lập lại bài tập, gọi, “Lần nữa, lộn ngược lại,” nhưng vì bám víu vào trọng lực không có ở đó, bọn chúng trở nên lúng túng khi thực hành phía dưới, như thể chúng đột ngột bị chóng mặt.

Chúng ghét đòn tấn công chân-đi-trước. Dink khẳng khẳng bắt chúng dừng. Kết quả, chúng ghét Ender. “Chúng ta có cần phải học chiến đấu từ một đứa Lauchy không?” một đứa lằm bằm, đảm bảo rằng Ender nghe được. “Có,” Dink trả lời. Chúng lại tiếp tục tập.

Và chúng học được. Trong những cuộc tập trận giả, chúng bắt đầu nhận ra được bản một kẻ thù với chân đưa ra trước khó khăn hơn đến thế nào. Sau khi được thuyết phục bởi điều đó, chúng tập kỹ năng này tự giác hơn nhiều.

Tối hôm đó là lần đầu tiên Ender đến buổi tập định kỳ sau cả một buổi chiều tập tành. Cậu mỗi mệt.

“Giờ cậu đã thuộc về một binh đoàn thực sự rồi,” Alai nói. “Cậu không cần phải tập với bọn mình nữa.”

“Từ các cậu mình có thể học được những thứ không ai biết,” Ender nói.

“Dink Meeker là người giỏi nhất. Mình nghe nói anh ấy là tiểu đội trưởng của cậu.”

“Vậy thì bận rộn lên. Mình sẽ dạy cho các cậu những gì mình vừa học từ anh ấy.”

Cậu sắp xếp Alai và hai tá đứa trẻ khác vào cùng những bài huấn luyện đã làm cậu mệt nhoài suốt buổi chiều. Nhưng cậu thêm những chi tiết nhỏ vào khuôn mẫu, bắt bọn trẻ tập những kỹ năng đó với một chân đông lạnh, hai chân đông lạnh, hoặc dùng những đứa bị đông lạnh làm đòn bẩy để đổi hướng.

Giữa buổi tập, Ender để ý thấy Petra và Dink đứng cùng nhau ở cửa, quan sát. Sau đó, khi cậu nhìn lần nữa, họ đã biến mất.

Vậy là họ đang quan sát mình, và biết tất cả những gì mình làm. Cậu không biết Dink có phải bạn hay không; cậu tin rằng Petra có, nhưng cũng chẳng có gì chắc chắn. Họ có thể giận dữ vì cậu đang làm những gì chỉ có các chỉ huy và tiểu đội trưởng mới có thể làm – tập huấn và rèn luyện binh lính. Họ có thể xúc phạm cậu rằng một người lính có thể thân thiết đến như vậy với đám Lauchy. Nó làm cậu khó chịu, cứ bị những đứa lớn hơn quan sát.

“Tao đã bảo mày không được dùng bàn. Rose the Nose đứng cạnh giường Ender.

Ender không nhìn lên. “Em đang hoàn thành bài luận lượng giác cho ngày mai.”

Rose nện khuỷu tay xuống bàn Ender. “Tao bảo không được dùng.”

Ender đặt bàn xuống giường và đứng dậy. “Em cần môn lượng giác hơn em cần anh.”

Rose cao hơn Ender ít nhất là bốn mươi centimet. Nhưng thực tình Ender không lo lắng lắm. Chuyện sẽ không đến mức phải giải quyết bằng bạo lực, và ngay cả nếu có, Ender nghĩ mình có thể chống trả. Rose rất lười nhác và không biết kỹ thuật đấu đối kháng.

“Mày sẽ tụt hạng trên bảng xếp hạng, thằng nhóc,” Rose nói.

“Em đang trông chờ đây. Em chỉ dẫn đầu bảng vì cái cách ngu ngốc Binh đoàn Salamander dùng em.”

“Ngu ngốc? Chiến thuật của Bonzo đã thắng đôi ba trận đấu quan trọng rồi đấy.”

“Chiến thuật của Bonzo chẳng thể thắng một trận đấu vớ vẩn. Em vẫn bị xử lý bằng bạo lực mỗi khi bắn súng.”

Rose không biết điều đó. Nó cáu gắt. “Vậy là tất cả những gì Bonzo nói về mày đều láo toét. Mày không chỉ lùn và kém cỏi, mày còn bất tuân nữa.”

“Nhưng em đã chuyển bại thành hòa, một mình.”

“Chúng ta sẽ xem mày xoay sở một mình thế nào lần tới.” Rose bỏ đi.

Một đứa cùng tiểu đội với Ender lắc đầu. “Đồ ngu như bò.”

Ender nhìn Dink, cậu ta vẫn đang nguyệt ch ngoạc lên bàn mình. Dink ngược lên, nhận ra Ender đang quan sát mình, và bình tĩnh nhìn lại cậu chăm chăm. Không biểu hiện gì. Không gì hết. Được thôi, Ender nghĩ, mình sẽ tự lo cho mình.

Trận đấu đến hai ngày sau đó. Đó là trận đấu tiên của Ender như một phần của tiểu đội; cậu lo lắng. Tiểu đội của Dink xếp hàng sát vào bức tường bên phải của hành lang, và Ender cẩn thận không dựa vào, không để trọng lượng của mình ngã sang bên nào cả. Giữ thẳng bằng.

“Wiggin!” Rose the Nose gọi.

Ender cảm thấy nổi khiếp đảm choán lấy mình cổ họng xuống dạ dày. Một cảm giác ngứa ra vì sợ khiến cậu rùng mình. Rose thấy rồi.

“Run hả? Sợ hả? Đừng có làm ướt quần đó, Lauchy bé nhỏ.” Rose móc một ngón tay qua bóng súng của Ender và kéo cậu tới bên rào chắn đang che chắn phòng chiến đấu khỏi tầm nhìn. “Bây giờ chúng ta sẽ xem mày làm tốt thế nào, Ender. Ngay khi cửa mở, mày nhảy ngay vào, tiến thẳng tới cửa kẻ thù.”

Tự sát. Một trò tự tử vô ích, vô nghĩa lý. Nhưng giờ thì cậu phải làm theo lệnh, đây là trận chiến, không phải ở trường. Trong một giây Ender nổi cơn thịnh nộ câm lặng, nhưng cậu bắt mình bình tĩnh. “Xuất sắc, sir,” cậu nói. “Hướng tôi bắn súng cũng là hướng của đạo quân chính.”

Rose cười lớn. “Mày sẽ không có đủ thời gian để bắn bất cứ thứ gì, đầu đinh ghim ạ.”

Bức tường biến mất. Ender nhấu lên, bám vào tay vịn trên trần, và ném mình qua cửa, nhanh chóng tiến về cửa kẻ thù.

Đó là Binh đoàn Centipede, và chúng chỉ vừa mới mắt đầu xuất hiện ở cửa khi Ender đã vượt qua được nửa phòng chiến đấu. Vài đĩa trong số chúng xoay sở được để nấp sau mấy ngôi sao khá nhanh chóng, nhưng Ender đã gập chân lại và, giữ súng ở giữa hai chân, bắn rất nhiều đĩa trong bọn chúng khi chúng xuất hiện.

Chúng bắn chân cậu, nhưng cậu vẫn có ba giây quý giá trước khi chúng có thể bắn trúng mình và khống chế cậu hoàn toàn. Cậu đông lạnh khá nhiều đĩa nữa, rồi vung tay lên ngang mình và những hướng ngược lại. Tay cầm súng của cậu kết thúc trong tư thế chĩa vào đạo quân chính của Binh đoàn Centipede. Cậu bắn vào đạo quân chủ lực của kẻ thù, và rồi chúng đông lạnh cậu.

Một giây sau cậu tông vào rào chắn trước cửa kẻ thù và bật lại bằng một cú bổ nhào điên loạn. Cậu hạ cánh xuống một nhóm đối thủ phía sau một ngôi sao; chúng xô cậu ra và cậu lại xoay tròn còn nhanh hơn lúc trước. Cậu bật tường ngoài vòng kiểm soát suốt phần còn lại của trận đấu, mặc cho không khí ma sát có làm cậu chậm dần lại. Cậu không thể nào biết được mình đã đông lạnh được bao nhiêu người trước khi chính mình bị đông lạnh, nhưng cũng có một khái niệm chung chung rằng Binh đoàn Rat lại thắng, như thường lệ.

Sau trận đấu Rose không nói với cậu một lời nào. Ender vẫn đứng đầu bảng xếp hạng, bởi cậu đã đông lạnh được ba, vô hiệu hóa hai, và làm bị thương bảy. Không còn cuộc thảo luận nào về việc bất tuân hay việc Ender có thể sử dụng bàn hay không. Rose ở lại chỗ của nó trong doanh trại, và để Ender yên.

Dink Meeker bắt đầu luyện tập tấn công ngay lập tức từ hành lang – đòn tấn công của Ender trong khi kẻ thù vẫn còn đang qua cửa rất có sức phá hoại. “Nếu một người có thể làm được như thế, thử nghĩ xem một tiểu đội có thể làm những gì.” Dink nhờ Thiếu tá Anderson mở một cửa ở giữa tường, ngay cả trong những buổi tập, thay vì cửa ở ngay trên sàn, để chúng có thể tập xuất phát dưới điều kiện chiến tranh. Những lời đồn đại được lan truyền. Từ giờ trở đi không ai có thể mất năm hay mười hay mười lăm giây ở hành lang để chuẩn bị nữa. Trò chơi đã thay đổi.

Thêm vài trận đấu. Lần này Ender có một vai trò hợp thức trong tiểu đội. Cậu phạm vài sai lầm. Thua vài cuộc đụng độ. Cậu rớt từ vị trí thứ nhất xuống thứ hai trên bảng xếp hạng, rồi thứ tư. Rồi cậu phạm ít sai lầm hơn, bắt đầu cảm thấy thoải mái khi tuân theo khuôn khổ của tiểu đội, và cậu leo ngược lên thứ ba, thứ hai, rồi thứ nhất.

Sau buổi tập vào một buổi chiều, Ender nán lại phòng chiến đấu. Cậu đã để ý thấy Dink Meeker thường xuyên đến bữa tối muộn, và cậu đoán rằng đó là để tập luyện thêm. Ender không cảm thấy đói cho lắm, và cậu muốn biết Dink luyện tập những gì khi không có ai nhìn.

Nhưng Dink không luyện tập. Cậu ta đứng gần cửa, nhìn Ender.

Ender đứng bên kia phòng, nhìn Dink.

Không ai nói gì. Thật dễ hiểu rằng Dink muốn Ender đi. Và cũng rõ ràng y như thế rằng Ender đang nói không.

Dink xoay lưng lại phía Ender, cẩn thận cởi bộ áo phi hành ra, và nhẹ nhàng đẩy mình rời khỏi sàn. Cậu ta trôi chậm chậm về phía giữa phòng, rất chậm, cả người gần như thả lỏng hoàn toàn, thành ra cánh tay và bàn tay trông như được giữ bởi thứ không khí không tồn tại trong phòng.

Sau tốc độ và sự căng thẳng của buổi tập, mọi sự mệt mỏi, cảnh giác, thật là thoải mái chỉ bằng cách nhìn cậu ta trôi. Cậu ta cứ để mình như thế khoảng đầu đó mười phút trước khi chạm một bức tường khác. Rồi cậu ta đẩy tới mạnh hơn, trở lại bên bộ áo phi hành và mặc nó vào.

“Đi nào,” cậu ta bảo Ender.

Chúng trở lại doanh trại. Căn phòng trống không, bởi tất cả đều đang ăn tối. Mỗi đứa đến bên giường của mình và thay bộ đồ phục vào. Ender đến bên giường Dink và chờ tới khi Dink sẵn sàng để đi.

“Tại sao cậu chờ?” Dink hỏi.

“Không đói.”

“Well, giờ thì cậu biết tại sao tớ không phải là chỉ huy rồi đấy.”

Ender đã từng tự hỏi điều đó.

“Thực ra từ, họ có lên chức cho tớ hai lần, và tớ từ chối.”

“Từ chối?”

“Họ lấy tù của tớ đi và giường và bàn, đang ký cho tớ một buồng của chỉ huy và đưa cho tớ một binh đoàn. Nhưng tớ chỉ ngồi trong doanh trại cho đến khi họ đầu hàng và để tớ vào lại binh đoàn của một ai đó.”

“Tại sao?”

“Vì tớ sẽ không để họ làm thế với tớ. Tớ không thể tin được cậu vẫn chưa nhìn thấu tất cả những thứ

mắc dịch này, Ender. Nhưng mà tớ đoán cậu còn trẻ quá. Những binh đoàn khác, họ không phải là kẻ thù. Các giáo viên, họ mới chính là kẻ thù. Họ khiến chúng ta đánh nhau, ghét nhau. Trò chơi là tất cả. Thắng thắng thắng, chẳng có nghĩa lý gì. Chúng ta tự giết mình, phát điên lên vì tìm cách đánh bại những đứa khác, và trong lúc đó bọn quỷ già đó quan sát chúng ta, nghiên cứu, tìm kiếm điểm yếu của chúng ta, rồi quyết định xem chúng ta có đủ tốt hay không. Được thôi, đủ tốt để làm gì? Khi họ mang tớ lên đây, tớ sáu tuổi. Tớ biết cái quái gì được chứ? Bọn họ quyết định rằng tớ phù hợp với chương trình, nhưng chẳng ai hỏi tớ liệu chương trình có phù hợp với tớ hay không.”

“Vậy tại sao anh không về nhà?”

Dink nhếch mép cười. “Bởi vì tớ không thể từ bỏ trò chơi.” Cậu ta kéo kéo lớp vải bộ áo phi hành đang nằm trên giường cạnh mình. “Bởi vì tớ yêu thứ này.”

“Vậy tại sao không làm chỉ huy?”

Dink lắc đầu. “Không đời nào. Nhìn xem chuyện gì xảy ra với Rosen kìa. Thằng nhỏ điên rồi. Rose de Nose. Ngủ với chúng ta thay vì trong phòng của nó. Vì sao? Vì nó sợ phải ở một mình, Ender. Sợ hãi bóng tối.”

“Rose?”

“Nhưng mà họ đã biến nó thành chỉ huy, thế nên nó phải cư xử như một chỉ huy. Nó không hề biết mình đang làm gì. Nó thắng, nhưng chính điều đó mới là thứ nó sợ nhất, bởi vì nó không biết tại sao nó thắng, ngoại trừ chuyện tớ có nhúng tay vào chuyện đó. Bất cứ lúc nào cũng có thể có ai đó nhận ra rằng Rosen không phải là một thứ tướng quân Isaren kỳ diệu có thể thắng bất cứ trận chiến nào. Nó không biết tại sao ai đó thắng hay thua. Không ai biết cả.”

“Điều đó không có nghĩa là nó điên, Dink.”

“Tớ biết, cậu mới ở đây một năm, cậu nghĩ những người ở đây là bình thường. Well, họ không bình thường. Chúng ta không bình thường. Tớ vào thư viện, tớ gọi lên trên bàn vài quyển sách. Một quyển cũ thôi, họ sẽ chẳng bao giờ cho chúng ta thứ gì mới, nhưng tớ cũng có khái niệm khá tốt về chuyện trẻ con phải như thế nào, và chúng ta không phải trẻ con. Trẻ con có thể thỉnh thoảng thua, và chẳng ai thèm quan tâm. Trẻ con không ở trong quân đội, không là chỉ huy, không thống trị bốn mươi đứa khác, điều đó thực sự vượt quá sức chịu đựng của bất cứ ai để không phát điên lên một chút.”

Ender cố nhớ lại xem những đứa trẻ khác là như thế nào trong lớp cậu ở thành phố. Nhưng tất cả những gì cậu có thể nghĩ tới là Stilson.

“Tớ có một người anh. Một đứa bình thường. Tất cả những gì ảnh quan tâm là bọn con gái. Và bay lượn. Ảnh muốn được bay. Ảnh vẫn thường chơi bóng với mấy đứa khác. Một trò chơi nhặt bóng, ném

bóng vào vòng, dần bóng dọc hành lang cho đến khi mấy người giữ trật tự đến tịch thu trái bóng. Bọn tớ đã rất vui. Ảnh vẫn còn đang dạy tớ cách dần bóng khi bọn họ đến mang tớ đi.”

Ender nhớ lại anh mình, và ký ức đó chả thân thương chút nào.

Dink hiểu nhầm biểu cảm trên mặt Ender. “Này, tớ biết, đáng lẽ thì không ai được nói về nhà cả. Nhưng bọn mình đều từ đâu đó mà tới. Trường Chiến đấu đâu có tạo ra tội mình, đúng không. Trường Chiến đấu chả tạo ra bất cứ thứ gì. Chỉ có hủy diệt. Và tất cả tội mình đều nhớ vài điều về nhà mình. Có thể không phải là điều tốt, nhưng tội mình nhớ và tội mình nói dối và giả vờ như – coi này, Ender, tại sao không có ai nói về nhà, tuyệt đối không? Chuyện đó không gọi cho cậu thấy nó quan trọng đến thế nào sao? Rằng không bao giờ có ai thờ nhận – ôi, chết tiệt.”

“Không, không sao đâu,” Ender nói. “Em chỉ đang nghĩ đến Valentine. Chị của em.”

“Tớ không có ý làm cậu buồn đâu.”

“Không sao mà. Em không nghĩ về chị ấy nhiều lắm đâu, em vẫn luôn thế này mà.”

“Đúng rồi, chúng ta không bao giờ khóc. Thề có Christ, tớ chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Chẳng có ai khóc cả. Tội mình luôn thật sự cố gắng để trở thành người lớn. Giống như mấy ông bố. Tớ cuộc là bố cậu cũng giống cậu. Tớ cuộc là ông ấy cũng im lặng chịu đựng, và rồi vỡ tung ra và –“

“Em không giống cha.”

“VẬY có thể tớ sai. Nhưng cứ nhìn Bonzo, chỉ huy cũ của cậu kìa. Nó là cả một tấm gương cho lòng tự tôn Tây Ban Nha. Nó không thể chấp nhận cho mình có điểm yếu. Giỏi hơn nó, đó là cả một lời lăng mạ. Mạnh hơn nó, điều đó cũng giống như cắt bì của nó vậy. Đó là lý do nó ghét cậu, bởi vì cậu đã không chịu đựng khi nó cố trừng phạt cậu. Nó ghét cậu vì điều đó, nó thực lòng muốn giết cậu. Nó điên rồi. Tất cả chúng nó điên hết rồi.”

“Và anh thì không?”

“Tớ cũng điên, anh bạn nhỏ ạ, nhưng ít nhất thì khi tớ phát điên, tớ sẽ để mình trôi một mình trong không gian và cơn điên ấy, nó sẽ trôi ra khỏi tớ, thấm vô mấy bức tường, và nó sẽ không thoát ra cho đến khi có trận đấu và mấy đứa nhóc đập mình vô tường làm cho cơn điên bật ra.”

Ender mỉm cười.

“Và cậu cũng điên nữa,” Dink nói. “Nào, đi ăn thôi.”

“Có lẽ anh vẫn có thể thành chỉ huy mà không điên. Có lẽ biết về cơn điên sẽ giúp anh không sa vào nó.”

“Tớ không để bọn khốn kiếp điều khiển tớ đâu, Ender. Bọn họ cũng đã đóng cọc được cậu rồi, và bọn họ không tính cư xử nhẹ nhàng với cậu đâu, cứ nhìn xem họ đã làm được gì với cậu rồi kìa.”

“Họ vẫn chưa làm gì ngoại trừ thắng chức cho em.”

“Và việc đó khiến đời cậu dễ dàng quá chừng, neh?”

Ender cười và lắc đầu. “VẬY thì anh đúng.”

“Họ nghĩ rằng họ đã đông đá được cậu. Đừng cho phép họ.”

“Nhưng đó là lý do em tới,” Ender nói. “Để họ biến em thành công cụ. Để cứu thế giới.”

“Không thể tin nổi là cậu vẫn còn tin chuyện đó.”

“Tin chuyện gì?”

“Mối đe dọa từ người bọ. Cứu thế giới. Nghe này, Ender, nếu bọn người bọ đang tới để giết chúng ta, chúng đã ở đây rồi. Chúng sẽ không xâm lược nữa. Chúng ta đã đánh bại chúng và chúng đi rồi.”

“Nhưng mấy băng video –“

“Đều là từ cuộc Xâm lược thứ Nhất và thứ Hai. Ngay tới ông bà của cậu cũng chưa ra đời lúc Mazer Rackham quét sạch bọn chúng. Cậu xem. Toàn là dối trá cả. Không có cuộc chiến tranh nào, và bọn họ chỉ đang đùa cợt với chúng ta.”

“Nhưng tại sao?”

“Bởi vì chừng nào con người ta vẫn còn lo sợ bọn người bọ, I. F. vẫn còn quyền lực, và chừng nào I. F. vẫn còn quyền lực, vài quốc gia vẫn còn có thể giữ hegemony của họ. Nhưng cứ tiếp tục xem băng đi, Ender. Người ta sẽ hiểu ra trò đùa này nhanh thôi, và rồi sẽ có một trận nội chiến để chấm dứt mọi cuộc chiến. Đó mới là mối đe dọa, Ender, không phải bọn người bọ. Và trong cuộc chiến đó, chúng ta sẽ không là bạn. Bởi vì cậu là người Mỹ, giống như đám giáo viên quý hóa của tụi mình. Và tớ thì không.”

Chúng đến phòng ăn và ăn tối, nói chuyện về những thứ khác. Nhưng Ender không thể dừng nghĩ ngợi về những gì Dink nói. Trường Chiến đấu đã quá gần gũi, trò chơi đã trở nên quá quan trọng trong đầu óc bọn trẻ, đến mức làm cho Ender quên rằng vẫn còn có một thế giới ở bên ngoài. Lòng tự tôn Tây Ban Nha. Nội chiến. Chính trị. Trường Chiến đấu thực là nhỏ bé, đúng không?

Nhưng Ender không đồng ý với quan điểm của Dink. Bọn người bọ là có thật. Mối nguy hiểm là có thật. I. F. điều khiển rất nhiều thứ, nhưng vẫn không thể điều khiển được băng video và mạng. Không phải ở nơi Ender lớn lên. Ở quê nhà của Dink ở Netherlands, với ba thế hệ dưới trướng của hegemony nước Nga, có

thể tất cả đều bị kiểm soát, nhưng Ender biết rằng những lời dối trá không sống lâu ở Mỹ. Vậy nên cậu tin.

Tin, nhưng hạt giống nghi ngờ vẫn còn đó, và nó ở lại, thỉnh thoảng lại đưa ra vài vãi rể nhỏ. Điều đó thay đổi tất cả, khi hạt giống nảy mầm. Nó khiến Ender lắng nghe kỹ càng hơn những gì người ta muốn nói, hơn là những gì người ta nói. Nó khiến cậu khôn ngoan.

Không có nhiều đứa trẻ tham gia lớp tập tối như thường lệ; không tới một nửa.

“Bernard đâu?” Ender hỏi.

Alai nhe răng cười. Shen nhắm mắt và nhái lại một điệu bộ trầm tư sung sướng.

“Anh không nghe gì sao?” một đứa khác nói, một đứa Lauchy từ nhóm nhỏ hơn. “Có tin đồn là bất cứ Lauchy nào đến buổi tập định kỳ sẽ không là gì cả trong bất kỳ binh đoàn nào. Họ đồn là các chỉ huy không muốn bất cứ người lính nào đã bị đầu độc bởi cách huấn luyện của anh.”

Ender gật.

“Nhưng em lại nghĩ,” đứa Lauchy nói, “em là người lính tốt nhất em có thể trở thành, và bất cứ chỉ huy nào có đầu óc, anh sẽ nhận em. Neh?”

“Eh,” Ender nói để kết thúc.

Chúng tiếp tục luyện tập. Sau khoảng nửa tiếng, khi chúng đang luyện tập tránh né va chạm với những người bị đông lạnh, vài chỉ huy mang đồng phục khác nhau đến. Chúng ghi lại mấy cái tên đầy lộ liễu.

“Này,” Alai hét lên. “Nhớ đánh vần tên tao cho đúng đấy!”

Buổi tối hôm sau lại càng có ít người hơn nữa. Giờ thì Ender đã bắt đầu nghe kể chuyện những đứa nhỏ Lauchy bị tát trong phòng tắm, hoặc là gặp tai nạn trong phòng ăn hay phòng game, hoặc bị cho đầy rác vào tập tin bởi những đứa lớn hơn đã phá được chương trình bảo mật thô sơ canh giữ bàn cho đám Lauchy.

“Tối nay không tập,” Ender nói.

“Quý vật chết mày đi,” Alai nói.

“Cứ chờ lấy vài ngày. Tớ không muốn đám nhỏ bị thương.”

“Nếu cậu dừng, ngay cả là chỉ một buổi tối, chúng sẽ hiểu ra làm mấy việc thế này có ích. Giống như nếu cậu nhượng bộ thằng Bernard hỏi nó còn là con heo ấy.”

“Vớ lại,” Shen nói. “Bọn tớ không sợ và cũng không quan tâm, vậy nên cậu nợ bọn tớ, cậu phải tiếp tục. Bọn tớ cần thực hành mà cậu cũng vậy.”

Ender nhớ lại lời Dink. Trò chơi hoàn toàn nhỏ nhoi so với vả thế giới. Tại sao lại có vất vả ai dành mọi buổi tối của đời mình cho cái trò chơi ngu xuẩn, ngu xuẩn này chứ?

“Chúng ta vẫn chưa đạt tới mức đó,” Ender nói. Cậu bắt đầu rời đi.

Alai chặn cậu lại. “Chúng nó cũng đe dọa cậu à? Chúng nó tát cậu trong phòng tắm? Dính đầu cậu vào bồn cầu? Đứa nào đó hạ gục cậu rồi?”

“Không,” Ender nói.

“Vẫn là bạn tớ chứ?” Alai hỏi, nhỏ nhẹ hơn.

“Có.”

“Vậy thì tớ vẫn là bạn cậu, Ender, và tớ ở lại đây luyện tập với cậu.

Mấy đứa lớn lại tới, nhưng trong số chúng có ít chỉ huy hơn. Hầu hết và thành viên của một vài binh đoàn. Ender nhận ra đồng phục Salamander. Thậm chí vài đứa Rat. Lần này chúng không ghi tên. Thay vào đó, chúng cạnh khỏe và hét và nhạo báng trong khi bọn Lauchy cố thành thực vài kỹ năng khó nhằn với những cơ bắp chưa được luyện tập. Chúng đang dần giảm xuống còn có vài đứa.

“Lắng nghe chúng đi,” Ender nói với mấy đứa kia. “Nhớ lấy những lời đó. Nếu như có lúc nào đó các cậu muốn làm kẻ thù phát điên, hét những thứ đó vô mặt chúng. Điều đó khiến chúng làm những điều ngu ngốc, nổi giận. Nhưng chúng ta không nổi giận.”

Shen ghi nhớ điều đó, và cứ sau mỗi một câu chế giễu từ bọn lớn hơn, nó giành ra bốn đứa Launchy ngâm nga những từ đó, thật lớn, năm hay sáu lần. Khi chúng bắt đầu hát những lời chửi bới như mấy bài đồng dao của trẻ con, vài đứa lớn hơn phóng mình ra khỏi tường và tiến tới để đánh nhau.

Bộ áo phi hành được thiết kế cho những trận chiến dùng những tia sáng vô hại; chúng hầu như không có tác dụng bảo vệ và làm vướng nghiêm trọng các cử động trong trường hợp đánh nhau bằng tay trong không gian vô trọng. Dù gì đi nữa, một nửa số trẻ cũng đã bị đông lạnh, không thể đánh nhau; nhưng bộ đồ đã đông cứng của chúng cũng có thể hữu dụng. Ender nhanh chóng ra lệnh cho đám Lauchy tập trung lại một góc phòng. Đám trẻ lớn phóng tới chỗ chúng càng nhiều thêm, và một vài đứa vẫn đứng chờ ở bức tường cũng tiến tới tham gia đòn tấn công, tưởng rằng nhóm của Ender đang rút lui.

Ender và Alai quyết định ném một đứa bị đông lạnh vào mặt một kẻ thù. Đứa Lauchy đang đông cứng lao ra với mũi sắt hướng ra trước, và cả hai bật ra khỏi nhau. Đứa lớn hơn ôm lấy ngực nơi bị mũi sắt thúc vào, gào thét vì đau đớn.

Trò châm chọc kết thúc. Đám trẻ lớn còn lại phóng mình vào tham gia trận đánh. Ender không hi vọng gì lắm rằng sẽ có bất cứ ai thoát khỏi chuyện này mà không bị vài vết thương. Nhưng kẻ thù đang tiến đến

một cách vô phương hướng, vô tổ chức; chúng chưa bao giờ làm việc cùng nhau trước đây, trong khi bình đoạn luyện tập nhỏ bé của Ender, dù cho giờ chỉ còn một tá, hiểu rõ nhau và biết cách làm việc cùng nhau.

“Tiến lên!” Ender hét. Đám trẻ cười. Chúng tụ tập lại thành từng nhóm ba người, chân chụm vào nhau, tay nắm tay, tự biến mình thành một ngôi sao tựa vào bức tường. “Vòng qua chúng và tiến tới cửa. Đi!”

Theo hiệu lệnh của cậu, ba ngôi sao tung ra, mỗi đứa bay về một hướng khác nhau, nhưng đều nhắm để có thể bật tường và hướng về phía cửa. Kẻ thù đều đang ở giữa phòng, nơi việc đổi hướng khó khăn hơn rất nhiều, cho nên cách này khá dễ dàng.

Ender chọn thế sao cho khi phóng đi, cậu sẽ đến được chỗ người lính cậu vừa dùng làm tên lửa. Giờ đứa trẻ không còn đông cứng nữa, và nó để cho cậu chụp lấy nó, xoay vòng nó lại và đẩy về phía cửa. Không may thay, hậu quả của việc làm đó lại là khiến cho Ender bay về hướng ngược lại, với tốc độ chậm hơn. Bị tách rời khỏi đám lính của mình, cậu trôi giạt khá chậm, hướng tới cuối phòng nơi bòn trẻ lớn hơn đang tụ tập. Cậu xoay mình để nhìn thấy đám lính của mình đang tập trung một cách an toàn ở bức tường đằng xa.

Trong lúc đó, đám kẻ thù đang diên tiết và vô tổ chức nhìn thấy cậu. Ender tính toán thử xem cậu có thể chạm tới bức tường để bật ra nhanh đến mức nào. Không đủ nhanh. Một vài đối thủ đã bắt đầu bật đến chỗ cậu. Ender bắt đầu nhìn thấy gương mặt Stilson giữa đám chúng. Rồi cậu rùng mình và nhận ra mình đã sai. Vẫn cùng một tình huống, nhưng lần này chúng sẽ không đứng yên để xem một trận đấu tay đôi. Không có thủ lĩnh, Ender nhận thấy thế, và đám trẻ này lớn hơn nó rất nhiều.

Dù vậy, cậu cũng đã học được vài thứ về sự thay đổi trọng tâm trong lớp đấu tay đôi, và các định luật vật lý về vật thể chuyển động. Những trận chiến trong phòng chiến đấu hầu như không bao giờ tiến đến mức đấu tay đôi – bạn không bao giờ xông vào một kẻ thù chưa bị đông lạnh. Vậy nên trong vài giây ít ỏi cậu có, Ender cố gắng chọn tư thế để đón khách khứa của cậu.

May mắn thay, chúng cũng không biết gì về đánh nhau trong không gian vô trọng nhiều hơn cậu, và những đứa cố đâm vào cậu sớm hiểu ra rằng một cú đâm là hầu như vô dụng khi mà cơ thể chúng cũng di chuyển ngược lại nhanh y như tay chúng tung ra. Nhưng vẫn có một số đứa đang có ý định làm gãy vài cái xương, như Ender nhanh chóng nhận ra. Và cậu cũng không định để chúng làm thế.

Cậu tóm lấy tay một trong những đứa đang cố đâm mình và quăng nó đi hết sức có thể. Điều đó khiến cậu bay ra khỏi đường đi của đám còn lại, mặc dù cậu vẫn không đến được gần cửa hơn chút nào. “Ở yên đó!” cậu hét lên với các bạn, rõ ràng là đang lập đội hình để đến giúp cậu. “Cứ ở yên đó!”

Ai đó tóm lấy chân Ender. Bàn tay nắm chặt khiến cho Ender có được một thứ đòn bẩy; cậu xoay sở giẫm được chân một cách chắc chắn lên tai và vai nó, khiến nó thét lên và buông ra. Nếu như thẳng nhóc cứ buông ra lúc Ender đá xuống, nó đã đỡ bị đau hơn nhiều và giúp Ender có được một đòn bẩy để phóng đi. Thay vào đó, thẳng nhóc lại bám quá chặt; tai nó bị rách, máu tung ra lơ lửng trong không khí, và Ender

còn trôi đi chậm hơn trước.

Mình lại làm thế nữa rồi, Ender nghĩ. Mình đang làm người khác đau, chỉ để cứu lấy bản thân. Sao chúng không để cho mình yên, để mình không phải đánh chúng?

Thêm ba đĩa nữa tùm lại chỗ cậu, lần này cùng với nhau. Dù vậy chúng cũng vẫn phải tóm được cậu trước khi có thể đánh cậu. Ender nhanh chóng xoay người để hai trong số chúng nắm được chân cậu, tay được tự do để giải quyết đĩa thứ ba.

Không nghi ngờ gì, chúng cắn cậu. Ender nắm lấy vai áo đĩa thứ ba kéo mạnh, húc vào mặt nó bằng mũi sắt. Lại một tiếng hét và một vòi máu. Hai đĩa còn lại vịn mạnh chân cậu, làm cậu xoay vòng. Ender ném đĩa trẻ với cái mẩu rỗng rỗng máu vào một trong hai; chúng mắc bẫy, và chân Ender được tự do. Sau đó thì thật đơn giản để dùng một đĩa làm chỗ dựa và đẩy mình về phía mái vòm, rồi đẩy người về phía cửa. Cậu phóng ra không được tốt lắm, cho nên tốc độ cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng không quan trọng. Chẳng có ai theo cậu cả.

Cậu gia nhập với bạn bè ở cửa. Chúng chụp lấy cậu và chuyển tay giúp cậu vào trong. Chúng vừa cười to vừa đánh đùa cậu. “Đồ tồi!” chúng nói. “Ghê rợn! Nóng bỏng!”

“Buổi tập hôm nay kết thúc,” Ender nói.

“Ngày mai chúng sẽ lại đến,” Shen nói.

“Cũng chẳng hơn được gì,” Ender nói. “Nếu chúng đến mà không có đồ tập, chúng ta sẽ lại làm thế. Nếu chúng đến có đồ tập, chúng ta bắn chúng.”

“Vớ lại,” Alai nói “Các giáo viên sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Ender nhớ lại những gì Dink nói, tự hỏi Alai có đúng hay không.

“Hey Ender!” một trong những đĩa trẻ lớn mà Ender bỏ lại trong phòng chiến đấu hét lên. “Mày không là gì hết, thằng kia! Mày không là gì hết!”

“Chỉ huy cũ của mình, Bonzo,” Ender nói. “Mình nghĩ nó không thích mình.”

Ender kiểm tra bảng phân công trên bàn của mình tối hôm đó. Có bốn đĩa xuất hiện trong bản báo cáo y tế. Một với bên sườn thâm tím, một với tinh hoàn thâm tím, một với cái tai bị rách, và một với cái mũi vỡ và một cái răng gãy. Nguyên nhân thương thế đều giống nhau:

TAI NẠN VA CHẠM TRONG KHÔNG GIAN VÔ TRỌNG

Nếu như các giáo viên đã quyết định cho thứ này xuất hiện trong bản báo cáo chính thức, thì rõ ràng là

họ không có ý định phạt bất cứ ai vì vụ chạm trán nho nhỏ này trong phòng chiến đấu. Họ không định làm gì sao? Họ không quan tâm chuyện gì đang xảy ra ở cái trường này sao?

Ender về phòng sớm hơn mọi khi, nên cậu gọi trò chơi trí tuệ lên bàn mình. Cũng đã một thời gian rồi cậu không chơi. Để trò chơi không bắt đầu nơi cậu rời khỏi. Thay vào đó, cậu bắt đầu ở xác Người Khổng lồ. Bây giờ thì nó không còn dễ dàng nhìn ra là một cái xác nữa, trừ phi đứng ra xa nghiên cứu. Cái xác đã bị ăn mòn thành một ngọn đồi, phủ đầy cỏ và dây leo. Chỉ còn gò má của Khổng lồ là còn nhìn thấy được, và nó đã là xương trắng, trông như một mẫu đá vôi nhô ra từ một ngọn núi chán nản.

Ender không trông đợi được đánh nhau với lũ trẻ con-sói lần nữa, nhưng ngạc nhiên thay chúng không có ở đó. Có lẽ bị giết một lần, chúng biến mất vĩnh viễn. Điều đó làm cậu có hơi buồn.

Cậu tìm đường xuống tầng ngầm, xuyên qua những đường hầm, tới gờ đá nhìn xuống khu rừng xinh đẹp. Một lần nữa cậu quăng mình xuống, và một lần nữa, một đám mây đón lấy và mang cậu đến căn phòng trên tháp canh lâu đài.

Con rắn lại bắt đầu tháo mình ra khỏi tấm thảm, chỉ là lần này Ender không do dự. Cậu dẫm lên đầu con rắn và nghiền nát nó dưới chân. Nó quằn quại, vặn người dưới chân cậu, và để đáp lại cậu nghiêng chân và đè nó xuống sâu hơn nữa dưới nền nhà. Cuối cùng thì nó cũng chịu nằm yên. Ender nhặt nó lên và lắc, cho đến khi nó tháo mình ra và những hoa văn trên tấm thảm biến mất. Rồi, vẫn còn lồi theo con rắn đằng sau, cậu bắt đầu tìm lối ra.

Thay vào đó, cậu tìm thấy một cái gương. Và trong gương cậu thấy một gương mặt dễ nhận diện. Đó là Peter, với máu nhỏ giọt nơi cằm và một cái đuôi rắn thò ra từ khoe miệng.

Ender hét lên, xô cái bàn ra xa. Mấy đứa con trai trong phòng hoảng hốt vì tiếng kêu, nhưng cậu xin lỗi và bảo chúng rằng chẳng có việc gì cả. Chúng bỏ đi. Cậu nhìn cái bàn lần nữa. Nhân thân của cậu vẫn còn đó, nhìn chăm chăm vào cái gương. Cậu thử nhặt vài thứ nội thất lên đập cái gương, nhưng không suy suyễn. Nó cũng không chịu rời ra khỏi tường. Cuối cùng Ender ném con rắn vào đó. Cái gương vỡ tan, làm lộ ra một lỗ thủng trên bức tường đằng sau nó. Từ trong lỗ thủng, hàng tá những con rắn bé xíu chui ra, nhanh chóng lao vào cắn nhân thân của Ender. Diên cuồng phui lũ rắn ra khỏi người, nhân thân đổ sụp xuống và chết giữa một đám bé nhỏ quằn quại.

Màn hình trống rỗng, rồi một dòng chữ xuất hiện.

CHƠI LẠI?

Ender thở ra một hơi và cất bàn đi.

Ngày hôm sau, dăm ba chỉ huy đến gặp Ender hoặc gửi lính bảo cậu không cần phải lo lắng, hầu hết đều nghĩ những buổi tập thêm là một ý kiến hay, cậu nên duy trì. Và để đảm bảo không có ai làm phiền cậu, họ

cũng gửi vài người lính lớn hơn cần luyện tập thêm đến tập cùng. “Họ đều to con y như đám người bọ tấn công cậu tối qua. Chúng sẽ phải nghĩ lại.”

Thay vì một tá, đêm đó buổi tập có bốn mươi lăm người, hơn cả một binh đoàn, và dù cho là vì sự hiện diện của mấy đứa lớn về phe Ender hay vì đã lãnh đủ buổi tối hôm trước, không có kẻ thù nào tối.

Ender không quay lại trò chơi trí tuệ. Nhưng nó sống lại trong những giấc mơ của cậu. Cậu liên tục nhớ tới cảm giác khi giết con rắn, nghiền nát nó, cái cách cậu xé toạc tai đứa kia, cái cách cậu hủy hoại Stilson, cái cách cậu bẻ gãy tay Bernard. Và rồi đứng dậy, tay ôm xác của kẻ thù, và thấy gương mặt Peter nhìn cậu từ trong gương. Trò chơi này biết quá nhiều về mình. Trò chơi này nói những lời dối trá bẩn thỉu. Mình không phải Peter. Mình không phải là kẻ giết người từ trong tim.

Và rồi nỗi sợ hãi lớn nhất, rằng cậu đã từng giết người, chỉ là giải việc đó hơn Peter; rằng chính đặc điểm này đã làm hài lòng các giáo viên. Đó là những kẻ sát nhân họ cần cho cuộc chiến người bọ. Là những người có thể nghiền nát kẻ thù thành bụi và làm văng máu của chúng ra khắp không gian.

Well, tôi là người các người muốn. Tôi là tên khốn kiếp máu me mà các người muốn khi các người để tôi ra đời. Tôi là công cụ của các người, và chuyện tôi ghét cái phần trong tôi mà các người cần nhất thì có khiến cho điều gì khác đi? Khác đi như thế nào khi mà lũ rắn tí hon giết chết tôi trong trò chơi, tôi đồng tình với chúng, và hài lòng.

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Locke Và Demosthenes

“T ôi không gọi anh đến đây để giết thời gian. Làm thế quý nào mà cái máy tính làm thế được?”

“T

“Tôi không biết.”

“Làm thế nào nó lấy được một bức ảnh của anh trai Elder và cho vào cảnh vật ở Xứ Thần tiên?”

“Đại tá Graff, tôi không có ở đó khi nó được lập trình. Tất cả những gì tôi biết là máy tính chưa từng mang ai đến nơi đó cả. Xứ Thần tiên là đủ lạ lùng rồi, nhưng giờ đâu còn là Xứ Thần tiên nữa. Mà là bên dưới Tận cùng Thế giới, và...”

“Tôi biết tên mấy nơi đó, chỉ không hiểu chúng có nghĩa là gì.”

“Xứ Thần tiên được lập trình nên. Nó có được nhắc tới ở một vài nơi khác. Nhưng chẳng có gì về Tận cùng Thế giới. Chúng ta không có chút khái niệm gì về nó.”

“Tôi không thích cái máy tính cứ xoắn chặt lấy tâm trí Ender như vậy. Peter Wiggim là người có ảnh hưởng lớn nhất tới cuộc đời nó, có thể là trừ chị nó Valentine.”

“Và trò chơi trí tuệ được thiết kế để định hướng cho chúng, giúp chúng tìm được thế giới chúng thấy thoả mãn.”

“Anh không hiểu, phải không thiếu tá Imbu? Tôi không muốn Ender thoả mãn với Tận cùng Thế giới. Công việc của chúng ta ở đây là không được thoả mãn với Tận cùng Thế giới.”

“Nơi Tận cùng Thế giới trong trò chơi không nhất thiết phải là tận cùng của loài người trong những cuộc chiến ngu xuẩn. Nó có một ý nghĩa riêng đối với Ender.”

“Tốt. Ý nghĩa gì?”

“Tôi không biết, sir. Tôi không phải đưa trẻ đó. Hỏi nó ấy.”

“Thiếu tá Imbu, tôi đang hỏi anh!”

“Nó có thể có hàng nghìn ý nghĩa.”

“Thử một cái xem.”

“Anh đã phơi nắng thẳng bé rồi. Có thể nó đang ước về sự tận cùng của thế giới này, Trường Chiến đấu. Hoặc có thể đó là tận cùng của cái thế giới nó lớn lên, nhà nó, khi đến đây. Hoặc có thể đó là một bản sao của nó vì đã chia tay với quá nhiều đứa trẻ ở đây. Ender là một đứa trẻ nhạy cảm, anh biết mà, và nó đã làm một vài điều xấu với cơ thể người khác, nên có thể nó đang ước về tận cùng của thế giới đó.”

“Hoặc không cái nào cả.”

“Trò chơi trí tuệ là mối quan hệ giữa đứa trẻ và máy tính. Cùng với nhau, chúng tạo nên những câu chuyện. Những câu chuyện đó là thật, theo nghĩa là những hình ảnh phản chiếu cuộc đời đứa trẻ. Đó là tất cả những gì tôi biết.”

“Và tôi bảo anh những gì tôi biết, thiếu tá Imbu. Bức ảnh đó của Peter Wiggin không phải là một thứ được lấy từ những dữ liệu của chúng ta ở trường. Chúng ta không có gì của nó cả, bằng điện tử hay gì khác, từ khi Ender tới đây. Và bức ảnh đó thì mới gần đây thôi.”

“Mới có một năm rưỡi thôi, sir. Một đứa con trai có thể thay đổi thế nào được?”

“Bây giờ tóc nó khác hẳn. Và nó đã được chỉnh răng. Tôi đã lấy một bức ảnh gần đây nhất từ mặt đất và so sánh. Cách duy nhất để máy tính ở đây, Trường Chiến đấu, có được bức ảnh đó là ra lệnh cho nó từ máy tính ở mặt đất. Và không có một ai kết nối với I. F. có được quyền ra lệnh như vậy. Chúng ta không thể chỉ đơn giản đến Guilford Bắc Carolina và lấy bức ảnh đó từ hồ sơ trường học.”

“Anh không hiểu rồi, sir. Máy tính Trường Chiến đấu của chúng ta cũng chỉ là một bộ phận của mạng I. F. Nếu chúng ta muốn một bức ảnh, chúng ta phải yêu cầu, nhưng nếu máy tính quyết định rằng bức ảnh ấy là cần thiết –“

“Nó chỉ cần đi lấy thôi.”

“Không phải bất kỳ lúc nào. Chỉ khi đó là vì lợi ích của thằng bé.”

“Rồi, rồi, là lợi ích của thằng bé. Nhưng tại sao? Anh nó là một người nguy hiểm, và đã bị từ chối khỏi chương trình này vì là một trong những con người tệ hại nhất chúng ta từng đụng tới. Vậy tại sao nó lại quan trọng với Ender như vậy? Tại sao, sau chừng ấy thời gian?”

“Thành thật mà nói, sir, tôi không biết. Mà trò chơi trí tuệ thì lại được thiết kế để không giải thích được. Thực ra thì có khi chính nó cũng không biết. Đây vẫn còn là một vấn đề mơ hồ.”

“Ý anh là máy tính chỉ để bức ảnh ở đó một cách tình cờ?”

“Có thể hiểu như vậy.”

“Tốt, tôi thật sự thoải mái hơn nhiều rồi. Tôi cứ tưởng mình là người duy nhất nghĩ thế.”

Valentine ăn mừng sinh nhật lần thứ tám của Ender một mình ở sân sau ngôi nhà mới của họ ở Greensboro. Cô dọn sạch lá thông khỏi một khoảnh sân, viết tên đứa em lên đám bụi bẩn bằng một que con. Rồi cô gom góp một nhúm cành cây và nhóm một đồng lửa nhỏ. Khói bốc lên lẫn vào cành lá cây thông trên đầu cô. Chuyển đi dài vào không trung, cô nhủ thầm. Chuyển đi dài tới Trường Chiến đấu.

Chưa từng có bức thư nào được gửi về, và họ cũng biết những bức thư của họ chẳng bao giờ tới tay cậu. Những ngày đầu sau khi cậu đi, bố mẹ ngồi bên bàn và gõ những bức thư dài cho cậu đến vài ngày một lần. Không lâu sau, một tuần một lần, và khi không thấy hồi âm gì, một tháng một lần. Và bây giờ, hai năm kể từ khi cậu đi, không còn bức thư nào nữa, không có lấy một, và cũng không ai nhớ đến ngày sinh nhật của cậu. Nó chết rồi, cô chua xót nghĩ, bởi vì chúng ta đã quên nó.

Nhưng Valentine không quên cậu. Cô không để bố mẹ biết, và trên hết là không bao giờ để lộ ra với Peter rằng cô nghĩ đến Ender thường xuyên đến thế nào, rằng cô đã viết thư cho cậu thường xuyên thế nào dù biết rằng cậu sẽ không trả lời. Và khi Mẹ và Bố thông báo với hai anh em rằng họ sẽ rời thành phố để chuyển đến Bắc Carolina, thì hơn bao giờ hết, Valentine hiểu rằng họ đã không còn mong chờ được gặp lại Ender nữa. Trước đây họ chỉ chuyển tới những nơi mà cậu có thể tìm ra. Làm thế nào cậu có thể tìm ra họ giữa đám cây này, dưới bầu trời nặng nề và bất ổn này? Cậu đã phải sống trong một con hẻm cả đời rồi, và nếu như cậu vẫn còn ở Trường Chiến đấu, thì ở đó còn ít tự nhiên hơn. Cậu sẽ làm gì về chuyện này?

Valentine biết tại sao họ chuyển tới đây. Đó là vì Peter, bởi vì sống giữa những đám cây và những con thú nhỏ, tự nhiên ở mức độ Mẹ và Bố có thể tưởng tượng được, có thể có ảnh hưởng tới đứa con trai kỳ lạ và đáng sợ của họ. Và, theo một cách nào đó, nó đã như vậy. Peter lợi dụng điều đó ngay lập tức. Những chuyến đi dài vào thiên nhiên, xuyên qua rừng rậm và đến những vùng thôn dã—đôi khi đi cả ngày trời, với chỉ một hay hai chiếc sandwich, cùng với chiếc bàn trong cái túi sau lưng, và chỉ một con dao bỏ túi nhỏ trong túi.

Nhưng Valentine biết. Cô đã từng thấy một con sóc bị lột da một nửa, bị đóng bởi chính tay chân nó với một cành cây con cắm xuống mặt đất. Cô hình dung ra cảnh Peter bắt nó, đóng cọc nó, rồi cẩn thận tách và lột bộ da mà không làm thủng bụng, rồi nhìn những bắp thịt xoắn lại và cuộn lên. Con sóc đã phải mất bao nhiêu lâu để chết? Và trong suốt thời gian đó Peter ngồi bên cạnh, chơi với cái bàn trong khi cuộc sống của con sóc rời đi.

Lúc đầu cô đã hoảng sợ, và gần như phát nôn vào bữa ăn tối khi nhìn thấy Peter hoạt bát đến vậy, ăn nói vui vẻ đến vậy. Nhưng sau đó cô đã nghĩ và nhận ra rằng có lẽ, với Peter, đó là một dạng phép màu, giống như những ngọn lửa của cô; một lễ hiến tế làm lắng dịu những vị ác thần đang săn đuổi linh hồn Peter. Thà tra tấn sóc còn hơn là những đứa trẻ khác. Peter vẫn luôn là một kẻ nuôi trồng sự đau đớn, trồng nó, nuôi

đường nó, ngẫu nhiên nó một cách tham lam khi nó đã chín; tốt hơn hết là cậu nên trút nó vào những việc làm nhỏ hơn là một cách tàn nhẫn lên những học sinh khác ở trường.

“Một học sinh mẫu mực.” giáo viên của cậu đã nói “Ước gì tôi có một trăm đứa trong trường được như cậu ta. Học suốt ngày, bài tập luôn hoàn thành đúng hạn. Cậu ta yêu học tập.”

Nhưng Valentine biết đó chỉ là một trò lừa. Peter yêu học tập, được thôi, nhưng giáo viên chẳng dạy gì cho cậu cả, chưa bao giờ. Cậu học nhờ bàn của mình ở nhà, truy cập vào thư viện và các cơ sở dữ liệu, học, suy nghĩ, và trên hết, nói chuyện với Valentine. Tuy nhiên ở trường, cậu vẫn hành động như thể rất thích thú với những bài học tầm thường trong ngày. Oh, wow, em chưa bao giờ biết con cóc bên trong trông lại thế này, cậu nói, và sau đó ở nhà cậu học về sự liên kết của tế bào vào các cơ quan nhờ vào sự đối chiếu DNA. Peter là một kẻ tăng bốc chuyên nghiệp, và tất cả giáo viên của cậu đều ăn phải bả đó.

Dù sao thì thế vẫn tốt. Peter không đánh nhau nữa. Không còn bắt nạt. Hòa đồng với tất cả mọi người. Đó là một Peter mới.

Mọi người đều tin điều đó. Mẹ và Bố nhắc đi nhắc lại chuyện đó thường xuyên đến nỗi làm Valentine muốn hét lên với họ. Đó không phải là một Peter mới! Đó vẫn là Peter cũ, chỉ là thông minh hơn.

Thông minh thế nào? Thông minh hơn Bố, Bố ạ. Thông minh hơn Mẹ, Mẹ ạ. Thông minh hơn bất cứ ai Bố Mẹ từng biết.

Nhưng không thông minh hơn con.

“Tao đã quyết định” Peter nói “có nên giết mày hay không.”

Valentine dựa vào thân cây thông, ngọn lửa nhỏ của cô chỉ còn một nhúm than cháy âm ỉ. “Em cũng yêu anh, Peter.”

“Nó sẽ dễ dàng lắm. Mày vẫn thường xuyên nhóm lên những đám lửa nhỏ. Đó chỉ là vấn đề hạ gục và đốt cháy mày. Mày chỉ là một con thiêu thân.”

“Em đã nghĩ đến chuyện thiến anh khi anh đang ngủ.”

“Không, mày chưa nghĩ. Mày chỉ nghĩ đến những thứ như thế khi tao ở bên mày. Tao thúc đẩy mày. Không, Valentine, tao đã quyết định sẽ không giết mày. Tao đã quyết định rằng mày sẽ giúp tao.”

“Em á?” Vài năm trước đây, có lẽ Valentine đã bị những lời đe dọa của Peter làm cho hoảng vía. Bù lại, bây giờ cô không đến nỗi kinh sợ lắm. Không phải vì cô nghi ngờ cậu không thể giết cô. Cô không thể nghĩ ra nỗi việc gì kinh khủng đến mức mà cô nghĩ Peter không thể làm. Dù vậy, cô cũng biết, Peter không đến nỗi mất trí, không phải đến mức không thể tự chủ được bản thân. Cậu tự chủ tốt hơn bất cứ người nào cô biết. Có lẽ trừ chính cô ra. Peter có thể trì hoãn bất cứ ham muốn nào khi cần; cậu có thể che đậy mọi

cảm xúc. Thế nên Valentine biết rằng cậu sẽ không bao giờ hại cô trong một lần cao hứng. Cậu sẽ chỉ làm nếu như được lợi nhiều hơn hại. Và nó không thể. Theo một cách nào đó, cô thật sự thích Peter hơn những người khác ở điểm này. Cậu luôn luôn, luôn luôn hành động mà không bị ảnh hưởng bởi những sở thích cá nhân thiên tài. Và vì thế, để giữ cho chính mình được an toàn, tất cả những gì cô phải làm là đảm bảo ý thích của Peter sẽ là để cho cô sống hơn là muốn cô chết.

“Valentine, mọi thứ đang lên tới đỉnh điểm. Anh đang theo dõi tiến trình hành quân ở Nga.”

“Chúng ta đang nói về gì vậy?”

“Thế giới, Val. Em biết nước Nga chứ? Đại cường quốc? Công ước Warsaw? Kẻ thống trị Eurasia từ Netherland tới Pakistan?”

“Họ không công khai tiến trình hành quân của mình, Peter.”

“Tất nhiên là không. Nhưng họ có công khai danh sách hành khách và hàng hóa đường tàu hỏa. Anh đã lệnh cho cái bàn phân tích những danh sách đó và phát hiện ra thời điểm những con tàu quân đội di chuyển trên cùng những tuyến đường. Anh đã làm việc đó từ ba năm nay. Trong vòng sáu tháng vừa rồi, họ đã đẩy mạnh tiến trình, chuẩn bị cho chiến tranh. Chiến tranh lục địa.”

“Nhưng còn Liên minh? Còn người bọ?” Valentine không biết Peter đang hướng tới cái gì, nhưng cậu vẫn thường sa vào những cuộc thảo luận như thế này, những cuộc thảo luận một cách thực tế về các sự kiện thế giới. Cậu sử dụng cô để kiểm tra suy đoán của mình, cải thiện chúng. Trong quá trình đó, chính cô cũng cải thiện những suy nghĩ của mình. Cô phát hiện ra rằng trong khi cô ít khi đồng ý với Peter về chuyện thế giới sẽ ra sao, chúng lại ít khi không đồng ý về chuyện thế giới thực sự đã thế nào. Chúng đã trở nên khéo léo trong việc sàng lọc những thông tin chính xác từ những câu chuyện của những kẻ ngu dốt vô hi vọng, những kẻ cung cấp tin tức cả tin. Một bầu thông tin, như cách Peter gọi.

“Polemarch là người Nga, đúng không? Và ông ta biết những gì đang xảy ra với hạm đội. Hoặc là họ đã phát hiện ra bọn người bọ cuối cùng cũng không phải là một mối đe dọa, hoặc chúng ta sắp có một trận đánh lớn. Dù gì đi nữa, cuộc chiến với người bọ cũng đã đến hồi kết thúc. Họ đang chuẩn bị cho giai đoạn hậu chiến tranh.”

“Nếu như họ đang di chuyển quân, đó chắc phải là theo hướng Strategos.”

“Tất cả đều là nội địa, trong phạm vi Công ước Warsaw.”

Điều này thật là phiền phức. Cái vỏ ngoài hòa bình và hợp tác đã không bị phá rối gần như từ khi cuộc chiến với người bọ bắt đầu. Những gì Peter phát hiện ra là một tác nhân gây rối cơ bản trong trật tự thế giới. Cô đã có một cái nhìn cụ thể, rõ ràng như thế kỷ ứ, về cái cách mà thế giới đã từng trước khi bọn người bọ buộc họ phải có hòa bình. “Vậy là mọi thứ lại như trước.”

“Có một vài thay đổi. Những lá chắn khiến cho không ai buồn sử dụng vũ khí hạt nhân nữa. Chúng ta sẽ phải giết nhau hàng nghìn người một lần thay vì hàng triệu.” Peter nhếch mép cười. “Val, điều này buộc phải xảy ra. Ngay lúc này có một hạm đội và đội quân cực lớn đang hiện diện, với nước Mỹ lãnh đạo. Khi cuộc chiến tranh với người bọ qua đi, tất cả những sức mạnh đó sẽ tan biến, bởi nó được dựng nên từ nỗi sợ đối với bọn người bọ. Và đột nhiên chúng ta nhìn quanh và phát hiện ra tất cả đồng minh đã mất đi, chết và mất đi, trừ có một, Công ước Warsaw. Và đó sẽ là đồng đô-la chọi với năm vạn tia laser. Chúng ta sẽ có Vành đai, nhưng họ sẽ có Trái đất, và em sẽ cạn kiệt nho khô và cần tây ngoài đó khi không có Trái đất.”

Điều làm Valentine khó chịu nhất là Peter chẳng có vẻ gì là lo lắng. “Peter, tại sao em lại có cái ý tưởng rằng anh đang nghĩ về điều này như một cơ hội vàng cho Peter Wiggin?”

“Cho cả hai chúng ta, Val.”

“Peter, anh mười hai tuổi. Em mười. Họ có cả một thế giới cho những người ở tuổi chúng ta. Họ gọi chúng ta là trẻ con và đối xử với chúng ta như một lũ chuột.”

“Nhưng chúng ta không suy nghĩ như trẻ con, đúng không Val? Chúng ta không ăn nói như trẻ con. Và trên hết, chúng ta không viết như trẻ con.”

“Cho một cuộc thảo luận bắt đầu bằng chết người, Peter, chúng ta lạc đề rồi, em nghĩ thế.” Thế nhưng Valentine vẫn cảm thấy chính mình đang bị kích thích. Viết lách là một việc mà Val làm giỏi hơn Peter. Cả hai đều biết điều đó. Thậm chí có lần Peter đã gọi tên nó, khi cậu nói cậu luôn có thể nhìn thấy những điều người khác ghét nhất ở chính họ và bắt nạt họ, trong khi Val thì luôn có thể nhìn thấy những điều người ta thích nhất ở chính họ và xu nịnh họ. Đó là một cách nhận định đầy giấu cợt, nhưng nó đúng. Valentine có thể thuyết phục người khác nhìn theo quan điểm của mình – cô có thể thuyết phục họ rằng họ muốn cái cô muốn họ muốn. Peter, mặt khác, chỉ có thể khiến họ sợ cái cậu muốn họ sợ. Lần đầu tiên cậu chỉ cho Val điều này, cô đã bức tức với nó. Cô vẫn luôn muốn tin rằng cô giỏi thuyết phục người khác vì cô đúng, chứ không phải vì cô thông minh. Nhưng mặc cho đã bao nhiêu lần cô bảo với chính mình rằng cô không muốn khai thác con người theo kiểu của Peter, cô vẫn thích thú khi biết rằng cô có thể, bằng cách của cô, điều khiển con người. Và không chỉ là những gì họ làm. Cô có thể điều khiển, một cách nào đó, cả những điều họ muốn làm. Cô đã từng xấu hổ khi lấy làm hài lòng về khả năng này, và có những khi cô còn bắt gặp mình sử dụng nó. Để khiến thầy giáo làm những gì cô muốn, và cả những học sinh khác. Để Mẹ và Bố nhìn mọi việc theo cách của cô. Và đôi khi, cô còn có thể thuyết phục cả Peter. Đó là điều đáng sợ nhất – rằng cô có thể hiểu Peter đủ tốt, có thể thông cảm với cậu đủ nhiều để đi vào trong cậu bằng cách đó. Có nhiều phẩm chất của Peter trong cô hơn là cô có thể chấp nhận, cho dù có đôi lúc cô dám nghĩ về điều đó. Đó là điều mà cô nghĩ trong khi Peter nói: Anh mơ về quyền lực, Peter, nhưng theo cách của em, em quyền lực hơn anh.

“Anh đang học lịch sử,” Peter nói. “Anh đang học về những khuôn mẫu trong cách cư xử của con

người. Có những lúc thế giới tự sắp xếp lại, và ở những lúc như vậy, những câu chữ đúng có thể thay đổi thế giới. Hãy nghĩ tới những gì Pericles đã làm ở Athens, và Demosthenes –”

“Phải, họ đã hai lần làm sụp đổ Athens.”

“Pericles, đúng, nhưng Demosthenes đã đúng về Philip—”

“Hay chọc tức ông ta—”

“Thấy chưa? Đó là cái mà lịch sử đã thường xuyên làm, làm nhảm về quy luật nhân quả trong khi thực chất là có những lúc thế giới thay đổi liên tục và một tiếng nói đúng ở một nơi đúng có thể xoay chuyển cả thế giới. Thomas Paine và Ben Franklin, ví dụ vậy. Bismarck. Lenin.

“Không hoàn toàn giống nhau đâu Peter.” Bây giờ thì cô bất đồng với cậu ngoài dự tính; cô nhận ra cậu đang hướng đến cái gì, và nghĩ rằng cũng có vẻ khả thi.

“Anh không trông đợi em hiểu. Em vẫn còn tin rằng giáo viên của em thật sự biết cái gì đó đáng học.”

Em hiểu nhiều hơn anh nghĩ đấy, Peter. “VẬY là anh tự coi mình là Bismarck?”

“Anh tự coi mình là người biết cách gài ý tưởng vào đầu công chúng. Em có bao giờ nghĩ ra câu thành ngữ, Val, một điều gì đó thông minh, và nói nó ra, và sau đó hai tuần hay một tháng nghe một người lớn lặp lại cho một người lớn khác, cả hai đều là người lạ? Hoặc em thấy nó trên video, hoặc bắt gặp nó trên mạng?”

“Em luôn nhận ra em đã nghe thấy nó ở đâu rồi, và nghĩ rằng chính em tạo ra nó.”

“Em sai rồi. Có khoảng hai hay ba nghìn người trên thế giới này thông minh như chúng ta, em gái ạ. Đa số họ đang phải vật lộn với cuộc sống ở đâu đó. Dạy học, những con người khốn kiếp tội nghiệp, hay nghiên cứu. Chỉ có một thiểu số quý giá trong số họ thật sự ở một vị trí quyền lực.”

“Em đoán chúng ta nằm trong thiểu số may mắn đó.”

“Buồn cười như con thỏ một chân, Val.”

“Mà chắc chắn là không hiếm trong những khu rừng này.”

“Và đang nhảy vòng tròn.”

Valentine bật cười trước hình ảnh kinh khủng đó và rồi tự ghét mình vì đã nghĩ nó buồn cười.

“Val, chúng ta có thể nói ra những lời mà mọi người sẽ nhắc đi nhắc lại trong suốt hai tuần sau đó. Chúng ta làm được. Chúng ta không cần phải chờ cho đến khi lớn và rồi bị đặt vào một công việc nào đó.”

“Peter, anh mười hai tuổi.”

“Không phải trên mạng. Trên mạng anh có thể tự gọi mình là bất cứ thứ gì anh muốn, và em cũng vậy.”

“Trên mạng chúng ta được xác định là học sinh, và chúng ta không thể tham gia vào một cuộc thảo luận thực sự nào trừ khi ở chế độ khán giả, và cũng có nghĩa là chúng ta sẽ chẳng thể nói được gì cả.”

“Anh có một kế hoạch.”

“Anh thì lúc nào chẳng có.” Cô giả vờ thờ ơ, nhưng lại hăm hở lắng nghe.

“Chúng ta có thể vào mạng như những người lớn đủ lông cánh với bất kỳ cái tên nào chúng ta muốn, nếu Bố cho phép chúng ta dùng quyền công dân của Bố.”

“Và tại sao Bố phải làm thế? Chúng ta đã có thể học sinh rồi. Anh sẽ nói gì với Bố? Con cần quyền công dân của bố để thống trị thế giới?”

“Không, Val. Anh sẽ không nói với Bố. Em sẽ nói với Bố rằng em lo lắng về anh. Rằng anh đã cố gắng làm thật tốt ở trường, nhưng em biết rằng anh muốn phát điên lên vì chẳng bao giờ được nói chuyện với ai đó thông minh, mọi người bao giờ cũng coi thường anh vì anh còn nhỏ, anh không bao giờ được trò chuyện với ai đó ngang hàng. Em có thể nói rằng anh đang bị stress.”

Valentine nghĩ đến cái xác con sóc trong rừng và nhận ra rằng phát hiện đó của mình cũng là một phần trong kế hoạch của Peter. Hoặc ít nhất thì cậu cũng biến nó thành một phần trong kế hoạch, sau khi nó đã xảy ra.

“Vậy là em xin bố ủy quyền cho chúng ta chia sẻ quyền công dân của bố. Để tạo ra những nhân dạng của chính chúng ta, che giấu chuyện chúng ta thật sự là ai và mọi người sẽ tôn trọng trí tuệ của chúng ta như chúng ta xứng đáng.”

Valentine có thể nghi ngờ những ý tưởng của cậu, nhưng không phải điều này. Cô không thể nói, Tại sao anh nghĩ anh xứng đáng được tôn trọng? Cô đã từng đọc về Adolf Hitler. Cô tự hỏi hắn đã như thế nào lúc mười hai tuổi. Không thông minh thế này, không giống Peter, nhưng khao khát danh vọng, chắc chắn vậy. Và thế giới sẽ ra sao nếu như thời niên thiếu hắn đã bị một con ngựa đạp bẹp dúm?

“Val,” Peter nói. “Anh biết em nghĩ gì về anh. Em nghĩ rằng anh không phải người tốt.”

Valentine ném một cái lá thông về phía cậu. “Một mũi tên xuyên qua tim anh.”

“Anh đã muốn nói chuyện với em từ lâu rồi. Nhưng anh sợ.”

Cô bỏ mảnh lá thông vào miệng và thổi về phía cậu. Nó gần như rơi thẳng xuống đất. “Lại thêm một lần

trật.” Tại sao cậu lại phải tỏ ra yếu đuối thế?

“Val, anh đã sợ em sẽ không tin anh. Sợ em sẽ không tin rằng anh có thể.”

“Peter, em tin rằng anh có thể làm bất cứ điều gì. Và sẽ.”

“Nhưng anh còn sợ em tin anh và cố ngăn cản anh hơn.”

“Thôi nào, dọa giết em nữa đi, Peter.” Cậu thực sự tin rằng cô sẽ bị lừa bởi cái hành động trẻ-con-ngoan-ngoãn-khiêm-nhường ấy à?

“Thì anh có một tấm lòng nhân hậu không được ổn cho lắm. Em biết anh không ổn mà. Anh cần em giúp.”

“Anh đúng là mẫu người thế giới đang cần. Một đứa trẻ mười hai tuổi để giải quyết mọi rắc rối.”

“Không phải lỗi của anh nếu anh mười hai tuổi. Cũng không phải lỗi của anh nếu cơ hội mở ra ngay lúc này. Bây giờ là lúc anh có thể làm nên sự kiện. Thế giới này luôn bình đẳng những lúc thay đổi, và người có tiếng nói tốt nhất sẽ thắng. Mọi người đều tin rằng Hitler có quyền lực là nhờ vào quân đội, vì họ ham thích giết chóc, và một phần nào đó nó đúng, bởi quyền lực thực sự luôn được tạo dựng trên sự đe dọa của cái chết và sự quên lãng. Nhưng đa phần hẳn quyền lực nhờ vào tiếng nói – những lời nó đúng trong những thời điểm đúng.”

“Em vừa mới so sánh anh với hắn.”

“Anh không ghét Do Thái, Val. Anh không muốn tiêu diệt ai cả. Anh cũng không muốn chiến tranh. Anh muốn cả thế giới đoàn kết lại. Đó là sai sao? Anh muốn chúng ta trở về những đường lối cũ. Em đã bao giờ đọc về chiến tranh thế giới chưa?”

“Rồi.”

“Chúng ta sẽ lại trở về như vậy. Hoặc tệ hơn. Chúng ta có thể thấy mình bị nhốt trong Công ước Warsaw. Bây giờ, đó là một tư tưởng khá vui.”

“Peter, chúng ta là trẻ con, anh không hiểu sao? Chúng ta đi học, chúng ta lớn lên—” Nhưng ngay cả khi phản đối, cô muốn cậu thuyết phục cô. Cô vẫn luôn muốn cậu thuyết phục cô ngay từ đầu.

Nhưng Peter không biết là cậu đã thành công. “Nếu anh tin như thế, nếu anh chấp nhận như thế, thì anh sẽ phải ngồi xuống và nhìn những cơ hội tan biến, và khi anh đủ lớn thì mọi thứ đã quá muộn. Val, nghe anh này. Anh biết em nghĩ gì về anh, anh luôn luôn biết. Anh là một thằng anh bẩn thỉu, xấu xa. Anh đã đối xử độc ác với em và còn độc ác hơn với Elder trước khi họ đưa nó đi. Nhưng anh không ghét em, Val. Anh yêu cả hai, anh chỉ phải—chỉ phải kiềm chế, em hiểu chứ? Đó là điều quan trọng nhất với anh, đó là năng

khieu lớn nhất của anh, anh có thể nhìn thấy những điểm yếu, anh có thể nhìn thấy cách thức sử dụng chúng, anh chỉ nhìn thấy chúng mà chẳng cần phải cố. Anh có thể trở thành một thương nhân lớn và điều hành những tập đoàn lớn, anh có thể tranh đoạt và dẫn dắt cho tới khi anh trở thành người giỏi nhất ở mọi lĩnh vực và rồi anh được gì? Không gì hết. Anh sẽ thống trị, Val, anh sẽ có thể điều khiển được cái gì đó. Nhưng anh muốn đó là một điều xứng đáng để thống trị. Anh muốn thực hiện một điều gì đó xứng đáng. Một nước Mỹ văn minh trên toàn thế giới. Để khi một ai đó khác tới, sau khi chúng ta đánh bại bọn người bọ, khi một ai đó tới để đánh bại chúng ta, họ sẽ thấy chúng ta đã trải rộng ra hàng nghìn thế giới, chúng ta được đặt được hòa bình cho chính mình và bất khả chiến bại. Em có hiểu không? Anh muốn bảo vệ loài người khỏi tự hủy diệt.”

Cô chưa bao giờ thấy anh chân thành đến vậy. Chẳng có dấu hiệu gì nhạo báng, chẳng có vết tích gì của dối trá trong giọng nói của cậu. Cậu đang khá hơn. Hoặc có lẽ cậu nói sự thật. “Vậy là một đứa con trai mười hai tuổi và đứa em gái trẻ con của nó sắp sửa cứu thế giới?”

“Alexander bao nhiêu tuổi? Anh sẽ không nói thế này suốt đêm đâu. Anh chỉ mới bắt đầu, nếu như em chịu giúp.”

“Em không nghĩ những gì anh làm với mấy con sóc ấy lại là một phần trong kế hoạch. Em nghĩ anh làm thế vì anh thích thế.”

Đột nhiên Peter sụp xuống hai bàn tay và khóc. Val cho rằng cậu giả vờ, nhưng rồi sau đó cô hoang mang. Có thể, không phải sao, rằng cậu yêu cô, và rằng trong cái thời cơ đáng sợ này cậu cố tình tỏ ra yếu đuối trước mặt cô để có được tình yêu của cô. Anh ấy đang lôi kéo mình, cô nghĩ, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ấy không chân thành. Má cậu ửng khi bỏ tay xuống, và mắt cậu có viền đỏ. “Anh biết,” cậu nói. “Đó là điều anh sợ nhất. Rằng anh thực sự là quái vật. Anh không muốn làm một kẻ sát nhân nhưng anh không ngăn mình được.”

Cô chưa bao giờ thấy anh yếu đuối thế này. Anh thật là thông minh, Peter. Anh giữ điểm yếu của mình lại và sử dụng nó để thuyết phục em. Và đúng là nó đã thuyết phục được cô. Bởi vì đó là sự thật, cho dù chỉ là một phần của sự thật. Vậy là Peter không phải quái vật, và cô có thể tự thỏa mãn tình yêu quyền lực rất Peter của mình mà không sợ biến chính mình thành quái vật. Cô biết rõ rằng ngay cả vào lúc này, Peter vẫn đang tính toán, nhưng cô tin rằng bên dưới sự tính toán đó cậu nói thật. Nó được chôn rất sâu, nhưng cậu đã thăm dò cô và tìm thấy sự tin tưởng.

“Val, nếu em không giúp anh, anh không biết anh sẽ trở thành cái gì. Nhưng nếu em ở đó, làm cộng sự của anh trong mọi việc, em có thể ngăn anh trở thành—như thế. Như những kẻ xấu.”

Cô gật đầu. Anh chỉ đang giả vờ chia sẻ quyền lực với em thôi, cô nghĩ, nhưng thực sự thì em quyền lực hơn anh. Ngay cả khi anh không biết điều đó. “Em sẽ làm. Em sẽ giúp anh.”

Ngay khi Bố cho phép chúng sử dụng quyền công dân của ông, chúng bắt đầu thử nghiệm những ý tưởng

đó. Chúng tránh xa những trang web đòi hỏi phải sử dụng tên thật. Điều đó chẳng phải là khó bởi tên thật chỉ cần khi có liên quan đến tiền. Chúng không cần tiền. Chúng cần được tôn trọng, và đó là cái chúng có thể đạt được. Với những cái tên giả trên những trang web thích hợp, chúng có thể là bất cứ ai. Người già, phụ nữ trung niên, bất cứ ai, chừng nào chúng vẫn còn cẩn thận với văn phong của mình. Tất cả những gì người khác có thể nhìn thấy là những từ ngữ và ý tưởng của chúng. Mọi công dân đều bình đẳng trên mạng.

Chúng dùng những cái tên dùng-rồi-bỏ để đạt được những thành công bước đầu, không phải những nhân dạng mà Peter muốn làm cho nổi tiếng và thế lực. Đương nhiên là chúng không được mời vào những forum quốc tế lớn—chúng chỉ có thể làm khán giả ở đó cho đến khi được mời hay được chọn tham gia. Nhưng chúng vẫn đăng ký và quan sát, đọc một vài bài luận của những tên tuổi lớn, xác nhận những điều hiện lên trên bàn của chúng.

Trong những hội nghị nhỏ hơn, nơi những người bình thường được phép bình luận về những vấn đề lớn, chúng bắt đầu đăng lên những nhận xét của chính mình. Ban đầu Peter khẳng khẳng rằng chúng phải là những kích động có tính toán. “Chúng ta không thể biết văn phong của mình có đạt hay không trừ phi có người trả lời – và nếu chúng ta tỏ ra mềm yếu, người ta sẽ không trả lời.”

Chúng đã không tỏ ra mềm yếu, và người ta trả lời. Những bài trả lời đăng trên trang web công cộng thì chua ngoa, còn những bài được gửi qua email để cho riêng Peter và Valentine đọc thì đầy thù hận. Nhưng ít nhất thì chúng cũng đã học được rằng văn phong của chúng vẫn còn trẻ còn và thiếu chín chắn. Và chúng ngày càng cải thiện hơn.

Khi Peter đã hài lòng rằng chúng đã biết cách ăn nói như người lớn, cậu hủy những nhân dạng cũ và chuẩn bị để thực sự thu hút sự chú ý.

“Chúng ta cần phải tỏ ra hoàn toàn tách biệt. Chúng ta sẽ viết những thứ khác nhau vào những thời điểm khác nhau, không bao giờ tham khảo người còn lại. Em sẽ hoạt động chủ yếu ở mạng bờ biển bắc, và anh thì ở phía nam. Cả vấn đề vùng miền nữa. Vậy nên em làm bài tập đi.”

Chúng làm bài tập. Đôi khi Bố và Mẹ cũng lo lắng khi thấy Peter và Valentine cứ liên tục ở cùng nhau, bàn học trên tay. Nhưng họ cũng không thể phàn nàn gì—điểm của chúng vẫn tốt, và Valentine thật sự có ảnh hưởng tốt tới Peter. Cô đã thay đổi toàn bộ quan điểm của cậu về mọi thứ. Peter và Valentine ngồi cùng với nhau trong rừng những hôm trời đẹp, trong những nhà hàng bỏ túi hay công viên trong nhà khi trời mưa, và soạn nên những bài bình luận chính trị. Peter đã cẩn thận thiết kế cả hai nhân dạng sao cho không cái nào chứa toàn bộ những ý tưởng của cậu; thậm chí có cả một vài nhân dạng chung để chúng cho vào thêm ý kiến của phe thứ ba. “Hãy để cả hai tìm được một sự ủng hộ mà chúng xứng đáng,” Peter nói.

Một lần, quá mệt mỏi với chuyện viết đi viết lại cho tới khi Peter hài lòng, Val nói, thất vọng “Thì anh tự viết đi!”

“Anh không thể,” cậu đáp. “Chúng không được phép nghe giống nhau. Không bao giờ. Em đã quên rằng

một ngày kia chúng ta sẽ nổi tiếng đủ để người nào đó có thể bắt đầu phân tích. Chúng ta phải luôn luôn là những người khác nhau.”

Vậy là cô lại tiếp tục. Nhân dạng chính của cô trên mạng là Demosthenes—Peter chọn cái tên đó. Cậu gọi mình là Locke. Rõ ràng chúng chỉ là biệt hiệu, nhưng đó cũng là một phần của kế hoạch. “Nếu chúng ta may mắn, họ sẽ bắt đầu đoán xem chúng ta là ai.”

“Nếu chúng ta đủ nổi tiếng, chính quyền luôn có thể truy tìm và biết chúng ta là ai.”

“Khi chuyện đó xảy ra, chúng ta đã quá vững vàng để phải thua cuộc. Mọi người sẽ bị shock khi biết Demosthenes và Locke chỉ là hai đứa nhóc, nhưng họ cũng đã quen nghe chúng ta rồi.”

Chúng bắt đầu xây dựng thông tin cho nhân vật của mình. Valentine sẽ chuẩn bị một câu hỏi mở, còn Peter thì tạo ra một cái tên bỏ đi để trả lời. Câu trả lời của cậu sẽ thật thông minh và những thông tin sẽ thật sống động, bao gồm thật nhiều lời công kích và những bài hùng biện chính trị. Valentine có sở trường dùng điệp ngữ khiến những câu nói của cô thật dễ nhớ. Và rồi chúng sẽ đăng những thông tin đó lên mạng, chia thành nhiều lần riêng biệt, như thể chúng thật sự được tạo ra. Đôi lúc cũng có những người khác trên mạng chen vào bình luận này nọ, nhưng Peter và Val thường lờ họ đi hoặc biến những lời bình luận của họ thành khẳng định những điều đã nói.

Peter cẩn thận ghi chú lại những câu nói dễ nhớ nhất của chúng và tìm lần này sang lần khác để xem liệu chúng có được trích dẫn ở những nơi khác hay không. Không phải tất cả đều được như vậy, nhưng đa số vẫn được lặp lại ở nơi này hay nơi khác, và một số thậm chí còn xuất hiện trên những trang thông tin chính trên những trang web có danh tiếng. “Chúng ta đang được đọc đến,” Peter nói. “Những ý tưởng đang lan truyền.”

“Những câu nói thôi.”

“Đó chỉ là hiện tại. Nhìn xem, chúng ta đang tạo ra ảnh hưởng. Không có ai trích dẫn tên chúng ta, chưa, nhưng họ đang thảo luận những vấn đề chúng ta nêu ra. Chúng ta đang tạo ra chủ đề. Sắp tới nơi rồi.”

“Có lẽ chúng ta nên thử vào chủ đề chính?”

“Chưa. Chúng ta sẽ chờ cho đến khi được hỏi.”

Chúng chỉ cần làm như vậy bảy tháng, và rồi một trong những trang web bờ biển bắc gửi cho Demosthenes một thông điệp. Một yêu cầu viết một cột báo hàng tuần cho một tờ báo trực tuyến khá được.

“Em không viết báo hàng tuần được,” Valentine nói. “Em thậm chí còn chưa có kinh.”

“Nó chẳng liên quan gì cả.” Peter nói.

“Có đối với em. Em vẫn còn là con nít.”

“Bảo họ em đồng ý, nhưng vì em không thích nêu danh tính thật, yêu cầu họ trả tiền cho em trên mạng. Một địa chỉ mới trong trang web của họ.”

“Để rồi khi chính quyền tìm em—”

“Em sẽ chỉ là một người đăng ký thông qua CalNet. Quyền công dân của Bố không liên quan gì. Điều anh thực sự không hiểu là tại sao họ lại muốn Demosthenes trước Locke.”

“Tài năng làm nên tất cả mà.”

Cho một trò chơi, nó thật sự rất vui. Nhưng Valentine không thích một vài vị trí mà Peter khiến Demosthenes nhận. Demosthenes bắt đầu phát triển thành một người viết chống-Warsaw. Nó thật sự làm cô khó chịu bởi Peter mới là kẻ biết cách khai thác nỗi sợ trong cái bài viết của cậu—cô cứ phải hỏi cậu ý tưởng để làm được như vậy. Trong khi đó, Locke của cậu lại theo đường lối ôn hòa, thông cảm của cô. Điều đó thực sự có dụng ý. Bằng cách để cô viết Demosthenes, cậu muốn chứng tỏ chính cậu cũng có lòng nhân đạo, giống như cách Locke chơi đùa trên nỗi sợ của người khác. Nhưng dụng ý chính là để giữ cô gần gũi với Peter. Cô không thể cứ tách ra và sử dụng Demosthenes cho mục đích cá nhân được. Cô không biết cách sử dụng cậu. Dù vậy, nó đã thành công trong hai cách. Cậu không thể viết Locke mà không có cô. Hay là có?

“Em tưởng ý tưởng là thống nhất thế giới. Nếu em cứ tiếp tục viết như anh bảo, Peter, em sẽ nghe như đang kêu gọi chiến tranh lật đổ Công ước Warsaw.”

“Không phải chiến tranh, chỉ là để kìm hãm sự ngăn chặn thông tin. Để cho tin tức tự do lưu truyền. Y như luật League, vì Chúa.”

Không hề cố ý, Valentine bắt đầu nói chuyện bằng giọng của Demosthenes, ngay cả khi cô không nói giống như những quan điểm của Demosthenes. Mọi người đều biết ngay từ đầu rằng Công ước Warsaw được xem là nơi những dự luật đó được tập hợp. Quyền tự do ngôn luận trên thế giới vẫn còn. Nhưng giữa những nước trong Công ước Warsaw với nhau, những điều này là nội bộ. Đó là lý do họ muốn cho phép nước Mỹ lãnh đạo ở League.

“Em đang tranh luận với Locke, Val. Hãy tin anh. Em phải kêu gọi Công ước Warsaw bỏ ngay tình trạng hiện tại. Em phải khiến cho thật chiều người thực sự tức giận. Rồi sau đó, khi em bắt đầu nhận ra sự cần thiết của một cuộc thỏa hiệp—”

“Thì họ thôi không nghe em nữa và bắt đầu chiến tranh.”

“Val, hãy tin anh. Anh biết mình đang làm gì mà.”

“Làm sao anh biết? Anh không hề thông minh hơn em, mà cũng chưa từng làm thế này bao giờ.”

“Anh mười ba tuổi còn em mới mười.”

“Gần mười một.”

“Và anh biết phải làm thế nào.”

“Được thôi, em sẽ làm theo cách của anh. Nhưng em sẽ không nói những thứ như quyền tự do hay chết chóc này đâu.”

“Em sẽ làm.”

“Và một ngày nào đó khi họ bắt được chúng ta và tự hỏi tại sao em gái anh lại là một kẻ hiếu chiến như vậy, em sẽ chỉ phải cầu xin anh nói với họ rằng anh bảo em làm thế.”

“Em chắc là em chưa có kinh chứ, cô gái trẻ?”

“Em ghét anh, Peter Wiggin.”

Điều làm Valentine khó chịu nhất là khi những bài viết của cô được đăng tải trên một vài tờ báo trực tuyến khác, Bố bắt đầu đọc và trích dẫn chúng tại bàn ăn. “Cuối cùng, một người với cái đầu thông minh,” ông nói. Và rồi ông trích ra vài đoạn mà Valentine ghét nhất trong chính những công trình của cô. “Cũng ổn thôi nếu làm việc với những kẻ lãnh đạo người Nga với bọn người bọ vẫn còn ngoài đó, nhưng sau khi chúng ta thắng, tôi không thể ngồi nhìn một nửa thế giới văn minh bị biến thành nửa nô lệ, em thấy sao, em yêu?”

“Em nghĩ anh đã quá nghiêm trọng rồi,” Mẹ nói.

“Anh thích tay Demosthenes này. Anh thích cái cách hăng hái. Anh thấy ngạc nhiên rằng hăng hái không ở trong những trang web lớn. Anh đã thử tìm hăng hái trong những trang thông tin quốc tế, và em biết không, hăng hái chưa bao giờ vào những nơi đó cả.”

Valentine mất luôn cảm giác ngon miệng và bỏ khỏi bàn ăn. Một lúc sau thì Peter đi theo cô.

“Vậy là em không thích nói dối Bố.” cậu nói. “Vậy thì sao? Em đâu có nói dối ông ấy. Bố chẳng hề nghĩ em là Demosthenes, và Demosthenes cũng chẳng bao giờ nói những điều em thực sự nghĩ. Cả hai loại trừ nhau. Cả hai bù đắp cho nhau.”

“Đó là một trong những lý do biến Locke thành con lừa.” Những điều làm cô khó chịu thực ra không phải là chuyện nói dối Bố—mà là chuyện bố hoàn toàn đồng ý với Demosthenes. Cô đã từng nghĩ phải là thằng ngu mới đi tin lời hăng.

Vài ngày sau Locke được mời viết một cột báo cho tờ New England trực tuyến, rõ ràng là để cung cấp một ý kiến trái ngược với những bài báo nổi tiếng của Demosthenes. “Không tệ đối với hai đứa trẻ chỉ có khoảng tám sợi lông ở chỗ kín,” Peter nói.

“Vẫn còn một khoảng cách xa giữa viết một cột báo cho mấy trang báo trực tuyến và thống trị thế giới đấy,” Valentine nhắc cậu. “Một khoảng cách đủ xa để chưa có ai bằng qua được.”

“Thật ra thì đã. Hoặc là giống thế. Anh sắp cạnh khỏe Demosthenes trên bài báo đầu tiên của mình đây.”

“Ừ, Demosthenes sẽ chẳng bao giờ quan tâm trắng có Locke tồn tại trên cõi đời này. Không bao giờ.”

“Chỉ bây giờ thôi.”

Với những nhân dạng hiện giờ đang chứa đầy thù lao viết báo, chúng chỉ còn sử dụng quyền công dân của Bố cho những nhân dạng bỏ đi. Mẹ góp ý rằng chúng dành quá nhiều thời gian cho việc lên mạng. “Chỉ học mà không chơi khiến Jack thành thằng ngốc,” bà nhắc Peter.

Peter giả vờ run tay và nói, “Nếu Mẹ nghĩ con nên thôi, con nghĩ con có thể hạn chế được mình mà. Thật đấy.”

“Không, không,” Mẹ nói. “Mẹ không bắt con thôi. Chỉ là, hãy cẩn thận, vậy thôi.”

“Con cẩn thận mà, Mẹ.”

Chẳng có gì khác biệt – chẳng có gì thay đổi trong suốt một năm ròng. Ender biết chắc điều đó, bởi tất cả đều có vẻ lên men. Cậu vẫn là trưởng nhóm, mà giờ thì không còn ai nghi ngờ rằng cậu xứng đáng với điều đó. Ở tuổi thứ chín cậu là tiểu đội trưởng của Binh đoàn Phoenix, với Petre Arkanian làm chỉ huy. Cậu vẫn dùng buổi tối để luyện tập, và giờ chúng được chia thành mười hai nhóm lính được chia bởi chỉ huy, mặc dù bất cứ Lauchy nào muốn cũng được vào. Alai giờ cũng là tiểu đội trưởng của một binh đoàn khác, và chúng vẫn là bạn tốt; Shen thì không phải là đội trưởng, nhưng cũng chẳng ngăn cản được gì. Dink Meeker cuối cùng cũng đã nhận lệnh và thay thế Rose the Nose chỉ huy binh đoàn Rat. Mọi thứ đều tốt, rất tốt, mình chẳng mong muốn được gì hơn—

Vậy tại sao mình lại ghét cuộc sống này?

Cậu đi qua phòng tập và game. Cậu thích dạy những cậu nhóc trong tiểu đội của mình, và chúng trung thành với cậu. Cậu được mọi người tôn trọng, và được đối xử khác biệt trong những buổi tập tối. Các chỉ huy tới học những gì cậu làm. Những lính khác chen đến bên bàn cậu và xin phép được ngồi xuống. Mọi giáo viên đều đầy tôn trọng.

Cậu được tôn trọng nhiều đến mức muốn hét lên.

Cậu nhìn những đứa trẻ trong binh đoàn của mình, mới rời khỏi nhóm lính mới, nhìn cách chúng chơi đùa, cách chúng cười nhạo chỉ huy của chúng khi nghĩ rằng không ai nhìn. Cậu nhìn tình bạn khăng khít giữa những người bạn cũ đã biết nhau mấy năm trời trong Trường Chiến đấu, kể lại và cười đùa về những trận đấu cũ, những tên lính khó dạy và chỉ huy.

Nhưng với những người bạn cũ của cậu thì không có cười đùa, không kể chuyện cũ. Chỉ làm việc. Chỉ là sự thông minh và thích thú với games, nhưng không gì hơn thế. Tối nay chuyện này đã lên tới đỉnh điểm trong buổi tập tối. Ender và Alai đang thảo luận về cách di chuyển quân ở nơi rộng rãi thì Shen đến và lắng nghe, và rồi đột ngột túm vai Alai, hét tướng lên “Nova! Nova! Nova!”. Alai phá lên cười, và trong một hoặc hai giây Ender quan sát chúng cũng nhớ lại trận đánh khi thực sự di chuyển quân trong căn phòng rộng rãi, và chúng chạy lắt léo qua những đứa lớn và—

Đột nhiên chúng nhớ ra rằng Ender đang ở đó. “Xin lỗi, Ender,” Shen nói.

Xin lỗi. Vì cái gì? Vì đã là bạn? “Lúc đó tớ cũng ở đó, mấy cậu biết mà,” Ender nói.

Chúng lại xin lỗi. Trở lại với công việc. Trở lại với tôn trọng. Và rồi Ender nhận ra rằng trong tiếng cười của chúng, trong tình bạn của chúng, đối với chúng không hề có cậu.

Làm sao họ nghĩ rằng có mình trong đó được? Mình có cười không? Có tham gia không? Chỉ đứng đó, quan sát, như một giáo viên.

Và đó cũng chính là cách họ nghĩ về mình. Giáo viên. Chiến binh huyền thoại. Không phải một trong số họ. Không phải người họ có thể ôm và thì thầm Salaam vào tai hẳn. Chuyện đó chỉ còn khi Ender vẫn còn trông như nạn nhân. Vẫn trông như có thể tổn thương. Còn giờ hẳn là tên lính bậc thầy, trọn vẹn, hoàn toàn cô đơn.

Tự tội nghiệp mình mà đi, Ender. Cậu đánh vài chữ trên bàn trong lúc nằm trên giường. TỘI NGHIỆP ENDER. Rồi cậu tự cười mình và xóa dòng chữ đi. Chẳng có đứa con trai hay con gái nào trong trường này không vui mừng được thế chỗ mình.

Cậu bật trò chơi lên. Cậu đi qua ngôi làng mà những người lùn đã xây lên trên cái xác của gã Khổng lồ như thường lệ. Thật là dễ dàng để xây những bức tường chắc chắn với những cái xương đã cong chính xác, chỉ chừa ở giữa vừa đủ chỗ cho cửa sổ. Cả cái xác đã được cắt thành những căn hộ, mở ra một đường mòn xuống xương sống của gã Khổng lồ. Một giảng đường chung đã được chạm vào xương chậu, và những chuồng ngựa thông thường được chặn thả giữa hai chân Khổng lồ. Ender không bao giờ chắc chắn những người lùn đang làm gì khi họ lo chuyện của họ, nhưng họ để cho cậu yên ổn đi qua ngôi làng, và đáp lại cậu chẳng bao giờ làm hại đến họ.

Cậu nhảy qua cái xương chậu ở cuối quảng trường và đi qua bãi chăn thả. Những con ngựa tránh xa cậu. Cậu cũng chẳng đuổi theo chúng. Ender không còn hiểu nổi chức năng của trò chơi nữa. Hồi trước,

trước khi cậu đến nơi Tận cùng Thế giới lần đầu tiên, mọi thứ đều là những câu hỏi và câu đố để đánh bại kẻ thù trước khi chúng giết bạn, hoặc tìm cách đi qua chướng ngại vật. Còn giờ đây, chẳng ai tấn công, không có chiến tranh, và dù cậu có đi đâu thì cũng hoàn toàn không có chướng ngại.

Ngoại trừ, đương nhiên, căn phòng trong lâu đài ở Tận cùng Thế giới. Đó là nơi nguy hiểm duy nhất còn lại. Và Ender, mặc cho cậu thường xuyên thề rằng mình sẽ không làm, luôn luôn quay lại nơi đó, luôn luôn giết con rắn, luôn luôn nhìn tận mặt anh trai mình, và luôn luôn, mặc kệ cậu làm gì tiếp theo, chết.

Lần này cũng không có gì khác biệt. Cậu cố sử dụng con dao trên bàn để cạy lớp vữa và lôi một viên gạch khỏi bức tường. Ngay khi cậu xuyên qua được dấu niêm phong trên lớp vữa, nước bắt đầu tràn vào qua lỗ hổng, và Ender nhìn cái chết của mình trong khi nhân thân của cậu, giờ không còn điều khiển được nữa, đấu tranh điên cuồng để được sống, để không bị chìm. Cửa sổ căn phòng biến mất, nước dâng lên, và nhân thân của cậu chìm xuống. Trong khi đó, gương mặt của Peter Wiggin trong gương vẫn ở đó và nhìn cậu.

Mình mắc kẹt ở đây rồi, Ender nghĩ, mắc kẹt ở nơi Tận cùng Thế giới mà không có lối thoát. Và cuối cùng cậu cũng hiểu ra cái vị lên men mà cậu cảm thấy, mặc cho tất cả những thành công của cậu ở Trường Chiến đấu. Đó là nỗi tuyệt vọng.

Có những người mặc quân phục đứng gác ở cổng trường khi Valentine tới. Họ không đứng như bảo vệ, mà ngồi thườn thượt ra như thể họ đang chờ ai đó bên trong xong việc. Họ mặc đồng phục của lính thủy đánh bộ I. F., giống như bộ đồng phục mà mọi người nhìn thấy trong những trận đánh đẫm máu trên video. Điều này khiến cho ngày hôm ấy ở trường ở trong một không khí mơ mộng: những đứa trẻ khác đều hào hứng về chuyện đó.

Valentine thì không. Thứ nhất, nó khiến cô nghĩ tới Ender. Và thứ hai, nó làm cô sợ. Ai đó vừa mới đăng một bài bình luận đầy công kích về những bài viết của Demosthenes. Bài bình luận, và cả tác phẩm của cô, đã được thảo luận trong cuộc họp mở của hội nghị các trang web quốc tế, với một số những người quan trọng công kích và chống Demosthenes. Cái làm cô lo lắng nhất là lời bình luận của một người Anh: “Dù cho thích hay không, Demosthenes không thể cứ giấu lai lịch của mình mãi được. Hẳn đã xúc phạm quá nhiều người thông minh và làm hài lòng quá nhiều kẻ ngốc để giấu mình đằng sau cái bút danh quá thích hợp ấy bao lâu nữa. Hoặc là hẳn tự bỏ mặt nạ của mình ra để công khai lãnh đạo cái binh đoàn ngu ngốc hẳn là thống soái, hoặc kẻ thù của hẳn sẽ lột mặt nạ hẳn ra để hiểu rõ hơn cái căn bệnh đã tạo ra một bộ óc điên khùng như thế.”

Peter đã thích thú, nhưng rồi sau đó cậu sẽ. Valentine sợ rằng có đủ người thế lực đã bị quấy rầy bởi tính cách xấu xa của Demosthenes để cô có thể bị truy lùng. I. F. có thể làm chuyện đó, thậm chí chính phủ Mỹ cũng bị luật pháp buộc phải làm. Và giờ đây có lính của I. F tập trung ở Trường Trung học Tây Guilford, thay vì nơi nào khác. Hay thậm chí trại tập trung của lính thủy đánh bộ I. F.

Vậy nên cô không ngạc nhiên khi thấy một tin nhắn chạy qua bàn của mình ngay khi cô đăng nhập.

THOÁT RA VÀ ĐẾN VĂN PHÒNG

GIÁO SƯ LINEBERRY NGAY LẬP TỨC.

Valentine lo lắng chờ bên ngoài phòng hiệu trưởng cho đến khi giáo sư Lineberry mở cửa và ra hiệu cho cô vào. Chút nghi ngờ cuối cùng tan biến khi cô nhìn thấy một người đàn ông có vẻ ôn hòa trong trang phục đại tá I. F đang ngồi trên một cái ghế thoải mái trong phòng.

“Em là Valentine Wiggins,” ông ta nói.

“Vâng,” cô nói thầm.

“Tôi là Đại tá Graff. Chúng ta đã gặp nhau.”

Đã gặp? Cô giao du với E. F hồi nào nhỉ?

“Tôi đến để nói chuyện riêng với em, về em trai em.”

Vậy là không phải chỉ mình mình, cô nghĩ. Họ tóm được Peter rồi. Hay là chuyện gì mới? Anh ấy vừa làm chuyện gì điên khùng à? Mình tưởng anh ấy thôi làm những chuyện điên khùng rồi?

“Valentine, em có vẻ sợ hãi. Không cần thiết đâu. Nào, ngồi xuống. Tôi đảm bảo với em em trai em vẫn ổn. Cậu ấy còn làm tốt hơn những gì chúng tôi mong đợi.”

Và giờ, sự nhẹ nhõm dâng lên, cô nhận ra Ender mới là người họ đang nói tới. Ender. Đó không phải là sự trừng phạt nào cả, đó là Ender bé nhỏ đã biến mất quá lâu, người chẳng đóng vai trò gì trong kế hoạch của Peter. Em thật may mắn, Ender. Em đi trước khi Peter có thể cài bẫy em vào âm mưu của anh ấy.

“Em thấy thế nào về em trai em, Valentine?”

“Ender?”

“Đương nhiên.”

“Tôi thấy thế nào về nó được? Tôi đã không gặp lại nó từ hồi tám tuổi.”

“Giáo sư Lineberry, thứ lỗi cho chúng tôi?”

Lineberry tỏ ra khó chịu.

“Nghĩ lại thì, giáo sư Lineberry, tôi nghĩ Valentine và tôi sẽ có một buổi nói chuyện hữu ích hơn nếu chúng tôi ra ngoài. Tránh xa khỏi những dụng cụ ghi âm mà ngài hiệu trưởng đã gài trong phòng này.

Đó là lần đầu tiên Valentine thấy giáo sư Lineberry tắt tiếng. Đại tá Graff nhấc một bức tranh ra khỏi tường và bóc một tấm màng ghi âm ra, cùng với vật truyền dẫn. “Rẻ,” Graff nói, “nhưng rất hiệu quả. Tôi cứ nghĩ bà biết.”

Lineberry nhận lấy cái máy và ngồi xuống bàn một cách nặng nề. Graff dẫn Valentine ra ngoài.

Họ rảo bộ tới sân bóng đá. Những người lính đi theo họ nhưng vẫn giữ khoảng cách: tách ra thành một vòng tròn và canh gác cho họ trong một vòng tròn rộng tối đa.

“Valentine, chúng tôi cần em giúp đỡ về Ender.”

“Giúp thế nào?”

“Chúng tôi không biết chắc. Chúng tôi cần em giúp chúng tôi tìm ra cách em giúp được.”

“Well, có chuyện gì chứ?”

“Đó cũng là một phần vấn đề. Chúng tôi không biết.”

Valentine không thể không bật cười. “Tôi đã không gặp nó ba năm rồi! Các người vẫn giữ nó ở bên suốt mà!”

“Valentine, tôi mất nhiều tiền hơn là cha em có thể làm ra cả đời để bay về Trái đất rồi trở về Trường Chiến đấu đấy. Tôi không tình cờ mà đến đâu.”

“Đức vua có một giấc mơ,” Valentine nói, “nhưng ngài quên mất nó là gì, thế nên ngài bắt những nhà thông thái của mình phải giải thích được giấc mơ hay là chết. Chỉ có Daniel mới giải thích được, bởi anh ta là một nhà tiên tri.”

“Em đọc Bible rồi à?”

“Chúng tôi đang đọc những tác phẩm kinh điển để học tiếng Anh. Tôi không phải nhà tiên tri.”

“Tôi ước gì có thể nói hết với em về tình trạng của Ender. Nhưng sẽ phải hàng giờ, hoặc thậm chí là ngày, và sau đó tôi sẽ phải đặt em trong tình trạng bảo vệ nghiêm ngặt bởi đa phần đều là tối mật. Thế nên hãy xem chúng ta có thể làm gì với một lượng thông tin hạn chế. Có một trò chơi mà những học sinh của chúng tôi chơi trên máy tính.” Và ông ta nói với cô về Tận cùng thế giới và căn phòng khóa chặt với hình ảnh của Peter trong tấm gương.

“Là máy tính đặt bức ảnh ở đó, không phải Ender. Tại sao không hỏi máy tính?”

“Máy tính không biết.”

“Vậy tôi biết?”

“Đây là lần thứ hai kể từ khi Ender đến chỗ chúng tôi cậu ấy lôi trò chơi đến ngõ cụt. Nó có vẻ không có cách giải quyết.”

“Nó giải quyết được cái thứ nhất?”

“Cuối cùng thì vẫn.”

“Vậy hãy cho nó thời gian, nó sẽ giải quyết được cái này.”

“Tôi không chắc. Valentine, em trai em là một đứa trẻ rất bất hạnh.”

“Vì sao?”

“Tôi không biết.”

“Ông không biết khá nhiều, đúng không?”

Trong một giây Valentine đã nghĩ người đàn ông sẽ nổi giận. Thế nhưng, ngược lại, ông ta quyết định phá ra cười. “Không, không nhiều. Valentine, tại sao Ender cứ liên tục nhìn thấy anh trai em Peter trong tấm gương?”

“Nó không nên thế. Thật ngu ngốc.”

“Sao lại ngu ngốc?”

“Bởi vì nếu trên đời này có ai đó thật sự đối nghịch với Ender, đó là Peter.”

“Tại sao?”

Valentine không thể nghĩ ra câu trả lời nào không nguy hiểm. Quá nhiều câu hỏi về Peter sẽ dẫn đến rắc rối thực sự. Valentine hiểu biết đủ để biết sẽ không ai coi kế hoạch của Peter để thống trị thế giới là nghiêm túc, là một mối nguy hiểm đối với chính phủ hiện tại. Nhưng họ có thể quyết định là cậu điên và cần phải được điều trị chứng hoang tưởng.

“Em đang chuẩn bị nói dối tôi.”

“Tôi đang chuẩn bị để không nói chuyện với ông nữa.”

“Và em đang sợ. Tại sao em sợ?”

“Tôi không thích những câu hỏi về gia đình mình. Bỏ gia đình tôi ra khỏi chuyện này.”

“Valentine, tôi đang cố cho gia đình em ra khỏi chuyện này. Tôi tới gặp em để không phải bắt đầu một cuộc kiểm tra với Peter và tra hỏi bố mẹ em. Tôi đang cố gắng giải quyết vấn đề, với người mà Ender yêu quý và tin tưởng nhất trên trái đất này, mà có lẽ cũng là người duy nhất cậu ấy yêu quý và tin tưởng. Nếu chúng ta không thể giải quyết mọi việc theo cách này, chúng tôi sẽ phải cô lập gia đình em và làm như chúng tôi thích. Đây không phải là việc nhỏ, và tôi không thể cứ bỏ đi được.”

Người duy nhất Ender yêu quý và tin tưởng. Cô cảm thấy đau đớn sâu sắc, và tiếc nuối, và tự xấu hổ vì giờ lại thân thiết với Peter. Peter là trung tâm cuộc sống của cô. Em, Ender, chị nhóm lửa cho ngày sinh nhật của em. Còn Peter, chị thực hiện giấc mơ của anh ấy. “Tôi chưa bao giờ nghĩ ông là người tốt. Không phải khi ông đưa Ender đi, cũng không phải bây giờ.”

“Đừng giả vờ là một cô bé ngu dốt. Tôi đã xem những bài kiểm tra của em khi em còn nhỏ, còn bây giờ thì chẳng có mấy giáo sư đại học bằng được em.”

“Ender và Peter ghét nhau.”

“Tôi biết. Em đã nói họ trái ngược nhau. Tại sao?”

“Peter—nhiều khi có thể đáng ghét.”

“Đáng ghét theo kiểu nào?”

“Thủ đoạn. Chỉ thủ đoạn thôi.”

“Valentine, vì lợi ích của Ender, nói tôi biết cậu ấy thủ đoạn thế nào.”

“Anh ấy dọa giết người ta rất nhiều. Anh ấy không cố tình đâu. Nhưng khi chúng tôi còn bé, Ender và tôi đều sợ anh ấy. Anh ấy bảo chúng tôi anh ấy sẽ giết chúng tôi. Thật ra, anh ấy bảo sẽ giết Ender.”

“Chúng tôi theo dõi được một số lần.”

“Đó là vì cái máy theo dõi.”

“Đó là tất cả? Nói cho tôi nghe thêm về Peter.”

Vậy là cô kể cho ông ta nghe về những đứa trẻ ở trường mà Peter chú ý tới. Cậu không bao giờ đánh chúng, nhưng cậu tra tấn tinh thần chúng y như vậy. Tìm ra điều mà chúng xấu hổ nhất và nói điều đó cho người chúng muốn được kính trọng nhất. Tìm ra điều chúng sợ nhất và đảm bảo chúng phải đối mặt với nó thường xuyên.

“Cậu ta có làm thế với Ender không?”

Valentine lắc đầu.

“Em chắc không? Ender không có điểm yếu nào sao? Điều cậu ta sợ nhất, hay điều cậu ta xấu hổ nhất?”

“Ender không bao giờ làm điều gì để phải xấu hổ.” Và đột ngột, từ sâu trong sự xấu hổ của chính mình vì đã quên và phản bội Ender, cô bắt đầu khóc.

“Tại sao em khóc?”

Cô lắc đầu. Cô không thể giải thích rằng khi nghĩ về đứa em trai, một đứa quá tốt, đứa em mà cô đã bảo vệ quá lâu, và rồi nhớ ra giờ cô là đồng minh của Peter, người giúp đỡ, nô lệ của Peter mà hoàn toàn nằm ngoài sự kiểm soát của cô. Ender không bao giờ đầu hàng Peter, nhưng mình đã quay lưng lại, mình đã trở thành một phần của anh ấy, điều Peter sẽ không bao giờ làm. “Ender không bao giờ nhượng bộ,” cô nói.

“Nhượng bộ cái gì?”

“Peter. Trở thành như Peter.”

Họ im lặng bước ra ngoài đường gôn.

“Làm sao Ender trở thành như Peter?”

Valentine run lên, “Tôi đã nói rồi.”

“Nhưng Ender không bao giờ làm thế. Cậu ấy chỉ là một đứa trẻ.”

“Dù vậy, cả hai chúng tôi đều muốn. Cả hai chúng tôi đều muốn giết Peter.”

“Ah.”

“Không, đó là sự thật. Chúng tôi không bao giờ nói, Ender không bao giờ nói nó muốn làm thế. Tôi chỉ—nghĩ thế. Là tôi, không phải Ender. Nó chưa bao giờ nói là nó muốn giết anh ấy.”

“Cậu ấy muốn gì?”

“Nó chỉ muốn tỏ ra—”

“Tỏ ra gì?”

“Peter tra tấn sóc. Anh ấy đóng cọc chúng trên mặt đất và lột da sống chúng và rồi ngồi nhìn chúng cho tới khi chúng chết. Anh ấy đã làm thế, hiện giờ thì không còn nữa. Nhưng anh ấy đã làm. Nếu Ender biết, nếu Ender nhìn thấy, tôi nghĩ nó sẽ—”

“Sẽ làm gì? Cứu mấy con sóc? Cô gắng chữa trị cho chúng?”

“Không, hồi đó ông không cố sửa chữa những gì Peter làm. Ông không qua mặt anh ấy. Nhưng Ender sẽ

tỏ ra tử tế với bọn sóc. Ông hiểu không? Nó sẽ cho chúng ăn.”

“Nhưng nếu cậu ấy cho chúng ăn, chúng sẽ bị thuần hóa, và Peter sẽ dễ bắt chúng hơn.”

Valentine lại bắt đầu khóc. “Dù cho có làm gì, nó cũng chỉ giúp Peter. Mọi thứ đều giúp Peter, mọi thứ, đơn giản là không thể tránh được, dù gì đi chăng nữa.”

“Em đang giúp Peter?” Graff hỏi.

Cô không trả lời.

“Peter có thật sự xấu đến vậy không, Valentine?”

Cô gật đầu.

“Peter có phải là người xấu xa nhất thế giới không?”

“Có thể không? Tôi không biết. Anh ấy là người xấu xa nhất tôi biết.”

“Và em và Ender là em trai và em gái cậu ấy. Các em có cùng gene, cùng bố mẹ, có thể nào—“

Valentine quay lại và hét vào mặt ông ta, hét lên như thể ông ta đang cô giết cô. “Ender không giống Peter! Nó không giống Peter chút nào hết! Trừ việc nó thông minh, thế thôi—về mọi thứ khác nó không giống không giống không giống Peter! Không hề!”

“Tôi hiểu rồi,” Graff nói.

“Tôi biết ông đang nghĩ gì, quân khốn kiếp, ông đang nghĩ rằng tôi sai, rằng Ender giống Peter. Ừ thì có thể tôi giống Peter, nhưng Ender thì không, hoàn toàn không, tôi vẫn luôn nói với nó khi nó khóc, tôi nói với nó rất nhiều lần, em không giống Peter, em không thích làm tổn thương người khác, em tốt bụng và không hề giống Peter!”

“Và điều đó đúng.”

Sự đồng ý của ông ấy làm cô bình tâm lại. “Khốn nạn là nó đúng. Nó đúng.”

“Valentine, em sẽ giúp Ender chứ?”

“Hiện giờ tôi không thể làm gì cho nó hết.”

“Chỉ là điều mà em vẫn luôn làm cho cậu ấy. Chỉ an ủi và nói với cậu ấy rằng cậu ấy không bao giờ thích thú làm tổn thương người khác, rằng cậu ấy tốt bụng và không hề giống Peter, đó là điều quan trọng nhất. Rằng cậu ấy hoàn toàn không giống Peter.”

“Tôi được gặp nó?”

“Không. Tôi muốn em viết cho cậu ấy một bức thư”

“Làm sao được? Nó không bao giờ trả lời dù chỉ một lá thư tôi gửi.”

Graff thở dài. “Cậu ấy trả lời mọi lá thư nhận được.”

Valentine mất một giây để hiểu. “Ông thật xấu xa.”

“Sự biệt lập là—môi trường tốt nhất để sáng tạo. Điều chúng tôi muốn là những ý tưởng của cậu ấy, không phải—thôi bỏ đi, tôi không cần phải tự vệ trước em.”

Cô không hỏi, vậy tại sao ông lại đang làm thế?

“Nhưng cậu ấy đang uể oải. Đang xuống dốc. Chúng tôi muốn thúc đẩy cậu ấy tiến lên, nhưng cậu ấy không chịu đi.”

“Có lẽ tôi sẽ làm một điều tốt cho Ender nếu tôi bảo các ông tự giải quyết.”

“Em đã giúp tôi rồi. Em có thể giúp nhiều hơn nữa. Viết cho cậu ấy đi.”

“Hãy hứa ông sẽ không cắt đi bất cứ đoạn nào tôi viết.”

“Tôi sẽ không hứa điều gì như thế.”

“Vậy thì quên đi.”

“Cũng không sao. Tôi sẽ viết thay em. Chúng tôi có thể dùng những lá thư khác của em để bắt chước văn phong. Đơn giản mà.”

“Tôi muốn gặp nó.”

“Cậu ấy sẽ được về nhà lần đầu khi mười tám tuổi.”

“Ông đã bảo là mười hai.”

“Chúng tôi sửa luật rồi.”

“Tại sao tôi phải giúp ông chứ!”

“Đừng giúp tôi. Giúp Ender. Mà em giúp chúng tôi thì có vấn đề gì nào?”

“Mấy người đang làm điều tồi tệ gì với nó trên đó vậy?”

Graff cười lạnh lẽ. “Valentine, cô gái bé nhỏ yêu quý ời, những điều tồi tệ chỉ mới bắt đầu thôi.”

Ender đã phải đọc tới bốn dòng thư trước khi nhận ra nó không phải là của những lính khác trong Trường Chiến đấu gửi. Nó đến một cách hoàn toàn bình thường—một thông điệp THU' CHỜ khi cậu đăng nhập vào bàn. Cậu đọc bốn dòng, rồi bỏ đến cuối cùng và đọc chữ ký. Và rồi cậu trở lại từ đầu, nắm cuộn tròn trên giường và đọc đi đọc lại.

ENDER, MẤY TÊN KHỐN NÀY CHẶN TẮT CẢ THU' CỦA CHỊ CHO TỚI GIỜ. CHỊ ĐÃ PHẢI VIẾT CẢ TRĂM LẦN NHƯNG CHẮC EM NGHĨ CHỊ CHƯA BAO GIỜ VIẾT CẢ. WELL, CHỊ ĐÃ. CHỊ KHÔNG HỀ QUÊN EM. CHỊ NHỚ NGÀY SINH NHẬT CỦA EM. CHỊ NHỚ HẾT. NGƯỜI KHÁC CÓ THỂ NGHĨ RẰNG BÂY GIỜ EM LÀ LÍNH NÊN CHẮC PHẢI THẬT TÀN NHẪN VÀ KHẮC NGHIỆT VÀ THÍCH LÀM TỔN THƯƠNG NGƯỜI KHÁC, NHƯ' MẤY NGƯỜI LÍNH THỦY ĐÁNH BỘ TRÊN VIDEO, NHƯNG CHỊ BIẾT KHÔNG PHẢI VẬY. EM CHẮNG CÓ GÌ GIỐNG NGƯỜI-EM-BIẾT-LÀ-AI-ĐẤY. ANH ẤY TỎ RA TỐT NHƯNG BÊN TRONG THÌ VẪN LÀ MỘT MỤ NHỐT. CÓ THỂ EM CÓ VẼ THỦ ĐOẠN, NHƯNG CHẮNG LỪA ĐƯỢC CHỊ ĐẤU. VẪN ĐANG CHÈO XUỒNG TÌM HIỂU MỌI VIỆC. CHỊ YÊU EM.

VAL

ĐỪNG VIẾT THU' TRẢ LỜI, CHẮC CHẮN HỌ SẼ FÂN TÍK TÂM LÍ THU' CỦA EM.

Rõ ràng là nó đã được viết với đầy đủ sự chấp thuận của các giáo viên. Thế nhưng chẳng nghi ngờ gì nữa, nó được viết bởi Val. Lối chính tả phân tích tâm lý (psychoanalyze), hoặc cái biệt danh mụ nhót (slumbitch) của Peter, trò chơi chữ biết (knew) và cái xuồng (canoe) đều là những thứ không ai có ngoài Val.

Và rồi chuyện trở nên khá khó chịu, như thế ai đó muốn đảm bảo Ender tin rằng lá thư là thật. Tại sao lại có người thích thú nếu nó là thật?

Dù sao thì nó cũng không phải thật. Ngay cả khi chị ấy viết thư bằng chính máu của mình đi nữa, nó cũng không phải thật bởi vì họ bảo chị ấy viết thế. Chị ấy đã từng viết rồi, và họ không để bất cứ bức thư nào trong số ấy lọt qua. Những cái đó có thể là thật, nhưng lá thư này được yêu cầu viết, là một phần trong cố gắng của họ.

Và nỗi thất vọng lại bao trùm cậu. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao. Giờ thì cậu đã hiểu cậu ghét điều gì đến thế. Cậu không được có cuộc sống của riêng mình. Họ điều khiển tất cả. Họ tạo ra mọi sự lựa chọn. Chỉ có trò chơi vẫn thuộc về cậu, chỉ vậy thôi, mọi thứ khác đều là họ và những luật lệ và kế hoạch và bài học và chương trình của họ. Sự thật duy nhất, sự thật quý báu duy nhất là những ký ức của cậu về Valentine, người đã yêu quý cậu từ trước khi cậu tham gia cuộc chơi, người yêu quý cậu cho dù có cuộc chiến người bọ hay không, và họ đã đem cô đi và đặt cô sang một bên. Giờ cô là một trong số họ.

Cậu ghét họ và tất cả những trò chơi của họ. Ghét đến mức cậu phát khóc, đọc lại lá thư được đặt hàng trống rỗng của Val một lần nữa. Những đứa trẻ khác trong Binh đoàn Phoenix để ý và nhìn đi chỗ khác. Ender Wiggin khóc? Thật là phiền phức. Có điều gì đó tệ hại đang xảy ra. Người lính giỏi nhất trong đội đang nằm trên giường và khóc. Sự im lặng bao trùm căn phòng.

Ender xóa lá thư, đẩy nó ra khỏi trí nhớ và rồi chụp lấy trò chơi. Cậu không biết chắc tại sao mình lại có hứng thú chơi đến vậy, hứng thú đến nơi Tận cùng Thế giới, nhưng cậu không mất nhiều thời gian để tới đó. Chỉ khi cậu đã lao xuống đám mây, bơi qua màu mùa thu của thế giới đồng quê, cậu mới nhận ra mình ghét gì nhất trong lá thư của Val. Những gì nó nói về Peter. Về chuyện cậu không hề giống Peter. Những lời cô đã nói quá thường xuyên khi cô ôm cậu, an ủi cậu khi cậu run lên trong sợ hãi và thịnh nộ và kinh tởm sau khi Peter tra tấn cậu, là những gì lá thư đã nói.

Và đó chính là những gì họ đòi hỏi. Những tên khốn ấy biết điều đó, và họ biết về Peter trong tấm gương trong căn phòng ở lâu đài, họ biết mọi thứ, và đối với họ Val chỉ là một thứ công cụ khác để điều khiển cậu, chỉ là một trò lừa khác. Dink đã đúng, họ là kẻ thù. Cậu chỉ còn đúng một ký ức an toàn, một ký ức tốt, và những tên khốn đó đã cày bừa cậu với chút phân bón cuối cùng đó—và vì vậy cậu đã kết thúc, cậu không tham gia chơi.

Như thường lệ, con rắn đang đợi trong căn phòng trên tháp, tháo mình ra khỏi tấm thảm trên sàn. Nhưng lần này cậu không nghiền nát nó dưới chân. Lần này cậu chụp lấy nó, quỳ xuống trước mặt nó, và lịch sự, thật lịch sự, kéo cái miệng há to của nó đến gần môi cậu.

Và hôn.

Cậu không hề cố tình làm thế. Cậu đã có ý để con rắn cắn vào miệng cậu. Hoặc có lẽ cậu đã muốn ăn sống con rắn, như Peter trong gương từng làm, với cái cắn dính máu và cái đuôi rắn lủng lẳng trên môi. Nhưng thay vì vậy cậu lại hôn nó.

Và con rắn trong tay cậu to ra và biến thành một hình dạng khác. Hình dạng một con người. Đó là Valentine, và cô hôn lại cậu.

Con rắn không thể là Valentine. Cậu đã giết nó quá thường xuyên để nó có thể là cô. Peter đã nuốt chửng nó quá thường xuyên để nó có thể vẫn luôn là Valentine.

Có phải đây là điều họ muốn khi họ để cậu đọc lá thư? Cậu không quan tâm.

Cô nhắc mình lên khỏi sàn toà tháp và bước đến trước gương. Elder cũng để nhân thân của mình nhắc mình lên và đi cùng cô. Chúng đứng trước gương, nơi thay vì phản chiếu gương mặt Peter thì lại hiện ra một con rồng và một con kỳ lân đang đứng. Ender giơ tay ra và chạm vào tấm gương; bức tường mở ra và để lộ một cầu thang đi xuống được trải thảm và dân chúng hò hét vui mừng hai bên. Cùng nhau, tay trong tay, cậu và Valentine bước xuống thang. Mắt cậu đầy nước, những giọt nước mắt khuây khỏa vì cuối cùng

cậu cũng đã tìm được lối thoát khỏi Tận cùng Thế giới. Và cũng vì những giọt nước mắt đó, cậu không hề để ý rằng mọi cư dân đều mang gương mặt của Peter. Cậu chỉ biết rằng, dù cậu đi đâu trong thế giới này, Valentine cũng ở bên cậu.

Valentine đọc lá thư mà giáo sư Lineberry đưa cho cô. “Valentine yêu dấu,” nó nói, “chúng tôi cảm ơn và tuyên dương em cho thành tích của em với tư cách là thành tựu chiến tranh. Do đó em được thông báo rằng em đã nhận được giải thưởng Ngôi sao về Nhân đạo của League, Hạng Nhất, là hạng cao nhất trong các giải thưởng quân đội có thể trao cho dân thường. Đáng tiếc thay, an ninh của I. F. không cho phép chúng ta công bố giải thưởng này cho tới khi chiến dịch này kết thúc tốt đẹp, nhưng chúng tôi cũng muốn cho em biết rằng những thành tích của em đã đưa đến kết quả tốt. Thân mến, Tổng tham mưu Shimon Levy, Strategos.”

Khi cô đã đọc nó tới lần thứ hai, giáo sư Lineberry rút nó ra khỏi tay cô. “Tôi đã được chỉ thị cho em đọc nó rồi hủy nó đi.” Bà lấy một bật lửa ra khỏi ngăn kéo và đốt tờ giấy. Nó cháy lên sáng rực trong cái gạt tàn. “Tin tốt hay tin xấu vậy?” bà hỏi.

“Em bán em trai em,” Valentine nói, “và họ trả công em cho việc đó.”

“Hơi cường điệu quá, phải không, Valentine?”

Valentine trở về lớp mà không trả lời.

Đêm đó Demosthenes đăng lên một bản tố cáo gay gắt bộ luật hạn chế dân số. Con người cần được cho phép có bao nhiêu con tùy thích, và số dân cư thừa nên được gửi đến những thế giới khác, để trải rộng lãnh thổ của con người ra cả thiên hà để không có thiên tai nào, không có sự xâm lược nào có thể đẩy loài người vào sự hủy diệt. “Cái tên đáng quý nhất mà một đứa trẻ có thể có được,” Demosthenes viết, “là thứ ba.”

Cho em, Ender, cô tự nói với mình trong khi viết.

Peter đã cười thích thú khi đọc nó. “Nó sẽ khiến họ ngồi lại và quan tâm. Thứ ba! Cái tên đáng quý! Ôi, em đúng là ranh ma.”

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Dragon (Rồng)

“Bây giờ?”

“B

“Tôi nghĩ vậy.”

“Đó phải là một mệnh lệnh, Đại tá Graff. Quân đội không di chuyển chỉ vì một chỉ huy nói “Tôi nghĩ bây giờ là lúc tấn công.”

“Tôi không phải chỉ huy. Tôi là giáo viên của bọn trẻ.”

“Đại tá, sir, tôi thừa nhận tôi đã mâu thuẫn với anh, tôi thừa nhận mình đã là một thứ phiền toái, nhưng nó đã thành công, mọi thứ đều giống như anh muốn. Trong vòng mấy tuần trước Ender thậm chí đã, đã—“

“Hạnh phúc.”

“Toại nguyện. Thăng bé đang làm tốt. Trí óc nó sắc bén, trò chơi thì xuất sắc. Trẻ đến như nó. Chúng ta chưa bao giờ có một đứa trẻ được chuẩn bị tốt hơn để chỉ huy. Thường thì khi chúng mười một tuổi, nhưng ở tuổi chín rưỡi nó đã đứng đầu.”

“Well, đúng. Trong vài phút, tôi đã thực sự tự hỏi loại người nào có thể chữa trị cho một đứa trẻ bị tổn thương với chính những nỗi đau của hãn, rồi sau đó có thể lại quăng nó vào cuộc đấu. Một vấn đề đạo đức khó xử lý. Lờ nó đi. Tôi mệt rồi.”

“Cứu thế giới, nhớ không?”

“Gọi nó vào.”

“Chúng ta đang làm những điều phải làm, Đại tá Graff.”

“Thôi nào, Anderson, anh đang chết dần chết mòn khi thấy nó giải quyết những trò chơi tôi bảo anh bày ra như thế nào.”

“Đó chỉ là một vấn đề nhỏ mọn để—“

“Vậy thì tôi là loại người nhỏ mọn. Thôi nào, Thiếu tá. Chúng ta đều là cận bã của thế giới này. Tôi cũng đang chết dần chết mòn khi thấy cái cách nó giải quyết chúng đây. Sau cùng thì, cuộc sống của chúng ta phụ thuộc vào chuyện nó làm tốt đến thế nào. Đúng không?”

“Anh không bắt đầu sử dụng tiếng lóng của bọn trẻ đấy chứ?”

“Gọi nó vào, Thiếu tá. Tôi sẽ đá bản phân công vào hồ sơ của nó rồi đưa cho nó chương trình bảo mật. Những gì chúng ta đang làm với nó không phải xấu hẵn, anh biết mà. Nó sẽ lại có sự riêng tư của mình.”

“Sự cô lập, ý anh là vậy.”

“Sự cô đơn của quyền lực. Đi gọi nó vào đi.”

“Yes sir. Tôi sẽ trở lại với nó trong vòng mười lăm phút.”

“Tạm biệt. yes sir yessir yezzir. Tôi ước cậu được vui, tôi ước cậu có một khoảng thời gian đẹp, một khoảng thời gian hạnh phúc, Ender. Đó có thể là lần cuối cùng trong đời cậu đấy. Chào mừng, chàng trai trẻ. Chú Graff yêu dấu có vài kế hoạch cho cậu đây.”

Ender hiểu chuyện gì đang diễn ra ngay từ cái giây phút họ đưa cậu vào. Tất cả mọi người đều trông đợi cậu sẽ sớm chỉ huy. Có lẽ là không sớm thế này, nhưng cậu đã đứng đầu bảng xếp hạng gần như liên tục ba năm liền, chẳng ai có thể tiến đến gần vị trí của cậu được, và buổi tập tối của cậu đã trở thành nhóm có thanh thế nhất trường. Thậm chí có nhiều người đã phải thắc mắc tại sao các giáo viên lại chờ lâu thế.

Cậu tự hỏi họ sẽ giao cho cậu binh đoàn nào. Có ba chỉ huy đang sắp tốt nghiệp, kể cả Petra, nhưng cũng không dám hi vọng họ sẽ giao cho cậu Đội Phoenix. Chưa ai từng thành công khi chỉ huy binh đoàn mà mình đã ở trong đó khi lên chức.

Đầu tiên Anderson đưa cậu tới mạn tàu mới của mình. Vậy là rõ—chỉ có chỉ huy mới được phép có phòng riêng. Và rồi họ đưa cho cậu thử bộ đồng phục mới và áo phi hành gia mới. Cậu nhìn vào trang phục để xem tên binh đoàn mới của mình.

Dragon, bộ đồng phục ghi vậy. Nhưng không có Binh đoàn Dragon nào cả.

“Em chưa bao giờ nghe nói tới Binh đoàn Dragon,” Ender nói.

“Đó là vì đã không có Binh đoàn Dragon suốt bốn năm rồi. Chúng tôi không dùng cái tên nữa vì mấy trò mê tín xung quanh nó. Chưa từng có Binh đoàn Dragon nào trong lịch sử Trường Chiến đấu đạt được hạng ba trong cuộc thi. Chắc đó phải là trò đùa.

“Rồi, vậy tại sao bây giờ các thầy lại hồi sinh nó?”

“Chúng ta có rất nhiều đồng phục dư để dùng.”

Graff đang ngồi ở bàn, trông có vẻ mệt mỏi hơn lần cuối Ender thấy. Ông đưa cho Ender cái móc của ông, một cái hộp nhỏ mà các chỉ huy sử dụng để di chuyển theo ý muốn trong phòng chiến đấu khi lâm chiến. Đã nhiều lần trong những buổi tập tối Ender ước có một cái móc thay vì cứ phải bật tường để di chuyển theo ý muốn. Và bây giờ khi cậu đã trở nên khéo léo đủ để xoay sở mà không có nó, thì nó đây. “Nó chỉ hoạt động,” Anderson chỉ ra, “trong những buổi tập thực tiễn định kỳ mà thôi.” Trong khi Ender đã lên kế hoạch sẵn cho những buổi tập thêm, điều đó có nghĩa là cái móc sẽ chỉ phát huy tác dụng một vài lần nhất định. Điều đó cũng giải thích tại sao có quá nhiều chỉ huy lại chẳng bao giờ tổ chức luyện tập thêm. Họ phụ thuộc vào cái móc, và nó sẽ chẳng giúp ích gì cho những buổi tập ngoài giờ. Nếu như họ coi cái móc là quyền lực của họ, sức mạnh mà họ có hơn những đứa trẻ khác, thì họ sẽ càng ít làm việc mà không có nó hơn. Đó sẽ là một lợi thế cho mình đối với kẻ thù, Ender nghĩ.

Bài diễn văn chào mừng của người ủy quyền của Graff thật nhàm chán và đã được nhắc đi nhắc lại quá nhiều lần. Chỉ đến đoạn cuối ông ta mới bắt đầu tỏ ra thật lòng với những gì mình nói. “Chúng ta đang làm một điều bất bình thường với Binh đoàn Dragon. Tôi hi vọng cậu không phiền. Chúng tôi đã tập hợp một binh đoàn mới bằng cách đẩy nhanh tiến độ của hẳn một nhóm lính mới và hoãn cho một số ít học sinh tiên tiến tốt nghiệp. Tôi nghĩ cậu sẽ hài lòng với chất lượng lính của cậu. Tôi hi vọng thế, bởi chúng tôi sẽ không cho phép cậu chuyển đi bất cứ ai trong số chúng.”

“Không được trao đổi?” Ender hỏi. Đó là cách các chỉ huy vẫn bù đắp những điểm yếu của mình, trao đổi lính với nhau.”

“Không. Cậu thấy đấy, cậu đã chỉ đạo những buổi tập thêm định kỳ suốt ba năm rồi. Cậu có những người ủng hộ. Rất nhiều lính giỏi sẽ gây sức ép không công bằng lên chỉ huy của họ để được đổi tới binh đoàn của cậu. Chúng tôi đã đưa cho cậu một binh đoàn mà, với thời gian, sẽ có thể cạnh tranh. Chúng tôi không định để cho cậu thống trị một cách không công bằng.”

“Vậy nếu có một tên lính nào đó tôi không thể chịu nổi?”

“Thì cố mà chịu.” Graff nhắm mắt lại. Anderson đứng dậy và buổi phỏng vấn kết thúc.

Dragon được đánh mã màu xám, cam, xám; Ender thay bộ áo phi hành gia vào, rồi đi theo dải ánh sáng màu cho tới khi cậu đến trại lính của cậu. Chúng đã ở đó sẵn, khắc lung tung gần lối vào. Ender ra vai gánh vác ngay lập tức. “Giường ngủ sẽ được xếp theo cấp bậc. Người cũ thì về cuối phòng, lính mới ra trước.”

Điều đó hoàn toàn ngược lại với khuôn mẫu, và Ender biết vậy. Cậu cũng biết rằng mình không hề có ý định trở nên giống như những chỉ huy khác, không bao giờ nhìn thấy những đứa trẻ mới bởi chúng luôn luôn ở đằng sau.

Trong lúc chúng tự sắp xếp mình theo ngày đến, Ender rào bước tới lui trên lối đi. Có gần ba mươi lính

mới của cậu là người mới, được chuyển thăng lên từ nhóm lính mới. Hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu. Một số thậm chí còn thiếu tuổi—những đứa gần cửa nhất nhỏ đến mức thống thiết. Ender tự nhắc nhở mình rằng đó hẳn là giống hình ảnh của cậu trong mắt Bonzo Madrid khi cậu tới lần đầu. Dù vậy, Bonzo lúc đó chỉ có một tên lính thiếu tuổi để đối phó.

Không có ai trong đám lính cũ thuộc về nhóm luyện tập của Ender. Không ai từng là tiểu Đội trưởng. Thực tế, không ai lớn hơn chính Ender, và điều đó có nghĩa rằng thậm chí đến cả đám lính cũ cũng không có nổi mười tám tháng kinh nghiệm. Một số cậu thậm chí còn không nhận ra, chúng gây quá ít ấn tượng.

Chúng nhận ra Ender, đương nhiên, bởi cậu là người lính nổi tiếng nhất trường. Và một số, Ender có thể thấy, bức tức với cậu. Ít nhất thì họ cũng cho mình một ơn huệ—không ai trong số đám lính của mình lớn tuổi hơn mình.

Ngay khi đám lính đều đã có giường, Ender lệnh cho chúng mặc bộ áo phi hành gia vào và đi tập. “Chúng ta đang ở trong lịch tập sáng, đi thẳng vào luyện tập sau bữa điểm tâm. Chính ra thì các cậu có một một tiếng rảnh giữa bữa sáng và buổi tập. Để rồi xem chuyện gì sẽ xảy ra sau khi tôi thấy các cậu làm ăn ra sao.” Sau ba phút, mặc cho rất nhiều trong số chúng còn chưa mặc đồ, cậu lệnh cho chúng ra khỏi phòng.

“Nhưng em đang trần truồng!” một cậu bé nói.

“Lần sau mặc quần áo nhanh lên. Ba phút kể từ lần gọi đầu đến khi ra khỏi phòng—luật tuần này là thế. Tuần sau luật sẽ là hai phút. Đi!” Điều đó sớm trở thành một trò hề cho phần còn lại của trường rằng Binh đoàn Dragon ngu ngốc đến nỗi chúng phải tập cách mặc quần áo.

Năm đứa con trai hoàn toàn trần truồng, vẫn còn cặp theo bộ áo phi hành gia trong khi chạy qua hành lang; số ít đã ăn mặc đầy đủ. Chúng thu hút rất nhiều sự chú ý khi băng qua cửa các lớp học. Lần sau sẽ không còn ai muộn nữa nếu cậu có thể làm được.

Trong những hành lang dẫn tới phòng chiến đấu, Ender bắt chúng chạy tới chạy lui, thật nhanh, để chúng đổ mồ hôi một chút, trong khi đám trần truồng mặc quần áo. Rồi cậu dẫn chúng tới cánh cửa cao hơn, cái mở ra giữa phòng chiến đấu giống như cửa trong những lần chơi thật. Rồi cậu bắt chúng nhảy và dùng mấy tay nắm trên trần nhà để quăng mình vào phòng. “Tập hợp ở bức tường ở xa kia,” cậu nói “Giống như các cậu đang đến cửa của kẻ thù vậy.”

Chúng buông mình ra khi nhảy, mỗi lần bốn đứa, qua cánh cửa. Gần như chẳng ai trong số chúng biết cách xác định đường thẳng tới mục tiêu, và khi chúng tới được bức tường ở đằng xa hầu như không đứa lính mới nào nghĩ ra được cách bắt hay thậm chí đều khiến hướng bật của mình.

Đứa cuối cùng là một đứa trẻ còn nhỏ, chắc chắn là thiếu tuổi. Chẳng có cách nào cậu nhóc có thể chạm tới tay nắm trên trần.

“Cậu có thể dùng tay cầm hai bên nếu muốn,” Ender nói.

“Đi mà mút nó,” thằng nhỏ nói. Nó bay phóng lên, nắm lấy tay cầm trên trần với chỉ một lòng tay, và quăng mình qua cửa mà không có chút điều khiển nào hết, xoay tròn theo cả ba hướng cùng một lúc. Ender cố quyết định xem có nên thích đĩa nhỏ vì đã từ chối nhượng bộ hay là khó chịu vì cái thái độ chống đối của cậu nhóc.

Cuối cùng chúng cũng tập trung lại được dọc theo bức tường. Ender để ý thấy không có đĩa nào trong số chúng không treo mình với hướng đầu vẫn như khi đang ở trong hành lang. Vậy nên Ender cố ý nhìn thành đối mặt với sàn nhà và trồng cây chuối. “Tại sao các cậu lộn đầu như vậy, lính?” cậu hỏi.

Một số đĩa bắt đầu xoay theo hướng khác.

“Chú ý!” Chúng dừng lại. “Tôi hỏi tại sao các cậu lộn đầu như vậy?”

Không ai trả lời. Chúng không hiểu cậu muốn nói gì.

“Tôi hỏi tại sao tất cả các cậu lại giờ chân lên trời và chúi đầu xuống đất!”

Cuối cùng thì cũng có một đĩa lên tiếng. “Sir, đây là hướng khi chúng tôi băng qua cửa.”

“Vậy thì cũng có gì khác biệt! Có gì liên quan tới chuyện trọng lực đã như thế nào ngoài hành lang! Chúng ta sắp chiến đấu ngoài hành lang à? Ở đây có trọng lực không?”

Không sir. Không sir.

“Từ bây giờ, các cậu quên trọng lực đi trước khi bước qua cái cửa đó. Trọng lực cũ biến mất, bị xóa sạch. Hiểu không? Mặc kệ trọng lực như thế nào khi các cậu qua cửa, nhớ lấy—cửa của kẻ thù là ở dưới. Chân các cậu hướng về cửa của kẻ thù. Ở trên là hướng cửa của các cậu. Bắc là hướng này, nam là hướng đó, đông là hướng đó, tây là—hướng nào?”

Chúng chỉ.

“Đó là điều tôi muốn nói. Phương pháp duy nhất các cậu phải làm chủ là phương pháp loại trừ, và lý do duy nhất các cậu phải làm chủ nó là vì các cậu có thể dùng nó trong nhà vệ sinh. Tôi thấy ở đây cả một rạp xiếc! Các cậu gọi đó là tạo hình? Các cậu gọi đó là bay? Giờ thì mọi người, lao ra và xếp hàng trên trần! Ngay lập tức! Đi!”

Y như Ender trông đợi, một số lớn bọn chúng lao ra theo bản năng, không phải hướng tới bức tường có cánh cửa, mà theo hướng Ender gọi là bắc, hướng lên trên theo như khi chúng ở ngoài hành lang. Đương nhiên chúng nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình, nhưng đã quá muộn—chúng phải chờ để thay đổi cho tới khi bật khỏi bức tường phía bắc.

Trong thời gian đó, Ender thăm phân nhóm chúng ra thành nhóm học chậm và nhóm học nhanh. Đứa trẻ nhỏ nhất, đứa cuối cùng qua cửa, là đứa đầu tiên đến được bức tường đúng, và khéo léo giữ mình lại được. Họ đã đúng khi tiến cử cậu nhóc. Nó làm rất tốt. Nó cũng có tự mãn và nổi loạn, và hầu như chắc chắn là đang bức tức về chuyện nó đã là một trong những đứa mà Ender đã bắt chạy trần truồng qua hành lang.

“Cậu!” Ender nói, chỉ vào đứa nhỏ. “Hướng nào là xuống?”

“Hướng cửa kẻ thù.” Cậu trả lời gọi gằng. Nó cũng khá gắt gỏng, như thể muốn nói, được rồi, được rồi, giờ đến những thứ quan trọng nào.”

“Tên, nhỏ?”

“Thằng lính đó tên Bean, sir.”

“Có tên đó là do vóc dáng hay là não vậy?” Những đứa khác cười đôi chút. “Được rồi, Bean, cậu đã đúng. Giờ thì nghe tôi đây, vì điều này quan trọng. Sẽ không có ai băng qua cánh cửa đó mà không có nguy cơ bị bắn. Hồi trước, các cậu có khoảng mười, hai mươi giây trước khi phải di chuyển. Bây giờ nếu cậu không kịp ra khỏi cửa khi kẻ thù bước ra, cậu bị đông lạnh. Giờ thì, chuyện gì xảy ra khi cậu bị đông lạnh?”

“Không di chuyển được,” một đứa nói.

“Đó là nghĩa của từ đông lạnh,” Ender nói. “Nhưng chuyện gì xảy ra với các cậu?”

Đó là Bean, không hề có vẻ hăm dọa, trả lời thông minh. “Ta tiếp tục di chuyển theo hướng ban đầu. Với tốc độ y như lúc bị bắn.”

“Đúng vậy. Năm người kia, tới cuối phòng, đi!”

Giật mình, bọn nhóc nhìn nhau, và Ender bắn hết bọn chúng. “Năm đứa tiếp, đi!”

Chúng đi. Ender cũng bắn chúng, nhưng chúng tiếp tục di chuyển, dướng về phía bức tường. Tuy vậy, năm đứa đầu tiên chỉ trôi lơ lửng một cách vô dụng gần nhóm chính.

“Nhìn cái đám được-gọi-là lính đó kìa,” Ender nói. “Chỉ huy của chúng lệnh cho chúng đi, và giờ nhìn xem. Chúng không chỉ bị đông lạnh, chúng còn bị đông lạnh ngay đây, cản đường người khác. Trong khi nhóm kia, nhờ di chuyển đúng khi được ra lệnh, bị đông lạnh dưới kia, khóa đường di chuyển của kẻ thù, cản trở tầm nhìn của kẻ thù. Tôi nghĩ chắc có khoảng năm người các người hiểu được ý nghĩa của chuyện này. Và chẳng cần nghi ngờ Bean là một trong số đó. Đúng không, Bean?”

Lúc đầu cậu nhóc không trả lời. Ender nhìn nó cho tới khi nó nói, “Đúng, sir.”

“Vậy thì ý nghĩa đó là gì?”

“Khi được ra lệnh di chuyển, di chuyển thật nhanh, để nếu có bị đông cứng ta sẽ trôi vòng quanh thay vì cản đường của chính Đội mình.”

“Xuất sắc. Ít nhất thì tôi cũng có một người lính hiểu chuyện.” Ender có thể thấy sự oán giận dâng lên qua cái cách những người lính khác đối trọng tâm và liếc nhìn nhay, cái cách chúng tránh nhìn Bean. Tại sao mình lại làm thế này? Điều này có gì cần thiết để trở thành một chỉ huy tốt, biến một đứa trẻ thành mục tiêu cho tất cả những đứa còn lại? Chỉ vì họ đã làm thế với mình, tại sao mình phải làm thế với nó? Ender muốn sửa chữa sự chua chát của cậu đối với cậu nhóc, muốn nói với những người còn lại là cậu bé có cần có sự giúp đỡ và tình bạn của chúng hơn bất cứ điều gì khác. Nhưng đương nhiên Ender không thể làm thế. Không phải vào ngày đầu tiên. Vào ngày đầu tiên ngay cả lỗi lầm của cậu cũng phải trông như một phần của một kế hoạch xuất sắc.

Ender tự móc mình gần bức tường và kéo một đứa trẻ ra khỏi nhóm. “Giữ thẳng người,” cậu nói. Cậu xoay đứa trẻ sao cho chân nó hướng về phía những đứa còn lại. Khi đứa trẻ cứ tiếp tục di chuyển, Ender bắn nó. Những đứa còn lại bật cười. “Cậu có thể bắn cậu ta nhiều đến mức nào?” Ender hỏi một đứa ngay dưới chân tên lính bị đông lạnh.

“Hầu hết những gì tôi có thể bắn là chân cậu ta.”

Ender quay sang cậu bé bên cạnh mình. “Còn cậu?”

“Tôi nhìn thấy thân cậu ta.”

“Còn cậu.”

Một đứa ở xa hơn dưới bức tường trả lời. “Toàn bộ.”

“Chân không quá lớn. Không được bảo vệ nhiều.” Ender đẩy tên lính bị đông lạnh tránh đường. Rồi cậu chập chân lại, như thể đang quỳ trong không gian, và bắn chính chân mình. Ngay lập tức chân bộ đồ của cậu cứng lại, giữ chúng ở đúng vị trí.

Ender xoay mình trong không trung để mình quỳ lên trên bọn còn lại.

“Các cậu thấy gì?” cậu hỏi.

Ít hơn nhiều, chúng trả lời.

Ender đẩy khẩu súng vào giữa hai chân mình. “Tôi nhìn được tốt,” cậu nói, và bắt đầu bắn vào những đứa trẻ ở ngay dưới mình. “Ngăn tôi lại!” cậu hét. “Cố lên và bắn tôi đi!”

Cuối cùng chúng cũng làm được, nhưng chỉ là khi cậu đã kịp bắn được hơn một phần ba trong số chúng. Cậu vung về móc và rã đông chính mình cùng những tên lính bị đông lạnh. “Giờ thì,” cậu nói “hướng nào là cửa của kẻ thù?”

“Dưới!”

“Và tư thế tấn công của chúng ta là gì?”

Một số bắt đầu trả lời bằng từ ngữ, nhưng Bean trả lời bằng cách quăng mình khỏi bức tường với hai chân chụm lại bên dưới, thẳng tới bức tường đối diện, bắn từ giữa hai chân ra mọi hướng.

Trong một giây Ender đã muốn hét lên với cậu bé, trừng phạt nó; nhưng rồi cậu ngăn mình lại, loại bỏ sự thúc đẩy hẹp hòi đó. Tại sao mình lại phải điên lên với cậu nhóc đó? “Bean là người duy nhất biết à?” Ender hét lên.

Ngay lập tức cả binh đoàn đẩy mình về phía bức tường đối diện, quỳ trong không trung, bắn ra từ giữa hai chân, hét lên đến đứt cả hơi. Sẽ có lúc, Ender nghĩ, khi đây chính xác là chiến lược mình cần—bốn mươi đưa nhóc hét tướng lên trong một đòn tấn công mất cân bằng.

Khi tất cả đã tới phía bên kia, Ender gọi chúng tấn công cậu, tất cả cùng một lúc. Đúng rồi, Ender nghĩ. Không tệ. Họ đưa cho mình một binh đoàn quân chưa được huấn luyện, với không một lính cũ đặc sắc nào, nhưng ít nhất đó không phải là một binh đoàn những kẻ đần. Mình có thể làm việc được với nó.

Khi chúng đã tập trung lại lần nữa, cười nói hồ hởi, Ender bắt đầu công việc thực sự. Cậu để chúng tự đông lạnh chân mình trong tư thế quỳ. “Bây giờ, chân các cậu làm được gì trong trận chiến?”

Không gì hết, một đứa nói.

“Bean không nghĩ vậy,” Ender nói.

“Chúng là cách tốt nhất để đập tường.”

“Đúng,” Ender nói. Những đứa trẻ khác bắt đầu căn nhắc rằng đập tường là động tác, không phải trận đánh.

“Sẽ không có trận chiến nào nếu không có động tác,” Ender nói. Chúng rơi vào im lặng và ghét Bean thêm chút nữa.

“Giờ, với cái chân bị đông lạnh như thế này, các cậu có đập tường được không?”

Chẳng ai dám trả lời, sợ rằng mình sẽ sai. “Bean?” Ender hỏi.

“Tôi chưa thử bao giờ, nhưng có lẽ nếu đối mặt với tường và chụm chân ở eo—“

“Đúng mà sai. Nhìn đây. Lưng tôi hướng vào tường, chân bị đông lạnh. Vì tôi đang quỳ, chân tôi cũng hướng vào tường. Thông thường, khi các cậu đập các cậu phải đập xuống, và rồi kéo người theo phía sau như một dây dậu, đúng không?”

Cười.

“Nhưng với chân bị đông lạnh, tôi sử dụng lực gần như tương đương, đập xuống từ hông và đùi, chỉ đến lúc này nó mới đẩy vai và chân tôi ngược lại, đẩy hông tôi lên phía trước, và khi tôi ép chặt người mình lại, không có gì bị kéo dài ra đằng sau tôi. Xem này.”

Ender ép hông xuống dưới, đẩy người ra khỏi tường; trong một giây cậu điều chỉnh lại vị trí và quỳ, chân ở dưới, chạy về phía bức tường đối diện. Cậu đập xuống bằng khuỷu tay, vụt qua lưng cậu, và rời tường theo một hướng khác. “Bắn tôi đi!” cậu hét lên. Rồi cậu để mình xoay tròn, chúng không thể liên tục bắn trúng cậu được.

Cậu rã đông bộ đồ và móc mình trở lại với chúng. “Đó là những gì chúng ta làm được trong vòng nửa tiếng đầu của ngày hôm nay. Tự dừng dậy cơ bắp chính các cậu cũng không biết các cậu có đi. Học cách sử dụng chân như khiên chắn và điều khiển chuyển động của mình để có thể xoay tròn. Xoay tròn không làm được gì nhiều khi ở gần, nhưng ở xa, chúng không thể làm gì các cậu nếu các cậu xoay tròn—ở khoảng cách đó tia sẽ phải bắn vào cùng một chỗ trong vài chuyển động, và nếu các cậu xoay tròn điều đó sẽ không thể xảy ra. Giờ thì tự đông lạnh mình và bắt đầu đi.”

“Anh không phân công sao?” một đứa hỏi.

“Không tôi không định phân công. Tôi muốn các cậu tông vào nhau và học cách xử lý trong mọi trường hợp, chỉ trừ khi chúng ta đang học về đội hình, và sau đó tôi sẽ bắt các cậu tông nhau có mục đích. Giờ di chuyển!”

Khi cậu nói di chuyển, chúng di chuyển.

Ender là người cuối cùng rời đi sau buổi tập, bởi cậu còn ở lại để giúp vài người chậm tiếp thu tiến bộ trong các kỹ thuật. Chúng đã có giáo viên tốt, nhưng những người lính không có kinh nghiệm, vừa mới ra khỏi nhóm lính mới hoàn toàn không thể kham nổi khi phải làm hai hay ba thứ cùng một lúc. Bắn với đôi chân bị đông lạnh cũng được, và chúng cũng không có vấn đề gì khi phải điều khiển mình trong không gian vô trong, nhưng để lao theo một hướng, bắn một hướng khác, xoay tròn hai vòng, bật khỏi tường bằng một phát bắn, rồi bắn trong lúc bật ra, mặt quay đúng hướng—hoàn toàn vượt quá khả năng của chúng. Luyện luyện luyện, đó là tất cả những gì Ender có thể làm cho chúng suốt một thời gian. Chiến lược và đội hình cũng tốt thôi, nhưng cũng sẽ chẳng là gì nếu như binh đoàn không tự biết cách lo cho mình trong trận đánh.

Cậu cần binh đoàn này sẵn sàng ngay bây giờ. Cậu đang trở thành một chỉ huy, và giờ thì các giáo viên lại đang thay đổi luật lệ, không cho phép cậu trao đổi, không giao cho cậu một lính cũ đỉnh cao nào. Chẳng

có gì đảm bảo họ sẽ cho cậu khoảng thời gian ba tháng bình thường để thống nhất binh đoàn của mình trước khi đẩy chúng vào trận chiến.

Ít nhất thì buổi tối cậu vẫn còn có Alai và Shen để giúp cậu huấn luyện những đứa mới.

Cậu vẫn đang ở trong hành lang ra khỏi phòng chiến đấu khi bắt gặp mình mặt đối mặt với Bean. Bean trông có vẻ giận dữ. Hiện giờ thì Ender không muốn có rắc rối.

“Chào, Bean.”

“Chào, Ender.”

Dừng lại.

“Sir,” Ender nhỏ nhẹ nhắc.

“Tôi biết anh đang cố làm gì, Ender, sir, và tôi cảnh cáo anh.”

“Cảnh cáo tôi?”

“Tôi có thể là người giỏi nhất anh có, nhưng đừng có chơi tôi.”

“Hoặc gì?”

“Hoặc tôi sẽ là người tệ nhất anh có. Một trong hai.”

“Và cậu muốn gì, yêu quý và hôn à?” Giờ thì Ender bắt đầu nổi nóng.

Bean trông chẳng có vẻ gì là lo lắng. “Tôi muốn một tiểu đội.”

Ender tiến lại bên cậu nhóc và nhìn xuống mắt nó. “Và vì sao cậu lại cần một tiểu đội?”

“Vì tôi sẽ biết phải làm gì với nó.”

“Biết phải làm gì với một tiểu đội rất dễ,” Ender nói. “Bảo được họ làm điều đó mới khó. Tại sao lại có bất cứ người lính nào muốn đi theo một thằng nhóc phiền toái như cậu?”

“Họ từng gọi anh như thế, tôi nghe vậy. Tôi vẫn còn nghe Bonzo Madrid gọi thế.”

“Tôi đang hỏi cậu, lính.”

“Tôi có thể giành được sự tôn trọng của họ, nếu anh không cản tôi.”

Ender nhếch môi. “Tôi đang giúp cậu đây.”

“Hết sức mình,” Bean nói.

“Sẽ chẳng ai để ý đến cậu, trừ khi là để thương cảm cho một cậu nhóc. Nhưng tôi đã đảm bảo tất cả hôm nay đều để ý đến cậu. Họ sẽ dõi theo từng hành động của cậu. Tất cả những gì hiện giờ cậu có thể làm để giành được sự tôn trọng của họ là làm hoàn hảo.”

“Vậy là tôi không có lấy một cơ hội để học hỏi trước khi bị đánh giá.”

“Tội nghiệp đứa trẻ. Chẳng ai công bằng với nó cả.” Ender lịch sự đẩy Bean trở lại tường. “Tôi đang chỉ cho cậu cách để có một tiểu đội. Hãy thuyết phục tôi rằng cậu đang cư xử như một người lớn. Thuyết phục tôi rằng cậu biết cách dùng người. Và sau đó thuyết phục tôi rằng có ai đó thực sự muốn theo cậu trong trận chiến. Lúc đó cậu sẽ có tiểu đội của mình. Nhưng chắc chắn là không cho đến lúc đó.”

Bean mỉm cười. “Công bằng đấy. Nếu anh thực sự làm theo cách đó, tôi sẽ thành tiểu đội trưởng trong vòng một tháng.”

Ender cúi xuống tóm lấy ngực bộ đồng phục của cậu nhóc và ấn nó vào tường. “Khi tôi nói tôi sẽ làm theo cách nào đó, Bean ạ, thì đó là cách tôi sẽ làm.”

Bean chỉ cười. Ender buông cậu nhóc ra và bỏ đi. Khi đã về đến phòng mình cậu nằm dài xuống giường và run lên. Mình đang làm gì thế này? Mới có buổi tập đầu tiên và mình đã bắt nạt người ta y như Bonzo từng làm. Và Peter. Xô đẩy người ta. Túm lấy một đứa trẻ tội nghiệp nào đó để những đứa còn lại có người để cùng ghét. Bệnh hoạn. Tất cả những gì mình ghét ở chỉ huy, thì giờ mình đang thực hiện.

Có quy luật ứng xử nào của con người khiến cho mình buộc phải trở thành y như chỉ huy đầu tiên của mình không nhỉ? Nếu có thì mình nên bỏ ngay bây giờ.

Cậu suy đi nghĩ lại về những gì đã làm và nói trong buổi luyện tập đầu tiên với binh đoàn mới của mình. Tại sao cậu không thể ăn nói nhưng vẫn làm trong những buổi tập tối? Chẳng có ưu tiên gì hơn là tiến bộ. Chẳng bao giờ phải ra lệnh, chỉ gợi ý. Nhưng nó sẽ không hoạt động, không phải với một binh đoàn. Nhóm tập thân mật của cậu không cần phải học làm việc với nhau. Họ không cần phải xây dựng tinh thần hoạt động nhóm; không bao giờ phải học cách vịn vào nhau và tin tưởng nhau trong cuộc chiến. Họ không cần phải phản ứng ngay tức khắc khi được lệnh.

Và cậu cũng đã từng có thể chuyển sang những thái cực khác. Cậu có thể lỏng lẻo và bất tài như Rose de Nose, nếu cậu muốn. Cậu có thể phạm những sai lầm ngu ngốc mắc kệ trước kia cậu đã làm gì. Cậu phải tạo ra kỉ luật, và đó cũng có nghĩa là đòi hỏi khắt khe—và có được—sự phục tùng nhanh chóng, quyết đoán. Cậu phải tạo ra được một binh đoàn được huấn luyện tốt, và cũng có nghĩa là luyện đi luyện lại đám lính, thật lâu sau khi chúng nghĩ chúng đã thuần thục một kỹ thuật, cho tới khi nó trở thành bản năng và chúng không cần phải suy nghĩ gì về nó nữa.

Nhưng cái chuyện với Bean đó là gì? Tại sao cậu ta lại là đứa nhỏ nhất, yếu nhất, và cũng có thể là sáng láng nhất trong bọn? Tại sao cậu lại đối xử với cậu nhóc như những chỉ huy mà cậu khinh thường đã đối xử với Ender?

Và rồi cậu nhớ ra rằng chuyện này không bắt đầu từ chỉ huy của cậu. Trước khi Rose và Bonzo đối xử khinh khinh với cậu, cậu đã bị cô lập trong nhóm lính mới. Và Bernard cũng không phải là đứa bắt đầu chuyện đó luôn. Mà là Graff.

Đó là các giáo viên. Và cũng không phải là do tai nạn. Giờ thì Ender đã nhận ra. Nó đã được sắp đặt như vậy. Graff đã chủ động cách ly cậu khỏi những đứa trẻ khác, khiến cho cậu không thể thân thiết với chúng. Và giờ thì cậu bắt đầu nghi ngờ mục tiêu đằng sau chuyện đó. Nó không phải là nhằm thống nhất những đứa còn lại trong nhóm – thực tế, nó đã chia rẽ cả nhóm. Graff cô lập Ender là để cậu phải nỗ lực. Để khiến cậu tiến bộ, chưa được xuất sắc, nhưng cậu giỏi hơn rất nhiều so với bất cứ người nào khác. Đó là cách duy nhất cậu có thể giành được sự tôn trọng và tình bạn. Nó khiến cậu trở thành một người lính giỏi hơn cậu có thể đã trở thành. Nó cũng khiến cậu cô đơn, sợ hãi, giận dữ và nghi ngại. Và có thể những đặc điểm đó cũng đã khiến cậu trở nên giỏi hơn.

Đó là những gì tôi đang làm cho cậu, Bean. Tôi làm tổn thương cậu để khiến cậu trở nên giỏi hơn về mọi phương diện. Để làm trí thông minh của cậu sắc bén. Để tăng cường những thành quả của cậu. Để lôi cậu ra khỏi thế cân bằng, không bao giờ biết trước điều gì sẽ xảy ra, để cậu luôn luôn sẵn sàng với mọi thứ, sẵn sàng ứng biến, quyết tâm chiến thắng mặc kệ tất cả. Để cậu có thể giống tôi. Để cậu có thể lớn lên như người đi trước của mình.

Còn mình – liệu mình sẽ lớn lên như Graff? Mập, khó ưa và vô cảm, nhào nặn cuộc sống của những đứa trẻ để chúng trở thành hoàn hảo một cách máy móc, những nhà chiến lược hay đồ đốc sẵn sàng lãnh đạo một hạm đội chống lại đất mẹ của mình. Thích thú điều khiển những con rối. Cho tới khi mình có được một người lính giỏi hơn bất cứ ai khác. Không thể cản được chuyện đó. Tước đoạt tính cân bằng. Mình sẽ phải cho nó vào khuôn phép, hạ gục nó, cô lập nó cho đến khi nó có thể tự đứng vào hàng ngũ với những người khác.

Well, tôi đã làm thế với cậu, Bean, tôi đã làm. Nhưng tôi sẽ còn dõi theo cậu, thương cảm cho cậu nhiều hơn cậu biết, và khi thời điểm tới cậu sẽ hiểu rằng tôi là bạn cậu, và rằng cậu đã là người lính cậu muốn trở thành.

Ender không đến lớp chiều hôm đó. Cậu nằm trên giường và ghi lại những ấn tượng về từng đứa trẻ trong binh đoàn của mình, những điều cậu đã để ý thấy ở chúng, những điều cần phải cải thiện. Trong buổi tập tối nay cậu sẽ nói chuyện với Alai và tìm ra những phương pháp để dạy các nhóm nhỏ những thứ chúng cần biết. Ít nhất thì cậu cũng không phải làm một mình.

Nhưng khi Ender tới phòng chiến đấu buổi tối hôm đó, trong khi hầu hết người khác hãy còn đang ăn,

cậu thấy Thiếu tá Anderson đang đứng chờ. “Có một sự thay đổi trong luật, Ender. Từ bây giờ trở đi, chỉ có thành viên của cùng một binh đoàn mới được phép tập cùng nhau ở phòng chiến đấu trong giờ nghỉ. Và, vì vậy, phòng chiến đấu sẽ được sử dụng theo lịch. Sau tối nay, lượt tiếp theo của cậu là bốn ngày nữa.”

“Chẳng có ai khác tập thêm cả.”

“Họ đang xếp hàng, Ender. Bây giờ khi mà cậu đang lãnh đạo một binh đoàn khác, họ không muốn lính của họ tập với cậu. Chắc hẳn là cậu cũng hiểu điều đó. Vậy nên họ bắt đầu những buổi tập riêng.”

“Tôi vẫn luôn ở binh đoàn khác với họ. Họ vẫn gửi lính của mình đến cho tôi tập mà.”

“Lúc đó cậu chưa phải chỉ huy.”

“Ngài cho tôi một binh đoàn hoàn toàn non trẻ, Thiếu tá Anderson, sir—”

“Cậu có vài lính cũ mà.”

“Họ chẳng tốt gì hơn.”

“Chẳng có ai không xuất sắc mà đến được đây, Ender. Làm cho họ tốt đi.”

“Tôi cần Alai và Shen để —”

“Đã tới lúc cậu lớn và tự làm điều gì đó một mình, Ender. Cậu không cần những đứa trẻ khác nắm tay cậu. Giờ cậu là chỉ huy rồi. Vậy nên hãy hành động như thế, Ender.”

Ender băng qua Anderson tới phòng chiến đấu. Rồi cậu dừng, quay lại và hỏi một câu. “Bây giờ những buổi tập tối là theo lịch rồi, vậy tôi có được sử dụng móc không?”

Có phải Anderson đã suýt cười không? Không. Không có chuyện đó đâu. “Chúng tôi sẽ xem xét chuyện đó,” ông ta nói.

Ender quay lưng lại và vào phòng chiến đấu. Không lâu sau thì binh đoàn của cậu tới, và không ai khác; hoặc là Anderson đang đứng đợi để chặn bất cứ ai tới nhóm tập của Ender, hoặc là tin đồn đã bay khắp trường rằng những buổi tập thân mật của Ender đã qua rồi.

Đó là một buổi tập tốt đẹp, chúng đã làm được khá nhiều, nhưng tới cuối buổi thì Ender thấy mệt mỏi và cô đơn. Vẫn còn nửa tiếng nữa trước giờ đi ngủ. Cậu không thể tới doanh trại của binh đoàn của mình được— từ lâu cậu đã học được rằng những chỉ huy tốt nhất thường tránh mặt trừ phi có một nguyên nhân nào đó để ghé thăm. Bọn trẻ cần phải có cơ hội được yên bình, nghỉ ngơi, không có ai nghe cho dù là để cho vui hay khinh miệt chúng vì cái cách chúng nói, hoạt động và suy nghĩ.

Vậy nên cậu rảo bước tới phòng game, nơi một số người khác đang dùng nửa tiếng cuối cùng trước

tiếng chung cuối để dàn xếp những vụ đánh cược hay vượt qua số điểm trước kia của mình trong trò chơi. Chẳng có trò chơi nào trông hay, nhưng dù gì đi nữa thì cậu cũng chơi một trò, một game dễ và náo nhiệt thiết kế cho lính mới. Chán, cậu lờ đi mục tiêu của trò chơi và dùng nhân vật nhỏ của mình, một con gấu, để khám phá những cảnh vật sinh động xung quanh.

“Cậu sẽ không thắng nổi nếu chơi kiểu đó.”

Ender mỉm cười, “Nhớ cậu ở buổi tập đấy, Alai.”

“Tớ đã ở đó. Nhưng họ để binh đoàn của cậu ở chỗ riêng. Có vẻ giờ cậu lớn rồi nhỉ, không thể chơi với bọn trẻ con được nữa.”

“Cậu cao hơn tớ cả cubit đấy.”

“Cubit! Chúa bảo cậu đi đóng thuyền hay sao thế? Hay là cậu đang trong tâm trạng hoài cổ?”

“Không phải hoài cổ, chỉ bí hiểm thôi. Bí mật, tế nhị, quanh co. Tớ nhớ cậu rồi đấy, đồ chó thiến.”

“Cậu không biết sao? Giờ chúng ta là kẻ thù rồi. Lần tới gặp cậu trong trận đấu, tớ sẽ nghiền cậu thành bụi.”

Đó chỉ là lời nói giễu cợt, như bình thường, nhưng bây giờ lại có quá nhiều sự thật đằng sau đó. Bây giờ khi Ender nghe Alai nói như thế đó chỉ là một trò đùa, cậu cảm thấy nỗi đau đớn bị mất một người bạn, và nỗi đau lớn nhất là tự hỏi liệu Alai có thật sự chỉ đau chút ít như cậu ấy thể hiện.

“Cứ thử đi,” Ender nói. “Tớ đã dạy cậu tất cả những gì cậu biết. Nhưng tớ không dạy cậu tất cả những gì tớ biết.”

“Tớ vẫn luôn biết là cậu vẫn giữ thứ gì đó lại, Ender.”

Một khoảng ngừng. Ender xử lý rắc rối trên màn hình. Cậu leo lên cây. “Tớ không thể, Alai. Giữ lại bất cứ thứ gì.”

“Tớ biết,” Alai nói. “Tớ cũng không.”

“Salaam, Alai.”

“Thánh thần ơi, không phải vậy chứ?”

“Không phải gì?”

“Bình an. Đó là nghĩa của salaam. Bình an ở bên cậu.”

Câu nói gọi lên một tiếng vọng từ ký ức của Ender. Tiếng nói của mẹ cậu dịu dàng đến bên cậu, khi cậu còn rất nhỏ. Đừng nghĩ rằng mình đến để mang bình an về cho trái đất. Mình không mang về bình an, mà là một thanh kiếm. Ender tưởng tượng ra cảnh mẹ cậu xuyên qua Peter Khủng khiếp một thanh kiếm mỏng đâm máu, và những lời đó vọng lên trong tâm trí cậu cùng với hình ảnh đó.

Trong im lặng, con gấu chết. Đó là một cái chết dễ thương, với nhạc vui nhộn. Ender quay lại. Alai đã đi rồi. Cậu cảm thấy như thể một phần nào đó của mình cũng đã bị mang đi, cái cột chống trong tư tưởng đã chống đỡ cho lòng can đảm và tự tin của cậu. Với Alai, ở một trình độ hoàn toàn bất khả đối với Shen, Ender đã bắt đầu cả thấy hòa đồng đến mức từ chúng ta nói ra dễ dàng hơn tôi rất nhiều.

Nhưng Alai đã để lại một thứ. Ender nằm trên giường, ngủ lơ mơ, và cảm thấy môi Alai trên má mình khi cậu thì thầm từ bình an. Nụ hôn, lời nói, bình an vẫn còn ở bên cậu. Giống như Valentine, ký ức mạnh mẽ nhất.

Ngày hôm sau khi cậu đi ngang qua Alai trong hành lang, họ chào hỏi nhau, chạm tay, nói chuyện, nhưng cả hai đều hiểu giờ đã có một bức tường chắn giữa. Nó có thể sẽ sập, bức tường đó, lúc nào đó trong tương lai, nhưng cho đến lúc này cuộc trò chuyện thật sự duy nhất giữa họ là những cái rẽ đã mọc thật sâu, bên dưới bức tường, nơi chúng không thể bị phá hủy.

Mặc dù vậy, điều tồi tệ nhất vẫn là nỗi sợ rằng bức tường sẽ không bao giờ sập, và rằng trong trái tim Alai đang vui mừng vì bị chia rẽ, và đã sẵn sàng để trở thành kẻ thù của Ender. Lúc này đây chúng không thể ở bên nhau, chúng phải tách ra thật xa, và cái đã từng chắc chắn là không thể bị lay chuyển lúc này giờ đã dễ vỡ và không thực; từ cái giây phút chúng không còn bên nhau, Alai là một người lạ, bởi cuộc sống của cậu ấy sẽ không còn là một phần của mình, và cũng có nghĩa là khi mình gặp cậu ấy chúng mình sẽ không hề quen biết nhau.

Nó thật sự làm cậu buồn, nhưng Ender không nhỏ nước mắt nữa. Cậu đã xong việc với nó rồi. Khi mà họ biến Valentine thành người lạ, khi họ sử dụng cô như một công cụ lên Ender, từ cái ngày đó trở đi họ không bao giờ có thể làm tổn thương cậu sâu sắc đủ để khiến cậu khóc lần nữa. Ender chắc chắn như vậy.

Và với sự giận dữ đó, cậu quyết định rằng mình đã đủ mạnh mẽ để đánh bại họ — các giáo viên, kẻ thù của cậu.

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Veni Vidi Vici

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

C

VENI VIDI VICI

(TÔI ĐẾN, TÔI THẤY, TÔI CHINH PHỤC)

“Anh không thể nào nghiêm túc với cái lịch đấu này được.”

“Có, tôi có thể.”

“Nó chỉ mới nhận binh đoàn của mình ba tuần rưỡi thôi.”

“Tôi nói với anh rồi. Chúng ta đã bảo máy tính dự đoán thành quả đạt được. Và đây là những gì máy tính phỏng đoán Ender có thể làm.”

“Chúng ta muốn dạy nó, không phải hạ gục tinh thần nó.”

“Máy tính hiểu nó tốt hơn chúng ta.”

“Máy tính cũng không nổi tiếng có lòng nhân từ.”

“Nếu anh muốn tỏ ra nhân từ, anh nên đến tu viện thì hơn.”

“Ý anh là đây không phải tu viện?”

“Đây cũng là điều tốt nhất cho Ender. Chúng ta đang đưa nó đến đúng tiềm năng.”

“Tôi cứ nghĩ chúng ta sẽ cho nó hai năm làm chỉ huy. Chúng ta vẫn thường xếp cho chúng đấu hai tuần một lần, bắt đầu sau ba tháng. Thế này thì hơi quá mức rồi.”

“Liệu chúng ta có hai năm để uống phí không?”

“Tôi hiểu. Tôi vừa mới tưởng tượng được hình ảnh của Ender một năm tới. Hoàn toàn vô dụng, kiệt sức, bởi nó đã bị đẩy đi xa hơn sức nó hay bất cứ người nào khác có thể đi.”

“Chúng ta đã bảo máy tính ưu tiên số một của chúng ta là để đối tượng vẫn còn sử dụng được sau chương trình huấn luyện.”

“Well, vậy là khi nào nó vẫn còn sử dụng được—”

“Xem nào, Đại tá Graff, chính anh là người đã bảo tôi chuẩn bị cái này, mặc kệ sự phản đối của tôi, nếu anh còn nhớ.”

“Tôi hiểu, anh nói đúng, tôi không nên biến lương tâm tôi thành gánh nặng cho anh. Nhưng mà sự hao hức tể thần những đứa trẻ để cứu loài người của tôi đang nhỏ dần lại đây. Người Polemarch đã gặp gỡ Hegemon rồi. Có vẻ như cơ quan tình báo của Nga có dính líu đến một vài công dân năng động trên mạng đã tìm ra cách nước Mỹ có thể dùng I. F. để tiêu diệt Công ước Warsaw ngay khi bọn người bọ bị tiêu diệt.”

“Có vẻ hấp tấp nhỉ.”

“Có vẻ mất trí thì đúng hơn. Tự do ngôn luận là một chuyện, nhưng để hủy hoại Liên minh bằng cái chủ nghĩa dân tộc đó – và chính vì những con người như thế này, những con người thiện cận, muốn tự sát này mà chúng ta đang đẩy Ender đến giới hạn chịu đựng của con người.”

“Tôi nghĩ anh đánh giá thấp Ender rồi.”

“Nhưng tôi sợ là tôi cũng đã đánh giá thấp sự ngu muội của phần còn lại của nhân loại. Chúng ta có hoàn toàn chắc chắn là nên thắng cuộc chiến này không?”

“Sir, những lời nói đó nghe như phản động đấy.”

“Đó là một trò cười đáng kinh tởm.”

“Không buồn cười đâu. Khi nói tới bọn người bọ, không có gì—”

“Không có gì là buồn cười cả, tôi biết.”

Ender Wiggin nằm trên giường và nhìn trần trần lên trần nhà. Kể từ khi trở thành chỉ huy, cậu chưa bao giờ ngủ được nhiều hơn năm tiếng mỗi đêm. Nhưng đèn tắt lúc 22: 00 và không bật lên cho đến tận 06: 00. Dù sao đi nữa, đôi khi cậu cũng làm việc trên cái bàn, căng mắt ra cho quen với ánh sáng yếu. Dù vậy, thường thì cậu nhìn đăm đăm lên cái trần vô hình và suy nghĩ.

Hoặc là sau tất cả thì các giáo viên đã đối xử tốt với cậu, hoặc là cậu là một chỉ huy giỏi hơn cậu vẫn tưởng. Nhóm lính cũ nhỏ bé tơi tả của cậu, hoàn toàn không có chút danh tiếng gì ở những binh đoàn trước, đang phát triển thành những lãnh đạo có năng lực. Nhiều đến mức thay vì bốn tiểu đội như lệ thường, cậu chia thành năm, mỗi tiểu đội có một tiểu đội trưởng và phó; mọi lính cũ đều có một địa vị. Cậu để cho binh

đoàn của mình tập luyện theo từng tiểu đội tám người hoặc từng nửa-tiểu đội bốn người, để mỗi khi một lệnh được đưa ra, binh đoàn của cậu có thể chia ra thành tới mười nhóm nhỏ và thực hiện theo ngay lập tức. Chưa từng có binh đoàn nào tự chia tách mình ra như thế này bao giờ, nhưng Ender cũng không hề có ý định làm bất cứ thứ gì có tiền lệ. Hầu hết các binh đoàn đều tập luyện thành từng nhóm lớn, theo những chiến lược vạch sẵn. Ender không có cái nào. Thay vào đó cậu luyện cho các tiểu đội trưởng của mình cách sử dụng những nhóm nhỏ của họ một cách có hiệu quả để đạt tới những mục tiêu cụ thể. Không được hỗ trợ, đơn độc, tùy theo óc sáng tạo của mình. Cậu tổ chức những cuộc đấu giả sau tuần đầu tiên, những trận đánh hoang dã trong phòng tập và làm tất cả mọi người kiệt sức. Nhưng cậu biết, với chỉ chưa tới một tháng tập luyện, rằng binh đoàn của cậu có tiềm năng trở thành nhóm chiến đấu tốt nhất để tham gia trò chơi.

Bao nhiêu trong chuyện này là kế hoạch của các giáo viên? Họ có biết họ đã cho cậu những đứa trẻ non nớt như xuất sắc không? Có phải họ đã cho cậu ba mươi đứa lính mới, rất nhiều trong số đó thiếu tuổi, vì họ biết những đứa trẻ đó học hỏi nhanh và suy nghĩ nhanh? Hay đây chỉ là điều mà bất cứ một nhóm binh thường nào cũng có thể đạt được dưới trướng một chỉ huy biết mình muốn binh đoàn mình làm gì, và biết cách dạy cho chúng cách làm điều đó?

Những câu hỏi làm cậu khó chịu, bởi cậu không biết chắc cậu đang phá hỏng hay là đáp ứng những điều họ mong đợi.

Tất cả những gì cậu chắc chắn là cậu đang háo hức chờ được chiến đấu. Đa phần các binh đoàn khác cần ba tháng để nhớ hết mấy tá đội hình công phu. Chúng tôi sẵn sàng rồi. Cho chúng tôi chiến đấu.

Cánh cửa mở ra trong bóng tối. Ender lắng nghe. Một tiếng chân bước. Cửa đóng lại.

Cậu lăn ra khỏi giường và trườn trong bóng tối hai mét về phía cửa. Có một mảnh giấy nhỏ nằm ở đó. Cậu không đọc được, đương nhiên, nhưng cậu biết nó là gì. Chiến đấu. Họ mới tử tế làm sao. Mình ước, và họ đáp ứng ngay.

Ender đã mặc xong bộ áo phi hành gia Binh đoàn Dragon vào khi đèn bật. Cậu chạy ngay xuống hành lang, và lúc 06: 01 cậu đã đứng trước cửa doanh trại của binh đoàn mình.

“Chúng ta có trận đấu với Binh đoàn Rabbit lúc 07: 00. Tôi muốn chúng ta khởi động trong không gian trọng lực và sẵn sàng để đi. Cởi quần áo ra và tới phòng thể dục. Mang bộ áo phi hành gia theo và chúng ta sẽ tới thẳng phòng chiến đấu từ đó.”

Nhưng còn bữa sáng?

“Tôi không muốn có ai nôn ọe trong phòng chiến đấu.”

Ít nhất thì chúng tôi có thể mặc quần áo trước không?

“Không hơn một deciliter đâu nhé.”

Chúng cười. Những đứa không ngủ trần truồng cởi quần áo ra; mọi người gói ghém bộ áo phi hành gia lại và theo Ender rảo bộ qua hành lang tới phòng thể dục. Cậu bắt chúng vượt chướng ngại vật hai lần, rồi chia lượt cho chúng đi bộ, chiu chân và ngồi xuống. “Đừng vắt kiệt sức mình, chỉ đánh thức mình dậy thôi.” Cậu không cần phải lo lắng về chuyện kiệt sức. Chúng đang phong độ, sáng láng và nhanh nhẹn, và trên hết là đều đang thích thú về trận chiến sắp tới. Một vài đứa trong số chúng tự ý vật nhau – phòng thể dục, thay vì nhặt nhẻo, bỗng trở nên vui vẻ nhờ trận đấu sắp tới. Sự tự tin của chúng là sự tự tin tối cao của những kẻ chưa bao giờ tham gia thi đấu, và nghĩ rằng mình đã sẵn sàng. Ừ thì, tại sao chúng không nên nghĩ vậy? Chúng đã sẵn sàng. Và mình cũng thế.

Lúc 06: 40 cậu bảo chúng mặc quần áo vào. Cậu nói chuyện với các tiểu đội trưởng và phó trong lúc chúng mặc quần áo.

“ Binh đoàn Rabbit hầu hết là chuyên nghiệp, nhưng Carn Carby chỉ mới là chỉ huy của họ năm tháng trước, và tôi chưa bao giờ đấu với họ dưới trướng cậu ta. Cậu ta là một người lính khá giỏi, và Rabbit đã làm khá tốt trên bảng xếp hàng vài năm rồi. Nhưng tôi đang trông chờ những đội hình, vì thế tôi không lo lắng đâu.”

Lúc 06: 50 cậu bảo tất cả chúng nằm xuống chiếu và thư giãn. Sau đó, lúc 06: 56, cậu ra lệnh cho chúng dậy và chúng đi bộ dọc hành lang tới phòng chiến đấu, đôi khi Ender nhón chân lên chạm trần nhà. Lũ con trai tất thấy đều nhảy lên để chạm những chỗ đó trên trần. Dải màu của chúng hướng sang trái; Binh đoàn Rabbit đã băng qua bên phải. Và lúc 06: 58 chúng tới cửa của mình ở phòng chiến đấu.

Các tiểu đội xếp thành năm hàng dọc. Đội A và F đã sẵn sàng để tóm lấy tay cầm hai bên và vụt mình về hai cánh. Đội B và D xếp hàng để chụp lấy hai hàng tay cầm song song nhau trên trần và tung mình lên trong không gian vô trọng. Tiểu đội C đã sẵn sàng để đập vào ngưỡng cửa lối vào và tung mình xuống dưới.

Trên, dưới, trái, phải; Ender đứng trước, giữa các hàng để không cản đường và thay đổi quan niệm của chúng. “Hướng nào là cửa kẻ thù?”

Dưới, tất cả chúng đều nói, cười rộ lên. Và ngay giây phút đó trên trở thành bắc, dưới trở thành nam, và trái phải trở thành đông và tây.

Cánh cửa xám trước mặt chúng biến mất, và phòng chiến đấu hiện ra. Đó không phải là một cuộc chơi trong tối, nhưng cũng không phải sáng – đèn chỉ sáng một nửa, như sương mù. Xa hơn, trong ánh sáng tù mù, cậu có thể thấy cửa của kẻ thù, những bộ áo phi hành gia phát sáng của chúng đã bắt đầu tuôn ra. Ender biết trong một giây quý giá. Mọi người đều đã học được bài học sai lầm từ chuyện Bonzo sử dụng sai Ender Wiggin. Tất cả họ đều nhảy ra khỏi cửa ngay lập tức, thành ra không có cơ hội để làm gì khác hơn là gọi tên đội hình mà họ sẽ dùng. Các chỉ huy không có thời gian để suy nghĩ. Được thôi, Ender sẽ dùng

khoảng thời gian đó, và tin tưởng khả năng lính của mình chiến đấu với đôi chân bị bắn để giữ mình nguyên vẹn khi qua cửa.

Ender ước lượng hình dạng của phòng chiến đấu. Những ô lưới mở quen thuộc trong những trận đấu trước, giống như chuồng khí trong công viên, với bảy hay tám ngôi sao rải rác trong ô lưới. Có đủ số sao, và do đó cũng có đủ số vị trí đáng để chúng bỏ công chiếm. “Rải quân ra những ngôi sao ở gần,” Ender nói. “C cố gắng trượt trên tường. Nếu thành công, A và F sẽ làm theo. Nếu thất bại, tôi sẽ quyết định từ đó. Tôi sẽ ở với D. Đi.”

Tất cả lính đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng quyền ra quyết định hoàn toàn thuộc về các tiểu đội trưởng. Thậm chí với những chỉ dẫn của Ender, chúng chỉ qua cửa muộn mất có mười giây. Binh đoàn Rabbit đã kịp múa vài điệu phức tạp dưới đầu phòng của họ. Trong tất cả các binh đoàn mà Ender từng tham gia chiến đấu, cậu hẳn đã phải lo lắng về chuyện đảm bảo cậu và tiểu đội của mình đang ở đúng vị trí trong đội hình. Thay vào đó, cậu và toàn bộ người của mình chỉ cần phải nghĩ cách để trườn qua đội hình, khống chế các ngôi sao và góc phòng, và rồi phá vỡ đội hình của kẻ thù thành từng mảnh rời vô nghĩa hoàn toàn không biết mình đang làm gì. Ngay cả chỉ với chưa đến bốn tuần bên nhau, cái cách chúng chiến đấu đã kịp trông thông minh, cách là duy nhất. Ender đã phải gần như ngạc nhiên khi thấy Binh đoàn Rabbit vẫn chưa thấy rằng họ đã cố lỗi một cách vô hi vọng rồi.

Tiểu đội C trườn dọc bức tường, men theo đó với đầu gối co lại hướng về phía kẻ thù. Tom Điên khùng, thủ lĩnh tiểu đội C, có vẻ đã ra lệnh cho lính của mình tự bắn chân mình rồi. Đó là một ý tưởng khá hay trong cái ánh sáng mù mờ này, bởi ánh sáng từ bộ áo phi hành gia của chúng tắt đi khi bị đông lạnh. Nó khiến chúng khó bị nhìn thấy hơn. Ender sẽ tuyên dương cậu ta về chuyện này.

Binh đoàn Rabbit đã có thể phản công tiểu đội C, nhưng cũng phải sau khi Tom Điên khùng và lính của mình đã tách họ ra, đông lạnh một tá lính Rabbit họ mới rút lui vào chỗ an toàn nơi những ngôi sao. Nhưng đó là ngôi sao đằng sau đội hình của Rabbit, cũng có nghĩa là giờ đây họ đã trở nên dễ xử lý hơn.

Han Tzu, thường gọi là Súp Nóng, là thủ lĩnh tiểu đội D. Cậu ta trườn nhanh chóng theo cạnh của ngôi sao tới nơi Ender đang quỳ. “Vậy còn vọt xuống khỏi bức tường bắc và quỳ trên mặt họ?”

“Làm đi.” Ender nói. “Tôi sẽ đưa B về phía nam để ra phía sau họ.” Rồi cậu hét lên, “A và E di chuyển chậm theo tường!” Cậu trườn dọc theo ngôi sao, móc chân mình vào cạnh nó, rồi vọt mình lên trần, sau đó đập tường xuống ngôi sao của tiểu đội E. Trong một giây cậu dẫn chúng xuống bức tường phía nam. Chúng bật tường lên đồng loạt một cách hoàn hảo và lên tới phía sau hai ngôi sao mà lính của Carn Caby đang trấn giữ. Nó giống như cắt bơ với một con dao nóng vậy. Binh đoàn Rabbit tiêu đời, chỉ còn vài công việc dọn dẹp phải làm. Ender tách các tiểu đội của mình ra thành các nửa-tiểu đội để càn quét các góc tìm những người lính đã trọng thương hay bị thương – một người của tiểu đội C, người chịu trách nhiệm tấn công chính – và chỉ năm người bị trọng thương. Hầu hết đều bị thương, nhưng những người đó đều chỉ bị bắn vào chân, và rất nhiều trong số đó đã tự bắn mình. Nhìn chung mọi thứ tốt đẹp hơn Ender đã mong đợi.

Ender để các tiểu đội trưởng của mình được nhận phần danh dự ở cửa – bốn mũ sắt ở các góc, và Tom Diên khùng để đi qua cửa. Hầu hết các chỉ huy khác để cho bất cứ ai còn sống qua cửa; Ender đã có thể chọn một cách thực tế hơn. Một trận đấu tốt đẹp.

Đèn sáng hẳn, và Thiếu tá Anderson tự mình vào qua cửa giáo viên ở góc phía nam của phòng chiến đấu. Ông ta trông có vẻ rất trang nghiêm khi đưa cho Ender cái móc của giáo viên mà theo lễ nghi sẽ được trao cho người chiến thắng trong trò chơi. Ender dùng nó để rũ đồng bộ áo phi hành gia của binh đoàn mình, đương nhiên, và tập hợp chúng lại thành các tiểu đội trước khi rũ đồng bộ kẻ thù. Một sự xuất hiện cứng rắn, đầy tính quân đội, đó là những gì cậu muốn khi Carby và Binh đoàn Rabbit điều khiển được cơ thể mình trở lại. Họ có thể nguyên rủa và nói dối về chúng ta, nhưng họ sẽ ghi nhớ rằng chúng ta đã tiêu diệt họ, và cho dù họ có nói gì, những người lính và chỉ huy khác sẽ thấy điều đó trong mắt họ; trong mắt quân Rabbit, họ sẽ thấy chúng ta trong đội hình chặt chẽ, đầy chiến thắng và hầu như không bị tổn hại gì trong trận chiến đầu tiên của chúng ta. Binh đoàn Dragon sẽ không còn là một cái tên vô danh tiểu tốt lâu nữa.

Carn Carby đến chỗ Ender ngay khi thoát khỏi tình trạng đông lạnh. Cậu ta là một đứa trẻ mười hai tuổi, chỉ được phong làm chỉ huy vào năm cuối cùng tại trường. Thế nên cậu ta không vênh váo, như những người được lúc mười một tuổi. Mình sẽ nhớ điều này, Ender nghĩ, khi mình bị đánh bại. Để giữ lòng tự trọng, và trao danh vọng cho kẻ xứng đáng với nó, để thất bại không phải là một sự sỉ nhục. Và mình mong rằng sẽ không phải thường xuyên làm thế.

Anderson giải tán Binh đoàn Dragon cuối cùng, sau khi Binh đoàn Rabbit đã đi rải rác qua cửa mà những đứa trẻ của Ender đã đi qua. Sau đó Ender dẫn binh đoàn của mình qua cửa của kẻ thù. Ánh đèn phía dưới cửa nhắc chúng nhớ lại phía nào là phía dưới khi chúng đã trở lại với trọng lực. Tất cả chúng đều hạ cánh nhẹ nhàng bằng chân, chạy nhảy. Chúng tập hợp lại trong hành lang. “Bây giờ là 07: 15,” Ender nói, “có nghĩa là các cậu có mười lăm phút cho bữa sáng trước khi tôi gặp lại tất cả các cậu trong phòng chiến đấu cho buổi tập sáng.” Cậu có thể nghe thấy chúng kêu ca trong yên lặng, Thôi nào, chúng ta thắng rồi, cho chúng tôi ăn mừng đi chứ. Được thôi, Ender trả lời, các cậu có thể. “Và các cậu có sự cho phép của chỉ huy để ném thức ăn vào nhau trong bữa sáng.”

Chúng cười, chúng thích thú, và rồi cậu giải tán chúng và bảo chúng cuốc bộ về doanh trại. Cậu chụp lấy các tiểu đội trưởng trên đường về và bảo chúng cậu sẽ không mong đợi bất cứ ai đến tập cho tới 07: 45, và rằng buổi tập sẽ kết thúc sớm để bọn trẻ có thể tắm rửa. Nửa tiếng cho bữa sáng, và không tắm rửa gì sau trận đấu – thế vẫn còn là keo kiệt, nhưng hãy còn là nhân đạo so với mười lăm phút. Và Ender thích để thông báo về mười lăm phút thêm đó đến từ các tiểu đội trưởng. Hãy để những đứa trẻ học được rằng lòng nhân đạo đến từ các tiểu đội trưởng, và sự nghiêm khắc đến từ chỉ huy – điều đó sẽ bó chúng lại tốt hơn thành một khối nhỏ, chặt chẽ.

Ender không ăn sáng. Cậu không đói. Thay vào đó cậu đến phòng tắm và tắm vòi sen, bỏ bộ áo phi hành gia vào máy tẩy để nó sẵn sàng khi cậu đã lau khô người. Cậu cọ rửa người hai lần và để cho nước chảy và chảy trên người. Nó sẽ được sửa chữa lại hết. Hôm nay hãy để mọi người uống chút mồ hôi nước

mắt của mình. Họ đã trao cho cậu một binh đoàn chưa hề được huấn luyện, và cậu đã thắng, mà cũng không chỉ là nấp và chuồn. Cậu đã thắng với chỉ sáu người bị đông lạnh hay trọng thương. Để rồi xem những chỉ huy khác sẽ còn sử dụng các đội hình của họ bao lâu nữa khi mà họ đã thấy điều mà một chiến thuật mềm dẻo có thể làm.

Cậu đang trôi giữa phòng chiến đấu khi lính của cậu bắt đầu tới. Chẳng ai nói gì với cậu, đương nhiên rồi. Cậu sẽ nói, chúng biết, khi cậu sẵn sàng, chứ không sớm hơn.

Khi tất cả đã tới nơi, Ender móc mình lại gần chúng và nhìn chúng, từng người một. “Trận đầu tiên tốt đấy,” cậu nói, và thế là đủ để diễn tả niềm vui, và một số người đã bắt đầu hô Dragon, Dragon thì cậu nhanh chóng chặn lại. “Binh đoàn Dragon đã làm khá tốt khi đối diện với Rabbit. Nhưng kẻ thù không phải lúc nào cũng tệ như vậy. Nếu đó là một binh đoàn giỏi, tiểu đội C, các cậu tiếp cận quá chậm và họ đã có thể có các cậu từ bên sườn trước khi các cậu tới được vị trí tốt. Đáng lý các cậu phải tách ra và di chuyển theo hai hướng, để họ không thể đánh thốc sườn. A và E, mục tiêu của các cậu quá tồi. Bản tổng kết cho thấy các cậu trung bình chỉ đạt có một phát bắn trên hai đầu người. Điều đó có nghĩa là hầu hết những cú bắn trúng đều có được nhờ tấn công đối thủ ở cự ly gần. Điều đó không được dài dẫu – một đối thủ hạng khá sẽ chặn đứng cuộc tấn công trừ phi họ có được sự bảo vệ tốt hơn từ các đồng đội ở xa. Tôi muốn tất cả các tiểu đội tập bắn cự ly xa với mục tiêu chuyển động và không chuyển động. Các nửa-tiểu đội thay phiên làm mục tiêu. Tôi sẽ rẽ đông áo phi hành gia sau mỗi ba phút. Giờ đi.”

“Liệu chúng tôi có thể có ngôi sao nào để tập không?” Súp Nóng hỏi. “Để giữ vững tay?”

“Tôi không muốn các cậu quen có thứ gì đó để giữ vững tay. Nếu tay các cậu không vững, đông lạnh cùi chỗ mình lại! Giờ đi!”

Các tiểu đội trưởng nhanh chóng làm việc, và Ender di chuyển quanh từng nhóm để đưa lời khuyên và giúp đỡ những người lính có rắc rối cá nhân. Những người lính giờ đã biết rằng Ender có thể tỏ ra cực cần khi nói chuyện với cả nhóm, nhưng khi làm việc với một cá nhân cậu luôn luôn kiên nhẫn, giải thích khi cần thiết, khe khẽ góp ý, lắng nghe những câu hỏi và rắc rối và giải thích. Nhưng cậu không bao giờ cười khi chúng cố nói đùa với cậu, và chúng sớm thôi không cố nữa. Cậu là chỉ huy từng giây phút chúng ở cùng nhau. Cậu chẳng bao giờ phải nhắc chúng điều đó; cậu chỉ đơn giản là thế.

Chúng làm việc cả ngày với hương vị chiến thắng trong miệng, và vui mừng thêm một lần nữa khi được thả ra sớm nửa tiếng cho bữa trưa. Ender giữ các tiểu đội trưởng lại cho tới giờ ăn trưa thường lệ, để nói về những mưu mẹo chúng đã dùng và đánh giá trình độ từng người lính riêng lẻ của chúng. Rồi cậu trở về phòng mình và cẩn thận thay bộ đồng phục vào cho bữa trưa. Cậu sẽ bước vào phòng ăn của chỉ huy trễ khoảng mười phút. Chính xác thời gian cậu đã muốn. Vì đây là chiến thắng đầu tiên của cậu, cậu chưa bao giờ nhìn thấy bên trong phòng ăn của chỉ huy và không biết một chỉ huy mới được trông đợi sẽ làm gì, nhưng cậu viết rằng hôm nay cậu muốn vào muộn nhất, khi điểm số của các trận đấu buổi sáng đã được đăng. Binh đoàn Dragon giờ sẽ không còn vô danh tiểu tốt nữa.

Không có sự khuấy động đặc biệt nào khi cậu bước vào. Nhưng khi mà vài người bắt đầu chú ý cậu nhỏ đến thế nào, và nhìn thấy chữ Dragon trên ống tay áo bộ đồng phục, họ nhìn chăm chăm vào cậu một cách công khai, và đến khi cậu đã lấy thức ăn và ngồi xuống bàn, căn phòng im ắng. Ender bắt đầu ăn, chậm và thận trọng, giả vờ như không chú ý rằng mình đang là tâm điểm sự chú ý. Rồi khi những cuộc trò chuyện thường nhật và sự huyền não bắt đầu trở lại, Ender mới có thể thư giãn đủ để nhìn quanh.

Cả một bức tường của căn phòng là bảng điểm. Binh lính phải nắm rõ thành tích của kẻ thù trong khoảng hai năm; song, ở đây, các thành tích được giữ cho từng chỉ huy. Một chỉ huy mới không thể thừa hưởng một thứ hạng tốt của người tiền nhiệm – hẳn sẽ được xếp hạng theo thành tích đã đạt được.

Ender có thứ hạng cao nhất. Một thành tích thắng-thua hoàn hảo, đương nhiên, nhưng trong những mục khác cậu cũng dẫn đầu xa. Số quân trung bình trọng thương, số quân kẻ thù trung bình trọng thương, thời gian thi đấu trung bình trước khi thắng – trong mọi hạng mục cậu đều đứng hạng nhất.

Khi cậu đã gần như ăn xong, ai đó đến phía sau cậu và chạm vào vai cậu.

“Tôi ngồi được chứ?” Ender không cần phải quay lại mới biết đó là Dink Meeker.

“Chào Dink,” Ender nói. “Ngồi đi.”

“Đồ cái rắm mạ vàng,” Dink nói vui vẻ, “Chúng tôi đang cố quyết định xem điểm số của cậu trên kia là phép màu hay là sai sót đây.”

“Một thói quen,” Ender nói.

“Một chiến thắng không phải là thói quen,” Dink nói. “Đừng có vênh váo. Khi cậu mới vào họ xếp cho cậu đấu với những chỉ huy yếu.”

“Carn Carby không hoàn toàn ở cuối bảng xếp hạng.” Điều đó đúng, Carby chỉ đứng giữa.

“Cậu ta khá được,” Dink nói, “thực tế mà nói thì cậu ta mới bắt đầu. Cho thấy vài sự hứa hẹn. Cậu không hứa hẹn. Cậu cho thấy nguy cơ.”

“Nguy cơ cái gì? Họ cho anh ăn ít đi nếu tôi thắng à? Tôi cứ nghĩ anh bảo tôi rằng đây chỉ là một trò chơi nguy cơ và không có nghĩa lý gì hết.”

Dink không thích bị phản lại bằng chính lời của mình, không phải trong những trường hợp thế này. “Cậu là người đã khiến tôi chơi với họ. Nhưng tôi không chơi đùa với cậu, Ender. Cậu sẽ không hạ được tôi.”

“Chắc chắn là không rồi,” Ender nói.

“Tôi đã dạy cậu,” Dink nói.

“Mọi thứ tôi biết,” Ender nói. “Tôi chỉ đang chơi với nó bằng tai thôi.”

“Xin chúc mừng,” Dink nói.

“Thật tốt khi biết tôi có một người bạn ở đây.” Nhưng Ender không chắc Dink có còn là bạn của cậu hay không. Dink cũng không. Sau một vài câu vô nghĩa, Dink trở về bàn mình.

Ender nhìn quanh sau khi đã ăn xong. Có vài cuộc trao đổi nhỏ đang diễn ra. Ender nhận ra được Bonzo, người giờ là một trong những chỉ huy lớn tuổi nhất. Rose the Nose đã tốt nghiệp. Petra đang ở trong một nhóm nhỏ ở góc xa, và cô không thèm nhìn cậu lấy một lần. Bởi hầu hết những người khác cứ liếc nhìn cậu hết lần này đến lần khác, Ender khá là chắc chắn cô đang cố tình tránh ánh mắt của cậu. Đó là vấn đề khi thắng ngay từ lần đầu, Ender nghĩ. Mày mất bạn.

Để cho họ vài tuần làm quen với nó đi. Cho tới khi mình có trận đấu kế, mọi thứ sẽ lắng dần ở đây.

Carn Carby cố ý đến chúc mừng Ender trước khi giờ ăn kết thúc. Đó là, một lần nữa, một cử chỉ lịch thiệp, và, không như Dink, Carby trông không có vẻ cảnh giác. “Hiện giờ tôi đang bị ruồng rẫy,” cậu ta nói một cách trung thực. “Họ không chịu tin tôi khi tôi nói cậu đã làm những thứ chưa có ai từng nhìn thấy. Thế nên tôi mong rằng cậu sẽ hạ mấy thằng chó trong binh đoàn tiếp theo cậu đấu. Một ân huệ cho tôi.”

“Một ân huệ cho anh,” Ender nói. “Và cảm ơn đã nói chuyện với tôi.”

“Tôi nghĩ họ đã đối xử với cậu hơi tồi. Thường thì các chỉ huy mới được chào mừng lần đầu tham gia phòng ăn. Nhưng mà, thường thì các chỉ huy mới cũng phải có vài trận thua dẫu lưng trước khi được vào đây. Tôi mới được vào đây một tháng trước. Nếu có ai đó xứng đáng được ăn mừng, đó là cậu. Nhưng đời mà. Cho chúng cạp đất đi.”

“Tôi sẽ cố.” Carn Carby rời đi, và Ender thầm điền tên cậu ta vào danh sách riêng của cậu về những người có cả phẩm chất làm người.

Đêm đó, Ender ngủ khá hơn cậu đã trong một thời gian dài. Ngủ ngon đến mức, thực tế, cậu không thức dậy cho đến khi đèn bật. Cậu cảm thấy thoải mái khi thức giấc, đi tắm, và không để ý đến mảnh giấy trên sàn cho tới khi quay lại và bắt đầu mặc đồng phục. Cậu chỉ nhìn thấy mảnh giấy vì nó bay lên khi cậu chụp lấy bộ đồng phục để mặc. Cậu cầm mảnh giấy lên và đọc.

PETRA ARKANIAN, BINH ĐOÀN PHOENIX, 07: 00

Đó là binh đoàn cũ của cậu mà cậu vừa mới rời khỏi chưa tới bốn tuần trước, và cậu biết rõ đội hình của họ cả trước lẫn sau. Phần nào bị ảnh hưởng bởi Ender, họ là binh đoàn mềm dẻo nhất, đáp ứng khá nhanh với tình hình mới. Binh đoàn Phoenix có lẽ là tốt nhất để đối phó với cách tấn công thay đổi, độc nhất vô nhị của Ender. Các giáo viên đã quyết tâm khiến cho đời cậu thú vị.

07: 00, tờ giấy nói vậy, và bây giờ đã là 06: 30. Vài người lính của cậu có thể đã trên đường đi ăn sáng rồi. Ender quăng bộ đồng phục qua một bên, túm lấy bộ áo phi hành gia, và chỉ trong phút chốc đã đứng trước cửa doanh trại của binh đoàn mình.

“Các cậu, tôi mong rằng các cậu đã học được gì đó vào hôm qua, bởi hôm nay chúng ta sẽ làm điều đó lần nữa.”

Mất một giây chúng mới nhận ra ý cậu là trận đấu, không phải buổi tập. Chắc phải là sai sót gì đó, chúng nói. Chưa từng có ai có trận đấu trong hai ngày liên tục.

Cậu đưa tờ giấy cho Fly Molo, thủ lĩnh tiểu đội A, người ngay lập tức la lên “Áo phi hành” và bắt đầu thay quần áo.

“Sao anh không nói chúng tôi sớm hơn?” Súp Nóng đòi hỏi. Cậu ta có cách để hỏi Ender những câu hỏi mà chẳng ai khác dám.

“Tôi nghĩ các cậu cần phải tắm,” Ender nói. “Hôm qua Binh đoàn Rabbit bào chữa rằng chúng ta chỉ thắng vì mùi hôi hạ gục họ.”

Những đứa nghe thấy cậu cười.

“Không nhìn thấy tờ giấy cho đến tận khi đi tắm về, đúng không?”

Ender nhìn quanh tìm nguồn gốc câu nói. Đó là Bean, đã mặc xong bộ áo phi hành, nhìn một các lão xược. Đến lúc trả lời sỉ nhục rồi, đúng không, Bean?

“Đương nhiên,” Ender nói, khinh khỉnh. “Tôi không ở gần sàn nhà đến như cậu.”

Nhiều người cười hơn. Bean đỏ mặt lên vì giận dữ.

“Dễ hiểu là chúng ta không thể trông chờ vào những cách làm cũ. “Ender nói. “Vậy các cậu cần phải lập kế hoạch cho các trận đấu mọi lúc. Và thường xuyên. Tôi không thể giả vờ thích cái cách họ bóp nặn chúng ta như thế này, nhưng tôi có thích một chuyện – rằng tôi có một binh đoàn có thể đương đầu với điều đó.”

Sau đó, nếu cậu có bảo chúng theo cậu đi lên mặt trăng mà không có áo vũ trụ, chúng cũng sẽ làm.

Petra không phải Carn Carby; cô có những khuôn mẫu mềm dẻo hơn và phản ứng nhanh nhạy hơn với cách tấn công nhanh chóng, ứng biến, không thể dự đoán được của Ender. Như một hệ quả, Ender có ba đứa trẻ bị bắn và chín trọng thương cuối trận đấu. Petra cũng không lịch thiệp bắt tay chào hỏi với cậu ở cuối trận. Vẻ giận dữ trong mắt cô như thể đang nói, tôi là bạn cậu, và cậu bề mặt tôi thế này đây?

Ender giả vờ như không để ý thấy cơn thịnh nộ của cô. Cậu hiểu ra rằng sau vài trận đấu nữa, cô sẽ nhận ra cô đã đánh trúng cậu nhiều hơn cậu trông đợi bất cứ ai khác sẽ làm. Và cậu vẫn đang học hỏi từ cô. Trong buổi tập hôm nay cậu sẽ dạy các tiểu đội trưởng của mình cách phản công những trò lừa Petra đã dùng với chúng. Họ sẽ lại là bạn sớm thôi.

Cậu hi vọng vậy.

Đến cuối tuần đó Binh đoàn Dragon đã đánh bảy trận trong vòng bảy ngày. Điểm số là 7 thắng và 0 thua. Ender chưa hề có lần nào thiệt hại nhiều hơn trận đấu với Binh đoàn Phoenix, và trong hai trận đấu cậu đã đạt được không một người bị thương hay trọng thương nào. Chẳng còn ai tin rằng chính may mắn đã đặt cậu lên đầu bảng xếp hạng nữa. Cậu đã đánh bại những binh đoàn hạng nhất với những thành quả chưa-từng-nghe-nói-tới. Những chỉ huy khác không còn có thể lờ cậu đi được nữa. Vài người ngồi với cậu trong mọi bữa ăn, cẩn thận cố gắng học từ cậu cái cách cậu đánh bại những đối thủ gần nhất. Cậu nói thoải mái với họ, tự tin rằng rất ít trong số họ sẽ biết cách huấn luyện lính và các tiểu đội của mình để sao chép những gì cậu có thể làm. Và trong khi Ender nói chuyện với một vài chỉ huy, một nhóm lớn hơn nhiều quây quanh những đối thủ mà Ender đã đánh bại, cố gắng tìm ra cách để hạ Ender.

Có rất nhiều người ghét cậu. Ghét cậu vì cậu trẻ, vì cậu xuất sắc, vì đã khiến những chiến thắng của họ trở nên tầm thường và yếu ớt. Ender thấy điều đó lần đầu tiên trên mặt họ khi cậu đi qua họ trong hành lang; rồi cậu bắt đầu chú ý rằng một số đứa còn tập hợp nhóm lại và chuyển sang bàn khác nếu cậu ngồi gần họ trong phòng ăn chỉ huy; và bắt đầu có những khuỷu tay vô ý huých vào cậu trong phòng game, những bàn chân cứ mắc vào chân cậu khi cậu rảo bộ qua hành lang. Họ không thể đánh cậu trong phòng chiến đấu, và họ biết thế — thay vào đó họ có thể tấn công cậu ở những chỗ an toàn, những nơi cậu không phải là một người khổng lồ mà chỉ là một thằng nhóc. Ender khinh miệt họ, nhưng một cách bí mật, bí mật đến nỗi chính cậu cũng không biết, cậu sợ hãi họ. Nó thật sự rất giống những trò tra tấn nhỏ mà Peter vẫn hay dùng, và Ender bắt đầu cảm thấy quá sức ở nhà.

Dù vậy, những trò quấy rối này khá nhỏ nhặt, và Ender tự thuyết phục mình chấp nhận chúng như một kiểu tán dương. Những binh đoàn khác đã bắt đầu bắt chước Ender. Giờ thì hầu hết binh sĩ đều tấn công với đầu gối gập bên dưới; những đội hình bị phá vỡ, và ngày càng nhiều chỉ huy cho các tiểu đội trưởng dọc theo tường. Chưa có ai thử tổ chức năm tiểu đội của Ender — điều đó cho cậu một lợi thế rằng khi họ phải tính toán đường đi nước bước cho bốn đội riêng rẽ, họ sẽ không trông chờ đội thứ năm.

Ender đã dạy cho họ mọi thứ về các mẹo trong không gian vô trọng. Nhưng Ender có thể đến đâu để học thứ mới?

Cậu bắt đầu sử dụng phòng video, chất đầy những đoạn băng tuyên truyền về Mazer Rackham và những chỉ huy giỏi khác trong đội quân loài người ở cuộc Xâm lăng Thứ nhất và Thứ hai. Ender ngừng những buổi tập bình thường sớm một tiếng, và cho phép các tiểu đội trưởng tự kiểm soát việc luyện tập khi cậu vắng mặt. Thường thì chúng chơi đấu giả, tiểu đội với tiểu đội. Ender ở lại đủ lâu để thấy mọi việc đang

tiến triển tốt, và rồi bỏ đi xem những trận đấu cũ.

Hầu hết băng hình chỉ tổ phí thời gian. Nhạc hoàng tráng, cận cảnh các vị chỉ huy và những chiến sĩ được huân chương chiến thắng, những phát bắn lộn xộn của lính thủy đánh bộ khi xâm nhập kho quân sự của bọn người bọ. Nhưng đây đó cậu cũng tìm được những đoạn có ích. Tàu chiến, như những điểm sáng, chuyển động trong bóng tối của vũ trụ, hoặc, tốt hơn nữa, ánh sáng từ trên tàu soi rõ cảnh tượng, cho thấy cả trận chiến. Rất khó, từ những băng hình, để thấy toàn bộ khung cảnh, và những cảnh tượng thường ngắn và không chính xác. Nhưng Ender đã bắt đầu thấy bọn người bọ sử dụng những đường bay tưởng chừng ngẫu nhiên để tạo nên sự lúng túng tốt thế nào, cái cách chúng dùng chim mồi và sự rút quân giả để dẫn dắt tàu chiến của I. F. vào cạm bẫy. Một số trận chiến đã bị cắt thành nhiều cảnh, rải rác trong những băng hình khác nhau; bằng cách xem chúng theo trình tự, Ender có thể xây dựng lại cả trận chiến. Cậu bắt đầu nhìn ra những điều mà các nhà bình luận chưa bao giờ nhắc tới. Họ toàn là cố gắng đề cao lòng tự đại trong những thành quả của con người và sự khinh ghét bọn người bọ, nhưng Ender bắt đầu tự hỏi làm sao nhân loại lại có thể thắng được. Tàu chiến của loài người thì chậm chạp; các hạm đội phản ứng với những tình huống mới chậm không chấp nhận được, trong khi hạm đội người bọ có vẻ hành động một cách hoàn toàn thống nhất, phản ứng với mệnh lệnh ngay lập tức. Đương nhiên, trong cuộc Xâm lăng Thứ nhất những tàu chiến của loài người là hoàn toàn không phù hợp với việc đánh nhanh, nhưng tàu của bọn người bọ cũng thế; tới tận cuộc Xâm lăng Thứ hai tàu chiến và vũ khí mới bắt đầu nhanh nhẹn và hủy diệt.

Vậy là từ bọn người bọ, chứ không phải con người, mà Ender học về chiến lược. Cậu cảm thấy xấu hổ và sợ hãi khi học từ chúng, bởi chúng là những kẻ thù ghê gớm nhất, xấu xí, hiếu sát và ghê tởm. Nhưng chúng cũng rất giỏi ở những gì đã làm. Đến một lúc nào đó. Chúng trông như thể chỉ tuân theo một chiến thuật cơ bản – tập trung một số lượng lớn nhất tàu chiến vào điểm nút của cuộc xung đột. Chúng không hề làm gì gây ngạc nhiên, bất cứ thứ gì cho thấy sự tỏa sáng hay ngu muội của một chỉ huy cấp dưới. Kỷ luật tỏ ra rất chặt chẽ.

Và cũng có một chuyện kỳ quặc. Có rất nhiều cuộc trò chuyện về Mazer Rackham nhưng lại rất ít băng hình quý giá những trận đấu thật của ông. Một số cảnh trong những trận chiến đầu tiên, hỏa lực nhỏ bé của Rackham trông thật thống thiết trước đội quân mệnh mông của những hạm đội người bọ chính. Bọn người bọ đã đánh bại hạm đội chính của con người ra khỏi vành đai sao chổi, quét sạch những tàu không gian đầu tiên và cười nhạo cố gắng của con người trong những chiến lược cao hơn – đó là những gì phim ảnh thường cho thấy, để tăng thêm và thêm sự bi thảm và kinh hoàng trong chiến thắng của bọn người bọ. Rồi hạm đội đến tay đội quân nhỏ của Mazer Rackham gần Saturn, sự chống đối vô vọng, và rồi –

Và rồi một phát bắn từ con tàu tuần tiểu nhỏ của Mazer Rackham, một tàu địch nổ tung. Đó là tất cả những gì từng được chiếu. Rất nhiều phim đã chiếu cảnh lính thủy đánh bộ mở đường vào tàu chiến của bọn người bọ. Rất nhiều xác người bọ nằm la liệt bên trong. Nhưng không có phim nào về cảnh bọn người bọ giết người trong những trận đấu cá nhân, trừ phi đó là cảnh được ghép từ cuộc Xâm lăng Thứ nhất. Điều này làm Ender nản lòng rằng chiến thắng của Mazer Rackham rõ ràng là đã bị kiểm duyệt. Học trò ở Trường Chiến đấu có nhiều thứ để học từ Mazer Rackham, và mọi thứ về chiến thắng của ông ta đã bị giấu

điểm. Cái ý thích giữ bí mật không giúp ích gì nhiều cho những đứa trẻ phải học để hoàn thành một lần nữa những gì Mazer Rackham đã làm.

Đương nhiên, cũng như trái đất xoay khi Ender Wiggin cứ xem đi xem lại các băng hình về chiến tranh, phòng video bắt đầu lôi kéo một đám đông. Gần như mọi chỉ huy, cũng xem những băng hình mà Ender đã xem, giả vờ như thế họ hiểu tại sao cậu lại xem và cậu rút ra được những gì từ đó. Ender chẳng bao giờ giải thích bất cứ điều gì. Thậm chí cả khi cậu chiếu lên bảy cảnh từ cùng một trận chiến, nhưng trong những băng hình khác nhau, chỉ có một đứa hỏi, ngập ngừng, “Vài cái trong đó là cùng một trận chiến phải không?”

Ender chỉ nhún vai, như thể chuyện đó không quan trọng.

Tới tận giờ tập cuối cùng của ngày thứ bảy, chỉ một vài giờ sau khi binh đoàn của Ender thắng trận thứ bảy của mình, Thiếu tá Anderson mới đích thân bước vào phòng video. Ông đưa một mảnh giấy cho một trong những chỉ huy đang ngồi ở đó, và rồi nói với Ender. “Đại tá Graff muốn gặp cậu ngay bây giờ.”

Ender đứng dậy và đi theo Anderson qua hành lang. Anderson đổi cái khóa để giữ bọn học trò ở ngoài văn phòng; cuối cùng họ đến nơi Graff đã mọc rễ từ cái ghế quay xuống sàn thép. Bụng ông ta giờ đây có thể chứa đủ hai kho vũ khí, ngay cả khi ông ta ngay lập tức đứng lên. Ender cố gắng nhớ lại. Graff trông không đến nỗi béo đặc biệt lần đầu Ender gặp, chỉ mới bốn năm trước. Thời gian và sự căng thẳng không hề đối xử tốt với vị hiệu trưởng Trường Chiến đấu.

“Đã bảy ngày từ trận chiến đầu tiên của cậu, Ender,” Graff nói.

Ender không trả lời.

“Và cậu đã thắng bảy trận, mỗi ngày một lần.”

Ender gật.

“Điểm số của cậu cũng cao bất bình thường luôn.”

Ender chớp mắt.

“Vì cái gì, chỉ huy, mà cậu đạt được thành quả xuất sắc đó?”

“Ông đã giao cho tôi một binh đoàn làm bất cứ thứ gì tôi nghĩ ra cho nó.”

“Và cậu đã nghĩ ra cái gì cho nó?”

“Chúng tôi định hướng xuống cửa của đối thủ và dùng chân để làm khiên. Chúng tôi tránh xa các đội hình và giữ tính năng động. Thật sự có ích là tôi có năm tiểu đội tám người thay vì bốn mươi người. Ngoài

ra, đối thủ của chúng tôi không có đủ thời gian để phản ứng một cách hiệu quả với những kỹ thuật mới của chúng tôi, thế nên chúng tôi cứ tiếp tục hạ họ với cùng những chiêu cũ. Điều đó sẽ không được lâu dài.”

“Vậy là cậu không trông đợi sẽ tiếp tục thắng.”

“Không phải với cùng những chiêu bài cũ.”

Graff gật đầu. “Ngôi xuống, Ender.”

Cả Ender và Anderson đều ngồi. Graff nhìn Anderson, và Anderson nói tiếp. “Bây giờ binh đoàn của cậu ra sao, phải đấu nhiều như thế?”

“Họ đều là lính chuyên nghiệp rồi.”

“Nhưng họ thế nào? Có mệt mỏi không?”

“Nếu có, họ cũng sẽ không thừa nhận.”

“Họ có còn lanh lợi không?”

“Các ông mới là người có những trò chơi máy tính chơi đùa với tâm trí người khác. Các ông nói tôi đi.”

“Chúng tôi biết những gì chúng tôi biết. Chúng tôi chỉ muốn biết những gì cậu biết.”

“Họ là những người lính tốt, Thiếu tá Anderson. Tôi biết rõ họ có một giới hạn, nhưng chúng tôi chưa chạm tới đó. Một số lính mới đang có rắc rối bởi họ chưa bao giờ thực sự thuần thục một số kỹ thuật cơ bản, nhưng họ đang luyện tập chăm chỉ và tiến bộ. Các ông muốn tôi nói gì, rằng họ cần nghỉ ngơi? Đương nhiên là họ cần được nghỉ ngơi. Họ cần chừng hai tuần nghỉ. Việc học hành của họ đang rớt xuống tận địa ngục, không ai trong số chúng tôi làm tốt ở lớp. Nhưng các ông biết điều đó, và rõ ràng là không quan tâm, vậy tại sao tôi phải quan tâm?”

Graff và Anderson liếc nhìn nhau. “Ender, tại sao cậu lại học những băng hình về chiến tranh người bộ?”

“Để học chiến thuật, đương nhiên rồi.”

“Những băng hình đó được làm cho mục đích tuyên truyền. Mọi chiến thuật của chúng tôi đều đã được cắt bỏ.”

“Tôi biết.”

Graff và Anderson lại liếc nhìn nhau. Graff gõ bàn. “Cậu không chơi trò chơi thần tiên nữa,” Ông nói.

Ender không trả lời.

“Nói tôi hay tại sao cậu không chơi.”

“Vì tôi đã thắng rồi.”

“Cậu không bao giờ thắng mọi thứ trong trò chơi đó. Luôn luôn có thêm.”

“Tôi đã thắng tất cả.”

“Ender, chúng tôi muốn giúp đỡ để cậu được hạnh phúc đến chừng mực có thể, nhưng nếu cậu –“

“Các ông muốn biến tôi thành chiến binh giỏi nhất có thể. Đi xuống dưới kia và xem bảng xếp hạng đi. Xem bảng xếp hạng từ trước tới giờ ấy. Cho tới giờ các ông đang làm việc rất tốt với tôi. Xin chúc mừng. Giờ thì bao giờ các ông mới cho tôi đấu với một binh đoàn giỏi đây?”

Môi Graff chuyển thành một nụ cười, và hơi rung lên với tiếng cười thầm.

Anderson đưa cho Ender một mảnh giấy. “Bây giờ,” ông ta nói.

BONZO MADRID, BINH ĐOÀN SALAMANDER, 12: 00

“Tức là mười phút kể từ bây giờ,” Ender nói. “Binh đoàn của tôi lúc đó đang tắm giữa chừng sau buổi tập.”

Graff cười. “Vậy thì nên nhanh nhanh lên, cậu bé.”

Cậu đến doanh trại của binh đoàn mình năm phút sau. Hầu hết đang mặc quần áo sau khi tắm; một số đã đến phòng game hoặc phòng video để đợi bữa trưa. Cậu bảo ba đứa trẻ đi gọi tất cả mọi người, và bảo tất cả mặc quần áo cho trận chiến nhanh hết mức có thể.

“Trận này nóng đấy và thời gian thì hết rồi,” Ender nói. “họ gửi thông báo cho Bonzo khoảng hai mươi phút trước, và đến lúc chúng ta tới cửa thì họ chắc hẳn đã ở bên trong được khoảng năm phút quý giá là ít nhất.”

Bọn trẻ bất bình, than vãn to tiếng bằng thứ tiếng lóng mà chúng thường tránh sử dụng trước chỉ huy. Họ đang làm chó gù chúng ta vậy? Họ mát hết rồi, he?

“Quên lý do đi, chúng ta sẽ lo lắng chuyện đó tối nay. Các cậu có mệt không?”

Fly Molo trả lời. “Chúng tôi đã dùng sạch sức lực của mình trong buổi tập rồi. Đó là chưa kể đánh Binh đoàn Ferret phọt cứt hồi sáng.”

“Trong một ngày không có ai đánh hai trận cả!” Tom Điên khùng nói.

Ender cũng trả lời với cùng một giọng. “Cũng không có ai từng đánh bại Binh đoàn Dragon cả. Đây sẽ là cơ hội tốt để thua hen?” Câu hỏi châm chọc của Ender cũng là câu trả lời cho những lời căn nhắc của chúng. Thẳng trước, hỏi sau.

Tất cả đã quay lại phòng, và hầu hết đều đã mặc đồ xong. “Đi!” Ender hét, và chúng chạy thành hàng đằng sau cậu. Rất nhiều còn đang thở hổn hển, một dấu hiệu xấu; chúng đã quá mệt cho trận đấu này. Cửa đã mở sẵn. Không hề có ngôi sao nào. Chỉ trống không, một khoảng trống trong căn phòng sáng đến lóa mắt. Không có chỗ nào để ẩn nấp, ngay cả là trong bóng tối.”

“Chúa tôi,” Tom Điên khùng nói, “họ cũng chưa xuất hiện.”

Ender tự đặt tay lên miệng, để bảo chúng giữ trật tự. Với cánh cửa mở ngỏ, đương nhiên là kẻ thù có thể nghe tất thảy những thứ chúng nói. Ender chỉ vòng quanh cánh cửa, để bảo chúng rằng Binh đoàn Salamander chắc chắn là đang giàn trận dọc theo bức tường xung quanh cửa, nơi họ không thể bị nhìn thấy nhưng lại có thể dễ dàng bắt vào bất cứ ai bước ra.

Ender ra hiệu cho chúng tránh xa cửa. Rồi cậu kéo lại gần vài đứa cao hơn, kể cả Tom Điên khùng, bắt chúng quỳ xuống, không phải kiểu chồm hồm để ngồi lên gót chân, và hoàn toàn thẳng đứng, tạo thành một chữ L. Cậu bắn chúng. Trong im lặng cả binh đoàn dôi theo cậu. Cậu chọn đứa nhỏ nhất, Bean, đưa cho nó súng của Tom, và bắt Bean quỳ lên trên đôi chân đã đông lạnh của Tom. Rồi cậu kéo hai tay Bean, mỗi tay cầm một khẩu súng, vào nách Tom.

Giờ thì bọn nhỏ đã hiểu. Tom là cái khiên, một tàu chiến được vũ trang, và Bean đang nấp ở trong. Cậu ta không hẳn là không thể bị thương, nhưng sẽ có thời gian.

Ender phân công thêm hai đứa nữa để ném Tom và Bean qua cửa và ra hiệu cho chúng chờ. Cậu điều nhanh qua binh đoàn và phân công thành từng nhóm bốn người – một khiên chắn, một bắn tỉa, và hai người ném. Rồi, khi tất cả đã bị đông lạnh hoặc vũ trang hoặc sẵn sàng ném, cậu ra hiệu cho những đứa ném bẻ cái gánh nặng đó lên, quăng nó qua cửa, và rồi tự nhảy vào.

“Đi!” Ender hét.

Chúng đi. Mỗi lần một cặp khiên chắn qua cửa, xoay lưng lại để cái khiên sẽ ở giữa kẻ bắn tỉa và kẻ thù. Đối thủ mở hỏa lực ngay lập tức, nhưng hầu hết đều trúng đứa bị đông lạnh ở phía trước. Trong lúc ấy, với hai khẩu súng để dùng và các mục tiêu xếp hàng gọn gàng và nằm dài thành hàng theo bức tường, lính Dragon có một khoảng thời gian dễ dàng. Gần như là không thể trật được. Và vì những đứa ném cũng nhảy qua cửa, chúng cũng có nơi để bấu tay vào trên cùng một bức tường với kẻ thù, bắn ở một góc độ nguy hiểm khiến bọn Salamander không thể biết được nên bắn vào cặp có khiên chắn đang tàn sát họ ở phía trên hay đám người ném đang bắn họ từ cùng một tầm với họ. Đến khi Ender tự mình đi qua cửa, trận chiến đã

ngã ngũ. Không mất lấy đây một phút từ lúc lính Dragon đầu tiên qua cửa đến khi trận chiến kết thúc. Dragon mất hai mươi người bị thương hoặc trọng thương, và chỉ mười hai đứa là hoàn toàn không bị tổn hại. Đó là trận thắng tồi tệ nhất của chúng, nhưng chúng đã thắng.

Khi Thiếu tá Anderson bước qua cánh cửa và đưa cho Ender cái móc, Ender không thể kìm nén được cơn giận nữa. “Tôi cứ tưởng mấy người sẽ cho chúng tôi một đối thủ có thể thắng trong một trận đấu công bằng.”

“Chúc mừng chiến thắng, chỉ huy.”

“Bean!” Ender hét lên. “Nếu là cậu chỉ huy Binh đoàn Salamander, cậu đã làm gì?”

Bean, trọng thương nhưng không hoàn toàn bị đông lạnh, gọi ta từ chỗ cậu ta đang trôi giạt gần cửa của kẻ thù. “Cứ tiếp tục chuyển động trước cửa. Không bao giờ được đứng im khi mà kẻ thù biết chắc chắn mình đang ở đâu.”

“Trong khi mình đang chơi gian,” Ender nói với Anderson, “tại sao các người không huấn luyện binh đoàn kia cách chơi gian cho thông minh một tí!”

“Tôi khuyên cậu nên tập hợp binh đoàn của mình lại,” Anderson nói.

Ender ấn nút để rẽ đông cả hai binh đoàn cùng một lúc. “Binh đoàn Dragon giải tán!” cậu hét lên ngay lập tức. Không cần phải có những đội hình phức tạp để chấp nhận hành động đầu hàng của những binh đoàn khác. Đây đã không phải là một trận đấu công bằng, ngay cả khi chúng đã thắng – các giáo viên đã cố ý bắt chúng thua, và chỉ có sự vô lý của bonzo là đã giúp chúng. Chẳng có gì vinh dự ở đó cả.

Chỉ đến khi đích thân Ender rời khỏi phòng chiến đấu, cậu mới nhận ra rằng Bonzo không chịu thừa nhận Ender đã nổi khùng với giáo viên. Danh dự của người Tây Ban Nha. Bonzo chỉ biết rằng nó đã bị đánh bại ngay cả khi lợi thế đã nghiêng về phía nó; rằng Ender đã bảo đứa nhỏ nhất trong binh đoàn của cậu lớn tiếng tuyên bố những điều nó hẳn đã phải làm để thắng; và rằng Ender thậm chí đã không ở lại để nhận sự đầu hàng trong danh dự của Bonzo. Nếu Bonzo không phải đã ghét Ender rồi thì nó hẳn phải bắt đầu ngay bây giờ; và ghét cậu đến mức như nó, đến mức biến cơn thịnh nộ của nó thành sát khí. Bonzo là người cuối cùng từng đánh mình, Ender nghĩ. Chắc chắn nó chưa quên điều đó.

Và nó cũng đã không quên trận đánh máu lửa trong phòng chiến đấu khi những đứa lớn hơn cố gắng phá buổi tập của Ender. Nhiều đứa khác cũng không. Chúng đang đói máu; Bonzo thì đang khát nó ngay lúc này. Ender chơi đùa với ý nghĩ quay lại và tăng sự phòng vệ cá nhân; nhưng với những trận đấu giờ đây không chỉ còn là hằng ngày, mà là hai lần một ngày, Ender biết mình không thể phí thời gian. Mình sẽ phải tự nắm lấy cơ hội. Các giáo viên đã lôi mình vào chuyện này – họ có thể giữ mình an toàn.

Bean thả mình xuống giường trong sự kiệt sức hoàn toàn – một nửa số quân trong doanh trại đã ngủ, và

vẫn còn mười lăm phút trước khi tắt đèn. Một cách mệt mỏi, cậu nhóc kéo cái bàn ra khỏi ngăn kéo và đăng nhập. Có một bài kiểm tra hình học ngày mai và Bean hoàn toàn chưa chuẩn bị gì hết. Nó luôn có thể suy ra các thứ nếu có đủ thời gian, bởi nó đã đọc O-clít từ khi năm tuổi, nhưng bài kiểm tra có thời gian giới hạn nên sẽ không có thời gian để suy nghĩ. Nó phải biết. Mà nó lại không biết. Và chắc chắn nó sẽ làm bài kiểm tra một cách tệ hại. Nhưng chúng đã thắng hai lần trong ngày hôm nay, thế nên nó thấy khá tốt.

Tuy nhiên, ngay khi cậu nhóc đăng nhập, mọi suy nghĩ về môn hình học đều bị xua đi hết. Một tin nhắn đang chạy vòng quanh bàn:

ĐẾN GẶP TÔI NGAY – ENDER

Lúc đó đã là 21: 50, chỉ còn mười phút trước khi đèn tắt. Ender gửi nó bao lâu rồi? Dù vậy, nó vẫn không nên lờ đi. Có thể sẽ có một trận đấu khác vào buổi sáng – suy nghĩ này khiến nó mệt lử — và bất cứ thứ gì Ender muốn nói với nó, lúc đó sẽ không có thời gian. Vậy nên Bean lăn khỏi giường và bước chằng có mục đích gì qua hành lang tới phòng Ender. Nó gõ cửa.

“Vào đi,” Ender nói.

“Mới vừa thấy tin nhắn của anh.”

“Tốt thôi,” Ender đáp.

“Gần tắt đèn rồi.”

“Tôi sẽ giúp cậu tìm đường về trong bóng tối.”

“Tôi chỉ không biết liệu anh có biết mấy giờ rồi—“

“Tôi luôn biết mấy giờ rồi.”

Bean thở dài. Chẳng sai bao giờ cả. Bất cứ lúc nào nó trò chuyện với Ender, y như rằng nó biến thành một cuộc cãi lộn. Bean ghét chuyện đó. Cậu nhóc nhận ra thiên tài của Ender và ngưỡng mộ cậu vì điều đó. Tại sao Ender không thể thấy điều gì tốt trong nó chứ?

“Có nhớ bốn tuần trước không, Bean? Khi cậu bảo tôi cho cậu là tiểu đội trưởng?”

“Eh.”

“Tôi đã phong năm tiểu đội trưởng và năm trợ lý từ đó đến giờ. Và không ai trong số đó là cậu.” Ender nhướn mày. “Tôi có đúng không?”

“Có, sir.”

“Vậy nói tôi nghe cậu đã làm thế nào trong tám trận đấu này.”

“Hôm nay là lần đầu tiên họ làm trọng thương được tôi, nhưng máy tính liệt kê cho tôi tới mười một phát bắn, trước khi tôi phải dừng. Tôi chưa bao giờ bắn được ít hơn năm phát trong một trận đấu. Tôi cũng luôn hoàn thành bất cứ nhiệm vụ nào được giao.”

“Tại sao họ biến cậu thành lính trẻ vậy, Bean?”

“Không trẻ hơn anh hồi đó.”

“Nhưng tại sao?”

“Tôi không biết.”

“Có cậu có biết, và tôi cũng thế.”

“Tôi đã cố đoán, nhưng chỉ là đoán thôi. Anh – rất giỏi. Họ biết vậy, họ đẩy anh về phía trước –“

“Cho tôi biết tại sao, Bean.”

“Bởi họ cần chúng ta, đó là lý do.” Bean ngồi xuống sàn và nhìn trôn trôn vào chân Ender. “Bởi họ cần ai đó để đánh bại bọn người bọ. Đó là điều duy nhất họ quan tâm.”

“Cậu hiểu được điều đó là rất quan trọng, Bean. Bởi hầu hết người trong cái trường này nghĩ rằng trò chơi chỉ quan trọng với chính nó – nhưng không phải thế. Nó chỉ quan trọng bởi nó giúp họ tìm ra những đứa trẻ có thể trưởng thành thành những chỉ huy thực sự, trong một trận chiến thực sự. Nhưng còn trò chơi, xiết chặt nó. Đó là những gì họ đang làm. Xiết chặt trò chơi.”

“Buồn cười. Tôi cứ nghĩ họ chỉ làm thế với chúng ta.”

“Một trò chơi đến sớm hơn chín tuần so với mức nó nên đến. Một trò chơi mỗi ngày. Và giờ thì hai trò chơi trong cùng một ngày. Bean, tôi không biết các giáo viên đang làm gì, nhưng binh đoàn của tôi đang trở nên mệt mỏi, và tôi cũng đang mệt mỏi, và họ chẳng thêm quan tâm tới luật lệ trò chơi. Tôi đã lật lại toàn bộ những đồ thị cũ của máy tính. Chưa từng có ai đánh bại được quá nhiều kẻ thù và giữ được quá nhiều quân như vậy trong lịch sử trò chơi.”

“Anh là giỏi nhất, Ender.”

Ender lắc đầu. “Có thể. Nhưng không phải ngẫu nhiên mà tôi có những người lính tôi đã có. Lính mới, bị loại bỏ từ những binh đoàn khác, nhưng tập hợp lại với nhau và người lính tệ nhất của tôi có thể là một tiểu đội trưởng ở một binh đoàn khác. Họ đã dọn đường sẵn cho tôi, nhưng giờ đây họ đang sắp xếp tất cả để chống lại tôi. Bean, họ đang muốn hạ chúng ta.”

“Họ không thể hạ anh.”

“Cậu sẽ ngạc nhiên đấy.” Ender thở hắt ra bất thành hình, như thể có một cơn đau nhói lên, hay cậu đã bắt được một hơi thở bất chợt của gió; Bean nhìn cậu và nhận ra rằng điều bất khả đang xảy ra. Hơn cả trêu chọc, trên thực tế Ender Wiggin giờ đây đang tin tưởng cậu. Không nhiều. Nhưng có một chút. Ender là con người và Bean đã được phép thấy.

“Có thể anh sẽ ngạc nhiên đấy,” Bean nói.

“Có một giới hạn cho số lượng ý tưởng thông minh mà tôi có thể nghĩ ra mỗi ngày. Sẽ có ai đó nghĩ ra một điều gì đó và ném vào tôi mà tôi chưa hề nghĩ tới, và tôi sẽ không thể sẵn sàng.”

“Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì? Anh thua một trận.”

“Đúng. Đó là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra. Tôi không được phép thua bất cứ trận nào. Bởi nếu tôi thua bất cứ —“

Cậu không giải thích nữa, và Bean cũng không hỏi.

“Tôi cần cậu thông minh, Bean. Tôi cần cậu để nghĩ đến những cách giải quyết cho những rắc rối mà chúng ta chưa gặp phải. Tôi muốn cậu thử những thứ mà không ai khác từng thử bởi họ hoàn toàn ngu ngốc.”

“Tại sao lại là tôi?”

“Bởi tuy rằng có vài người lính giỏi hơn cậu trong Binh đoàn Dragon – không nhiều, nhưng một vài – không có ai có thể suy nghĩ tốt hơn và nhanh hơn cậu.” Bean không nói gì. Cả hai đều biết điều đó đúng.

Ender cho cậu nhóc xem bàn của mình. Trên đó có mười hai cái tên. Hai hoặc ba từ mỗi tiểu đội. “Chọn năm trong số này,” Ender nói. “Mỗi tiểu đội một người. Họ là một tổ đặc nhiệm, và cậu sẽ huấn luyện họ. Chỉ trong những buổi tập thêm thôi. Cho tôi biết cậu đang huấn luyện cho họ cái gì. Đừng mất quá nhiều thời gian cho bất cứ điều gì. Hầu hết thời gian cậu và tổ đặc nhiệm của cậu sẽ là một phần trong cả binh đoàn, một phần của các tiểu đội thông thường của các cậu. Nhưng khi tôi cần cậu. Khi có gì đó cần thực hiện mà chỉ có cậu làm được.”

“Đây toàn là lính mới cả,” Bean nói. “Không có cựu binh.”

“Sau tuần rồi, Bean, mọi người lính của chúng ta đều là cựu binh cả. Cậu không nhận ra rằng trong bảng xếp hạng cá nhân, tất cả bốn mươi người lính của chúng ta đều trong top năm mươi đầu sao? Rằng cậu sẽ phải dò xuống tới mười bảy hạng để tìm một người lính không phải là lính Dragon?”

“Điều gì xảy ra nếu tôi không nghĩ ra thứ gì?”

“Thì tôi đã sai về cậu.”

Bean cười toe toét. “Anh không sai đâu.”

Đèn tắt.

“Cậu tìm được đường về không, Bean?”

“Chắc là không.”

“Vậy ở lại đây. Nếu cậu lắng nghe thật kỹ càng cậu sẽ nghe thấy tiên tốt đến trong đêm và giao nhiệm vụ ngày mai cho cậu.”

“Họ sẽ không giao cho chúng ta một trận đấu nữa vào ngày mai, đúng không?”

Ender không trả lời. Bean nghe thấy cậu trèo lên giường.

Cậu nhóc nhóm dậy trên sàn và làm giống vậy. Nó nghĩ ra đến nửa tá ý tưởng trước khi đi ngủ. Ender sẽ hài lòng đây – tất cả chúng đều thật ngu ngốc.

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Bonzo

CHƯƠNG MƯỜI HAI

C

BONZO

“Tướng Pace, xin mời ngồi. Tôi hiểu anh tìm tôi vì chuyện gì đó khá cấp bách.”

“Cũng bình thường thôi, Đại tá Graff, tôi không dám mạo muội can thiệp vào chuyện nội bộ của Trường Chiến đấu. Quyền tự trị của anh được bảo đảm, và mặc cho sự khác biệt về cấp độ giữa chúng ta tôi hiểu khá rõ rằng mình chỉ có quyền khuyên nhủ, không phải ra lệnh, rằng anh nên hành động đi.”

“Hành động?”

“Đừng có cố tỏ ra gian xảo với tôi, Đại tá Graff. Người Mỹ hay có xu hướng trở nên ngu ngốc khi họ muốn, nhưng tôi không bị lừa đâu. Anh biết vì sao tôi ở đây.”

“À, tôi đoán thế này có nghĩa là Dap đã viết tường trình?”

“Anh ta cảm thấy tình phụ tử với những học sinh ở đây. Anh ta cảm thấy sự bỏ bê của anh về cái tình trạng có tiềm năng chết người này có gì đó hơn là sự cầu thả đơn thuần – rằng nó gần với việc cố ý gây ra cái chết hoặc bị thương nặng cho một trong những học sinh ở đây.”

“Đây là trường cho trẻ em, Tướng Pace. Ít khi có vấn đề nào lại mang được người đứng đầu quân đội cảnh sát I. F. tới đây.”

“Đại tá Graff, tên của Ender Wiggin đã đến tai lãnh đạo cấp cao rồi. Thậm chí nó đã đến tai tôi – tôi nghe rằng nó được miêu tả khiêm tốn nhất như là hi vọng chiến thắng duy nhất của chúng ta trong cuộc xâm lăng sắp tới. Khi mà tính mạng hay sức khỏe của nó bị đe dọa, tôi không nghĩ rằng quân đội cảnh sát lại không có chút thích thú bảo vệ và che chở thằng bé. Anh có không?”

“Dap chết tiệt và anh chết tiệt luôn, sir. Tôi biết mình đang làm gì.”

“Có không?”

“Hơn bất cứ ai khác.”

“Oh, hiển nhiên rồi, khi mà chẳng ai khác hiểu nổi chút xíu gì việc anh đang làm. Anh đã biết được tám ngày rằng có một âm mưu giữa một vài đứa xấu xa trong số những “đứa trẻ” này để đánh Ender Wiggin, nếu có thể. Và vài thành viên của mưu đồ này, đáng chú ý nhất là đứa trẻ tên Bonito de Madrid, thường gọi Bonzo, tỏ vẻ không có chút kiềm chế nào khi thực hiện sự trừng phạt này, thế rồi Ender, tài nguyên quốc tế vô giá, sẽ bị đặt trong một nguy cơ trầm trọng là bị quét não lên mấy bức tường của cái trường trên quỹ đạo này của anh. Và anh, hoàn toàn đã được cảnh báo trước về nguy cơ đó, đang chú ý –“

“Không làm gì hết.”

“Anh có thể hiểu vì sao chuyện này lại gây hoang mang cho chúng tôi.”

“Ender Wiggin đã từng ở trong tình trạng này. Hồi còn ở Trái đất, cái ngày nó mất máy theo dõi, và một lần nữa khi một nhóm trẻ lớn hơn –“

“Tôi không đến đây mà mù tịt về quá khứ. Ender Wiggin đã khiêu khích Bonzo Mandrid vượt quá giới hạn chịu đựng của con người. Mà anh thì không có một đội cảnh sát nào đứng ra chấm dứt những trò quấy rối này. Thật là mù quáng.”

“Khi Ender Wiggin lãnh đạo những hạm đội của chúng ta, khi nó phải ra những quyết định sẽ mang lại cho chúng ta chiến thắng hay sự hủy diệt, liệu có đội cảnh sát nào tới cứu giúp nó khi mọi việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát không?”

“Tôi không thấy có gì liên quan cả.”

“Hiển nhiên rồi. Nhưng có liên quan là ở chỗ Ender Wiggin phải tin rằng dù cho có chuyện gì xảy ra, sẽ không bao giờ, không bao giờ có người lớn nào bước ra giúp đỡ nó theo bất cứ cách nào. Nó phải tin, đến tận đáy tâm can, rằng nó chỉ có thể làm những gì bản thân nó và những đứa trẻ khác có thể tạo dựng. Nếu nó không tin như thế, thì nó sẽ không bao giờ chạm đến đỉnh điểm khả năng của nó được.”

“Nó cũng sẽ không thể chạm đến đỉnh điểm khả năng của mình nếu nó chết hay tàn phế vĩnh viễn.”

“Nó sẽ không bị thế.”

“Tại sao anh không đơn giản là cho Bonzo tốt nghiệp? Nó đủ lớn rồi.”

“Bởi vì Ender biết Bonzo muốn giết nó. Nếu chúng ta chuyển Bonzo lên chương trình cao hơn, nó sẽ biết rằng chúng ta cứu nó. Trời cao biết rằng Bonzo không phải là một chỉ huy giỏi đến mức có thể thắng tiến.”

“Còn những đứa trẻ khác? Bảo chúng giúp nó?”

“Chúng ta sẽ xem điều gì xảy ra. Đó là quyết định đầu tiên, cuối cùng và duy nhất của tôi.”

“Chúa phù hộ anh nếu anh sai.”

“Chúa phù hộ tất cả chúng ta nếu tôi sai.”

“Tôi sẽ đưa anh ra tòa án quân sự. Tôi sẽ để cho tên tuổi anh bị ruồng rẫy khắp thế giới nếu anh sai.”

“Công bằng đấy. Nhưng nhớ là nếu tình cờ mà tôi đúng thì hãy đảm bảo cho tôi được chừng vài tá huy chương.”

“Cho cái gì?”

“Cho việc đã không để anh phải can thiệp.”

Ender ngồi ở một góc phòng chiến đấu, tay móc vào một thanh vịn và quan sát Bean tập với đội đặc nhiệm của cậu ta. Hôm qua chúng đã thực hành tấn công mà không có súng, tước vũ khí của đối thủ bằng chân. Ender đã giúp chúng với một vài kỹ thuật từ những trận đánh cá nhân trong trọng trường – rất nhiều thứ phải thay đổi, nhưng quán tính bay cũng là một công cụ có thể dùng để chống lại đối thủ trong chân không cũng dễ dàng như trong trọng trường của Trái đất.

Dù sao thì, hôm nay Bean có đồ chơi mới. Đó là một sợi giới hạn, một trong những sợi dây mỏng, gần như vô hình sử dụng trong các công trình trong không gian dùng để giữ hai vật lại với nhau. Những sợi dây này nhiều khi dài hàng mấy kilômét. Sợi này chỉ hơi dài hơn tường phòng chiến đấu một chút nên thắt lại dễ dàng, hầu như vô hình, quanh cổ tay Bean. Cậu ta kéo nó ra như thể một phụ kiện trên bộ quần áo và đưa một đầu cho một trong đám lính. “Móc nó vào một tay vịn và quấn lấy một vài vòng.” Bean mang theo đầu kia đến bên kia phòng chiến đấu.

Cho một sợi dây bấy thì không tốt lắm, Bean quyết định. Nó đủ trong suốt, nhưng một sợi dây cản thì chẳng có mấy cơ may cản được một đối thủ có thể dễ dàng đi qua trên hoặc dưới nó. Rồi cậu ta nghĩ đến chuyện sử dụng nó để đổi hướng di chuyển giữa không trung. Cậu ta cột chặt nó quanh eo, đầu kia vẫn buộc ở tay vịn, trượt ra chừng vài mét, và phóng mình thẳng tới. Sợi dây kéo nó lại, đổi hướng bay của nó một cách bất ngờ, và quay ngoắt nó lại thành một vòng cung đập nó một cách tàn nhẫn vào tường.

Nó hét và hét. Phải mất một giây Ender mới nhận ra nó không phải đang hét vì đau. “Thấy tôi đi nhanh thế nào không! Thấy cái cách tôi đổi hướng không!”

Chẳng mấy chốc cả binh đoàn Dragon ngừng tập và quan sát Bean tập với sợi dây. Cái cách đổi hướng thật tuyệt vời, nhất là khi bạn chẳng biết phải tìm sợi dây ở đâu. Khi cậu ta dùng sợi dây để buộc mình vào một ngôi sao, cậu ta đạt đến một tốc độ chưa ai từng thấy.

Đến 21: 40 Ender mới giải tán buổi tập tối. Mệt mỏi nhưng vui mừng vì được thấy thứ gì đó mới mẻ,

binh đoàn của cậu rảo bước qua hành lang trở về doanh trại. Ender đi cùng với chúng, không nói chuyện, và lắng nghe những cuộc trò chuyện của chúng. Chúng mệt, đúng – mỗi ngày một trận đấu trong hơn bốn tuần liền, thường là trong những tình huống kiểm tra khả năng của chúng đến mức tối đa. Nhưng chúng tự hào, hạnh phúc và gần gũi – chúng chưa bao giờ thua cuộc, và đã học được cách để tin tưởng lẫn nhau. Tin tưởng rằng đồng đội của chúng bắn rất và chính xác; tin tưởng chỉ huy của chúng sử dụng chúng hơn là phạm nỗ lực của chúng; và hơn hết là tin tưởng Ender đã chuẩn bị cho chúng trước bất cứ và tất cả mọi chuyện có thể xảy ra.

Khi chúng đi qua hành lang, Ender để ý thấy có dăm ba đứa trẻ lớn hơn trông như thể đang bận rộn bàn tán trên các hành lang và cầu thang; vài đứa trong những hành lang của mình, đi chậm chạp theo một hướng khác. Dù sao thì nó cũng đã quá trùng hợp, khi mà rất nhiều trong số chúng mặc đồng phục Salamander, và những đứa không phải thì thường là những đứa lớn hơn thuộc về những binh đoàn có chỉ huy ghét Ender Wiggin nhất. Vài đứa nhìn cậu, và rồi nhìn đi chỗ khác quá nhanh; số khác thì quá căng thẳng, quá lo lắng khi cố tỏ ra thoải mái. Mình sẽ phải làm gì nếu chúng tấn công binh đoàn của mình trong hành lang này? Lính của mình đều trẻ, đều nhỏ, và hoàn toàn không được rèn luyện trong những trận chiến trong trọng lực. Chúng có thể học lúc nào được?

“Chào, Ender!” ai đó gọi. Ender dừng và nhìn lại, đó là Petra. “Ender, tớ nói chuyện với cậu một được không?”

Ender thấy ngay rằng nếu cậu dừng lại và trò chuyện, binh đoàn của cậu sẽ nhanh chóng đi qua và cậu sẽ ở một mình với Petra trên hành lang. “Đi với tớ,” Ender nói.

“Chỉ một chút thôi.”

Ender quay lại và đi tiếp với binh đoàn của mình. Cậu nghe thấy Petra chạy tới để bắt kịp. “Được rồi, tớ đi với cậu.” Ender căng thẳng khi cô đến gần. Cô ấy có phải một trong số bọn chúng, một trong số những đứa ghét cậu đủ để đánh cậu?

“Một người bạn của cậu muốn tớ cảnh báo cậu. Có vài đứa muốn giết cậu đó.”

“Ngạc nhiên chưa,” Ender nói. Vài người lính của cậu có vẻ vênh tai lên với chuyện này. Có vẻ như những chủ đề xung quanh chỉ huy của chúng là những tin tức nóng hổi.

“Ender, chúng nó làm được đấy. Cậu ta nói chúng đã bắt đầu bàn tính về chuyện đó từ khi cậu trở thành chỉ huy.”

“Ý cậu là từ khi tớ đánh bại Salamander.”

“Tớ cũng ghét cậu sau khi cậu đánh bại Dinh đoàn Phoenix, Ender.”

“Tớ không đổ lỗi cho ai hết.”

“Thật đấy. Cậu ta bảo tớ kéo cậu qua một bên và cảnh báo cậu, trên đường về từ phòng chiến đấu, phải cẩn thận vào ngày mai bởi vì –“

“Petra, nếu cậu thực sự kéo tớ qua một bên mới này, có chừng một tá đứa bám theo đã có thể bắt tớ trong hành lang. Cậu có thể nói tớ cậu không để ý không?”

Đột nhiên gương mặt cô trở nên thật xúc động. “Không. Tớ không có. Sao cậu nghĩ là tớ có? Cậu không biết ai là bạn mình à?” Cô đẩy dạt Binh đoàn Dragon ra, chạy lên trước, và leo lên thang tới tầng trên.

“Có thật không?” Tom Diên khùng hỏi.

“Cái gì thật?” Ender kiểm tra căn phòng và hét bảo hai đứa trẻ khó bảo lên giường.

“Rằng vài đứa lớn hơn muốn giết anh?”

“Chỉ là đồn nhảm thôi.” Ender nói. Nhưng cậu biết rằng không phải. Petra biết cái gì đó, và điều cậu thấy hôm nay không phải chỉ là tưởng tượng.

“Có thể chỉ là đồn nhảm, nhưng tôi mong anh sẽ hiểu khi tôi nói anh có năm tiểu đội trưởng sắp hộ tống anh về phòng tối nay.”

“Hoàn toàn không cần thiết.”

“Chúng tôi ngớ ngẩn không? Anh nợ chúng tôi một lần.”

“Tôi không nợ các cậu gì hết.” Cậu phải là thằng ngốc mới từ chối chúng. “Cứ làm như mấy cậu muốn.” Cậu quay ra và bỏ đi. Các tiểu đội trưởng lon ton chạy theo. Một đứa chạy ra trước và mở cửa. Chúng kiểm tra phòng, bắt Ender hứa sẽ khóa cửa, và bỏ đi ngay trước khi đèn tắt.

Có một tin nhắn trên bàn cậu.

ĐỪNG Ở MỘT MÌNH. KHÔNG BAO GIỜ. – DINK

Ender cười toe toét. Vậy là Dink vẫn là bạn cậu. Đừng lo lắng. Chúng sẽ không làm gì tớ đâu. Tớ có binh đoàn của mình.

Nhưng trong bóng tối cậu không có binh đoàn. Đêm đó cậu mơ về Stilson, chỉ là giờ đây cậu nhận ra Stilson lúc đó nhỏ đến thế nào, chỉ mới có sáu tuổi, rằng cái điệu bộ giả vờ cứng cỏi của nó lộ bịch đến thế nào; và rồi trong mơ Stilson và bạn bè của nó trói Ender lại để cậu không thể đánh lại, và rồi mọi thứ mà Ender đã làm với Stilson trong đời thực, giờ chúng làm lại với cậu trong mơ. Và sau đó Ender thấy mình bập bẹ như một thằng ngốc, cố gắng hết sức để ra lệnh cho binh đoàn của mình, nhưng tất cả những gì cậu nói ra được đều vô nghĩa.

Cậu thức dậy trong bóng tối, và cậu hoảng sợ. Rồi cậu tự trấn an mình khi nhớ lại rằng chắc chắn các giáo viên phải đánh giá cao cậu, hoặc là họ đã không đặt quá nhiều áp lực lên cậu đến thế; họ sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra cho cậu, không gì có hại, theo bất cứ cách nào. Chắc chắn là khi những đứa trẻ lớn hơn tấn công cậu trong phòng chiến đấu nhiều năm trước, đã có những giáo viên đứng ngay bên ngoài phòng, chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra; nếu tình hình vượt khỏi tầm kiểm soát, họ hẳn đã bước ra và dừng nó lại. Mình hầu như có thể chỉ ngồi đây và không làm gì hết, và họ hẳn đã hiểu và giúp mình vượt qua dễ dàng. Họ thúc đẩy mình hết mức có thể trong trò chơi, nhưng ngoài trò chơi họ sẽ giữ mình an toàn.

Với niềm tin đó, cậu ngủ lại, cho đến khi cửa phòng mở ra một cách nhẹ nhàng và trận đấu buổi sáng được để lại trên sàn để cậu tìm thấy.

Chúng thắng, đương nhiên, nhưng đó là một trận đánh suông, với phòng chiến đấu đầy nhóc một mê hồn trận những ngôi sao khiến cho công việc săn lùng kẻ thù trong cuộc dọn dẹp mất đến bốn mươi lăm phút. Đó là Binh đoàn Badger của Pol Slattery, và họ từ chối đầu hàng. Một điểm mới trong trò chơi – khi chúng làm trọng thương hay bị thương một kẻ thù, hẳn sẽ rã đông trong vòng năm phút, giống như trong các buổi luyện tập. Chỉ khi kẻ thù đã hoàn toàn bị đông lạnh hẳn mới bị khống chế trong suốt cuộc chơi. Nhưng trò rã đông lại không dành cho Binh đoàn Dragon. Tom Điền khùng là người nhận ra điều gì đang diễn ra, khi chúng bắt đầu bị bắn từ đằng sau bởi những người mà chúng nghĩ đã bị loại một cách an toàn. Và cuối trận chiến, Slattery bắt tay Ender và nói, “Tôi mừng là cậu thắng. Nếu có lúc nào đó tôi thắng cậu, Ender, tôi muốn làm điều đó một cách công bằng.”

“Cứ dùng những gì họ cho anh,” Ender nói. “Nếu anh có bao giờ có một lợi thế hơn đối thủ, hãy dùng nó.”

“Oh, tôi có mà,” Slattery nói. Cậu ta cười toe toét. “Tôi chỉ công bằng trước và sau trận đấu thôi.”

Trận đấu kéo dài quá lâu nên đã qua buổi điểm tâm. Ender nhìn những người lính nóng nực, mồ hôi mồ kê, mệt mỏi của mình đang chờ trong hành lang và nói, “Hôm nay các cậu đã biết mọi thứ. Không luyện tập. Nghỉ ngơi đi. Vui vẻ đi. Làm một bài thi tốt.” Đó là một biện pháp đúng trước sự mệt mỏi của chúng nên chúng thậm chí chẳng vui hay cười to hay cười mỉm, chỉ trở về doanh trại và cởi quần áo ra. Chúng hẳn đã tập luyện nếu cậu bảo, nhưng chúng đã chạm tới giới hạn thể lực của mình, và đi tập mà không được ăn sáng là một điều rất không công bằng.

Ender dự định đi tắm ngay lập tức, nhưng cậu cũng đã mệt. Cậu nằm dài trên giường trong bộ áo phi hành gia, chỉ trong phút chốc, và thức dậy vào đầu giờ ăn trưa. Quá đủ cho ý tưởng học hỏi thêm về bọn người bọ vào sáng hôm nay. Chỉ còn đủ thời gian để tắm rửa, đi ăn, và đến lớp học.

Cậu lột bộ áo phi hành đã bốc mùi vì mồ hôi ra. Người cậu thấy lạnh, các khớp thì yếu một cách kỳ quặc. Đáng lẽ không nên ngủ ngày. Mình đang bắt đầu chênh mảng rồi. Mình đang bắt đầu kiệt sức. Không thể để chuyện đó xảy ra với mình.

Thế nên cậu chạy bộ tới phòng tập và buộc mình leo dây ba lần trước khi đến phòng tắm để tắm rửa. Cậu không hề nảy ra cái ý nghĩ rằng sự vắng mặt của cậu ở phòng ăn chỉ huy sẽ bị chú ý, rằng đi tắm giữa giờ nghỉ trưa, khi mà binh đoàn của cậu đang ngốn ngấu bữa ăn đầu tiên trong ngày của chúng, cậu sẽ trở nên một mình hoàn toàn, vô vọng.

Ngay cả lúc cậu nghe thấy tiếng chúng đi vào phòng tắm, cậu cũng không chú ý. Cậu đang để nước dội lên đầu, lên người; cái tiếng động nghèn nghẹt của chân bước thật sự khó mà bị để ý. Có thể giờ ăn trưa qua rồi, cậu nghĩ. Cậu bắt đầu bơi xà bông lên mình một lần nữa. Có thể ai đó tập xong muộn.

Và cũng có thể không. Cậu quay lại. Có bảy đứa trong bọn chúng, đứng dựa lưng vào chậu rửa hay gần vòi tắm hơn một chút, đang nhìn cậu. Bonzo đứng trước cả bọn. Rất nhiều đứa đang cười, chiếu cố ban một cái liếc của thợ săn cho con mồi cùng đường. Song Bonzo thì không cười.

“Chào,” Ender nói.

Không ai trả lời.

Vậy nên Ender tắt vòi sen dù cho vẫn còn xà phòng trên người, và với tay lấy khăn tắm. Nó không có đó. Một trong những đứa con trai đang cầm nó. Đó là Bernard. Tất cả những gì bức tranh này cần để hoàn hảo hơn nữa là cả Stilson và Peter cũng ở đây. Chúng cần có nụ cười của Peter; chúng cần có sự ngu ngốc hiển nhiên của Stilson.

Ender nhận ra cái khăn tắm là trò mở màn của chúng. Chẳng có gì có thể khiến cậu trông yếu ớt hơn là phải mình trần rượt theo cái khăn tắm. Đó là những gì chúng muốn, làm nhục cậu, hạ gục cậu. Cậu sẽ không tham gia trò chơi. Cậu từ chối cảm thấy yếu ớt chỉ bởi cậu đang ướt, lạnh và trần truồng. Cậu đứng thật mạnh mẽ, tay chống hông. Cậu dán ánh mắt của mình vào Bonzo.

“Tới lượt anh.” Ender nói.

“Đây không phải là trò chơi,” Bernard nói. “Chúng tao mệt mỏi với mày rồi, Ender. Hôm nay mày tốt nghiệp. Đông lạnh.”

Ender không nhìn Bernard. Chính Bonzo mới là người khao khát cái chết của cậu, ngay cả khi hắn đang im lặng. Những đứa khác chỉ đi theo, cổ bạo dạn chứng kiến chúng có thể đi xa tới đâu. Bonzo biết chúng sẽ đi xa tới đâu.

“Bonzo,” Ender nói nhỏ nhẹ. “Bố mày sẽ tự hào về mày lắm.”

Bonzo cứng người.

“Ông ta sẽ rất muốn được nhìn thấy mày bây giờ, đến đánh một đứa nhóc trần truồng đang tắm, nhỏ hơn mày, mà mày mang theo sáu đứa bạn. Ông ta sẽ nói, Ôi, thật là hân hạnh.”

“Cứ tự hào đi, Bonito, thằng nhóc xinh đẹp. Mày có thể về nhà và nói với bố mày, Vâng, con đã hạ được Ender Wiggin, thằng nhóc gần mười tuổi, còn con mười ba. Và con chỉ có sáu đứa bạn trợ giúp, và bằng cách nào đó bọn con đã xoay sở đánh bại được nó, ngay cả khi nó đang tràn trề và ướm và có một mình – Ender Wiggin thật nguy hiểm và đáng sợ nên đó là tất cả những gì bọn con làm được mà không phải mang theo hai trăm thằng.”

“Câm miệng lại, Wiggin,” một đứa nói.

“Bọn tao không đến đây để nghe thằng con hoang này nói,” một đứa khác nói.

“Bọn mày câm miệng,” Bonzo nói. “Câm miệng và tránh đường ra.” Nó bắt đầu cời bỏ bộ đồng phục. “Trần trề và ướm và một mình, Ender, thế là chúng ta hòa. Tao không thể tránh được chuyện tao lớn hơn mày. Mày là thiên tài mà, mày sẽ tìm cách xoay sở lại tao thôi.” Nó quay sang bọn còn lại. “Trông chừng cửa. Đừng cho ai khác vào.”

Phòng tắm không rộng, và hệ thống ống nước được đặt cố định khắp nơi. Nó được làm thành một khối, như một vành đai vệ tinh thấp, chứa đầy những dụng cụ chứa nước; nó được thiết kế để không có chút không gian nào bị bỏ phí. Mẹo của chúng thật hiển nhiên. Ném đứa trẻ vào một chỗ cố định cho đến khi một đứa gây ra đủ thiệt hại để dừng.

Khi Ender nhìn thấy thế đứng của Bonzo, tim cậu chùng xuống. Bonzo cũng đã tham gia khóa học. Và rõ ràng là mới gần đây hơn so với Ender. Tầm vóc của nó tốt hơn, nó khỏe hơn, và lại đang tràn đầy căm ghét. Nó sẽ không nhẹ tay. Nó sẽ cố lấy đầu mình, Ender nghĩ. Nó sẽ làm tốt nhất để làm tổn thương não mình. Và nếu trận đấu này kéo dài, nó chắc chắn sẽ thắng. Sức mạnh của nó có thể điều khiển mình. Nếu mình muốn thoát khỏi chuyện này, mình sẽ phải thắng thật nhanh, và lâu dài. Nó có thể cảm thấy cái cách bệnh hoạn mà xương Stilson đã gây trước đây. Nhưng lần này sẽ là cơ thể mình gây vụn, nếu mình không thể đánh gãy nó trước.

Ender lùi lại, xoay đầu vò sen để nó quay ra ngoài, và chỉnh sang hần chế độ nước nóng. Hơi nước bốc lên hầu như ngay lập tức. Cậu xoay sang cái tiếp theo và tiếp nữa.

Tao không sợ nước nóng đâu,” Bonzo nói. Giọng nó thật nhỏ nhẹ.

Nhưng cái Ender muốn không phải là nước nóng. Mà là nhiệt độ. Người cậu vẫn còn dính xà bông, và mồ hôi cậu làm ẩm nó, khiến cho da cậu trở nên trơn hơn là Bonzo trông đợi.

Bỗng có một tiếng kêu từ phía cửa. “Ngừng lại!” Trong một thoáng Ender đã nghĩ đó là một giáo viên, đến để ngăn chặn trận đánh nhau, nhưng đó chỉ là Dink Meeker. Đám bạn của Bonzo chụp cậu lại ở cửa và giữ chặt cậu. “Ngừng lại, Bonzo!” Dink hét lên. “Đừng hại nó!”

“Tại sao không?” Bonzo hỏi, và lần đầu tiên, nó cười. Ah, Ender nghĩ, nó thích có ai đó nhận ra nó

đang nắm quyền điều khiển, rằng nó có quyền lực.

“Vì nó là người giỏi nhất, đó là lý do! Còn ai khác có thể đánh bại người bại! Đó mới lại vấn đề, đồ ngu, bại người bại ấy!”

Bonzo không cười nữa. Đó là điều nó ghét nhất ở Ender, rằng Ender thực sự quan trọng đối với những người khác, và nói cho cùng, Bonzo thì không. Anh giết tôi với mấy lời đó rồi, Dink. Bonzo không muốn nghe rằng tôi sẽ cứu thế giới.

Các giáo viên đang ở đâu? Ender nghĩ. Chẳng lẽ họ không nhận ra rằng lần chạm trán đầu tiên giữa hai đứa trong trận đánh này có thể sẽ kết thúc nó? Đây không giống như một trận đấu trong phòng chiến đấu, nơi không ai khó khả năng gây tổn hại nghiêm trọng. Ở đây có trọng lực, nền nhà và tường đều cứng và nhô ra với những mẫu kim loại. Ngừng nó lại bây giờ hoặc không bao giờ cả.

“Nếu mày đụng đến nó thì mày là một đứa yêu sâu bại!” Dink hét. “Mày là một đứa phản bội, nếu mày đụng đến nó thì mày đáng chịu chết!” Bọn chúng dúm mặt Dink ngược vào cánh cửa và cậu im lặng.

Hơi nước từ vòi sen làm cho căn phòng mờ mờ ảo ảo, và mồ hôi chảy dài trên người Ender. Bây giờ, trước khi xà bông trôi đi hết. Bây giờ, trong khi mình vẫn còn đang quá trơn để tóm được.

Ender lùi lại, để cho nỗi sợ trong lòng cậu hiển hiện trên nét mặt. “Bonzo, đừng đánh em,” cậu nói. “Làm ơn.”

Đó là những gì Bonzo đang chờ đợi, lời thú nhận rằng nó có quyền lực. Đối với những đứa khác thì điều đó đã là đủ, rằng Ender đã chịu phục tùng; đối với Bonzo, đó chỉ là một dấu hiệu rằng chiến thắng của nó đã là chắc chắn. Nó tung chân lên như thể để đá, nhưng biến nó thành một cú nhảy ở giây cuối cùng. Ender để ý sự thay đổi trọng lượng và cúi thấp hơn, để Bonzo trở nên mất thăng bằng hơn khi nó cố tóm lấy Ender và quăng cậu đi.

Bộ sườn cứng rắn của Bonzo nhấn vào mặt Ender, và hai tay nó vòng qua lưng cậu, cố ghì chặt cậu lại. Nhưng Ender vặn người, và tay Bonzo trượt ra. Trong giây phút đó Ender đã hoàn toàn quay người lại, nhưng vẫn còn trong vòng tay ghì chặt của Bonzo. Đòn đánh kinh điển trong trường hợp này sẽ là thúc gót chân vào háng Bonzo, nhưng để đòn đó có hiệu quả lại cần độ chính xác quá cao, và Bonzo đoán trước được điều đó. Nó đã đứng dậy được, tránh hông ra phía sau để ngăn Ender chạm được vào háng. Ngay cả khi không nhìn nó, Ender biết điều đó sẽ khiến mặt nó gần lại, gần như vùi hân vào tóc cậu; vậy nên thay vì đá cậu hích mạnh mình lên khỏi sàn, với một cú hích mạnh như có thể từ một người lính bật khỏi tường, và thúc đầu mình vào mặt Bonzo.

Ender quay lại vừa kịp để thấy Bonzo lao đảo lùi về, mũi chảy máu, thở hổn hển vì đau và ngạc nhiên. Ender hiểu ngay lập tức rằng bây giờ cậu có thể ra khỏi phòng và chấm dứt trận đánh. Giống như cái cách cậu thoát ra khỏi phòng chiến đấu sau khi làm đổ máu. Nhưng trận đánh sẽ lại chỉ lặp lại lần nữa. Lần nữa

và lần nữa cho đến khi tinh thần chiến đấu hoàn toàn cạn kiệt. Cách huy nhất để chấm dứt hoàn toàn mọi thứ là làm cho Bonzo đau đến nỗi nỗi sợ hãi của nó mạnh hơn sự căm ghét.

Vậy nên Ender dựa lưng vào bức tường sau lưng mình, rồi nhảy lên và đưa tay đẩy mạnh. Chân cậu hạ xuống bụng và ngực Bonzo. Ender xoay tròn trên không và hạ cánh xuống bằng cả tay và chân; cậu búng người tới, nấp bên dưới Bonzo, và lần này cậu đá ngược lên háng Bonzo, cậu trúng, mạnh và chắc chắn.

Bonzo không hét lên vì đau. Nó chẳng phản ứng gì cả, ngoại trừ người nó nhồm lên một chút. Cứ như thể Ender vừa đá một thứ nội thất nào đó. Bonzo sụp xuống, ngã sang bên, và nằm vật ra ngay dưới dòng suối nước nóng từ cái vòi tắm. Nó không hề cử động gì để thoát ra khỏi dòng nước nóng chết người.

“Chúa ơi!” ai đó hét lên. Đám bạn của Bonzo nhảy vào vẩn tắt nước. Ender chậm chạp nhồm dậy. Có ai đó ấn cái khăn tắm vào người cậu. Đó là Dink. “Đi khỏi đây thôi,” Dink nói. Cậu dẫn Ender đi. Đằng sau chúng, chúng nghe thấy tiếng huyền não từ những người lớn đang chạy xuống cầu thang. Giờ thì các giáo viên tới. Nhân viên y tế. Để băng bó vết thương cho kẻ thù của Ender. Trước trận đánh họ ở đâu, khi mà có thể đã không có vết thương nào cả?

Giờ thì trong tâm trí Ender không còn chút nghi ngờ nào nữa. Không có sự giúp đỡ nào dành cho cậu. Bất cứ thứ gì cậu phải đối mặt, bây giờ và mãi mãi, cũng sẽ không có ai cứu giúp cậu. Peter có thể là đồ cặn bã, nhưng Peter đúng, luôn luôn đúng; sức mạnh để gây đau đớn là thứ sức mạnh duy nhất đáng kể, sức mạnh để giết chóc và hủy diệt, với nếu mà không thể giết chóc mà sẽ chỉ luôn là mục tiêu cho những kẻ có thể, và sẽ không có gì và không có ai đến cứu giúp mà.

Dink dẫn cậu về phòng, bắt cậu nằm xuống giường. “Cậu có đau ở đâu không?” cậu ta hỏi.

Ender lắc đầu.

“Cậu đánh nó tan nát. Tớ cứ tưởng cậu tiêu rồi, lúc nó chụp lấy cậu. Vậy mà cậu đánh nó tan nát. Nếu nó mà đứng lâu hơn tí nữa, dám cậu giết nó rồi.”

“Nó muốn giết mình.”

“Tớ biết mà. Tớ biết nó. Chẳng có ai căm ghét được như Bonzo. Nhưng giờ hết rồi. Ngay cả nếu họ có không đông lạnh nó gửi về nhà, nó cũng sẽ chẳng bao giờ nhìn thẳng vào mắt cậu được nữa. Cậu hoặc bất kỳ ai khác. Nó hơn cậu hai mươi centimet, và cậu khiến nó trông như một con bò què đứng nhai lại.”

Dù vậy, tất cả những gì Ender nhìn thấy lại chỉ là hình ảnh Bonzo lúc Ender đá lên háng nó. Cái vẻ trống rỗng, chết chóc trong mắt nó. Ngay từ lúc đó nó đã tiêu rồi. Đã hoàn toàn bất tỉnh. Mắt nó mở, nhưng nó không suy nghĩ hay cử động gì nữa, chỉ có vẻ ngu ngốc, chết chóc trên mặt, cái vẻ mặt khủng khiếp đó, cùng vẻ mặt với Stilson khi mình xong việc với nó.

“Dù vậy thì họ cũng sẽ đông lạnh nó thôi,” Dink nói. “Tất cả mọi người đều biết nó khơi chuyện. Tớ

thấy chúng nó đứng dậy và rời khỏi phòng ăn của chỉ huy. Phải mất mấy giây tớ mới nhận ra cậu không ở đó, và thêm một phút nữa để tìm ra cậu đã đi đâu. Tớ đã bảo cậu không được ở một mình.”

“Xin lỗi.”

“Họ buộc phải đông lạnh nó thôi. Thứ đồ kiểm chuyện. Nó với cái danh dự thú vị hoặc của nó.”

Và rồi, trước sự ngạc nhiên của Dink, Ender bắt đầu khóc. Nằm ngửa ra đó, vẫn còn ướt đầm nước và mồ hôi, cậu thở hổn hển chen những tiếng nức nở, nước mắt chảy khỏi mi mắt nhắm chặt và biến mất vào những giọt nước trên mặt cậu.”

“Cậu ổn không?”

“Mình đâu có muốn đánh nó!” Ender gào lên. “Tại sao nó cứ không chịu để mình yên!”

Cậu nghe tiếng cửa mở ra nhẹ nhàng, rồi đóng lại. Cậu biết ngay đó là một chỉ thị cho trận đấu. Cậu mở mắt, trông chờ được nhìn thấy bóng tối của buổi sớm, trước 06: 00. Thay vào đó, đèn đang bật. Cậu đang trần truồng và khi chuyển động thì giường cậu ướt đầm. Mắt cậu sưng lên đau đớn vì khóc. Cậu nhìn đồng hồ trên bàn học. Nó chỉ 18: 20. Vẫn là cùng một ngày. Mình đã có một trận đấu ngày hôm nay rồi, mình đã có hai trận đấu cho ngày hôm nay – bọn khốn kiếp đó biết mình đã trải qua chuyện gì, và giờ họ làm thế này với mình.

WILLIAM BEE, GRIFFIN ARMY, TALO MOMOE, TIGER ARMY, 1900

Cậu ngồi ra mép giường. Tờ giấy run run trong tay. Mình không làm được, cậu nói thầm. Và rồi không nói thầm nữa. “Mình không làm được.”

Cậu đứng dậy, mắt mờ mờ, và tìm bộ áo phi hành. Và rồi cậu nhớ ra – cậu đã để nó vào máy tẩy khi đi tắm. Nó vẫn còn ở đó.

Nắm chặt tờ giấy, cậu ra khỏi phòng. Bữa tối đã gần trôi qua, và chỉ có vài người trong hành lang, nhưng không ai bắt chuyện với cậu, chỉ nhìn, có thể là trong kinh sợ về những gì xảy ra trong phòng tắm hồi trưa, có thể là vì cái vẻ kinh khủng trên mặt cậu. Hầu hết lính của cậu đều đang ở trong trại lính.

Ho, Ender. Tối nay có buổi tập à?

Ender chuyển tờ giấy cho Súp Nóng. “Đồ con hoang khốn kiếp,” nó nói. “Hai đội một lúc?”

“Hai binh đoàn!” Tom Điên khùng hét lên.

“Chúng nó sẽ chọi tự vấp phải nhau,” Bean nói.

“Tôi phải đi tắm,” Ender nói. “Bảo chúng sẵn sàng, bảo tất cả mọi người sẵn sàng, tôi sẽ gặp mọi

người ở đó, ở cửa.”

Cậu bước ra khỏi trại. Tiếng trao đổi náo động dâng lên đằng sau. Cậu nghe thấy Tom Diên khùng rú lên, “Hai binh đoàn còn bú mẹ! Chúng ta sẽ đè bẹp chúng!”

Phòng tắm trống trơn. Mọi thứ đều sạch sẽ. Không còn dấu vết máu văng ra từ mũi Bonzo xuống sàn nhà. Tất cả đã biến mất. Chưa bao giờ có chuyện gì xấu xảy ra ở đây cả.

Ender đến đứng dưới làn nước và dội qua mình, giữ mồ hôi từ trận đấu xuống cống thoát nước. Sạch hết rồi, ngoại trừ chuyện họ sẽ tái chế nó và chúng ta sẽ uống nước có máu Bonzo vào sáng mai. Sự sống đã rời bỏ nó, nhưng máu của nó vẫn y như thế, máu của nó và mồ hôi của mình, đã đổ xuống vì sự ngu ngốc của họ, hoặc sự tàn nhẫn, hoặc bất cứ thứ gì đã khiến nó để chuyện đó xảy ra.

Cậu lau khô mình, mặc bộ đồ phi hành gia vào, rồi tới phòng chiến đấu. Binh đoàn của cậu đang chờ ở hành lang, cửa vẫn chưa mở. Chúng im lặng nhìn cậu bước tới trước để đứng ở lẫn ranh xám đen. Đương nhiên là chúng đều biết về trận đánh nhau của cậu trong phòng tắm ngày hôm nay; điều đó và cả sự mệt mỏi của chính chúng từ trận đấu sáng đã giữ chúng im lặng, trong khi ý thức về chuyện sắp sửa đổi mặt với hai binh đoàn khiến chúng kinh sợ.

Mọi thứ họ có thể làm để đánh bại mình, Ender nghĩ. Mọi thứ họ có thể nghĩ ra, đổi toàn bộ luật lệ, họ đơn giản là không thèm quan tâm, chỉ để đánh bại mình. Được rồi, mình phát chán trò chơi rồi. Không có trò chơi nào đáng cho máu Bonzo phải nhuộm hồng nước trên sàn phòng tắm cả. Đông lạnh tôi đi, gửi tôi về nhà, tôi không muốn chơi nữa.

Cánh cửa biến mất. Cách đó chỉ có ba mét là bốn ngôi sao đứng chụm lại, hoàn toàn lấp hết tầm nhìn từ cửa.

Hai binh đoàn vẫn còn chưa đủ. Họ còn phải buộc Ender giàn quân trong tình trạng hoàn toàn mù tịt.

“Bean,” Ender nói. “Lấy mấy người của cậu và nói tôi biết có cái gì phía bên kia ngôi sao.”

Bean kéo cuộn dây từ eo mình ra, buộc một đầu vào người, chuyển đầu kia cho một đứa trong đội của nó, và bước nhẹ nhàng qua cửa. Đội của nó nhanh chóng đi theo. Chúng đã tập dượt trò này rất nhiều lần, và chỉ mất có một lúc để trụ vào ngôi sao, cầm theo đầu kia sợi dây. Bean phóng lên thật nhanh, theo hướng gần như song song với cửa; khi tới góc phòng, nó đẩy ra lần nữa và phóng thẳng về phía kẻ thù. Những điểm sáng trên tường cho thấy kẻ thù đang bắn vào nó. Cứ mỗi lần sợi dây bị chặn lại bởi một cạnh của ngôi sao, đường di chuyển của nó càng cong hơn, hướng di chuyển thay đổi, và nó trở thành một mục tiêu không thể trúng. Đội của nó gợn gàng chụp lấy nó khi nó bay vòng qua ngôi sao từ phía bên kia. Nó cử động cả hai tay hai chân để những đứa đang ở sau cửa biết nó chưa bị bắn vào đâu cả.

Ender buông mình qua cửa.

“Rất tối,” Bean nói, “nhưng sáng đủ để không thể dễ dàng theo dõi người khác bằng ánh sáng trên áo phi hành. Điều kiện tệ nhất cho việc quan sát. Toàn là khoảng trống từ ngôi sao này đến phía kẻ thù. Chúng có tám ngôi sao tạo thành một hình vuông xung quanh cửa. Tôi không nhìn thấy ai ngoại trừ những đứa nhìn trộm từ sau mấy ngôi sao. Chúng chỉ đang ngồi đó chờ chúng ta.”

Như để chứng thực cho lời Bean, kẻ thù bắt đầu hò hét về phía chúng. “Hey! Bọn tao đói rồi, đến đây cho bọn tao ăn đi! Đồ draggin con lừa! Đồ Dragon con lừa!”

Tâm trí Ender cứ như chết rồi. Ngu quá. Cậu không có cơ hội nào hết, bị áp đảo quân số hai trên một và bị buộc phải tấn công một kẻ thù được bảo vệ. “Trong một trận chiến thực, bất cứ chỉ huy nào có não cũng sẽ rút lui và giữ quân số.”

“Chết tiệt,” Bean nói. “Nó chỉ là trò chơi thôi.”

“Nó đã không còn là trò chơi từ khi họ quăng hết luật lệ đi.”

“Vậy, anh cũng quăng chúng đi.”

Ender nhếch miệng cười. “Được thôi. Sao lại không. Thử xem chúng phản ứng thế nào trước một đội hình.”

Bean thất kinh. “Đội hình! Chúng ta chưa bao giờ tập đội hình từ hồi mới thành lập binh đoàn đến giờ!”

“Chúng ta vẫn còn một tháng nữa trước khi quãng thời gian huấn luyện đáng ra phải kết thúc. Cũng đã đến lúc bắt đầu tập đội hình rồi. Luôn luôn phải biết đội hình,” cậu vẽ một chữ A bằng mấy ngón tay, giơ ra trước cánh cửa mở, và vẫy, tiểu đội A nhanh chóng hiện ra và Ender bắt đầu sắp xếp chúng đằng sau ngôi sao. Ba mét không đủ rộng để hoạt động, bọn trẻ thì đang sợ hãi và bối rối, và hết đến gần năm phút chỉ để hiểu chúng đang làm gì.

Lính Tiger và Griffin giảm tiếng kêu la xuống thành những tiếng huýt sao, trong khi chỉ huy của chúng tranh cãi xem có nên thử dùng lợi thế áp đảo quân số để tấn công binh đoàn Dragon khi chúng còn đang ở sau ngôi sao hay không. Momoe thì khẳng khái tấn công – “Chúng ta áp đảo chúng hai trên một” – trong khi Bee nói, “Cứ ngồi yên và chúng ta sẽ không thua, chuyển động và nó sẽ tìm ra cách đánh bại chúng ta.”

Vậy nên chúng ngồi yên, cho tới khi cuối cùng, trong ánh sáng mờ mờ, chúng nhìn thấy một nhóm đông trượt ra từ phía sau ngôi sao phía Ender. Chúng giữ nguyên đội hình, ngay cả khi bất ngờ ngừng chuyển động ngang và phóng mình hướng tới trung tâm cố định của tám ngôi sao nơi tám mươi hai người lính đang đợi.

“Doobie doe,” một đứa Griffin nói. “Chúng đang lập đội hình.”

“Chúng hẳn đã phải lập ra nó trong vòng năm phút, ’ Momoe nói. “Nếu chúng ta tấn công lúc chúng còn

đang làm thế, chúng ta hẳn đã tiêu diệt được chúng rồi.”

“Câm đi, Momoe,” Bee thì thầm. “Mày thấy cái cách thằng nhóc đó bay rồi đấy. Nó bay một vòng quanh ngôi sao rồi trở về phía sau mà không hề đụng tới bức tường nào. Có lẽ chúng đều có móc, mày có nghĩ đến chuyện đó chưa? Chúng nó có thứ gì đó mới.”

Đội hình này khá lạ. Một đội hình vuộng với mấy đứa đứng ken chặt vào nhau ở hàng đầu, tạo thành một bức tường. Đằng sau đó, làm thành một hình trụ, sáu đứa thành một hình tròn và thành hai hàng, tay chân mở rộng và bị đông cứng để chúng không thể bám được vào nhau. Ấy vậy mà chúng vẫn bám lấy nhau chặt chẽ đến mức trông như bị cuộc – mà thực ra thì đúng là vậy.

Từ bên trong đội hình, Binh đoàn Dragon đang bắt rất và chính xác, buộc lính Griffin và Tiger phải bám chặt lấy những ngôi sao của mình.

“Đằng sau cái pittông đó hử,” Bee nói. “Ngay khi chúng tiến tới giữa mấy ngôi sao, chúng ta có thể vòng ra sau –“

“Đừng có nói nữa, làm đi!” Momoe nói. Rồi nó tự tuân theo lời khuyên của chính mình và lệnh cho lính phóng ra khỏi bức tường và bật lại phía sau đội hình Dragon.

Giữa đám hỗn loạn lúc cất cánh, trong khi Binh đoàn Griffin bám chặt lấy mấy ngôi sao, đội hình binh đoàn Dragon bất ngờ thay đổi. Cả hình trụ và bức tường phía trước tách ra làm đôi khi chúng phóng ra; gần như cùng một lúc, cả hai đội hình đều quay ngược lại, hướng trở về cửa Dragon. Hầu hết đám Griffin bắn vào hai đội hình đó và những đứa đang chuyển động ngược hướng chúng; và lính Tiger giải quyết những kẻ sống sót trong Binh đoàn Dragon từ phía sau.

Nhưng có gì đó không đúng. William Bee suy nghĩ một lúc và nhận ra điều đó là gì. Cả hai đội hình đó không thể đảo ngược hướng chuyển động giữa chuyển bay trừ phi có ai đó phóng ra theo hướng ngược lại, và nếu họ phóng ra với lực đủ để khiến một đội hình hai mươi người bay ngược lại, họ hẳn phải phóng ra rất nhanh.

Chúng kia rồi, sáu lính Dragon nhỏ con phía dưới gần cửa William Bee. Nhờ số lượng ánh sáng phát ra từ áo phi hành của chúng, Bee có thể thấy rằng ba trong số chúng đã bị vô hiệu hóa và hai bị thương; chỉ có một còn nguyên vẹn. Chẳng có gì đáng sợ. Bee nhắm vào chúng, bấm nút, và –

Chẳng có gì xảy ra.

Đèn bật sáng.

Trò chơi kết thúc.

Dù cho là vẫn đang nhìn chúng, phải mất một lúc Bee mới nhận ra điều gì vừa xảy ra. Bốn lính Dragon

đã ấn nón sắt vào bốn góc cửa. Và một vừa mới đi qua. Chúng vừa mới chiến thắng theo đúng nghi thức. Chúng đã bị tiêu diệt, họ thì hầu như chưa hề phải chịu bất cứ tổn hại nào, và chúng đã căn rằng thực hiện được nghi thức chiến thắng ngay dưới mũi họ.

Đến tận bấy giờ William Bee mới nhận ra rằng có thể Binh đoàn Dragon đã không chỉ kết thúc trận đấu, cũng có thể là, theo luật, chúng đã thắng. Rốt cục thì, cho dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, bạn sẽ không được công nhận là chiến thắng nếu không có đủ số lính chưa bị đông lạnh để chạm vào bốn góc tủ và một người đi qua cửa kẻ thù. Như vậy, hiểu theo một cách nào đó, bạn có thể cãi rằng nghi thức kết thúc là chiến thắng. Rõ ràng phòng chiến đấu công nhận nó như kết thúc của trò chơi.

Cửa giáo viên mở ra và Thiếu tá Anderson bước vào phòng. “Ender,” ông gọi, nhìn quanh. Một trong những người lính Dragon bị đông lạnh cố trả lời ông qua quai hàm bị đè nghiền chặt bởi bộ áo phi hành. Anderson móc cậu ta lại gần và rã đông.

Ender đang cười. “Tôi lại thắng ngài nữa rồi, sir,” cậu nói.

“Vớ vẩn, Ender,” Anderson nhỏ giọng trả lời. “Trận đấu của cậu là với Griffin và Tiger.”

“Ngài nghĩ tôi ngu đến mức nào?” Ender nói.

Lớn giọng, Anderson nói, “Sau buổi biểu diễn nho nhỏ vừa rồi, luật đã được sửa đổi, yêu cầu mọi lính đối phương phải bị đông lạnh hoặc trọng thương để cửa mở.”

“Dù gì thì nó cũng chỉ dùng được một lần thôi,” Ender nói.

Anderson đưa cái móc cho cậu. Ender rã đông tất cả mọi người một lượt. Thây kệ vụ xã giao. Thây kệ mọi thứ. “Hey!” cậu hét khi Anderson rời đi. “Lần sau là cái gì hả? Binh đoàn của tôi trong một cái lồng không một cây súng, với toàn bộ Trường Chiến đấu làm đối thủ? Thử công bằng chút xíu thì sao?”

Có tiếng đồng ý rì rầm khá lớn phát ra từ những đứa khác, và không phải tất cả đều bắt nguồn từ Binh đoàn Dragon. Anderson thậm chí còn không quay lại nhận lời thách thức của Ender. Sau cùng thì chính William Bee mới là người trả lời. “Ender, nếu có cậu ở một bên trong trận đấu, sẽ chẳng bao giờ là công bằng dù cho điều kiện có ra sao.”

Đúng! Đám trẻ hô vang. Nhiều đứa phá ra cười. Talo Momoe bắt đầu vỗ tay. “Ender Wiggin!” nó hét. Những đứa còn lại cũng vỗ tay và hô tên Ender.

Ender bước qua cửa kẻ thù. Binh lính của cậu theo sau. Tiếng bọn chúng hô vang tên cậu bám theo cậu suốt hành lang.

“Tối nay tập chứ?” Tom Điền khùng hỏi.

Ender lắc đầu.

“Vậy là sáng mai?”

“Không.”

“Well, khi nào?”

“Không bao giờ, cho đến giờ là vậy.”

Cậu có thể nghe những tiếng rì rầm từ phía sau.

“Hey, không công bằng,” một đứa nói. “Không phải lỗi của tụi em khiến mấy giáo viên làm loạn trò chơi. Anh không thể ngừng dạy tụi em chỉ vì –“

Ender đập tay vào tường và hét vào mặt đứa trẻ. “Tôi không quan tâm tới trò chơi nữa!” Giọng cậu vọng khắp hành lang. Những đứa trẻ từ những binh đoàn khác chạy ra cửa. Cậu nói nhỏ trong sự im lặng – “Có hiểu chưa?” Và cậu thì thầm. “Trò chơi kết thúc rồi.”

Cậu trở về phòng một mình. Cậu muốn đi nằm, nhưng lại không thể vì giường bị ướt. Nó nhắc cậu nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm nay, và trong cơn điên cuồng cậu giật chăn nệm ra khỏi khung giường và tổng chúng ra ngoài hành lang. Rồi cậu cuộn một bộ đồng phục lại làm gối và nằm dài trên cái khung giường bằng dây kim loại. Chẳng dễ chịu chút nào, nhưng Ender không quan tâm đến chuyện đó đủ để ngồi dậy.

Cậu chỉ mới nằm đó vài phút thì ai đó gõ cửa.

“Đi đi,” cậu nói nhỏ. Cho dù là ai đang gõ cửa thì người đó cũng không nghe thấy cậu, hoặc không thèm quan tâm. Sau cùng thì Ender mời vào.

Đó là Bean.

“Đi đi, Bean.”

Bean gật đầu, nhưng không rời đi. Thay vào đó nó nhìn xuống chân mình. Ender gần như đã hét vào mặt nó, chửi rủa nó, thét lên bảo nó biến đi. Nhưng cậu nhận ra Bean trông mệt mỏi đến thế nào, cả người oằn xuống vì kiệt sức, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ; vậy mà da nó vẫn mịn màng và nhợt nhạt, làn da của một đứa trẻ, khuôn ngực cong, tay chân mảnh khảnh như một đứa trẻ. Nó vẫn còn chưa đến tám tuổi. Chẳng có ý nghĩa gì cái chuyện nó thông minh và tận tụy và giỏi. Nó là một đứa trẻ. Nó còn nhỏ.

Không, Ender nghĩ. Nhỏ, đúng. Nhưng Bean đã trải qua cả một trận chiến với toàn bộ binh đoàn trong tay nó và những người lính do nó chỉ huy, và nó đã trình diễn một cách ngoạn mục, và chúng đã thắng.

Chẳng có non nớt gì ở đó cả. Không có tuổi thơ.

Coi sự im lặng và thái độ nhẹ nhàng của Ender như lời cho phép ở lại, Bean bước thêm một bước vào trong phòng. Bấy giờ Ender mới nhìn thấy mẫu giấy nhỏ trong tay nó.

“Cậu bị thuyên chuyển?” Ender hỏi. Cậu đang ngờ vực, nhưng giọng cậu lại vang lên một cách hờ hững, như đã chết.

“Tới Binh đoàn Rabbit.”

Ender gật. Tất nhiên rồi. Hiển nhiên quá mà. Nếu mình không thể bị đánh bại với binh đoàn của mình, họ lấy binh đoàn ấy đi. “Carn Carby là người tốt,” Ender nói. “Tôi hi vọng cậu ta nhận ra cậu đáng giá.”

“Carn Carby hôm nay tốt nghiệp. Anh ta nhận được thông báo trong lúc chúng ta đang thi đấu.”

“Well, vậy thì ai chỉ huy Rabbit?”

Bean giang tay ra, vẻ vô vọng. “Tôi.”

Ender ngó lên trần nhà và gật đầu. “Tất nhiên rồi. Chung quy thì cậu chỉ có thấp hơn độ tuổi bình thường có bốn tuổi thôi.”

“Không buồn cười đâu. Tôi không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa. Tất cả những thay đổi trong trò chơi. Và giờ là cái này. Anh biết đấy, tôi không phải là người duy nhất bị thuyên chuyển. Họ cho tốt nghiệp một nửa số chỉ huy, và thuyên chuyển một đám trong chúng ta đến chỉ huy những binh đoàn đó.”

“Những ai?”

“Có vẻ như – tất cả các tiểu đội trưởng và trợ lý.”

“Dĩ nhiên rồi. Nếu họ đã quyết định phá binh toàn của tôi, họ sẽ phá nát nó luôn. Dù là họ đang làm cái gì, họ đều đã suy nghĩ thấu đáo cả.”

“Anh vẫn sẽ thắng, Ender. Tất cả chúng tôi đều biết thế. Tom Diên khùng, cậu ta bảo, ‘Có nghĩa là tôi sẽ phải tìm cách để đánh bại Binh đoàn Dragon á?’ Mọi người đều biết anh là người giỏi nhất. Họ không thể hạ anh được, cho dù họ có làm –“

“Họ đã làm rồi.”

“Không, Ender, họ không thể -“

“Tôi không quan tâm tới trò chơi của họ nữa, Bean. Tôi sẽ không chơi nữa. Không còn luyện tập. Không còn đấu đá. Họ cứ việc để mấy mẫu giấy của họ ở đó tùy thích, nhưng tôi sẽ không đi. Tôi đã quyết

định thể từ trước khi tôi bước qua cánh cửa hồi hôm nay. Đó là lý do tôi để cậu đi chiếm cố. Tôi không nghĩ nó sẽ thành công, nhưng tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn đường hoàng bước ra thôi.”

“Đáng lẽ anh nên nhìn vẻ mặt William Bee. Anh ta cứ đứng đó mà cố gắng hiểu làm sao anh ta có thể thua được trong khi anh chỉ có bảy người còn có thể ngúc ngoắc mấy ngón chân, còn anh ta thì chỉ có ba người không thể.”

“Tại sao tôi lại muốn nhìn mặt William Bee chứ? Tại sao tôi lại phải muốn đánh bại bất cứ ai?” Ender áp hai bàn tay lên mắt. “Tôi đánh Bonzo rất tệ hồi hôm, Bean. Tôi đã đánh nó rất tệ.”

“Nó tự chuốc lấy mà.”

“Tôi hạ gục nó và nó chết đứng. Trông nó như chết rồi vậy, cứ đứng đó thôi. Và tôi cứ tiếp tục đánh nó.”

Bean không nói gì.

“Tôi chỉ muốn đảm bảo nó sẽ không bao giờ làm tổn thương tôi nữa.”

“Sẽ không đâu,” Bean nói. “Họ gửi nó về nhà rồi.”

“Nhanh vậy?”

“Các giáo viên chẳng nói gì, họ luôn thế mà. Thông báo chính thức là nó đã được cho tốt nghiệp, nhưng cái chỗ họ chuyển nó tới – anh biết đó, trường chiến thuật, hậu phương, hạ chỉ huy, hải quân, loại đó đó – chỉ ghi là Cartagena, Spain. Đó là nhà nó.”

“Tôi mừng là họ đã cho nó tốt nghiệp.”

“Chết tiệt, Ender, bọn em chỉ mừng là nó biến rồi thôi. Giá mà bọn em biết trước nó sẽ làm gì anh, bọn em đã xử nó ngay tại chỗ rồi. Có phải nó gom cả một bọn lại đánh anh không?”

“Không. Chỉ có nó và tôi. Nó đã chiến đấu bằng cả danh dự của mình.” Nếu như không nhờ danh dự của nó, nó và cả bọn kia đã đánh mình cùng một lúc. Và chúng có thể đã giết mình. Chính sự tự tôn của nó đã cứu mình. “Tôi đã không chiến đấu bằng danh dự,” Ender thêm vào. “Tôi chiến đấu để thắng.”

Bean bật cười. “Và anh đã thắng. Đá bay nó khỏi quỹ đạo luôn.”

Có tiếng gõ cửa. Trước khi Ender kịp trả lời, cửa đã mở. Ender đã trông đợi thêm vài người lính nữa của mình. Thay vào đó là Thiếu tá Anderson. Và đằng sau ông là Đại tá Graff.

“Ender Wiggin,” Graff nói.

Ender đứng dậy. “Yes sir.”

“Màn trình diễn của cậu hôm nay trong phòng chiến đấu là bất phục tùng và không được phép lặp lại.”

“Yes sir,” Ender nói.

Bean vẫn còn cảm thấy không phục, và nó không hề nghĩ rằng Ender đáng phải bị khiển trách. “Tôi nghĩ là đã đến lúc ai đó bảo cho các giáo viên biết bọn tôi cảm thấy thế nào về chuyện mấy người đang làm rồi.”

Hai người lớn hơn lờ nó đi. Anderson đưa cho Ender một tờ giấy. Một tờ giấy nguyên khổ. Không phải như những mẫu giấy nhỏ vẫn dùng để truyền mệnh lệnh trong Trường chiến đấu; đây là một quân lệnh hoàn chỉnh. Bean biết nó có nghĩa gì. Ender được chuyển khỏi trường.

“Tốt nghiệp?” Bean hỏi. Ender gật. “Họ làm gì mà lâu vậy? Anh chỉ còn sớm có hai hay ba năm thôi. Anh đã học được cách đi đứng và nói và tự mặc quần áo rồi. Họ còn gì để dạy cho anh nữa chứ?”

Ender lắc đầu, “Tôi chỉ biết là trò chơi kết thúc rồi.” Cậu cuộn tờ giấy lại. “Cũng chẳng sớm. Tôi báo cho binh đoàn của mình được không?”

“Không có thời gian,” Graff nói. “Tàu của cậu khởi hành trong vòng 20 phút nữa. Vả lại, sẽ tốt hơn nếu không nói với họ rằng cậu đã nhận được lệnh. Thế dễ dàng hơn.”

“Cho họ hay cho các người?” Ender hỏi. Cậu không chờ nghe câu trả lời. Cậu nhanh chóng quay về phía Bean, cầu lấy tay nó một lúc, rồi tiến ra cửa.

“Chờ chút,” Bean nói. “Anh đi đâu? Chiến thuật? Hải quân? Yểm hộ?”

“Trường Chỉ huy,” Ender trả lời.

“Dự bị Chỉ huy?”

“Chỉ huy,” Ender nói, và rồi biến mất nơi cửa, Anderson theo sát đằng sau. Bean tóm lấy ống tay áo Đại tá Graff. “Không ai đến Trường Chỉ huy cho tới mười sáu tuổi hết!”

Graff phúi tay nó ra và bỏ đi, đóng cửa lại đằng sau mình.

Bean đứng một mình trong phòng, cố gắng nắm bắt xem chuyện này có nghĩa là gì. Không ai tới học Trường Chỉ huy mà không có ba năm Dự bị ở Chiến thuật hay Yểm hộ cả. Nhưng mà, cũng không có ai rời Trường Chiến đấu trước ít nhất là sáu năm, mà Ender thì chỉ mới có bốn.

Hệ thống đang sụp đổ. Không nghi ngờ gì nữa. Hoặc là ai đó đứng đầu đang phát điên, hoặc là có cái gì đó tệ hại đang xảy ra với cuộc chiến, cuộc chiến thật, cuộc chiến người bọ. Còn lý do gì khác để họ phá

hủy hệ thống huấn luyện như thế này, phá hủy trò chơi như họ đã làm? Còn lý do gì khác để họ đưa một đứa trẻ như mình đi chỉ huy một binh đoàn?

Bean nghĩ về chuyện đó khi nó đi dọc hành lang để trở về phòng ngủ. Đèn tắt ngay khi nó trở về phòng. Nó cởi quần áo trong bóng tối, mò mẫm đặt quần áo của mình vào cái ngăn kéo nó không thể thấy. Nó cảm thấy thật khủng khiếp. Lúc đầu nó nghĩ mình cảm thấy tệ hại là do sợ phải lãnh đạo một binh đoàn, nhưng không phải vậy. Nó biết mình sẽ trở thành một chỉ huy tốt. Nó cảm thấy muốn khóc. Nó chưa từng khóc kể từ những ngày đầu tiên đến đây vì nhớ nhà. Nó cố gọi tên cảm giác đang chen cổ họng và khiến nó nức nở trong im lặng, mặc kệ nó cố kìm chế đến thế nào. Nó cắn xuống tay mình để chặn cảm giác đó lại, để thay thế nó bằng cơn đau. Chẳng có tác dụng gì. Nó sẽ không bao giờ được gặp Ender nữa.

Khi đã gọi tên được cảm giác đó rồi, nó có thể điều khiển được. Nó nằm xuống và bắt mình phải dùng những biện pháp thư giãn cho tới khi không còn muốn khóc nữa. Rồi nó chìm vào giấc ngủ. Tay nó để bên miệng. Đặt trên gối một cách chần chừ, như thể Bean không thể quyết định được nên cắn móng tay hay mút ngón tay. Trán nó hằn những nếp nhăn. Hơi thở nhanh và nông. Nó là một người lính, và nếu có ai đó hỏi nó muốn làm gì khi lớn lên, nó hẳn sẽ không hiểu người ta đang nói gì.

Giữa lúc đang đi trong đường hầm dẫn vào chiếc tàu nội bộ, Ender lần đầu tiên nhận ra quân hàm trên bộ đồng phục của Thiếu tá Anderson đã thay đổi. “Ừ, giờ thì anh ta lên cấp đại tá rồi,” Graff nói. “Thực ra thì, tính từ hồi chiều này, Thiếu tá Anderson đã được giao nhiệm vụ quản lý Trường Chiến đấu. Tôi được chuyển qua công tác khác.”

Ender không hỏi là công tác gì.

Graff ngồi vào chiếc ghế đối diện cậu và cài dây an toàn. Ngoài họ ra, trong tàu chỉ còn một hành khách nữa, một người đàn ông mặc thường phục được giới thiệu là Tướng Pace. Pace có mang theo một chiếc va-li, ngoài ra thì cũng chẳng có hành lý gì hơn Ender. Không hiểu tại sao điều đó lại làm Ender cảm thấy dễ chịu khi nhìn thấy Graff cũng đi tay không như cậu.

Ender chỉ mở miệng một lần trong suốt hành trình. “Tại sao chúng ta quay lại Trái Đất?” cậu hỏi. “Tôi tưởng Trường Chỉ huy nằm ở một hành tinh nào đó khác chứ.”

“Đúng vậy,” Graff bảo. “Nhưng Trường Chiến đấu không có đủ cơ sở vật chất để làm bãi đậu cho tàu du hành đường dài. Vậy nên cậu được hưởng sái một chuyến đi nghỉ.”

Ender muốn hỏi liệu ý ông ta có phải là cậu có thể gặp lại gia đình hay không. Nhưng rồi đột ngột, cùng với cái ý nghĩ rằng họ sẽ cho phép, cậu nổi cơn sợ hãi, và thôi không hỏi nữa. Chỉ nhắm mắt lại và cố ngủ một chút. Từ đằng sau, ánh mắt của Tướng Pace soi mói cậu; để làm gì, Ender không đoán nổi.

Khi họ hạ cánh, ở Florida đang là một buổi chiều mùa hè nắng nóng. Ender đã sống không có ánh mặt trời quá lâu, đến nỗi ánh nắng suýt làm mù mắt cậu, khiến cậu chỉ dám hé mắt, hắt xì và quay ngược trở

vào. Tất cả mọi thứ đều ở quá xa và quá phẳng; mặt đất, thiếu đi độ cong như nền nhà ở Trường Chiến đấu, trông như thể bị dốc, khiến cho khi đứng trên mặt đất bằng Ender cứ cảm thấy như thể đang đứng trên một đỉnh tháp. Sức hút của trọng lực tự nhiên cảm giác thật lạ lùng, và mỗi khi bước đi chân cậu lại bị xước. Cậu ghét nó. Cậu muốn trở về nhà, trở về Trường Chiến đấu, nơi duy nhất trong cả vũ trụ này cậu thật sự thuộc về.

“Bị bắt á?”

“Ừ thì đương nhiên rồi. Tướng Pace là chỉ huy đội cảnh sát quân sự. Có một vụ án mạng ở Trường Chiến đấu.”

“Họ không cho tôi biết Đại tá Graff rốt cuộc là được thăng chức hay là bị đưa ra tòa án quân sự. Chỉ nói là chuyển, cùng với lệnh báo cáo về cho Polemarch.”

“Đó là dấu hiệu tốt hay xấu?”

“Ai biết được? Một đằng thì, Ender Wiggin không những sống sót, cậu ta còn vượt qua được vật cản, tốt nghiệp với sức khỏe tốt đến bất ngờ, anh cũng phải công nhận công của của lão Graff già về việc đó. Một đằng thì, chiếc tàu đó phải chở thêm hành khách thứ tư. Trong cái túi đựng xác.”

“Đó mới chỉ là cái chết thứ hai trong lịch sử trường. Ít nhất thì lần này cũng không phải là tự tử.”

“Giết người thì tốt hơn chỗ nào, Thiếu tá Imbu?”

“Đó không phải là giết người, Đại tá. Chúng ta có quay lại cảnh đó từ hai góc hình. Không ai đổ tội cho Ender được cả.”

“Nhưng họ có thể đổ tội cho Graff. Sau khi tất cả những chuyện này kết thúc, người dân sẽ lục tung mớ hồ sơ của chúng ta lên và rồi quyết định cái gì sai cái gì đúng. Tặng chúng ta huy chương nếu họ nghĩ chúng ta đúng, tước mất tiền trợ cấp và tống chúng ta vào tù nếu họ quyết định rằng chúng ta sai. Ít nhất thì họ cũng biết điều mà không nói với Ender rằng nhóc đó chết.”

“Đây là lần thứ hai rồi đấy.”

“Họ cũng không cho nó biết vụ Stilson.”

“Thằng nhóc đáng sợ.”

“Ender Wiggin không phải một kẻ giết người. Nó chỉ thẳng – một cách triệt để. Nếu có ai đó cần phải sợ, thì phải là bọn người bọ mới đúng.”

“Khiến bọn mình gần như phải thương cảm cho bọn đó, bị Ender nhắm phải.”

“Người duy nhất tôi cảm thấy thương cảm là Ender. Nhưng cũng không đủ để đề nghị họ dễ dãi hơn với nó. Tôi vừa mới được quyền truy cập những dữ liệu mà Graff nhận được suốt thời gian qua. Về hoạt động của hạm đội, loại đó. Từng có một thời tôi ngủ ngon về đêm.”

“Sắp hết thời gian à?”

“Đáng lý tôi không nên nhắc tới chuyện đó. Tôi không được phép tiết lộ cho anh thông tin mật.”

“Tôi hiểu.”

“Cứ đơn giản thế này đi: Họ gửi nó đi Trường Chỉ huy không sớm một ngày nào. Có khi còn muộn mất vài năm rồi ấy chứ.”

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Valentine

“T rẻ con?”

“T

“Anh và em gái. Chúng đã tự che giấu mình tới năm lần trên mạng – viết cho những công ti trả tiền để chúng tham gia, loại đó. Một đứt hơi mới dò được ra chúng.”

“Chúng đang giấu diếm gì?”

“Có thể là bất cứ thứ gì. Mặc dù, thứ rõ ràng nhất phải giấu, là tuổi của chúng. Đứa con trai 14 tuổi, đứa con gái 12.”

“Đứa nào là Demosthenes?”

“Đứa con gái. Đứa mười hai tuổi.”

“Xin lỗi. Tôi không thật sự nghĩ là chuyện này buồn cười, nhưng tôi không nhịn cười cho được. Suốt thời gian qua chúng ta lo lắng, tất cả những lần chúng ta cố gắng thuyết phục đám người Nga đừng để tâm đến Demosthenes, chúng ta đưa Locke ra làm ví dụ chứng minh rằng không phải người Mỹ đều là những thằng khùng hiếu chiến. Anh và em gái, chưa đến tuổi dậy thì—“

“Và họ của chúng là Wiggins”

“A. Trùng hợp à?”

“Wiggins đó là thứ ba. Chúng là thứ nhất và thứ hai.”

“Ôi, tuyệt vời. Bọn người Nga sẽ không bao giờ tin—“

“Rằng Demosthenes và Locke không nằm trong vòng kiểm soát của chúng ta nhiều như Wiggins đó.”

“Có đồng lõa không? Có ai điều khiển chúng không?”

“Chúng ta không tìm ra bất cứ mối liên hệ nào giữa hai đứa trẻ này và bất cứ người lớn nào có thể hướng dẫn chúng.”

“Cũng không có nghĩa là không ai có thể sáng tạo ra một cách thức nào đó mà các anh không tìm ra được. Thật khó tin là hai đứa trẻ—“

“Tôi đã phỏng vấn Đại tá Graff khi anh ta đến từ Trường Chiến đấu. Ý kiến tốt nhất của anh ta là không có gì mà hai đứa trẻ này đã làm là ngoài tầm tay chúng. Khả năng của chúng gần như giống với – Wiggins đó. Chỉ có tính tình của chúng là khác nhau. Dù vậy, thứ làm anh ta ngạc nhiên chính là định hướng của hai nhân vật. Demosthenes chắc chắn là đứa con gái, nhưng Graff nói đứa trẻ bị loại khỏi Trường Chiến đấu vì con bé quá yêu hòa bình, quá hòa hoãn, và trên hết, quá cảm thông.”

“Chắc chắn không phải Demosthenes.”

“Và đứa con trai thì có tâm hồn của một con chó rừng.”

“Không phải Locke vừa được khen là “Bộ óc rộng mở duy nhất của nước Mỹ” sao?”

“Khó mà biết được thực sự đang xảy ra chuyện gì. Nhưng Graff góp ý, và tôi đồng tình, rằng chúng ta nên để chúng yên. Không vạch trần. Đừng báo cáo gì vào lúc này ngoại trừ chuyện chúng ta dám chắc Locke và Demosthenes không có quan hệ với bất kỳ một nhóm nước ngoài hay trong nước nào, ngoại trừ những mối quan hệ đã được tuyên bố trên mạng.”

“Nói cách khác, bảo đảm cho chúng.”

“Tôi biết Demosthenes có vẻ nguy hiểm, bởi anh hay cô ta có quá nhiều người theo. Nhưng tôi nghĩ thật đáng ngạc nhiên là đứa có nhiều tham vọng hơn trong hai đứa lại chọn nhân vật đúng mực, thông minh. Và chúng cũng mới chỉ nói mà thôi. Chúng có ảnh hưởng, nhưng không có quyền lực.”

“Theo kinh nghiệm của tôi, ảnh hưởng chính là quyền lực.”

“Nếu chúng ta phát hiện chúng vượt giới hạn, chúng ta có thể dễ dàng vạch trần chúng.”

“Chỉ trong vài năm tới thôi. Chúng ta đợi càng lâu, chúng càng lớn, và càng ít sốc hơn khi biết chúng là ai.

“Anh biết hành động của quân đội Nga gần đây mà. Luôn có khả năng Demosthenes đúng. Mà nếu vậy —“

“Thì tốt hơn là chúng ta giữ Demosthenes lại. Được rồi. Chúng ta để chúng trắng án, ít nhất là vào lúc này. Nhưng theo dõi chúng. Còn tôi thì, đương nhiên rồi, lại phải tìm ra vài cách để giữ đám người Nga bình tĩnh.”

Mặc kệ nỗi sợ hãi của chính cô, Valentine thấy vui khi làm Demosthenes. Những bài viết của cô giờ đây được phát tán ra hầu như mọi trang tin tức trong nước, và cũng rất rui khi nhìn thấy tiền cứ chất chồng

lên trong những account khác nhau của cô. Thỉnh thoảng cô hay Peter sẽ, lấy tên Demosthenes, quỳn góp một khoản được tính toán cẩn thận cho một ứng cử viên hoặc một ý tưởng nhất định: đủ nhiều để gây được chú ý, nhưng không quá nhiều để khiến ứng cử viên đó cảm thấy cô đang cố mua một phiếu bầu. Giờ đây cô nhận được quá nhiều thư từ đến nỗi trang tin tức của cô đã phải thuê hẳn một thư ký để trả lời một vài loại thư điển hình nhất định. Những lá thư vui, từ những lãnh đạo trong nước và quốc tế, đôi khi thù địch, đôi khi thân thiện, luôn luôn cố gắng dùng từ ngữ để tọc mạch vào suy nghĩ của Demosthenes – những lá thư đó cô và Peter đọc cùng nhau, thì thoảng cười vui vẻ bởi những người như thế này đang viết thư cho những đứa trẻ con, và họ chẳng biết điều đó.

Dù vậy, đôi khi cô vẫn cảm thấy xấu hổ. Bố đọc Demosthenes thường xuyên; ông không bao giờ đọc Locke, hoặc nếu có, ông cũng chẳng nói gì về điều đó. Vào bữa ăn tối, ông thường xuyên tiêu khiển bằng cách nói cho chúng những ý tưởng chính của Demosthenes trong bài viết ngày hôm đó. Peter rất thích Bố làm vậy – “Thấy không, nó cho thấy là người công dân này đang chú ý quan sát” – nhưng nó làm Valentine cảm thấy bị sỉ nhục thay cho Bố. Nếu như Bố biết được rằng suốt bấy nhiêu lâu chính mình đã ngồi viết nên những bài viết mà ông nói tới, và rằng mình thậm chí còn không tin đến một nửa những gì mình viết, ông hẳn sẽ cảm thấy tức giận và xấu hổ.

Ở trường, có một lần cô đã suýt kéo cả hai vào rắc rối, khi giáo viên lịch sử giao cho lớp viết một bài báo phản bác lại quan điểm của Demosthenes và Locke trong hai bài viết mới nhất của họ. Valentine đã bất cần, và làm một bài phân tích xuất sắc. Hệ quả tất yếu là cô đã phải cố gắng khủng khiếp để thuyết phục hiệu trưởng không đăng bài tiểu luận của cô lên mọi trang tin tức có bài của Demosthenes. Peter rất nghiêm khắc với chuyện này. “Mày viết quá giống Demosthenes, mày không được phép đăng. Tao nên giết Demosthenes ngay bây giờ, mày đang vượt vòng kiểm soát rồi.”

Cho dù Peter nổi giận về sai lầm ngớ ngẩn đó, cậu còn làm cô sợ hơn nhiều khi im lặng. Chuyện xảy ra khi Demosthenes được mời vào Hội đồng Bộ trưởng bộ Tương lai Giáo dục, một danh sách được trọng vọng được lập ra để chẳng làm gì cả, và thực hiện nó một cách tuyệt vời. Valentine nghĩ Peter sẽ coi đó như một thắng lợi, nhưng không phải thế. “Từ chối đi,” cậu nói.

“Sao phải vậy?” cô hỏi, “Chẳng phải làm gì cả, và họ còn nói bởi tính chuộng riêng tư nổi tiếng của Demosthenes, họ sẽ tổ chức mọi cuộc họp trên mạng. Nó khiến Demosthenes trở thành người được trọng vọng, và—“

“Và mày khoái vì mày được thế trước tao.”

“Peter, đó không phải anh và em, đó là Demosthenes và Locke. Chúng ta tạo ra họ. Họ không có thật. Và lại, chuyện này không có nghĩa là họ thích Demosthenes hơn Locke, chỉ có nghĩa là Demosthenes có lực lượng ủng hộ mạnh hơn. Anh biết nó là thế mà. Bố nhiệm hẳn sẽ làm một mớ lớn những kẻ ghét Nga và chủ nghĩa cộng sản hài lòng.”

“Lẽ ra không phải thế này. Lẽ ra Locke mới phải là người được coi trọng.”

“Có mà! Sự tôn trọng thực sự mất nhiều thời gian hơn là sự coi trọng công khai. Peter, đừng có tức giận với em chỉ vì em đã làm tốt những gì anh bảo.”

Nhưng cậu có tức giận, nhiều ngày liền, và kể từ lúc đó cậu để mặc cô tự nghĩ nên viết cái gì trong những bài viết của mình, thay vì chỉ dẫn cho cô. Chắc hẳn cậu đã nghĩ chuyện này sẽ làm chất lượng những bài viết của Demosthenes giảm sút, nhưng nếu có thì cũng chẳng ai nhận ra. Có lẽ nó còn làm cậu tức hơn nữa khi cô không bao giờ đến khóc lóc xin cậu giúp đỡ. Cô đã là Demosthenes quá lâu để phải cần bất cứ ai bảo cô Demosthenes nên nghĩ gì.

Khi những trao đổi qua lại giữa cô và những thành phần chính trị trở nên ngày càng nhiều hơn, cô bắt đầu biết thêm nhiều thứ, những thông tin đơn giản là không thể đem ra nói với dân chúng. Một số người trong quân đội thường trao đổi với cô hờ ra cho cô nhiều thứ mà không hề cố ý, và cô cùng Peter ghép chúng lại với nhau để dựng nên một bức tranh vừa hấp dẫn vừa đáng sợ về hoạt động của Công ước Warsaw. Họ đúng là đang chuẩn bị cho chiến tranh, một trận chiến tàn bạo, máu lửa trên mặt đất. Demosthenes đã không lầm khi nghi ngờ rằng Công ước Warsar không bị ràng buộc bởi Liên minh.

Còn nhân vật Demosthenes thì đang từ từ tìm thấy cuộc sống của riêng mình. Có những lúc cô bắt gặp mình suy nghĩ như Demosthenes sau khi hoàn thành bài viết, đồng tình với những ý tưởng đáng lẽ ra phải là giả vờ. Và có đôi khi cô đọc những bài luận của Locke do Peter viết và bắt gặp mình cảm thấy khó chịu trước sự mù tịt quá rõ ràng của hần về những gì thực sự đang diễn ra.

Có lẽ là bất khả để mang một nhân dạng mà không trở thành người mà mình giả vờ. Cô nghĩ về chuyện đó, lo lắng rong vài ngày, rồi viết một bài dùng suy nghĩ đó như cơ sở, để chứng minh rằng những chính trị gia giao thiệp với Nga để giữ hòa bình cuối cùng chắc chắn sẽ quy lụy dưới chân họ về mọi thứ. Đó là một lời châm biếm khá hay ho hướng đến đảng cầm quyền, và cô nhận được rất nhiều thư khen ngợi về chuyện này. Cô cũng ngừng sợ hãi cái ý tưởng trở thành, đến một mức độ nào đó, Demosthenes. Hần thông minh hơn mình và Peter công nhận, cô nghĩ vậy.

Graff chờ cô sau giờ học. Ông đứng dựa vào cái xe. Ông đang mặc quần áo công dân, và ông đã mập ra nhiều, nên lúc đầu cô không nhận ra ông. Nhưng rồi ông vẫy cô, và trước khi ông tự giới thiệu cô đã nhớ ra tên ông.

“Tôi không viết bức thư nào nữa đâu,” cô nói. “Tôi không nên viết bức thư đó.”

“Em không thích huy chương, tôi đoán vậy.”

“Không nhiều.”

“Đi với tôi một lúc, Valentine.”

“Tôi không lên xe với người lạ.”

Ông đưa cho cô một tờ giấy. Đó là mẫu đơn cho phép, và bố mẹ cô đã ký.

“Tôi đoán ông không phải người lạ. Chúng ta đi đâu?”

“Đến gặp một người lính trẻ đang nghỉ phép ở Greensboro.”

Cô chui vào xe. “Ender mới có mười tuổi,” cô nói. “Tôi tưởng lần đầu tiên các ông nói với bọn tôi nó sẽ không được nghỉ phép cho đến khi mười hai.”

“Cậu ấy có nhảy một vài lớp.”

“Vậy là nó làm tốt.”

“Cứ hỏi khi em gặp cậu ấy.”

“Sao lại là tôi? Sao không phải là cả gia đình?”

Graff thờ dài. “Ender nhìn thế giới bằng cách riêng của cậu ấy. Chúng tôi đã phải thuyết phục cậu ấy gặp em. Còn về Peter và bố mẹ em, cậu ấy không có hứng thú. Cuộc sống ở Trường Chiến đấu rất – căng thẳng.”

“Ý ông là sao, nó phát điên à?”

“Ngược lại, cậu ấy là người tỉnh táo nhất tôi từng biết. Cậu ấy tỉnh táo đủ để biết rằng bố mẹ em sẽ không mấy hứng thú khi phải nhớ lại đứa con mình đã quên triệt để từ bốn năm trước. Còn về Peter—chúng tôi thậm chí đã không gợi ý gặp, cho nên cậu ấy không có cơ hội bảo chúng tôi xuống địa ngục đi.”

Họ vòng ra đường Hồ Brandt và vòng qua hồ, đi theo con đường mấp mô cho tới khi thấy một biệt thự màu trắng nằm trải dài trên đỉnh đồi. Nhà nhìn ra Hồ Brandt về một hướng và một cái hồ riêng rộng nằm mẫu ở hướng còn lại. “Đây là ngôi nhà do Mist-E-Rub của Medly xây nên,” Graff nói. “I. F mua lại nó trong một sung công vì trốn thuế hai mươi năm về trước. Ender khẳng khẳng là cuộc nói chuyện với em phải không bị gài bọ. Tôi đã hứa với cậu ấy như vậy, và để an tâm hơn nữa, hai em sẽ ngồi trên cái bệ cậu ấy tự đóng. Dù vậy tôi phải cảnh báo em. Tôi định sẽ hỏi em vài câu về cuộc nói chuyện khi các em xong. Em không cần phải trả lời, nhưng tôi mong là em có thể.”

“Tôi không mang theo áo bơi.”

“Chúng tôi có thể cho em một cái.”

“Không bị gài bọ chứ?”

“Có vài lúc phải tin tưởng nhau. Ví dụ như, tôi biết Demosthenes thực sự là ai.”

Cô cảm thấy một cơn rùng mình sợ hãi chạy qua người, nhưng không nói gì.

“Tôi đã biết từ lúc hạ cánh rời khỏi Trường Chiến đấu. Có khoảng chừng, có lẽ là, sáu người trên toàn thế giới biết nhân dạng thực của hắn. Không tính người Nga – có trời mới biết họ biết những gì. Nhưng Demosthenes không việc gì phải sợ chúng tôi. Demosthenes có thể tin tưởng chúng tôi. Cũng như tôi tin tưởng Demosthenes sẽ không nói với Locke chuyện xảy ra tại đây. Tin tưởng lẫn nhau. Chúng ta thổ lộ với nhau.”

Valentine không thể quyết định nổi họ đang ủng hộ Demosthenes hay Valentine Wiggin. Nếu là Demosthenes, cô không thể tin họ; nếu là Valentine, có lẽ cô có thể. Việc họ không muốn cô bàn chuyện này với Peter có thể có nghĩa là họ hiểu sự khác nhau giữa hai người. Cô không dừng lại để tự hỏi liệu chính cô có còn biết sự khác biệt nữa hay không.

“Ông nói nó đóng một cái bè. Nó ở đây bao lâu rồi?”

“Hai tháng. Chúng tôi định chỉ để cậu ấy trở lại một hai ngày. Nhưng em thấy đấy, cậu ấy chẳng có vẻ gì muốn tiếp tục học nữa cả.”

“Oh. Vậy tôi lại là liệu pháp tâm lý một lần nữa.”

“Lần này chúng tôi không thể kiểm duyệt thư của em, chúng tôi chỉ đang liều thôi. Chúng tôi rất cần em trai em. Cả nhân loại đang treo trên sợi tóc đấy.”

Lần này Val đã đủ lớn để biết thế giới đang gặp nguy hiểm đến thế nào. Và cô cũng đã là Demosthenes đủ lâu để không do dự thực hiện nhiệm vụ. “Nó đâu?”

“Ở bến tàu”

“Còn bộ áo bơi đâu?”

Ender không vẫy chào khi cô bước từ trên đồi xuống chỗ cậu, không cười khi cô bước lên tấm ván tàu nổi trên mặt nước. Nhưng cô biết cậu mừng khi được gặp cô, biết nhờ cái cách mắt cậu không bao giờ rời khỏi gương mặt cô.

“Em lớn hơn chị nhớ,” cô nói một cách ngu ngốc.

“Chị cũng vậy,” cậu nói. “Em cũng nhớ chị rất xinh đẹp.”

“Trí nhớ đúng là lừa bịp.”

“Không. Gương mặt chị vẫn vậy, nhưng em không còn nhớ nổi xinh đẹp là như thế nào nữa. Nào. Mình

ra hồ.”

Cô nhìn cái bè nhỏ, e ngại.

“Đừng có đứng trên nó, thế thôi,” cậu nói. Cậu đứng dậy bằng cách bò trườn, như một con nhện, trên đầu ngón tay ngón chân. “Nó là thứ đầu tiên em dựng được bằng chính tay mình từ hồi chị và em còn chơi với mấy khối gỗ. Những tòa nhà chống-Peter.”

Cô cười. Chúng thường mua vui bằng cách dựng lên những thứ có thể đứng vững ngay cả khi rất nhiều những trụ đỡ bị dời đi. Peter, đến lượt mình, thích bỏ đi vài khối đây và kia, để cấu trúc đó trở nên mỏng manh đến độ người tiếp theo chạm vào nó sẽ làm nó đổ. Peter là thằng khốn, nhưng cậu đúng là có mang lại một vài điều đáng nhớ trong tuổi thơ của chúng.

“Peter đã thay đổi,” cô nói.

“Đừng nói chuyện anh ấy,” Ender nói.

“Được rồi.”

Cô bò lên bè, không được khéo léo như Ender. Cậu dùng mái chèo hướng chúng từ từ ra giữa hồ. Cô nhận thấy và nói thành tiếng rằng cậu trông khỏe mạnh và rám nắng hơn trước.

“Vụ khỏe mạnh là từ Trường Chiến đấu. Vụ rám nắng là nhờ cái hồ này. Em dành khá nhiều thời gian bơi lội. Khi em bơi, nó giống như là vô trọng lượng vậy. Em nhớ cảm giác vô trọng lượng. Với lại, khi em ở đây trên mặt hồ, bờ hồ dốc lên ở mọi hướng.”

“Như sống trong một cái bát vậy.”

“Em đã sống trong một cái bát suốt bốn năm.”

“Vậy giờ chúng ta là người lạ?”

“Không phải sao, Valentine?”

“Không,” cô nói. Cô với tay chạm vào chân cậu. Rồi, đột ngột, cô bóp đầu gối cậu, ngay chỗ vẫn luôn làm cậu nhột nhột.

Nhưng gần như ngay giây phút đó, cậu chụp lấy cổ tay cô. Năm tay của cậu rất khỏe, cho dù tay cậu nhỏ hơn của cô và căng tay mảnh khảnh hơn. Trong một giây cậu trông cực kỳ nguy hiểm; rồi cậu thả lỏng. “À, ừ,” cậu bảo. “Chị vẫn thường cù em.”

Đáp lại, cô thả mình xuống bên cạnh bè. Làn nước sạch và trong vắt, và không có clo. Cô bơi lội một lúc, rồi quay lại bè và nằm xuống dưới ánh mặt trời nhàn nhạt. Một con ong vò vẽ lượn vòng tròn trên đầu

cô, rồi đáp xuống bên cạnh. Cô biết nó ở đó, và như bình thường thì cô đã phát hoảng. Nhưng không phải hôm nay. Cứ để nó đi dạo trên bè, cứ để nó sưởi ấm dưới ánh mặt trời giống mình.

Rồi chiếc bè chao đảo, và cô quay đầu nhìn Ender bình thần dí chết con ong vò vẽ bằng một ngón tay. “Chúng là một loài vật đáng ghét,” Ender nói. “Chúng đốt chị mà không cần chờ để bị xúc phạm trước,” cậu cười. “Em đã được học về những chiến thuật mở đầu cuộc chiến. Em rất giỏi. Không ai đánh bại em cả. Em là người lính giỏi nhất họ từng có.”

“Ai lại nghĩ khác đi được chứ?” cô nói. “Em là một người nhà Wiggin mà.”

“Nghĩa là sao?” cậu hỏi.

“Nghĩa là em sẽ làm nên điều khác biệt cho thế giới này.” Và cô kể cho cậu nghe việc cô và Peter đang làm.

“Peter bao nhiêu tuổi, mười bốn hả? Đã tính tới chuyện chiếm lấy thế giới rồi?”

“Anh ấy nghĩ mình là Alexander Đại đế. Và tại sao lại không? Tại sao em không cùng như vậy?”

“Cả hai không thể cùng là Alexander.”

“Hai mặt của một đồng xu thôi. Và chị là miếng kim loại ở giữa.” Ngay khi cô nói, cô tự hỏi mình liệu điều đó có đúng hay không. Cô đã chia sẻ quá nhiều với Peter trong những năm gần đây đến nỗi ngay khi cô nghĩ mình ghê tởm cậu, cô vẫn hiểu cậu. Trong khi Ender cho đến giờ chỉ còn là một ký ức. Một đứa trẻ nhỏ bé, mỏng manh cần được cô bảo vệ. Không phải người đàn ông trẻ tuổi mang đôi mắt lạnh lẽo, làn da sẫm màu giết ong vò vẽ chỉ bằng một ngón tay này. Có lẽ nó và Peter và mình giống nhau, vẫn luôn giống nhau. Có lẽ cả bọn chỉ nghĩ mình khác nhau vì ghen tỵ.

“Vấn đề với mấy đồng xu là, khi một mặt ngửa lên, thì một mặt úp xuống.”

Và ngay bây giờ em đang nghĩ em là mặt úp. “Họ muốn chị khuyên em tiếp tục học.”

“Đó không phải là học, đó là trò chơi. Vẫn luôn là trò chơi, từ đầu đến cuối, chỉ có là họ thay đổi luật bất cứ khi nào họ thích.” Cậu nâng cánh tay mềm oặt lên. “Thấy mấy sợi dây rồi không?”

“Nhưng em cũng có thể lợi dụng họ mà.”

“Chỉ khi họ muốn họ bị lợi dụng. Chỉ khi họ nghĩ rằng họ đang lợi dụng chị thôi. Không, khó quá, em không muốn chơi nữa. Ngay khi em bắt đầu cảm thấy hạnh phúc, ngay khi em bắt đầu nghĩ em có thể xoay sở, họ đâm thêm một mũi dao. Em cứ luôn gặp ác mộng, khi ở đây. Em mơ thấy mình ở trong phòng chiến đấu, chỉ có là thay vì vô trọng lực, họ chơi có trọng lực. Họ cứ liên tục thay đổi hướng của nó. Vậy là em không bao giờ đến được bức tường em nhắm tới. Em không bao giờ tới được nơi em muốn đi. Và em cứ

tiếp tục cầu xin họ để em tới được cửa ra, và họ không để em ra, họ cứ hút em trở vào.”

Cô nghe thấy cơn giận trong giọng cậu và đoán là nó nhắm vào mình. “Chị đoán đó là lý do chị ở đây. Để hút em trở vào.”

“Em không muốn gặp chị.”

“Họ có nói chị.”

“Em đã sợ là mình vẫn còn yêu chị.”

“Chị mong là em vẫn.”

“Nỗi sợ của em, mong ước của chị – thỏa mãn cả.”

“Ender, đó là sự thật. Chúng ta có thể trẻ, nhưng chúng ta không bất lực. Chúng ta chơi theo luật của họ đủ lâu, nó trở thành trò chơi của ta.” Cô cười khúc khích. “Chị đang là tổng thống ủy nhiệm. Peter điên muốn chết.”

“Họ không để em sử dụng mạng. Trong không gian không có máy tính, trừ mấy cái máy bình thường dùng để chạy hệ thống bảo vệ và đèn đóm. Những thứ cổ lỗ. Lắp đặt từ cả thế kỷ trước, khi họ chế ra mấy cái máy tính chẳng kết nối với cái gì. Họ mang đội của em đi, họ mang bàn của em đi, và chị biết sao không? Em chẳng hề thấy phiền.”

“Em là bạn đồng hành tốt của chính mình.”

“Không phải em. Ký ức của em.”

“Có lẽ đó chính là em, những gì em nhớ ấy.”

“Không. Ký ức của em là người lạ. Ký ức của em là bọn người bọ.”

Valentine rung mình, như thể có cơn gió lạnh buốt vừa đột ngột thổi qua. “Em từ chối xem băng về bọn người bọ thêm nữa. Chúng luôn giống nhau.

“Em từng nghiên cứu chúng suốt nhiều giờ liền. Cái cách tàu của bọn chúng bay trong không gian. Và thứ gì đó buồn cười nữa, em mới nhận ra khi đang nằm trên mặt hồ này. Em nhận ra mọi trận chiến mà bọn người bọ và con người đánh cận chiến, tất cả đều là từ Cuộc Xâm lăng thứ nhất. Mọi cảnh từ Cuộc Xâm lăng thứ hai, khi lính của ta mặc đồng phục I. F., trong mọi cảnh đó bọn người bọ đều đã chết. Năm lần ra đó, mọi hành động bị đình trệ. Chẳng có lấy một dấu hiệu chống trả. Và trận chiến của Mazer Rackham – họ chẳng bao giờ cho chúng ta xem một cảnh nào từ trận đó.”

“Có thể đó là một loại vũ khí bí mật.”

“Không, không, em không quan tâm bằng cách nào chúng ta giết chúng. Là chính bọn người bọ cơ. Em chẳng biết gì về chúng, và một ngày nào đó em sẽ phải chống lại chúng. Em đã dính vào nhiều trận đánh rồi, có khi là trò chơi, có khi – không phải trò chơi. Mỗi lần như vậy, em đều thắng nhờ hiểu được suy nghĩ của kẻ thù. Từ những gì họ đã làm. Em có thể nói được họ nghĩ em đang làm gì, họ muốn trận đánh xoay chuyển ra sao. Và em lợi dụng điều đó. Em giỏi trò đó. Hiểu xem người ta suy nghĩ như thế nào.”

“Lời nguyện của những đứa trẻ nhà Wiggin.” Cô nói đùa, nhưng nó làm cô sợ, rằng Ender có thể hiểu cô cũng chính xác như cậu hiểu kẻ thù. Peter vẫn luôn hiểu cô, hoặc ít nhất cậu nghĩ là cậu hiểu, nhưng cậu chỉ là một đứa lương tâm có vấn đề đến nỗi cô không bao giờ cảm thấy xấu hổ ngay cả khi cậu đoán được những ý nghĩ tồi tệ nhất của mình. Nhưng còn Ender – cô không muốn cậu hiểu mình. Nó làm cô cảm thấy như trần trụi trước cậu. Cô sẽ cảm thấy nhục nhã. “Em không nghĩ em sẽ thắng được bọn người bọ chừng nào em chưa hiểu được chúng.”

“Nó còn hơn cả thế nữa. Ở đây một mình và chẳng có gì để làm, em còn nghĩ về bản thân. Cố tìm hiểu xem tại sao em lại cảm ghét chính mình đến thế.”

“Không, Ender.”

“Đừng có ‘Không, Ender’ với em. Mất một thời gian dài em mới nhận ra, nhưng tin em đi, em có. Vẫn đang. Và cuối cùng nó thành thế này: Ngay cái giây phút em thực sự hiểu kẻ thù, hiểu hẳn đủ để đánh bại hẳn, ngay cái giây phút đó em cũng yêu hẳn. Em nghĩ là hoàn toàn bất khả để có thể hiểu một người, họ muốn gì, họ tin gì, mà không yêu họ theo đúng cái cách họ yêu bản thân. Và rồi, ngay cái giây phút đó khi em yêu họ –“

“Em đánh bại họ.” Trong một giây cô không còn sợ sự thấu hiểu của cậu nữa.

“Không, chị không hiểu. Em tiêu diệt họ. Em khiến họ không bao giờ có thể tổn thương em lần nữa. Em nghiền nát và nghiền nát họ cho đến khi họ không còn tồn tại.”

“Đương nhiên là không phải vậy.” Và giờ nỗi sợ quay trở lại, còn tồi tệ hơn trước. Peter đã bình tĩnh hơn, nhưng còn em, họ biến em thành một kẻ giết người. Hai mặt của một đồng xu, nhưng mặt nào là mặt nào?

“Em thực sự từng tổn thương người khác rồi, Val. Em không có chế ra đâu.”

“Chị biết, Ender.” Em sẽ tổn thương chị thế nào đây?

“Thấy em đang trở thành cái gì chưa, Val?” cậu nhẹ giọng hỏi. “Ngay cả chị cũng sợ em.” Và cậu chạm vào má cô thật nhẹ nhàng đến nỗi cô muốn khóc. Giống như cái chạm của bàn tay em bé mềm mại ngày cậu còn là một đứa trẻ sơ sinh. Cô nhớ điều đó, cái chạm của bàn tay mềm mại và ngây thơ của cậu trên má cô.

“Chị không có,” cô bảo, và ngay giây phút đó điều đó là thực.

“Chị nên sợ.”

Không. Chị không nên. “Em sẽ bị nhằn da nếu cứ ngâm mình như thế. Với lại, bọn cá mập có thể tóm được em đấy.”

Cậu mỉm cười. “Bọn cá mập đã học được là nên để em yên từ lâu rồi.” Nhưng cậu kéo mình lên bè, khiến cho nước tràn lên khi cái bè chao nghiêng. Nước làm lạnh lưng Valentine.

“Ender, Peter sẽ làm thực đó. Anh ấy đủ thông minh để chờ đợi tới lúc cần thiết, nhưng anh ấy sẽ giành được quyền lực – nếu không phải bây giờ, thì là sau đó. Chị vẫn chưa chắc điều đó là tốt hay xấu. Peter có thể tàn bạo, nhưng anh ấy biết cách chiếm và giữ lấy quyền lực, và có những dấu hiệu cho thấy ngay khi cuộc chiến tranh người bọ kết thúc, mà có thể là trước cả khi nó kết thúc, thế giới sẽ lại sụp đổ vào hỗn loạn lần nữa. Công ước Warsaw đang trên đường giành quyền bá chủ trước khi Cuộc xâm lăng thứ Nhất bùng nổ. Nếu họ lại thử sau khi nó kết thúc –“

“Thì ngay cả Peter cũng là một sự lựa chọn tốt hơn.”

“Em đã khám phá ra một chút bản chất của kẻ hủy diệt trong em, Ender. Rồi, chị cũng thế. Peter không độc quyền vụ đó, cho dù mấy người kiểm tra có nghĩ gì. Và Peter có một chút của một người gây dựng trong anh ấy. Anh ấy không tốt đẹp, nhưng anh ấy không còn phá hủy tất cả những như tốt đẹp anh ấy thấy nữa. Khi em nhận ra quyền lực luôn kết thúc vào tay loại người khao khát nó, chị nghĩ rằng có những người còn tệ hơn so với Peter.”

“Với một lời tiến cử như vậy, em hẳn phải bầu cho anh ấy rồi.”

“Có những lúc nó có vẻ thật ngu ngốc. Một đứa con trai mười bốn tuổi với đứa em gái trẻ con của nó âm mưu chiếm lấy thế giới.” Cô cố gượng cười. Chẳng vui tí nào. “Chúng ta không chỉ là trẻ con bình thường, phải không? Không một ai trong ba chúng ta.”

“Chị không thỉnh thoảng ước rằng chúng ta có bình thường sao?”

Cô thử tưởng tượng mình trở thành giống như những đứa con gái khác ở trường. Thử tưởng tượng ra cuộc sống nếu như cô không còn cảm thấy phải chịu trách nhiệm cho tương lai của thế giới. “Sẽ chán muốn chết.”

“Em không nghĩ vậy.” Và cậu đuổi mình ra trên chiếc bè, như thế cậu có thể nằm trên mặt nước này vĩnh viễn.

Đó là sự thật. Cái thứ quái quỷ gì đó họ đã làm với Ender ở Trường Chiến đấu, đã làm cạn hoài bão của cậu. Cậu thật sự không muốn rời khỏi làn nước được mặt trời sưởi ấm trong cái bát này.

Không, cô nhận ra. Không, cậu tin rằng cậu không muốn rời khỏi đây, nhưng vẫn còn quá nhiều Peter trong cậu. Hoặc quá nhiều Valentine. Không ai trong số chúng sẽ cảm thấy hạnh phúc lâu khi không làm gì cả. Hoặc có thể chỉ là không ai trong số chúng sẽ cảm thấy hạnh phúc khi chẳng có ai khác ngoài bản thân.

Thế nên cô lại bắt đầu khiêu khích. “Cái tên nào tất cả mọi người trên thế giới đều biết đến?”

“Mazer Rackham.”

“Và sẽ là gì nếu như em thắng cuộc chiến tiếp theo, giống như Mazer đã làm?”

“Mazer Rackham là một thằng ăn may. Một phi công dự bị. Hồi đó chẳng có ai tin tưởng ông ta cả. Ông ta chỉ may mắn được ở đúng nơi vào đúng thời điểm.”

“Nhưng giả dụ em làm được. Giả dụ em đánh bại được bọn người bọ và tên em cũng được biết đến như cái cách tên Mazer Rackham được mọi người biết đến.”

“Cứ để ai đó khác nổi tiếng đi. Peter muốn được nổi tiếng kìa. Cứ để anh ấy cứu thế giới.”

“Chị không nói về danh tiếng, Ender. Chị cũng không nói về quyền lực. Chị đang nói về sự ngẫu nhiên, giống như Mazer Rackham ngẫu nhiên trở thành cái người đứng ra đó khi có ai đó cần đứng ra ngăn chặn bọn người bọ.”

“Nếu em đang ở đây,” Ender nói, “thì em sẽ không ở đó. Ai đó sẽ làm. Cứ để họ ngẫu nhiên được chọn.”

Giọng nói vô cảm mỗi một của cậu làm cô nổi điên. “Tôi đang nói về cuộc đời tôi, đồ thằng ngốc tự coi mình là trung tâm!” Nếu lời nói của cô làm cậu khó chịu, cậu cũng không thể hiện ra ngoài. Chỉ nằm đó, mắt nhắm nghiền. “Khi em còn bé và Peter hành hạ em, thật may là chị đã không nằm đó mà chờ Cha và Mẹ tới cứu em. Họ không hiểu Peter nguy hiểm thế nào. Chị biết em có máy quan sát, nhưng chị cũng không chờ họ đến. Em có biết Peter từng làm gì chị vì chị ngăn anh ấy hại em không?”

“Im đi,” Ender thì thầm.

Và vì cô nhìn thấy ngực cậu phập phồng, vì cô biết cô đã tổn thương đến cậu, vì cô biết rằng cũng như Peter, cô đã tìm lấy điểm yếu nhất của cậu và đâm dao vào đó, cô im lặng.

“Em không thể đánh bại chúng,” Ender nói nhỏ, “Một ngày kia em sẽ ra ngoài kia giống như Mazer Rackham, và tất cả mọi người sẽ trông cậy vào em, và em sẽ không thể làm được.”

“Nếu em không thể, Ender, thì không ai có thể. Nếu em không thể đánh bại chúng, thì chúng xứng đáng giành phần thắng vì chúng mạnh hơn và giỏi hơn chúng ta. Đó không phải lỗi của em.”

“Nói với người chết ấy.”

“Nếu không phải em, thì là ai?”

“Ai cũng được.”

“Không ai cả, Ender. Chị bảo em điều này. Nếu em cố gắng mà thua thì đó không phải lỗi của em. Nhưng nếu em không cố gắng và chúng ta thua, thì đó là lỗi của em. Em giết tất cả chúng ta.”

“Và dù thế nào thì em cũng là kẻ giết người.”

“Em còn cần là ai khác nữa? Loài người không tiến hóa ra nào bộ chỉ để nằm ườn ra trên mặt hồ. Giết chóc là điều đầu tiên chúng ta được học. Và đó cũng là điều tốt, còn không chúng ta đã chết cả, và loài hổ sẽ thống trị thế giới.”

“Em chưa bao giờ đánh bại được Peter. Cho dù em nói gì hay làm gì. Chưa bao giờ được.”

Vậy là lại quay trở lại chuyện Peter. “Anh ấy lớn hơn em tới mấy tuổi, Ender. Khỏe hơn nữa.”

“Bọn người bọ cũng vậy.”

Cô có thể hiểu được lý lẽ của cậu. Hoặc đúng hơn, sự phi lý của cậu. Cậu có thể thắng ai tùy thích, nhưng trong trái tim mình cậu vẫn luôn biết rằng luôn có ai đó có thể hủy diệt cậu. Cậu sẽ luôn biết rằng cậu chưa bao giờ thực sự thắng, bởi còn có Peter, nhà vô địch bất khả bại.

“Em muốn đánh bại Peter?” cô hỏi.

“Không,” cậu trả lời.

“Đánh bại bọn người bọ đi. Rồi về nhà và xem xem còn ai quan tâm đến Peter Wiggin nữa. Nhìn vào mắt anh ấy khi cả thế giới yêu quý và ngưỡng mộ em. Đó sẽ là thất bại trong mắt anh ấy, Ender. Đó là cách em thắng.”

“Chị không hiểu,” cậu nói.

“Chị có.”

“Không, chị không hiểu. Em không muốn đánh bại Peter.”

“Vậy thì em muốn gì?”

“Em muốn anh ấy yêu em.”

Cô không có câu trả lời. Theo như cô biết, Peter chẳng yêu thương ai cả.

Ender không nói gì thêm. Chỉ nằm đó. Và nằm đó.

Cuối cùng, Valentine, mồ hôi toát ra đầy người, muối bắt đầu bay lớn vờn khi hoàng hôn buông xuống, lặn một lần cuối cùng xuống làn nước rồi bắt đầu đẩy bè vào bờ. Ender không có vẻ gì cho thấy cậu biết những gì cô đang làm, nhưng hơi thở không đều của cậu cho cô biết cậu không ngủ. Khi vào tới bờ, cô trèo lên bến và nói, “Chị yêu em, Ender. Hơn bao giờ hết. Cho dù em quyết định thế nào.”

Cậu không trả lời. Cô không nghĩ là cậu tin cô. Cô trèo ngược lên đồi, giận dữ, căm thù bọn họ vì đã khiến cô đến với Ender thế này. Bởi vì cuối cùng thì cô cũng đã làm đúng những gì họ muốn. Cô đã thuyết phục được Ender trở lại luyện tập, và cậu sẽ không nhanh chóng tha thứ cho cô.

Ender bước qua cửa, người vẫn còn đang ướt từ lần lặn ngập cuối cùng nơi hồ. Bên ngoài trời đã tối, và căn phòng nơi Graff đang đợi cậu cũng tối như vậy.

“Bây giờ ta đi sao?” Ender hỏi.

“Nếu cậu muốn vậy,” Graff trả lời.

“Khi nào?”

“Khi cậu sẵn sàng.”

Ender tắm rửa và mặc quần áo. Cuối cùng cậu cũng đã quen được với cách mặc quần áo công dân, nhưng cậu vẫn thấy không hợp khi không có bộ đồng phục hay áo phi hành. Mình sẽ không bao giờ mặc áo phi hành nữa, cậu nghĩ. Đó là trò chơi của Trường Chiến đấu, mình đã xong việc với nó rồi. Cậu nghe thấy tiếng dế kêu loạn lên trong rừng; ở đâu đó cậu nghe thấy tiếng rào rào của một chiếc xe đi chậm chậm trên đường trải sỏi.

Cậu còn nên mang theo thứ gì nữa? Cậu đã đọc một vài cuốn sách trong thư viện, nhưng chúng thuộc về ngôi nhà và cậu không thể lấy đi. Thứ duy nhất cậu sở hữu là cái bè mà cậu đã tự tay làm. Cả nó cũng sẽ ở lại đây.

Căn phòng mà Graff đang ngồi đợi giờ đã sáng đèn. Ông, cũng như cậu, đã thay quần áo. Quay trở lại với bộ đồng phục.

Họ ngồi cạnh nhau nơi ghế sau của chiếc xe, men theo những con đường đất đến cửa sau sân bay. “Hồi dân số còn tăng,” Graff nói, “họ có những khu rừng và những cánh đồng ở khu vực này. Mảnh đất ở lưu vực sông. Ngọn thác ở đây là khởi nguồn của nhiều con sông, có rất nhiều nước ngầm lưu chuyển. Trái Đất sâu lắm, và tận nơi trái tim của mình nó cũng sống, Ender. Con người chúng ta chỉ sống ở tầng trên cùng, như lũ bọ nước sống nơi lớp váng nước chỗ vũng nước lặn gần bờ sông thôi.”

Ender không nói gì.

“Chúng tôi huấn luyện những người chỉ huy của mình theo cách đó là vì đó là điều phải làm – họ phải suy nghĩ theo những con đường nhất định. Nhưng như thế lại quá dễ dàng, khi mà cậu không bao giờ gặp gỡ con người, khi mà cậu không hiểu Trái Đất, khi cậu sống giữa những bức tường kim loại ngăn cách cậu với cái lạnh của không gian bên ngoài, để quên mất lý do vì sao Trái Đất đáng được bảo vệ. Vì sao thế giới loài người lại có thể xứng đáng với cái giá cậu phải trả.”

Ra đó là lý do các người đưa tôi trở lại đây, Ender nghĩ. Đang vội vàng như vậy, các người vẫn bỏ ra ba tháng trời, chỉ để khiến tôi yêu quý Trái Đất. Được đấy, các người thành công rồi. Tất cả những trò các người bày ra đều thành công rồi. Cả Valentine nữa; chị ấy cũng chỉ là một trò các người bày ra, để khiến tôi nhớ lại rằng tôi không chọn đến cái trường đó chỉ vì bản thân tôi. Được lắm, tôi nhớ ra rồi.

“Có thể tôi đã lợi dụng Valentine,” Graff nói, “và cậu có thể căm ghét tôi vì điều đó, Ender, nhưng hãy nhớ – điều đó chỉ có tác dụng vì tình cảm giữa hai cô cậu là có thật, và đó mới là điều quan trọng. Hàng tỉ những mối dây liên hệ như vậy giữa con người với con người. Đó chính là thứ cậu đang chiến đấu để giữ gìn.”

Họ lên trực thăng để tới trạm vũ trụ I. F. ở Điểm Lùn. Chính thức thì nó được đặt tên theo tên một vị Lãnh Đạo đã chết, nhưng mọi người đều gọi nó là Điểm Lùn, theo tên của cái thị trấn bé nhỏ tồi tàn đã bị san phẳng hồi họ xây dựng những hòn đảo bằng thép và bê tông giờ tạo nên Eo biển Pamlico. Đây đó vẫn còn mấy con chim nước bước từng bước cẩn thận trên làn nước mặn, nơi những cánh cây phủ đầy rêu nhúng xuống làn nước như thế để uống. Trời bắt đầu đổ mưa nhẹ, và lớp phủ bê tông đen lại, dính dấp; thật khó mà nói chắc được đâu là nơi nó kết thúc và đâu là nơi Eo biển bắt đầu.

Graff dẫn cậu qua một mê cung những thủ tục hải quan. Giấy phép chỉ là một quả cầu nhựa nhỏ Graff mang theo bên người. Ông chỉ cần thả nó vào đường trượt, và rồi cửa mở ra, mọi người đứng dậy cúi chào và đường trượt nhả quả cầu ra trở lại và Graff lại dẫn bước. Ender để ý thấy lúc đầu người ta còn nhìn Graff, nhưng khi họ vào sâu hơn trong trạm, người ta bắt đầu chú ý đến Ender. Lúc đầu họ còn để ý đến người có chức quyền, nhưng rồi vào sâu hơn, khi mọi người đều là người có chức quyền, họ lại quan tâm hơn đến đứa trẻ mà ông ta mang theo.

Chỉ đến khi Graff cài dây an toàn nơi ghế ngồi cạnh cậu trên chiếc tàu vận chuyển nội bộ, Ender mới nhận ra cậu và Graff sẽ cùng phóng.

“Đến đâu?” Ender hỏi. “Ông sẽ đi cùng tôi đến tận đâu?”

Graff cười mím môi. “Cả đoạn đường, Ender.”

“Họ thăng chức cho ông thành quản lý Trường Chỉ huy à?”

“Không.”

Vậy là họ đã lôi Graff khỏi vị trí của mình ở Trường Chiến đấu chỉ để đi kèm Ender đến nhiệm vụ tiếp theo của cậu. Minh quan trọng đến thế nào nhỉ? Cậu tự hỏi. Và như một lời thì thầm, bằng giọng của Peter, một câu hỏi xuất hiện trong đầu cậu, Minh sử dụng điều này như thế nào đây?

Cậu rùng mình và cố nghĩ tới chuyện khác. Peter có thể mơ tới chuyện chiếm lấy thế giới, nhưng Ender thì không. Mặc dù vậy, khi nhớ lại cuộc sống của mình ở Trường Chiến đấu, cậu chợt nhận ra rằng mặc dù cậu chưa bao giờ tìm kiếm quyền lực, cậu vẫn luôn có nó. Nhưng rồi cậu kết luận rằng đó là quyền lực được sinh ra từ sự xuất sắc nổi trội, không phải mảnh khõe. Chẳng có lý do gì cậu phải xấu hổ vì nó cả. Cậu chưa bao giờ, ít ra là trừ trường hợp của Bean, sử dụng uy quyền để tổn thương người khác. Mà ngay cả với Bean, cuối cùng mọi việc cũng đã kết thúc tốt đẹp. Bean cuối cùng cũng đã trở thành một người bạn, thế vào vị trí mà Alai bỏ trống, trong khi Alai thế vào vị trí của Valentine. Valentine, người đang giúp đỡ Peter mưu đồ chiếm thế giới. Valentine, người vẫn luôn yêu Ender cho dù có chuyện gì xảy ra. Và thế là dòng suy nghĩ dẫn cậu trở lại với Trái Đất, trở lại với những giờ phút thả mình giữa hồ nước được bao quanh bởi những ngọn đồi như những cái bát phủ đầy cây xanh. Đó là Trái Đất, cậu nghĩ. Không phải một khối cầu đường kính hàng ngàn kilômét, mà là một khu rừng với hồ nước lấp lánh, cá nhảy khỏi mặt nước và những chú chim tát nước tìm kiếm lũ bọ sống nơi đường biên giữa mặt nước và bầu trời. Trái đất là bản hợp tấu những âm thanh bất tận của tiếng dế kêu, tiếng gió thổi và chim hót. Và giọng nói của một cô bé, người kể lại cho cậu nghe về cái tuổi thơ giờ đã xa, quá xa. Cũng là giọng nói một thời từng bảo vệ cậu khỏi nỗi kinh hoàng. Cũng là giọng nói mà cậu sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ, ngay cả là quay trở lại trường, ngay cả là một lần nữa để lại trái đất sau lưng thêm bốn năm, bốn mươi năm, hay bốn ngàn năm nữa. Ngay cả khi cô yêu Peter hơn cậu.

Đôi mắt cậu nhắm nghiền, âm thanh duy nhất cậu tạo ra là tiếng thở đều đều; và rồi Graff với tay chạm vào tay cậu. Ender cứng người vì ngạc nhiên, và Graff nhanh chóng rút tay lại, nhưng trong một giây Ender bật lên suy nghĩ rằng có thể Graff cũng có một chút nào đó quan tâm đến cậu. Nhưng không, đó chỉ là một cử chỉ có tính toán. Graff đang cố tạo ra một người chỉ huy từ một đứa trẻ. Cậu sẽ không ngạc nhiên nếu Bài 17 trong sách hướng dẫn có bao gồm một vài cử chỉ quan tâm từ phía giáo viên.

Tàu đến vệ tinh IPL chỉ trong có vài tiếng đồng hồ. Trạm Phóng Liên hành tinh (Inter-Planetary Launch) là một thành phố dân số ba ngàn người, hít thở khí oxy được thải ra từ cùng những thứ cây cối dùng làm thực phẩm nuôi sống họ, uống thứ nước tái sử dụng đã tuần hoàn qua cơ thể họ đến cả ngàn lần, cả cuộc sống chỉ dùng để bảo dưỡng mấy cái đầu kéo dùng để làm tắt thảy mọi việc nặng nhọc trong hệ mặt trời và những con tàu nội bộ chuyên chở hàng hóa và hành khách trở lại Trái Đất hoặc tới Mặt Trăng. Đó là một thế giới mà Ender, dù chỉ một chút, cảm thấy quen thuộc, với những ô gạch lát nền lát suốt bốn bề cũng giống như ở Trường Chiến đấu.

Cái đầu kéo họ đang dùng có vẻ khá mới; bên I. F. thường xuyên loại bỏ những đồ dùng cũ để mua những phiên bản mới nhất. Họ, chỉ vừa mới rời thôi, vừa mới mua sỉ thép cán mỏng được xử lý bởi một

con tàu nhà máy hiện đang khai thác đến tan nát mây thiên thể cỡ nhỏ trên vành đai hành tinh. Chỗ thép đó sẽ được chuyển tới Mặt Trăng, và giờ thì cái đầu kéo đang được nối với mười bốn xà lan chở thép. Nhưng rồi Graff thả quả cầu của ông ta vào máy đọc thêm lần nữa, và mấy cái xà lan được tháo khỏi đầu kéo. Lần này nó sẽ được trưng dụng để chạy tới một địa điểm mà Graff chỉ định, một địa điểm chỉ được nói rõ ràng sau khi đầu kéo đã ra hẳn khỏi IPL.

“Có phải bí mật gì lớn đâu,” cơ trưởng đầu kéo bảo. “Cứ khi nào đích đến được giữ bí mật, y như rằng đó lại là ISL.” So sánh với IPL, Ender rút ra kết luận đó là viết tắt cho Trạm Phóng Liên Hệ mặt trời (Inter-Stellar Launch).

“Lần này thì không,” Graff nói.

“Vậy thì là đâu?”

“Trạm Chỉ huy I. F.”

“Tôi thậm chí còn không có quyền biết nó ở đâu nữa cơ, thưa ngài.”

“Con tàu của anh biết,” Graff nói. “Cứ để máy tính ngó qua một cái, rồi đi theo tuyến đường nó định ra.” Ông đưa cho cơ trưởng quả cầu nhựa.

“Vậy là tôi phải nhắm mắt suốt hành trình, để đảm bảo tôi không biết vị trí đích đến?”

“Ôi, không, đương nhiên là không. Trạm Chỉ huy I. F. nằm trên tiểu hành tinh Eros, hành trình mất đầu đó ba tháng với tốc độ tối đa. Mà tất nhiên là anh sẽ đi với tốc độ tối đa rồi.”

“Eros? Nhưng mà tôi tưởng bọn người bọ biển nó thành khu vực nhiễm phóng xạ — à. Tôi có quyền biết chuyện này từ lúc nào vậy?”

“Anh làm gì có. Thế nên lúc chúng ta đến Eros, chắc chắn anh sẽ được giao công tác vĩnh viễn ở đó luôn.”

Cơ trưởng hiểu ngay lập tức, và không thích chuyện đó chút nào. “Tao là một phi công, đồ chó đẻ, bọn mày không có quyền nhốt tao trên một cục đá!”

“Tôi sẽ lờ đi cái giọng điệu bất kính anh sử dụng trước mặt cấp trên. Rất xin lỗi, nhưng tôi đã có lệnh bắt chiếc đầu kéo quân sự nhanh nhất và tiện nhất có thể. Vào cái lúc tôi đặt chân lên đây, đó là tàu của anh. Không phải có ai nhằm gì vào anh đâu. Vui lên chút đi. Cuộc chiến này có thể sẽ kết thúc trong mười lăm năm nữa, và rồi vị trí Trạm Chỉ huy I. F. sẽ không còn cần phải là bí mật nữa. Mà nhân tiện, anh nên biết, để lờ như mà anh là một trong những người dựa vào mắt để đổ tàu, Eros bị che giấu kín đáo. Chiết xuất của nó chỉ nhìn hơn một cái lỗ đen một chút thôi. Anh sẽ không nhìn thấy nó đâu.”

“Cám ơn,” cơ trưởng nói.

Phải mất cả tháng vào cuộc hành trình, ông ta mới có thể ăn nói lịch sự với Đại tá Graff trở lại.

Máy tính trên tàu chỉ có một thư viện với số lượng tư liệu hạn chế — nó được tạo ra với mục đích chính là giải trí thay vì là giáo dục. Vậy nên trong suốt cuộc hành trình, sau khi ăn sáng và tập thể dục, Ender và Graff thường hay nói chuyện. Về Trường Chỉ huy, về Trái Đất. Về thiên văn học và vật lý và bất cứ thứ gì khác mà Ender quan tâm.

Và trên hết, cậu muốn biết về bọn người bọ.

“Chúng tôi không biết nhiều lắm,” Graff nói. “Chúng tôi chưa bao giờ bắt sống được một con nào cả. Ngay cả khi chúng tôi bắt gặp được một con còn sống và không có vũ khí, hãn chết ngay khi hãn thấy rõ rằng nó đã bị bắt. Mà ngay cả phần “hãn” cũng không rõ ràng — thật ra mà nói, có khả năng rất lớn là bọn lính người bọ đều là giống cái, nhưng là với bộ phận sinh dục bị tiêu giảm. Chúng tôi không nói chắc được. Thứ cậu cần nhất thì lại là cách bọn chúng suy nghĩ, mà chúng tôi thì chưa có cơ hội phỏng vấn con nào cả.”

“Cứ nói những gì các ông biết, có thể tôi sẽ tìm được thứ gì đó tôi cần.”

Và Graff nói. Bọn người bọ là một mớ thực thể hữu cơ như dạng ta có thể hình dung đã có thể được tạo thành trên Trái Đất, nếu khoảng một tỉ năm trước lịch sử diễn tiến khác đi. Về mặt phân tử, bọn chúng chẳng có gì đặc biệt. Đến cả vật chất di truyền cũng tương tự như ở Trái Đất. Chẳng phải tình cờ mà bọn chúng trông có vẻ giống côn trùng trong mắt con người. Mặc dù các cơ quan nội tạng của chúng có phức tạp và chuyên biệt hơn nhiều so với bất cứ loài côn trùng nào, và đã phát triển bộ khung xương trong, loại bỏ gần hết lớp vỏ ngoài, cấu tạo vật lý của chúng vẫn tương tự như tổ tiên của chúng, loài tổ tiên có vẻ khá gần gũi với loài kiến ở Trái Đất. “Nhưng đừng hiểu lầm,” Graff nói. “Điều đó cũng chỉ tương tự như nói tổ tiên của loài người chúng ta có thể rất gần gũi với loài sóc thôi.”

“Nếu đó là tất cả những gì chúng ta có, nó phải có ích lợi gì đó thôi,” Ender nói.

“Sóc không dừng tàu vũ trụ,” Graff trả lời. “Thường thì cần phải có một sự thay đổi lớn để đi từ chuyện nhặt hạt dẻ đến thu hoạch ngũ cốc, và rồi mới đến xây dựng trạm nghiên cứu ổ định trên mây mặt trăng của sao Thổ.”

Bọn người bọ có vẻ có thể nhìn thấy cùng một quang phổ ánh sáng như con người, trong tàu của chúng có lắp đặt ánh sáng nhân tạo. Tuy nhiên, an-ten của chúng có vẻ đã tiêu biến. Dựa theo cơ thể của bọn chúng, không có bằng chứng gì cho thấy khứu giác, vị giác hay thính giác đóng vai trò gì quan trọng. “Tất nhiên là chúng tôi không thể biết chắc được. Nhưng chúng tôi không thể thấy được làm cách nào chúng có thể giao tiếp bằng âm thanh được. Điều kỳ quái nhất là chúng cũng chẳng có thiết bị liên lạc gì trên tàu cả. Không radio, không có thứ gì có thể dùng để phát hay nhận bất cứ loại tín hiệu gì.”

“Bọn chúng có liên lạc giữa các tàu với nhau. Tôi có xem băng rồi, chúng có nói chuyện.”

“Đúng. Nhưng là giữa cơ thể với cơ thể, giữa tâm trí con này với con kia. Đó là điều quan trọng nhất chúng tôi học được từ chúng. Phương pháp liên lạc của bọn chúng, trời biết đó là cái gì, là hoàn toàn tức thời. Tốc độ ánh sáng không còn là giới hạn. Khi Mazer Rackham đánh bại hạm đội xâm lược của chúng, tất cả ngừng lại. Cùng một lúc. Không có cả thời gian để truyền tín hiệu. Mọi thứ cứ thế là dừng lại.”

Ender nhớ tới những cuốn băng hình về bọn người bọ không bị thương nằm chết la liệt ngay vị trí chiến đấu.

“Khi đó chúng tôi nhận ra rằng giao tiếp tín hiệu với tốc độ nhanh hơn tốc độ ánh sáng là hoàn toàn khả thi. Đó là khoảng thời gian bảy mươi năm về trước, và một khi chúng tôi biết rằng điều đó khả thi, chúng tôi đã làm được. Không phải tôi, đừng hiểu lầm, hồi đó tôi còn chưa sinh.”

“Làm sao có thể thế được?”

“Tôi không giải thích phần vật lý lượng tử cho cậu được đâu. Đến một nửa cái lý thuyết đó trên đời này không có ai hiểu nổi cả. Điều quan trọng là là chúng ta đã dựng được hệ thống ansible[1]. Tên chính thức là Hệ thống Liên lạc Lượng tử Tương đối Tức thời, nhưng sau có ai đó mò đâu được từ ansible trong một cuốn sách cũ ở đâu đó, thế là thành tên. Mà cũng chẳng có mấy người biết nó tồn tại nữa kìa.”

“Thế có nghĩa là các tàu có thể liên lạc với nhau ngay cả khi họ ở cách nhau vài hệ mặt trời,” Ender nói.

“Thế có nghĩa,” Graff nói, “là các tàu có thể liên lạc với nhau ngay cả khi họ ở cách nhau cả một thiên hà. Và bọn người bọ có thể thực hiện được điều đó mà không cần máy móc.”

“Vậy là bọn chúng biết mình đã thua ngay khi nó xảy ra,” Ender nói. “Tôi vẫn luôn nghĩ – mọi người vẫn hay nói có thể bọn chúng chỉ vừa mới biết mình đã thua đâu đó hai mươi lăm năm trước.”

“Đó là để giữ mọi người khỏi hoảng loạn,” Graff bảo. “Và nhân tiện, tôi đang cung cấp cho cậu những thông tin cậu không được phép biết nếu cậu có bao giờ rời khỏi Trạm Chỉ huy I. F. Ít nhất là trước khi chiến tranh kết thúc.”

Ender nổi giận. “Các người biết rõ tôi. Các người biết tôi biết giữ bí mật.”

“Đó là quy định rồi. Bất cứ người nào dưới hai mươi lăm tuổi đều được coi là lỗ hổng trong hệ thống bảo mật. Rất bất công đối với một số không nhỏ những đứa trẻ có trách nhiệm, nhưng điều đó giúp thu hẹp phạm vi những người có thể để lộ ra thứ gì đó không nên lộ.”

“Mà tại sao lại phải bí mật thế?”

“Bởi vì chúng tôi đang chấp nhận những rủi ro rất lớn, Ender, và chúng tôi không muốn cả trái đất nghi ngờ những quyết định của mình. Cậu thấy đó, ngay khi chúng tôi tạo ra được một hệ thống ansible hoạt động tốt, chúng tôi lập tức gắn nó lên một trong những con tàu tốt nhất của mình rồi phóng nó đi đánh phá hệ thống hành tinh nhà của bọn người bọ.”

“Chúng ta có biết chính xác chúng ở đâu không?”

“Có.”

“Vậy là chúng ta không phải đang ngồi chờ cuộc Xâm lăng Thứ ba.”

“Chúng ta là cuộc Xâm lăng Thứ ba.”

“Vậy là chúng ta đang tấn công bọn chúng. Chẳng ai nhắc đến chuyện đó cả. Mọi người đều nghĩ chúng ta đang có một hạm đội tàu đông nghẹt ngồi chờ ở vành đai sao chổi—“

“Không có lấy một cái. Ở đó chúng ta hoàn toàn không có khả năng tự vệ.”

“Vậy nếu bọn chúng cử một hạm đội tới tấn công?”

“Thì ta chết chắc. Nhưng các tàu của ta không thấy hạm đội nào cả, một cái cũng không.”

“Có thể bọn chúng đã bỏ cuộc và quyết định để chúng ta yên.”

“Có thể. Cậu đã xem băng rồi. Cậu có định đánh cược số phận của cả loài người rằng chúng đã bỏ cuộc và để chúng ta yên không?”

Ender cố gắng hình dung khoảng thời gian đã trôi qua. “Và những con tàu của ta đã phải di chuyển suốt bảy mươi năm—“

“Một số. Một số thì ba mươi năm, số thì hai mươi. Giờ chúng ta làm được ra những con tàu tốt hơn hồi đó. Chúng ta đang học cách chơi trong không gian, càng lúc càng tiến bộ. Nhưng tất cả những con tàu vũ trụ không còn phải nằm trong xưởng đều đang trên đường đến hành tinh của bọn người bọ hoặc những tiền đồn của bọn chúng. Tất cả những con tàu đó, trong khoang chứa đầy tàu tuần dương và lính tráng, đều đang tiến đến chỗ bọn người bọ. Chậm dần. Bởi họ gần tới nơi rồi. Chúng ta đã tính toán thời gian khá chuẩn. Bọn họ đều sẽ đến vùng chiến sự cách nhau khoảng vài ba tháng. Đáng tiếc là những loại vũ khí đơn giản, lỗi thời nhất của chúng ta sẽ là những thứ dùng để tấn công hành tinh nhà của chúng. Nhưng dù sao đi nữa thì họ cũng đã được vũ trang khá cẩn thận – chúng ta giờ đây đã có những thứ vũ khí mà bọn người bọ thậm chí còn chưa bao giờ trông thấy.”

“Bao giờ thì họ tới?”

“Trong vòng năm năm tới. Ender. Mọi thứ ở Trạm Chỉ huy I. F. đều đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hệ thống ansible chủ của chúng ta đặt ở đó, kết nối với toàn bộ hạm đội tấn công; tất cả tàu chiến đều hoạt động tốt, sẵn sàng chiến đấu. Thứ duy nhất chúng ta thiếu, Ender, là một chỉ huy hạm đội. Một người biết phải làm gì với mấy cái tàu chiến đó khi họ tới nơi.”

“Và nếu như không ai biết phải làm gì?”

“Chúng ta sẽ cố gắng hết sức, với người chỉ huy giỏi nhất chúng ta có.”

Là mình, Ender nghĩ, họ muốn mình sẵn sàng chỉ trong có năm năm. “Đại tá Graff, tôi không thể nào sẵn sàng lãnh đạo hạm đội nổi trong năm năm đâu.”

Graff nhún vai. “Thì thôi. Cố cố hết sức. Nếu đến lúc đó mà cậu vẫn chưa sẵn sàng, chúng tôi sẽ phải chấp nhận những gì chúng tôi có thôi.”

Điều đó làm Ender thoải mái hơn một chút.

Nhưng chỉ được có một chút, “Tất nhiên là, Ender, hiện giờ thì chúng tôi chẳng có ai cả.”

Ender biết rằng đây chỉ lại là một trò của Graff mà thôi. Khiến cho mình tin là mọi thứ phụ thuộc vào mình, khiến mình không thể lười biếng, khiến mình phải gắng hết sức mình.

Tuy vậy, dù có là trò bịp hay không, đó vẫn có thể là sự thực. Và vậy có nghĩa là cậu sẽ phải cố gắng hết sức mình. Đó là điều mà Val muốn ở cậu. Năm năm. Chỉ có năm năm nữa là hạm đội sẽ tới nơi, mà mình thì chưa biết gì cả, “Năm năm nữa tôi mới mười lăm tuổi,” Ender nói.

“Sắp lên mười sáu,” Graff bảo. “Tùy thuộc vào cậu biết được bao nhiêu.”

“Đại tá Graff,” cậu nói. “Tôi chỉ muốn quay lại và bơi lội trong hồ.”

“Sau khi chúng ta thắng đã,” Graff bảo, “Hoặc cũng có thể là thua. Chúng ta sẽ có khoảng vài thế kỷ trước khi chúng quay trở lại đây và hủy diệt hết mọi thứ. Căn nhà sẽ vẫn còn nguyên đó, tôi hứa cậu có thể cứ việc bơi đến chán thì thôi.”

“Nhưng đến lúc đó tôi vẫn còn đang chưa đủ tuổi bảo mật.”

“Chúng tôi có thể cử lính canh có vũ trang cho cậu mọi lúc mọi nơi. Quân đội giỏi xử lý mấy thứ như thế lắm.”

Cả hai cùng phá lên cười, và Ender phải tự nhắc nhở mình rằng Graff chỉ đang đóng vai một người bạn, rằng tất cả những gì ông ta làm chỉ là một trò đối trá hoặc lừa gạt có tính toán nhằm biến Ender thành một cỗ máy chiến đấu xuất sắc. Tôi sẽ trở thành chính xác thứ công cụ các người muốn, Ender nhủ thầm, nhưng

ít nhất thì tôi cũng sẽ không bị lừa thành như vậy. Tôi làm vì tôi chọn làm thế, không phải vì trò lừa của các người, bọn quý quyết khôn kiếp.

Đầu kéo tới được Eros trước cả khi họ nhìn thấy nó. Cơ trưởng cho họ xem hình ảnh từ rada, và rồi đặt chồng hình ảnh từ máy quét nhiệt lên cùng một màn hình. Họ gần như đang ở ngay trên đầu hành tinh đó – chỉ cách bề mặt có bốn ngàn kilomet – nhưng Eros, với chiều dài chỉ có hai mươi tư kilomet, sẽ là hoàn toàn là vô hình giá mà không có ánh sáng mặt trời phản chiếu trên bề mặt.

Cơ trưởng cho tàu đáp xuống một trong ba bãi đáp nhô cao lên khỏi mặt đất được xây dựng gần như bao phủ hết bề mặt Eros. Tàu không thể đáp thẳng xuống Eros bởi lực hấp dẫn của tiểu hành tinh đã được tăng cường, mà chiếc đầu kéo, được thiết kế để chở hàng hóa, thì không đời nào có khả năng thoát được khỏi cái hố trọng lực kiểu đó. Ông chào tạm biệt hai vị khách, mặt cẩu kính, nhưng Ender và Graff vẫn giữ được tâm trạng hào hứng. Viên cơ trưởng thì cúi bản vì phải bỏ lại con tàu; Ender và Graff thì lại cảm thấy như thể tù nhân vừa được phóng thích. Trong lúc ngồi trên con tàu chờ họ xuống bề mặt Eros, họ giải trí bằng cách nói nhái lại những câu nói trong mấy băng hình mà viên cơ trưởng vẫn hay xem đi xem lại, rồi cười như hai tên điên. Cơ trưởng càng thêm cúi kính, rút vào phòng giả vờ ngủ. Và rồi, gần như chẳng vì lý do gì, Ender hỏi Graff một câu cuối cùng.

“Tại sao chúng ta lại đánh nhau với bọn người bọ?”

“Tôi nghe đủ thứ lý do rồi,” Graff bảo. “Bởi vì chúng đã sinh sôi nảy nở quá sức chịu đựng của hành tinh nhà và bị buộc phải đi chiếm cứ những hành tinh khác. Bởi vì chúng không thể chịu nổi cái suy nghĩ trong vũ trụ này vẫn còn một giống loài văn minh ngoài chúng ra. Bởi vì chúng không nghĩ rằng chúng ta là một giống loài văn minh. Bởi vì chúng có một thứ tôn giáo quý quái nào đó. Bởi vì chúng theo dõi những đoạn băng mà ngày trước chúng ta hay chiếu và quyết định rằng một giống loài bạo lực như vậy thì nên chết hết đi. Thứ gì cũng có.”

“Còn ông thì nghĩ gì?”

“Tôi nghĩ gì không quan trọng.”

“Tôi vẫn cứ muốn biết.”

“Chúng có thể giao tiếp trực tiếp với nhau, Ender ạ, trực tiếp từ tâm trí này sang tâm trí kia. Thứ gì một con nghĩ, con khác cũng có thể nghĩ như vậy; thứ gì một con nhớ, con khác cũng có thể chia sẻ. Chúng cần gì phải phát triển ngôn ngữ cơ chứ? Chúng cần gì phải học đọc hay viết? Làm sao chúng biết được đọc với viết là như thế nào? Hay là các loại tín hiệu? Hay là chữ số? Hay bất cứ thứ gì khác mà chúng ta dùng để giao tiếp? Đây không chỉ đơn giản là vấn đề thông dịch từ ngôn ngữ này sang ngôn ngữ khác. Chúng chẳng có thứ ngôn ngữ nào cả. Chúng ta cứ việc dùng tất cả những cách chúng ta có thể nghĩ ra để giao tiếp với chúng, nhưng chúng lại không có thứ máy móc dùng để nhận ra rằng chúng ta đang cố giao tiếp. Và cũng có thể chúng cũng đã cố giao tiếp với chúng ta, và chúng không thể hiểu nổi tại sao chúng ta không trả lời.”

“Vậy là cả cuộc chiến này xảy ra chỉ là do chúng ta không thể giao tiếp với nhau.”

“Nếu một người không thể kể cho cậu về chính mình, cậu không bao giờ biết chắc được là hẳn sẽ không cố giết cậu.”

“Nếu chúng ta cứ để chúng yên thì sao?”

“Ender, không phải chúng ta tìm đến chúng trước, là chúng tìm đến chúng ta. Nếu chúng có thể để chúng ta yên, chúng đã có thể làm thế từ một trăm năm trước, trước cả cuộc Xâm lăng Thứ nhất.”

“Có thể chúng không biết rằng chúng ta cũng là những sinh vật văn minh. Có thể—“

“Ender, tin tôi đi, người ta đã thảo luận về vấn đề này cả thế kỷ nay rồi. Không ai biết chính xác câu trả lời cả. Thế nhưng khi đến lúc cần phải hành động, quyết định cuối cùng chỉ có một: nếu một trong hai bên phải bị tiêu diệt, phải đảm bảo bên ta là bên còn sống. Gen của chúng ta không chấp nhận lựa chọn nào khác. Tự nhiên không thể giúp một giống loài không có ý chí sống còn tiến hóa được. Vậy nên nếu chúng ta có thể, chúng ta sẽ giết hết bọn chúng cho đến con cuối cùng, còn nếu chúng có thể, chúng sẽ giết hết chúng ta.”

“Phần tôi,” Ender nói, “Tôi chọn sống.”

“Tôi biết,” Graff bảo. “Đó là lý do cậu ở đây.”

[1] Hệ thống ansible: hệ thống liên lạc tức thời liên hệ mặt trời trong tác phẩm The Dispossessed, một tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của tác giả Hainish Cycle. (chú thích của người dịch)

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thầy Giáo Của Ender

“Anh mất hơi bị lâu đấy, Graff. Quãng đường đi dài thì đã đành, nhưng mà cứ thế đi du lịch hết ba tháng thì quả thật là quá đáng.”

“À

“Tôi không có ý định chuyển tới một món hàng đã hỏng.”

“Có những người chẳng biết vội vàng bao giờ. Rồi, được thôi, dù gì thì cũng chỉ là sự sống còn của cả thế giới thôi mà. Cũng chẳng phải có mình tôi, anh phải hiểu cho chúng tôi chứ. Chúng tôi ngồi ở đây cả ngày với cái ansible, liên tục nhận được báo cáo về tiến độ của hạm đội. Chúng tôi phải đối mặt với cuộc chiến sắp tới hàng ngày. Mà giờ đâu chỉ còn tính bằng ngày. Thằng bé thực sự còn bé xiu.”

“Nó có tiềm năng để trở thành vĩ đại. Một lý tưởng lớn.”

“Một kẻ giết người tiềm năng nữa?

“Ừ.”

“Chúng tôi đã soạn xong chương trình học cho nó. Đương nhiên là còn chờ anh chấp thuận.”

“Tôi sẽ xem qua sau. Tôi không hề giả vờ rằng mình hiểu hết những vấn đề chuyên môn, Đô đốc Chamrafanagar. Tôi chỉ có mặt ở đây vì tôi hiểu Ender. Vậy nên đừng ngại tôi sẽ làm khó dễ mệnh lệnh của anh. Nếu có cũng chỉ là vấn đề tốc độ thôi.”

“Chúng ta có thể nói cho nó những gì?”

“Đừng tốn thời gian dạy nó mấy thứ nguyên tắc vật lý du hành liên hệ mặt trời.”

“Còn về ansible thì sao?”

“Tôi nói với nó rồi, và cả chuyện hạm đội nữa. Tôi đã bảo họ sẽ tiếp cận mục tiêu trong vòng năm năm tới.”

“Có vẻ không còn gì nhiều để mà dạy nữa nhì.”

“Các anh có thể dạy cho nó về hệ thống vũ khí. Nó phải biết đủ nhiều để ra được những quyết định sáng suốt.”

“Ah, vậy là rốt cuộc cũng cần đến chúng tôi đấy nhỉ, anh mới tốt bụng làm sao. Chúng tôi sẽ dành hẳn một trong năm máy mô phỏng cho độc quyền một mình nó sử dụng.”

“Còn đám kia?”

“Máy cái máy còn lại á?”

“Bọn trẻ còn lại.”

“Anh ở đây là để quản lý Ender Wiggin.”

“Chỉ là tò mò thôi. Anh nhớ cho, chúng cũng từng một thời là học sinh của tôi.”

“Và giờ thì chúng là của tôi. Chúng giờ đang bước vào sự kỳ ảo của hạm đội, Đại tá Graff ạ, mà anh, một người lính, chưa bao giờ được biết tới.”

“Anh nói cứ như thế đi tu vậy.”

“Có cả thần thánh. Và một tôn giáo. Ngay cả những người trong chúng tôi chỉ chuyên ra lệnh qua ansible cũng biết đến ánh sáng huy hoàng của những chuyến bay giữa các vì sao. Tôi có thể hiểu tại sao anh thấy khó chịu với chủ nghĩa thần bí. Tôi có thể quả quyết với anh là sự khó chịu của anh chỉ chỉ ra anh ngu dốt đến thế nào. Sớm thôi, Ender Wiggin cũng sẽ thấy những gì chúng tôi thấy; nó sẽ biết đến những vũ điệu ma quái giữa các vì sao. Tôi thấy anh đang nghĩ không hay về quan điểm thần bí của tôi. Tôi đảm bảo với anh là suy nghĩ đó của anh chỉ chứng minh kiến thức anh nông cạn đến thế nào. Sớm thôi, Ender Wiggin cũng sẽ biết điều tôi biết; nó cũng sẽ nhảy vũ điệu ma giữa các vì sao, và tất cả những điều vĩ đại tồn tại trong nó sẽ được giải phóng, bộc lộ, đưa ra cho cả vũ trụ nhìn thấy. Anh có tâm hồn của một hòn đá, Đại tá Graff ạ, nhưng tôi hát cho một hòn đá nghe cũng hay như khi tôi hát với một người ca sĩ khác vậy. Anh có thể trở về phòng và ổn định chỗ ở.”

“Tôi chẳng có gì để xấp xếp ngoại trừ bộ quần áo tôi đang mặc.”

“Anh không có gì hết?”

“Họ giữ tiền lương của tôi trong một tài khoản đâu đó trên Trái Đất. Tôi cũng chẳng bao giờ cần đến nó. Chỉ thỉnh thoảng để dùng mua quần áo thường dân những dịp nghỉ phép thôi.”

“Một con người coi thường vật chất. Vậy mà anh lại mập đến khó ưa thế này. Thầy tu khổ hạnh mà lại phàm ăn cơ à. Thật là ngược đời.”

“Cứ khi nào tôi căng thẳng, tôi lại ăn. Còn anh, khi nào anh căng thẳng, anh lại phun ra toàn rác rưởi.”

“Tôi thích anh rồi đó, Đại tá Graff ạ. Tôi nghĩ chúng ta sẽ hợp nhau thôi.”

“Tôi chẳng quan tâm, Đô đốc Chamrajnagar. Tôi đến đây vì Ender. Và cả hai chúng tôi đều không ở đây vì anh.”

Ender ghét Eros kể từ giây phút cậu xuống khỏi đầu kéo. Ở Trái Đất, nơi mặt đất bằng phẳng, cậu đã đủ khó chịu rồi; Eros thật hết nói nổi. Nó chỉ là một hành tinh xêm xêm giống hình con suốt, dày chỉ nửa kilomet ở điểm thon nhất. Toàn bộ bề mặt hành tinh đều được tận dụng để hấp thụ ánh sáng mặt trời và chuyển hóa nó thành năng lượng, thế nên tất cả mọi người đều phải sống trong những căn phòng tường láng được nối với nhau bằng những đường hầm chạy dài như những dải ruy băng quấn lấy lòng hành tinh. Bầy không gian nhỏ hẹp không làm phiền Ender – thứ làm cậu bức mình là việc tất cả các cửa đường hầm đều nghiêng xuống dưới. Ngay từ đầu, Ender đã cảm thấy mất thăng bằng khi cậu di chuyển trong đường hầm, nhất là những đường hầm chạy vòng quanh phòng cậu. Việc trọng lực ở đây chỉ bằng nửa trọng lực Trái Đất chẳng giúp cậu thấy khá hơn chút nào – nó chỉ khiến cái cảm giác như thế sắp ngã thêm hoàn chỉnh. Tỷ lệ của phòng ốc ở đây cũng có chút gì đó không ổn – trần thường quá thấp so với chiều rộng phòng, những đường hầm lại quá hẹp. Nơi này không dễ chịu chút nào. Thế nhưng điều tệ hại nhất lại là số lượng người ở đây. Số lượng người bình thường trong trí tưởng tượng của cậu là như ở Trường Chiến đấu, nơi cậu nhận mặt được tất cả mọi người. Nhưng còn ở đây, có cả mười ngàn người sống trên hành hình này. Người ta không chen chúc nhau, ngay cả khi một lượng lớn không gian được trung dụng để để thiết bị hỗ trợ đời sống và những thứ máy móc khác. Điều làm cậu khó chịu là việc cậu cứ luôn luôn bị vây quanh bởi người lạ.

Họ không để cậu làm quen với ai cả. Cậu vẫn thường xuyên nhìn thấy những học sinh khác của Trường Chỉ huy, nhưng bởi cậu không tham gia đều đặn một lớp học nào, thấy rồi cũng thôi. Cậu có đi nghe một vài bài giảng, như chủ yếu cậu được kèm cặp riêng với nhiều giáo viên khác nhau, hoặc thỉnh thoảng được một học sinh khác chỉ dẫn một quy trình nào đó, chỉ gặp một lần rồi không bao giờ thấy mặt nữa. Bữa ăn, cậu ăn một mình hoặc cùng với Đại tá Graff. Giờ nghỉ, cậu dành thời gian trong phòng tập, nhưng hiếm có khi nào cậu gặp ai trong đó hai lần.

Cậu nhận ra một lần nữa họ lại cô lập cậu, lần này không phải bằng cách khiến cho những học sinh khác ghét cậu, mà là đảm bảo để chúng không bao giờ có cơ hội trở thành bạn bè. Ngay cả nếu họ không làm vậy, cậu cũng khó lòng mà kết thân với chúng – ngoại trừ Ender, những học sinh khác đều đã là thiếu niên cả rồi.

Vậy là Ender thu mình vào chú tâm học tập, và cậu học rất nhanh. Lý thuyết thiên văn và lịch sử quân đội cậu hấp thu nhanh như miếng bọt biển hấp nước; toán trừu tượng có khó hơn một chút, nhưng cứ khi nào cậu được giao cho một vấn đề có liên quan đến mô hình không gian và thời gian, cậu lại thấy trực giác của cậu đáng tin hơn là phép tính – cậu thường hay nhìn ra ngay cách giải quyết chính cậu chỉ chứng minh

được sau nhiều phút hoặc nhiều giờ đồng hồ tính toán.

Còn để giải trí, họ có máy mô phỏng, bộ trò chơi điện tử hoàn hảo nhất cậu từng được chơi. Các giáo viên và những học sinh khác huấn luyện cậu cách chơi, từng bước một. Ban đầu, khi cậu chưa biết đến khả năng tuyệt vời của trò chơi, cậu chơi chỉ ở mức chiến thuật, điều khiển chỉ một chiến cơ đi tìm và tiêu diệt kẻ thù. Đối thủ do máy tính điều khiển cực mạnh và xảo quyệt, và cứ mỗi lần Ender sử dụng một chiến thuật, chỉ vài phút sau cậu đã thấy máy tính sử dụng chiến thuật đó chống lại cậu.

Trò chơi có đồ họa như hình chụp ảnh giao thoa, với chiến cơ của cậu được thể hiện bằng một đốm sáng nhỏ. Kẻ thù là những đốm sáng mang màu khác với của cậu, và tất cả những đốm sáng đó nhảy múa, xoay vòng, len lỏi qua những chỗ hổng không gian rộng chắc chỉ tới mười mét, Bộ điều khiển cũng thật tuyệt vời. Cậu có thể xoay hình ảnh theo mọi hướng, quan sát từ mọi góc nhìn, và cũng có thể di chuyển vị trí trung tâm để đưa vị trí trận đấu lại gần hoặc ra xa hơn.

Từ từ, khi cậu đã trở nên thành thục hơn trong việc điều khiển tốc độ, hướng di chuyển, chỉnh tầm nhìn, vũ khí, trò chơi trở nên phức tạp hơn. Có khi cậu phải đấu với hai tàu địch cùng một lúc; có khi có vật cản, mảnh vụn trong không gian; cậu bắt đầu phải lo lắng về nhiên liệu cũng như số lượng vũ khí; máy tính bắt đầu giao cho cậu mục tiêu để tiêu diệt hay mục đích để hoàn thành, khiến cậu phải tránh xao lãng và đạt thành một mục đích nào đó để thắng cuộc.

Khi cậu đã thành thạo cách chơi đơn lẻ, họ để cậu bắt đầu với sư đoàn bốn người. Cậu ra lệnh bằng giọng nói cho bốn phi công ảo của bốn chiến cơ, và thay vì chỉ làm theo hướng dẫn của máy tính, cậu được tự mình quyết định chiến thuật, quyết định xem mục tiêu nào trong số nhiều mục tiêu là quan trọng nhất và điều khiển chiến cơ bên mình theo đó. Bất cứ lúc nào cậu cũng có thể ra lệnh trực tiếp cho một trong số các chiến cơ của mình một thời gian, và lúc đầu cậu thường xuyên làm vậy; thế nhưng những lúc như thế, ba chiến cơ còn lại trong sư đoàn của cậu thường nhanh chóng bị tiêu diệt, và khi trò chơi càng lúc càng trở nên khó hơn, cậu buộc phải giành nhiều thời gian hơn điều khiển cả tiểu đội. Kể từ đó, càng ngày cậu càng thắng thường xuyên hơn.

Ở Trường Chỉ huy được một năm, cậu đã trở nên lão luyện khi chơi bất cứ level nào trong số mười lăm level trên máy mô phỏng, từ điều khiển một chiến cơ duy nhất cho đến điều khiển cả một hạm đội. Cậu sớm nhận ra rằng máy mô phỏng đối với Trường Chỉ huy cũng giống như phòng chiến đấu với Trường Chiến đấu vậy. Lớp học thì bổ ích, nhưng bài học thực sự nằm trong trò chơi. Người ta thường hay ghé vào xem cậu chơi. Họ không nói gì bao giờ – ít khi có ai nói gì, trừ khi họ có gì đó để dạy cậu. Những người xem đó chỉ đứng yên, im lặng, nhìn xem cách cậu chơi một vòng chơi khá, rồi bỏ đi khi cậu chơi xong. Một số người đang làm gì vậy, cậu muốn hỏi họ. Muốn phán xét tôi à? Muốn quyết định xem mấy người có thực sự muốn giao hạm đội cho tôi hay không? Chỉ cần nhớ là không phải tôi muốn điều đó đâu đó.

Cậu nhận ra rất nhiều điều cậu học được ở Trường Chiến đấu cũng áp dụng được cho trò chơi này. Cậu liên tục xoay hình chiếu mỗi vài phút, giữ cho mình không bị kẹt vào một quan điểm trên – dưới nào, liên

tục kiểm tra vị trí quân mình từ góc nhìn của đối thủ. Thật sung sướng khi cuối cùng cậu cũng có được quyền kiểm soát trận đấu theo cách này, được nhìn hết tất cả các góc độ của nó.

Và cũng thật bức mình khi có quá ít quyền kiểm soát như vậy, bởi các chiến hạm do máy tính điều khiển chỉ giỏi được đến mức mà máy tính quyết định. Chúng không có sáng kiến. Chúng không có trí tuệ. Cậu bắt đầu mong nhớ đến các tiểu đội trưởng của mình, để cậu có thể tin tưởng rằng các tiểu đội đều sẽ làm việc tốt mà không cần cậu phải giám sát gắt gao.

Đến cuối năm đầu tiên cậu đã thắng mọi trận chiến trên máy mô phỏng, và chơi trò chơi cứ như thể cỗ máy cũng là một phần tự nhiên trên cơ thể cậu. Một ngày nọ, trong khi đang ăn với Graff, cậu hỏi, “Vậy ra đó là tất cả những gì máy mô phỏng có thể làm?”

“Cái gì tất cả?”

“Mức chơi hiện tại. Nó quá dễ, và đã một thời gian rồi nó không còn tăng độ khó nữa.”

“Ồ.”

Graff không có vẻ gì lo lắng. Thế nhưng Graff cũng chẳng bao giờ tỏ vẻ gì lo lắng cả. Ngày tiếp theo tất cả mọi thứ đều thay đổi. Graff biến mất, và thay vào đó họ cho Ender một người bạn đồng hành.

Ông ta có mặt trong phòng Ender lúc cậu thức dậy. Ông ta già, ngồi khoanh chân trên sàn. Ender nhìn ông đầy trông đợi, chờ ông lên tiếng. Ông chẳng nói gì. Ender ngồi dậy, đi tắm rồi mặc quần áo, để mặc cho ông ta giữ im lặng tùy ý. Từ lâu cậu đã học được rằng khi có bất thường diễn ra, thứ gì đó nằm trong kế hoạch của người khác chứ không phải của cậu, cậu thường thu được nhiều thông tin hơn bằng cách giờ đợi thay vì hỏi. Người lớn hầu như luôn mất kiên nhẫn trước Ender.

Đến lúc Ender đã sẵn sàng, ra mở cửa rời khỏi phòng, ông ta vẫn chưa nói câu nào. Cửa không chịu mở. Ender quay lại nhìn người đàn ông đang ngồi trên sàn. Ông ta trông khoảng sáu mươi tuổi, người già nhất mà Ender từng gặp ở Eros. Trên mặt ông ta mọc đầy râu bạc trắng một ngày rồi chưa cạo, chỉ ngắn hơn bộ tóc cắt sát đầu của ông ta một chút. Da mặt ông hơi sệ, nơi đuôi mắt đầy những vết hằn và chân chim. Ông ta nhìn Ender với vẻ mặt vô cảm.

Ender quay lại phía cánh cửa và thử mở nó ra lần nữa.

“Được rồi, cậu bỏ cuộc và nói. “Tại sao cửa lại khóa?”

Người đàn ông tiếp tục nhìn cậu vô cảm.

Vậy ra đây là một trò chơi, Ender nghĩ. Được rồi, nếu họ muốn mình đi học, họ sẽ tự mở cửa. Không thì thôi. Mình chẳng quan tâm.

Ender không thích những trò chơi mà luật lệ có thể là bất cứ thứ gì còn mục đích thì chỉ có họ mới biết. Cho nên cậu sẽ không chơi. Cậu cũng từ chối nổi giận. Cậu tập một bài thể dục để thả lỏng, dùng cánh cửa làm chỗ dựa, và chỉ trong phút chốc đã bình tĩnh lại. Người đàn ông cứ đứng đờng nhìn cậu.

Tình trạng đó cứ thế kéo dài cả mấy giờ đồng hồ, Ender quyết tâm không nói chuyện, người đàn ông thì như thể vừa câm vừa ngu ngốc.

Có đôi lúc, Ender tự hỏi liệu cậu có phải bị bệnh tâm thần hay không, trốn thoát khỏi một bệnh viện nào đó trên Eros, sống một cuộc sống ảo tưởng trong phòng của Ender. Thế nhưng càng kéo dài, cậu lại càng chắc chắn chuyện này là do họ cố ý, nhằm khiến cậu hoang mang. Ender không muốn để cho người đàn ông thắng. Để giết thời gian, cậu lại tập thể dục. Có một số động tác không thể thực hiện được mà thiếu những dụng cụ của phòng tập, thế nhưng những động tác còn lại, nhất là những thứ từ lớp tự vệ, cậu có thể thực hiện mà không cần trợ giúp.

Những động tác tập đưa cậu đi quanh căn phòng. Cậu đang tập động tác đá và hích vai. Một động tác đưa cậu lại gần người đàn ông, giống như nhiều lần trước đó, nhưng lần này cánh tay già vụt ra và tóm lấy chân trái Ender giữa cú đá. Nó khiến Ender mất thăng bằng và ngã đập xuống sàn.

Ender bật dậy ngay lập tức, tức điên người. Cậu thấy người đàn ông lại đang ngồi điềm tĩnh, chân khoanh, không thở nặng, cứ như thể chưa từng cử động. Ender giữ tư thế chuẩn bị chiến đấu, thế nhưng cái kiểu bất động của ông khiến cho Ender không thể tấn công được. Làm gì bây giờ, đá văng đầu ông ta à? Rồi sau đó đi mà giải thích với Graff – ồ, ông già đó đá tôi, cho nên tôi phải trả đũa.

Cậu quay lại luyện tập; người đàn ông vẫn nhìn.

Cuối cùng, mệt mỏi và giận giữ vì đã bỏ phí cả một ngày, làm tù nhân trong chính phòng mình, Ender quay trở lại giường để lấy bàn. Trong lúc cúi người để nhặt bàn lên, cậu cảm thấy một bàn tay chọc mạnh vào đùi mình, một bàn tay khác nắm lấy tóc cậu. Trong nháy mắt, cậu bị lật ngược. Mặt và hai vai cậu bị đầu gối người đàn ông ép xuống sàn, trong khi lưng cậu bị gập đến đau đớn và hai chân bị tay ông ta kẹp chặt.

Ender không thể cử động được hai tay, cũng không thể gập lưng lại để có thể cử động chân. Chỉ trong chưa đầy hai giây, ông già đã hoàn toàn đánh bại Ender Wiggin.

“Được rồi,” Ender thờ hồn hển. “Ông thắng.”

Đầu gối ông ta đè xuống làm cậu đau hơn gấp bội. “Từ lúc nào,” ông ta hỏi, giọng nhỏ và khàn khàn, “cậu cứ phải nói cho kẻ thù biết khi nào hãn thắng thế?”

Ender giữ im lặng.

“Tôi làm cậu bất ngờ được một lần, Ender Wiggin. Tại sao cậu không tiêu diệt tôi ngay lập tức? Chỉ vì

tôi trông có vẻ hiền lành? Cậu quay lưng lại phía tôi. Ngu ngốc. Cậu chẳng học được gì cả. Cứ như thể cậu chưa từng có thầy vậy.”

Giờ thì Ender tức thực rồi, không cần phải kìm lại hay che giấu gì nữa. “Tôi qua tay quá nhiều giáo viên rồi, làm sao tôi biết được ông lại là-“

“Kẻ thù, Ender Wiggin ạ,” người đàn ông thì thầm. “Tôi là kẻ thù của cậu, kẻ đầu tiên thông minh hơn cậu mà cậu từng gặp. Không có người thầy nào như kẻ thù cả. Không có ai ngoài kẻ thù có thể cho cậu thấy kẻ thù sẽ làm gì. Không có ai ngoài kẻ thù có thể dạy cậu cách tiêu diệt và chinh phục. Chỉ có kẻ thù mới cho cậu thấy được cậu đang yếu ở đâu. Chỉ có kẻ thù mới cho cậu thấy hấn mạnh ở chỗ nào. Và luật lệ duy nhất của trò chơi là cậu có thể làm gì hấn và cậu có thể ngăn hấn làm gì cậu. Từ giờ trở đi tôi là kẻ thù của cậu. Từ giờ trở đi tôi là thầy cậu.”

Rồi người đàn ông thả chân Ender. Ông ta vẫn ghì đầu Ender xuống sàn, cậu không thể chống tay đỡ được, khiến chân cậu đập oạch xuống sàn đau đến ứa nước mắt. Ông ta đứng dậy và để Ender ngồi dậy.

Ender từ từ thu chân vào, miệng bật ra tiếng rên vì đau. Cậu giữ tư thế quỳ trên cả hai tay hai chân một lúc, cho mình thời gian bình phục. Rồi tay phải của cậu bắn ra, chộp về phía kẻ thù. Người đàn ông nhanh chóng lùi lại, làm tay Ender chỉ chộp được không khí, trong khi chân người thầy mới của cậu đá về phía cằm Ender.

Cằm Ender không còn ở đó nữa. Cậu ngã người, xoay mình, lưng lấy sàn làm chỗ dựa, rồi trong chớp mắt thầy cậu chưa lấy lại thăng bằng bởi cú đá, chân Ender đập mạnh vào cẳng chân còn lại của ông. Ông ngã lăn – nhưng vẫn đủ gần để đá ra lần nữa trúng mặt Ender. Ender không tìm thấy nổi một cẳng chân hay cẳng tay nào dừng lại đủ lâu để bị cậu nắm được, và trong lúc đó lưng và tay cậu liên tục lỉnh độn. Ender nhỏ người hơn – cậu không thể với qua được tầm với của ông già. Cuối cùng cậu xoay sở lùi ra được và thụt lại phía cửa.

Người đàn ông lại đang ngồi xếp bằng, thế nhưng vẻ vô cảm đã biến mất. Ông ta đang cười. “Lần này khá hơn rồi, nhóc. Nhưng vẫn chậm. Cậu sẽ phải làm tốt với một hạm đội hơn là với cơ thể mình hoặc là chẳng ai sẽ được an toàn khi cậu chỉ huy. Hiểu bài chưa?”

Ender từ từ gật đầu. Người cậu đau cả trăm chỗ.

“Tốt,” ông nói. “Vậy thì chúng ta sẽ không cần những trận đấu như thế này nữa. Tất cả các bài học còn lại sẽ là trên máy mô phỏng. Từ nay về sau tôi sẽ là người lập trình các trận đấu của cậu, không phải máy tính; tôi sẽ nghĩ ra chiến thuật cho kẻ thù của cậu, và cậu sẽ phải học cách phản ứng nhanh, tìm ra kế hoạch của kẻ thù. Nhớ đấy, cậu nhóc. Từ giờ về sau kẻ thù sẽ thông minh hơn cậu. Từ giờ về sau kẻ thù sẽ mạnh hơn cậu. Từ giờ về sau cậu sẽ luôn suýt thua.”

Gương mặt ông ta nghiêm túc trở lại. “Cậu sẽ luôn suýt thua, Ender, nhưng cậu sẽ thắng. Cậu sẽ học

cách đánh bại kẻ thù. Chính hẳn sẽ dạy cậu.”

Ông ta đứng dậy. “Ở trường này có tập tục để cho một học trò lớn tuổi chọn lấy một học trò trẻ hơn. Hai người sẽ trở thành bạn đồng hành, và người lớn tuổi hơn sẽ dạy cho người trẻ hơn mọi thứ anh ta biết. Họ luôn luôn đấu với nhau, luôn luôn ganh đua nhau, luôn luôn ở cùng nhau. Tôi chọn cậu.”

Ender bảo khi ông ta đang đi ra cửa. “Ông quá già để có thể là học sinh.”

“Người ta không bao giờ là quá già để học từ kẻ thù. Tôi đã học từ bọn người bọ. Cậu sẽ học từ tôi.”

Lúc người đàn ông áp tay vào để mở cửa, Ender nhảy lên và đập lưng dưới của ông ta bằng cả hai chân. Cậu đập mạnh đến độ cậu bật ngược ra và đáp trên hai chân, trong khi người đàn ông la lên và sụp xuống sàn.

Ông ta từ từ ngồi dậy, tay vịn vào tay nắm cửa, mặt nhăn nhúm vì đau. Ông trông có vẻ đã gục rồi, nhưng Ender không tin ông ta. Vậy mà mặc kệ việc cậu đã tự chuẩn bị, cậu bị bất ngờ vì tốc độ của ông già. Chỉ trong phút chốc cậu đã thấy mình nằm dưới sàn nơi bức tường đối diện, mũi và môi chảy máu nơi mặt cậu đập vào giường. Cậu quay lại để nhìn người đàn ông đang đứng nơi cửa, vừa nhăn mặt vừa đưa tay đỡ lấy lưng. Ông ta cười.

Ender cũng cười. “Thưa thầy,” cậu nói. “Thầy có tên không?”

“Mazer Rackham,” ông ta trả lời. Rồi ông biến mất.

Từ đó trở đi, Ender hoặc là ở với Mazer Rackham, hoặc là ở một mình. Ông không hay nói chuyện, nhưng vẫn ở đó; khi ăn, khi kèm cậu học, khi cậu chơi với máy mô phỏng, khi cậu ở trong phòng vào buổi tối. Đôi khi Mazer có rời đi, nhưng lúc nào cũng vậy, nếu Mazer không có ở đó, cửa khóa, và không ai được bước vào cho đến khi Mazer trở về. Ender bỏ ra một tuần gọi ông là Cai ngục Rackham, Mazer cũng trả lời cách gọi đó như chính tên của mình, chẳng tỏ vẻ gì là phiền lòng. Ender nhanh chóng bỏ cuộc.

Cũng có những cái lợi – Mazer kèm Ender xem những băng hình của những cuộc chiến từ hồi cuộc Xâm lăng thứ Nhất và thất bại thảm khốc của I. F trong cuộc Xâm lăng thứ Hai. Những băng hình này không phải được chấp vá từ những đoạn băng được công bố bị kiểm duyệt, mà đầy đủ và không đứt đoạn. Trong những trận chiến lớn có nhiều máy quay hoạt động cùng một lúc, thế nên họ có thể nghiên cứu kế sách và chiến lược của bọn người bọ từ nhiều góc độ. Lần đầu tiên trong đời cậu, Ender có một người thầy chỉ ra được những thứ mà cậu không tự nhìn thấy. Lần đầu tiên trong đời, Ender tìm thấy một trí tuệ sống cậu có thể ngưỡng mộ.

“Làm sao thầy chưa chết?” Ender hỏi ông. “Thầy chiến đấu trong trận chiến bảy mươi năm về trước. Tôi không nghĩ thầy đến sáu mươi tuổi.”

“Phép màu của tính tương đối đấy,” Mazer nói. “Họ giữ tôi ở lại đây hai mươi năm ròng sau trận chiến,

ngay cả khi tôi cầu xin họ để tôi chỉ huy một trong những tàu chiến họ gửi tới hành tinh nhà và các thuộc địa của bọn người bọ. Và rồi họ – hiểu ra vài thứ về cái cách những người lính cư xử dưới áp lực của cuộc đấu.”

“Thứ gì cơ?”

“Cậu chưa bao giờ được học đủ về tâm lý học để hiểu. Chỉ cần biết rằng họ nhận ra ngay cả khi tôi không thể chỉ huy hạm đội – tôi sẽ chết trước khi hạm đội tới nơi – tôi vẫn là người duy nhất hiểu những gì tôi hiểu về bọn người bọ. Họ nhận ra tôi là người duy nhất từng đánh bại bọn người bọ nhờ trí thông minh thay vì may mắn. Họ cần tôi ở đây để – dạy dỗ người sẽ chỉ huy hạm đội.”

“Vậy là họ cho thầy lên một con tàu, chỉnh tốc độ đến tốc độ tương đối-“

“Và rồi tôi quay ngược lại trở về nhà. Một chuyến đi rất buồn chán, Ender. Năm mươi năm ngoài vũ trụ. Chính thức thì đối với tôi chỉ có tám năm, nhưng cảm giác cứ như năm trăm năm vậy. Tất cả chỉ để tôi có thể dạy người chỉ huy tiếp theo tất cả những gì tôi biết.”

“Vậy là tôi là người chỉ huy đó?”

“Có thể nói cậu là người có tiềm năng nhất hiện giờ.”

“Còn có những người khác cũng đang được chuẩn bị?”

“Không.”

“Vậy là tôi là lựa chọn duy nhất, phải vậy không?”

Mazer nhún vai.

“Trừ thầy ra. Thầy vẫn còn sống, phải không nào? Sao không phải thầy?”

Mazer lắc đầu.

“Tại sao không? Thầy từng thắng rồi mà.”

“Tôi không thể chỉ huy được vì một số lý do hợp lý.”

“Cho tôi xem thầy làm thế nào đánh bại được bọn người bọ, Mazer.”

Gương mặt Mazer trở nên khó nhìn thấu được.

“Thầy đã cho tôi xem tất cả những trận chiến còn lại ít nhất bảy lần rồi. Tôi nghĩ tôi đã nhìn ra cách để đánh bại những gì bọn người bọ từng làm trước đây, nhưng thầy chưa bao giờ cho tôi thấy cách thầy thực

sự đánh bại chúng.”

“Cuộn băng đó là một bí mật được giữ rất cẩn thận, Ender.”

“Tôi biết. Tôi đã tìm hiểu được phần nào rồi. Thầy với lực lượng dự bị nhỏ bé của thầy, còn chúng với một hạm đội, một mớ chiến hạm mang theo một bụng chiến cơ. Thầy lao vào một tàu, bắn nó, một vụ nổ. Đó là chỗ họ luôn dừng đoạn băng. Sau đoạn đó chỉ có quân lính đi vào tàu của bọn người bọ và thấy chúng đều đã chết cả rồi.”

Mazer nhe răng cười. “Giữ bí mật cẩn thận thật. Đi nào, ta xem cuộn băng đó.”

Phòng chiếu chỉ có hai người họ, và Ender áp tay để khóa cửa. “Rồi, ta xem nào.”

Cuộn băng chiếu chính xác những gì Ender đã suy ra được. Cú lao đầu tự sát của Mazer vào giữa đội hình kẻ thù, một vụ nổ duy nhất, và rồi-

Chẳng có gì cả. Tàu của Mazer tiếp tục di chuyển, né đợt sóng xung kích, len lỏi giữa đám tàu chiến của bọn người bọ. Chúng không bắn tàu ông. Chúng không thay đổi hướng bay. Hai con tàu như vậy đâm vào nhau và nổ tung bởi một vụ va chạm không cần thiết mà đáng lý bất kỳ phi công bên nào cũng có thể tránh khỏi. Cả hai đều không hành động gì.

Mazer quay nhanh đoạn băng lên. “Chúng tôi chờ ba tiếng đồng hồ,” ông bảo. “Không ai có thể tin nổi.” Rồi tàu của I. F. bắt đầu tiếp cận chiến hạm của bọn người bọ. Lính thủy đánh bộ bắt đầu quy trình cắt và đổ bộ. Đoạn băng cho thấy bọn người bọ đều đã chết ở nguyên vị trí của chúng.

“Cậu thấy rồi đấy,” Mazer bảo, “cậu đã biết hết tất cả những thứ có thể xem rồi.”

“Tại sao lại thế được?”

“Không ai biết cả. Tôi có ý kiến riêng của mình. Thế nhưng có đầy nhà khoa học ra đó bảo tôi rằng tôi không đủ tư cách có ý kiến.”

“Thầy là người thắng trận chiến mà.”

“Tôi cũng cứ nghĩ thế là tôi được quyền lên tiếng rồi cơ, nhưng cậu biết nó sao rồi đấy. Các nhà sinh học và tâm lý học sinh vật ngoại lai[1] không thể chấp nhận được rằng một phi công chiến hạm lại có thể qua mặt họ chỉ bằng một suy đoán vớ vẩn. Tôi nghĩ bọn họ đều ghét tôi, chủ yếu là vì một khi họ xem những đoạn băng này, họ đều phải sống phần còn lại của đời mình trên Eros. Biện pháp an ninh, cậu biết mà. Họ chẳng vui mừng gì đâu.”

“Nói cho tôi đi.”

“Bọn người bọ không biết nói. Chúng truyền suy nghĩ cho nhau, tức thời như hệ quả philote vậy. Giống như hệ thống ansible. Thế nhưng hầu hết mọi người đều cho rằng đó là một hình thức giao tiếp có điều khiển tương tự ngôn ngữ – tôi gửi cho anh một suy nghĩ và rồi anh trả lời tôi. Tôi chưa bao giờ tin điều đó. Cái cách chúng phản ứng với mọi việc cùng với nhau, nó quá đồng thời. Cậu xem băng hình rồi. Chúng không trao đổi với nhau để quyết định phương án hành động. Mỗi một tàu đều hoạt động như thể một phần của một cơ thể sống vậy. Chúng phản ứng như kiểu cơ thể cậu phản ứng trong lúc chiến đấu, các bộ phận khác nhau phản ứng tự phát, làm tất cả những gì cần phải làm mà không cần suy nghĩ. Chúng không trao đổi trong tâm trí như nhiều cá thể khác nhau với nhiều luồng suy nghĩ khác nhau. Mọi suy nghĩ của chúng đều ở đó, cùng nhau, cùng một lúc.”

“Một cá thể, với mỗi tên người bọ như một cánh tay hay một cái chân?”

“Đúng vậy. Tôi không phải là người đầu tiên đưa ra quan điểm đó, nhưng tôi là người đầu tiên thực sự tin vào nó. Và một điều khác nữa. Một điều thật trẻ con và ngu xuẩn đám nhà sinh vật học ngoại lai cười tôi thối mặt khi tôi nói ra sau trận chiến. Bọn người bọ là bọ. Chúng cũng giống như kiến hay ong vậy. Một con chúa, một đám thợ. Điều đó có thể xảy ra từ hàng triệu năm trước, nhưng đó là điểm bắt đầu của chúng, đó là quy luật. Rõ ràng không một tên người bọ nào chúng ta nhìn thấy có công cụ để tạo ra thêm người bọ con. Vậy nên khi chúng tiến hóa ra khả năng suy nghĩ cùng với nhau, chẳng lẽ chúng lại không giữ nữ chúa lại? Chẳng lẽ nữ chúa lại không tiếp tục là trung tâm của cả nhóm? Tại sao điều đó lại phải thay đổi?”

“Vậy là nữ chúa điều khiển cả nhóm.”

“Tôi cũng có bằng chứng nữa. Không phải loại bằng chứng mà có ai trong số họ nhìn ra được. Trong cuộc Xâm lăng thứ Nhất không có nó, bởi đó chỉ mới là chuyến thăm dò. Nhưng mà cuộc Xâm lăng thứ Hai là cả một bầy đàn. Chắc để dựng một tổ mới, hoặc sao đó.”

“Vậy là chúng mang theo nữ chúa.”

“Băng hình từ cuộc Xâm lăng thứ Hai, khi chúng đang tiêu diệt hạm đội của ta ở vành đai sao chổi.” Ông bắt đầu gọi băng hình lên và chiếu đội hình của bọn người bọ. “Chỉ cho tôi tàu của nữ chúa.”

Nó rất khó nhận ra. Suốt một lúc lâu Ender không nhìn ra nó. Tàu của bọn người bọ di chuyển liên tục, toàn bộ các tàu. Không hề có một tàu đồ đốc rõ ràng nào, không hề có vẻ có một trung tâm chỉ huy. Nhưng từ từ, khi Mazer bật đi bật lại đoạn băng, Ender bắt đầu nhìn ra cái cách mà mọi chuyển động đều tập trung, tỏa ra từ một tâm điểm. Tâm điểm đó di chuyển, nhưng thực rõ ràng, khi cậu quan sát đủ lâu, rằng cái tâm của hạm đội, cái tôi của hạm đội[2], góc nhìn mà từ đó mọi quyết định được đưa ra, là một con tàu cụ thể. Cậu chỉ vào nó.

“Cậu nhận ra nó. Tôi nhận ra nó. Thế là có hai người trong số tất cả những người từng xem băng hình này. Nhưng nó là thật, phải không nào.”

“Chúng điều khiển tàu đó di chuyển cũng như tất cả những con tàu khác.”

“Chúng biết đó là điểm yếu.”

“Nhưng mà thầy đúng. Đó là nữ chúa. Nhưng tôi cứ nghĩ rằng khi thầy chuyển hướng vào nó, chúng sẽ lập tức tập trung hỏa lực về phía thầy. Đáng lý ra chúng đã có thể bắn tung thầy rồi.”

“Tôi biết. Đó là thứ tôi không hiểu nổi. Không phải chúng không cố ngăn tôi lại – chúng có bắn tôi. Nhưng cứ như thể chúng không thể tin nổi, cho đến khi đã quá muộn, rằng tôi sẽ thực sự giết nữ chúa. Có lẽ ở thế giới của bọn chúng, nữ chúa không bao giờ bị giết, chỉ bị bắt, chỉ chiếu mà thôi. Tôi đã làm một điều mà chúng không nghĩ đối thủ sẽ làm.”

“Và khi nữ chúa chết, đám còn lại đều chết.”

“Không, chúng chỉ ngu đi thôi. Tàu đầu tiên chúng tôi đáp lên, bọn người bọ đều còn sống. Về sinh lý. Nhưng chúng không cử động, không phản ứng với bất cứ thứ gì, ngay cả khi các nhà khoa học bên ta mổ vài tên để xem liệu chúng ta có thể học thêm gì về bọn người bọ hay không. Sau một thời gian thì chúng đều chết. Không có lý trí gì hết. Một khi nữ chúa chết, trong cơ thể bọn chúng không còn gì cả.”

“Tại sao họ không tin thầy?”

“Bởi vì chúng tôi không tìm thấy nữ chúa.”

“Bà ta nổ tung rồi.”

“Vận rủi của chiến tranh đấy. Sinh học chỉ đứng thứ hai sau sinh tồn. Nhưng cũng có một vài người đang ngả theo hướng suy nghĩ của tôi rồi. Cậu không thể sống ở nơi này mà không nhìn thấy bằng chứng trùng trùng trước mắt được.”

“Có bằng chứng gì trên Eros?”

“Ender, nhìn quanh cậu xem. Nơi này có phải do con người đào ra đâu. Chúng ta thích trần nhà cao hơn chẳng hạn. Đây là căn cứ điểm của bọn người bọ hồi cuộc Xâm lăng thứ Nhất. Chúng đào ra chỗ này trước cả khi chúng ta biết chúng ở đây. Chúng ta đang sống trong một cái tổ người bọ. Nhưng tiền nhà ta đã trả đủ rồi. Hải quân mất cả ngàn mạng sống để đuổi chúng ra khỏi những cái ổ ong này, từng phòng từng phòng một. Bọn người bọ chiến đấu giữ từng mét vuông một.”

Giờ thì Ender đã hiểu tại sao cậu luôn cảm thấy sao sao về những căn phòng này. “Tôi biết đây không phải chỗ ở của con người mà.”

“Nơi này từng là một kho tàng cho loài người. Nếu bọn chúng biết chúng ta sẽ thắng trận chiến thứ nhất đó, có lẽ chúng đã không xây nơi này. Chúng ta học được cách điều khiển trọng lực bởi chúng tăng cường

trọng lực ở đây. Chúng ta học cách sử dụng hiệu quả năng lượng mặt trời vì chúng che giấu hành tinh này. Chính xác ra thì, đó chính là lý do chúng ta phát hiện ra chúng. Trong vòng ba ngày, Eros dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của kính thiên văn. Chúng ta gửi một tàu kéo ra đây để tìm hiểu lý do. Nó tìm ra lý do. Chiếc tàu kéo truyền băng hình về, trong đó có cảnh bọn người bọ đổ bộ lên tàu và thăm sát toàn bộ phi hành đoàn. Chỉ tới khi chúng đã tháo dỡ xong toàn bộ con tàu, đường truyền mới đứt. Đó là điểm mù của bọn chúng – chúng không bao giờ phải truyền tải cái gì bằng máy móc cả, vậy nên khi phi hành đoàn chết hết, chúng không nghĩ tới chuyện vẫn còn có người đang nhìn.”

“Tại sao lại giết phi hành đoàn?”

“Tại sao không? Đối với chúng, mất đi vài phi hành gia cũng giống như bị gãy móng tay vậy. Chẳng có gì phải phiền lòng. Có thể chúng chỉ nghĩ chúng đang cắt đứt mối liên lạc của chúng ta bằng cách tắt đi vài kiến trợ chạy tàu kéo. Không phải giết những sinh vật sống, có ý thức với những đặc điểm sinh lý độc lập với nhau. Giết chóc không là gì đối với chúng. Chỉ có giết nữ chúa, thực sự ra, mới là giết người, bởi vì giết đi nữ chúa mới là diệt đi cả một đường hướng di truyền.”

“Vậy là chúng không biết mình đang làm gì.”

“Đừng có kiêu căng cho chúng, Ender. Chỉ bởi vì chúng không biết chúng đang giết người không có nghĩa là chúng không đang giết người. Chúng ta có quyền tự vệ hết khả năng của mình, và cách duy nhất hiệu quả chúng ta tìm ra được là giết bọn người bọ trước khi chúng giết ta. Cứ nghĩ như thế này đi. Trong tất cả những cuộc chiến người bọ, chúng đã giết hàng ngàn sinh vật sống biết suy nghĩ. Và trong tất cả những cuộc chiến ấy, chúng ta chỉ giết có một.”

“Nếu thầy không giết nữ chúa, Mazer, liệu chúng ta có thua cuộc chiến không?”

“Tôi cho là chúng có lợi thế hơn chúng ta ba ăn hai. Tôi vẫn nghĩ mình hẳn đã có thể đập hạm đội của chúng khá thảm trước khi chúng ta hết nguồn lực. Chúng có khả năng phản ứng nhanh chóng và hỏa lực lớn, nhưng chúng ta cũng có vài lợi thế về phía mình. Mỗi chiến cơ của ta mang theo một con người thông minh có thể tự suy nghĩ. Mỗi người trong chúng ta đều có thể nghĩ ra một phương án tuyệt vời cho một vấn đề. Chúng chỉ có thể nghĩ ra một phương án một lúc mà thôi. Bọn người bọ suy nghĩ nhanh, nhưng chúng không phải đều thông minh cả. Nhưng còn bên ta, ngay cả khi một người chỉ huy cực kỳ nhát gan và ngu ngốc thua một trận chiến trong cuộc Xâm lăng thứ Hai, một số hạ sĩ quan của họ vẫn có thể gây tổn hại lớn cho hạm đội của bọn người bọ.”

“Vậy đến khi đội quân của ta đến chỗ chúng thì sao? Chúng ta lại nhắm vào nữ chúa à?”

“Bọn người bọ có tìm ra được cách du hành liên hệ mặt trời bằng cách ngu đi đâu. Đó là một chiến thuật chỉ dùng được một lần thôi. Tôi ngờ rằng chúng ta sẽ không bao giờ tiếp cận được một nữ chúa nào nữa trừ phi chúng ta đến được hành tinh nhà của chúng. Xét cho cùng thì nữ chúa đâu cần phải ở đó với bọn chúng thì mới điều khiển được trận chiến. Nữ chúa chỉ cần có mặt để sinh thêm người bọ con. Cuộc

Xâm lăng thứ Hai là một cuộc xâm chiếm thuộc địa – nữ chúa phải đến để sinh con trên Trái Đất. Nhưng lần này – không, cách đó không được đâu. Chúng ta sẽ phải tiêu diệt chúng từng hạm đội một. Và bởi vì chúng có tài nguyên từ cả tá hệ mặt trời để tiêu xài, tôi đoán là chúng sẽ đông hơn ta gấp nhiều lần, trong mọi trận chiến.”

Ender nhớ lại trận chiến của cậu với hai quân đoàn cùng một lúc. Vậy mà mình nghĩ họ chơi gian. Khi trận chiến thực sự bắt đầu, lần nào nó cũng sẽ như vậy. Và chúng sẽ không có cửa để mình cứ thế nhắm vào.

“Chúng ta chỉ có hai lợi thế thôi, Ender. Chúng ta không cần phải nhắm thật chuẩn. Vũ khí của chúng ta có tầm rất rộng.”

“Vậy là ta không cần phải dùng đầu đạn hạt nhân từ cuộc Xâm lăng thứ Nhất và thứ Hai?”

“Thiết bị Bác sĩ [3] mạnh hơn nhiều. Vũ khí hạt nhân, suy cho cùng, đủ yếu để một thời được sử dụng trên Trái Đất. Bác sĩ Nhỏ không thể sử dụng được trên bất kỳ hành tinh nào. Ấy vậy mà tôi vẫn ước gì tôi có một cái hồi cuộc Xâm lăng thứ Hai.”

“Nó hoạt động thế nào?”

“Tôi không biết rõ đủ để tự tạo một cái. Ở tiêu điểm của hai tia, nó dựng nên một trường không gian trong đó phân tử không thể kết hợp với nhau được. Không chia sẻ được electrone. Cậu hiểu vật lý được bao nhiêu, ở trình độ đó?”

“Họ giành nhiều thời gian dạy tôi vật lý thiên văn hơn, nhưng tôi biết đủ để nắm được vấn đề.”

“Trường không gian đó nở ra theo hình cầu, càng nở to thì nó càng yếu đi. Trừ phi nó gặp rất nhiều phân tử, khi đó nó lại mạnh lên và phản ứng lại từ đầu. Tàu càng to, trường không gian mới càng mạnh.”

“Vậy là mỗi lần trường đó chạm phải một con tàu, nó lại tạo ra một trường mới-“

“Và nếu các tàu ở quá gần nhau, trở thành một phản ứng dây chuyền xóa sổ hết tất cả. Rồi trường đó tan biến, và các phân tử lại kết hợp lại với nhau, và cái chỗ từng là một con tàu, giờ chỉ còn một đồng cát với quá nhiều phân tử kim loại trong đó. Không có phóng xạ, không gây ô nhiễm. Chỉ còn cát thôi. Hồi trận chiến đầu tiên chúng ta còn có thể lừa chúng lại gần nhau, nhưng chúng học hỏi nhanh lắm. Chúng sẽ giữ khoảng cách với nhau.”

“Vậy là Thiết bị Bác sĩ không phải là tên lửa – tôi không thể lựa góc khuất mà bắn được.”

“Đúng rồi đó. Giờ thì tên lửa cũng chẳng giúp được gì nữa. Chúng ta học được rất nhiều từ bọn chúng hồi cuộc Xâm lăng thứ Nhất, nhưng mà chúng cũng học từ ta – cách dựng Lá chắn Đê mê[4] chẳng hạn.

“Bác sĩ Nhỏ xuyên qua được lá chắn?”

“Cứ như thế không có lá chắn nào hết. Cậu không thể nhìn thấy lá chắn để nhắm và tập trung tia, nhưng mà máy phát của Lá chắn Đê mê luôn nằm ở chính xác trung tâm lá chắn, thế nên cũng không khó tìm đâu.”

“Tại sao tôi chưa bao giờ được huấn luyện với những thứ này?”

“Cậu có được luyện. Chúng tôi chỉ để máy tính xử lý nó giúp cậu. Công việc của cậu là đưa quân vào một vị trí tốt về chiến lược và chọn mục tiêu. Máy tính trực tiếp trên tàu giỏi nhắm Bác sĩ hơn cậu.”

“Tại sao nó lại được gọi là Thiết bị Bác sĩ?”

“Hồi nó được nghiên cứu, nó được gọi là Thiết bị Chia tách Phân tử (Molecular Detachment Device). Thiết bị M. D.”

Ender vẫn không hiểu.

“M. D. Giống như chữ viết tắt của Tiến sĩ Y khoa (Medical Doctor). Thiết bị M. D., suy ra Thiết bị Bác sĩ. Một cách nói đùa ấy mà.”

Ender vẫn không thấy nó buồn cười ở chỗ nào.

Họ chỉnh sửa lại máy mô phỏng. Cậu vẫn có thể điều khiển góc nhìn và độ chi tiết, nhưng không còn bộ điều khiển cho tàu chiến nữa. Thay vào đó là một bảng điều khiển với nhiều cần gạt khác nhau, và một bộ tai nghe có gắn micro.

Kỹ thuật viên đứng trực nhanh chóng chỉ cho cậu cách đeo bộ tai nghe.

“Nhưng làm thế nào tôi điều khiển tàu được?” Ender hỏi.

Mazer giải thích. Cậu sẽ không phải điều khiển tàu chiến nữa. “Cậu đã chạm đến giai đoạn mới trong tiến trình huấn luyện. Cậu có kinh nghiệm sử dụng chiến thuật ở nhiều cấp độ khác nhau, nhưng giờ là lúc cậu phải tập trung vào chỉ huy cả hạm đội. Cũng giống như cái cách cậu làm việc với các tiểu đội trưởng ở Trường Chiến đấu, giờ cậu cũng làm việc với các sư đoàn trưởng. Cậu được giao ba tá sư đoàn trưởng như vậy. Cậu phải dạy cho họ các chiến thuật thông minh; cậu phải nắm được điểm mạnh và điểm yếu của họ; cậu phải khiến họ trở thành nhất thể.”

“Khi nào thì họ tới đây?”

“Họ đều đã vào vị trí với máy mô phỏng của riêng mình rồi. Cậu sẽ nói chuyện với họ qua bộ tai nghe. Mỗi cái cần gạt mới trên bảng điều khiển của cậu cho phép cậu nhìn trận chiến theo góc độ của từng sư đoàn trưởng. Cái này giống với trình trạng mà cậu sẽ gặp phải trong trận chiến thực hơn, khi cậu chỉ nhìn

thấy những gì tàu của cậu nhìn thấy.”

“Làm sao tôi làm việc được với những sư đoàn trưởng tôi chưa bao giờ gặp?”

“Và tại sao cậu lại phải gặp họ?”

“Để biết họ là ai, cách họ suy nghĩ-“

“Cậu biết họ là ai và cách họ nghĩ qua cái cách họ làm việc với máy mô phỏng. Nhưng ngay cả như vậy, tôi nghĩ cậu cũng không cần phải bận tâm. Họ đang nghe thấy cậu ngay lúc này. Đeo tai nghe lên để cậu nghe được thấy họ.”

Ender đeo tai nghe lên.

“Salaam,” có tiếng thì thầm bên tai cậu.

“Alai,” Ender nói.

“Và tôi nữa, thẳng lùn đây.”

“Bean.”

Và cả Petra, và Dink; Tom Điện khùng, Shen, Súp Nóng, Fly Molo, tất cả những học sinh giỏi nhất Ender từng chiến đấu cùng và đối đầu, tất cả những người Ender từng tin tưởng ở Trường Chiến đấu. “Tôi không biết các cậu lại ở đây,” cậu bảo, “Tôi không biết các cậu sẽ tới.”

“Họ đày đọa bọn này trên máy mô phỏng suốt ba tháng nay rồi,” Dink nói.

“Cậu sẽ thấy rằng tôi là kẻ sách gia giỏi nhất bọn,” Petra nói. “Dink cũng có cố gắng, nhưng mà nó có đầu óc của một đứa trẻ con.”

Vậy là chúng bắt đầu làm việc với nhau, mỗi sư đoàn trưởng chỉ huy từng phi công một, và Ender chỉ huy các sư đoàn trưởng. Chúng học được rất nhiều cách làm việc cùng nhau, bởi máy mô phỏng cứ bắt chúng phải thử nhiều tình huống khác nhau. Đôi khi máy mô phỏng giao cho chúng cả một hạm đội lớn để điều khiển; Ender phân công chúng thành ba hay bốn nhóm gồm ba hay bốn sư đoàn một. Đôi khi máy cho chúng chỉ một chiến hạm với mười hai chiến cơ, và cậu chọn ra ba sư đoàn trưởng, mỗi người quản lý bốn chiến cơ.

Đó chỉ mới là giải trí, là trò chơi. Kẻ thù do máy tính điều khiển không được thông minh là mấy, và chúng luôn thắng ngay cả khi mắc lỗi, ngay cả khi hiểu lầm ý nhau. Nhưng sau ba tuần chúng luyện tập cùng nhau, Ender đã hiểu chúng khá rõ. Dink, khéo léo khi làm theo hướng dẫn nhưng lại chậm khi ứng biến; Bean, điều khiển một nhóm lớn tàu chiến không được hiệu quả lắm nhưng lại có thể dùng chỉ một vài tàu

chính xác như dùng dao mổ, ứng biến tuyệt vời cho dù máy tính có quăng gì vào cậu; Alai, phân tích chiến thuật cũng gần xuất sắc như Ender và có thể được tin tưởng giao phó cho cả nửa hạm đội với chỉ một vài hướng dẫn chung chung.

Ender càng hiểu chúng thì cậu càng triển khai chúng tốt hơn, sử dụng chúng hiệu quả hơn. Máy mô phỏng dựng lên tình huống trên màn hình. Trong phút chốc Ender phải nắm rõ hạm đội của mình bao gồm những gì và hạm đội kẻ thù được khai triển ra sao. Bây giờ cậu chỉ còn vài phút để gọi ra những sư đoàn trưởng cậu cần, giao cho chúng một vài tàu chiến hoặc nhóm tàu chiến cụ thể, và giao nhiệm vụ. Sau đó, trong khi trận chiến diễn ra, cậu sẽ di chuyển từ góc nhìn của sư đoàn trưởng này sang sư đoàn trưởng khác, đưa ra gợi ý và, có đôi khi, ra mệnh lệnh lúc cần thiết. Mỗi đứa còn lại đều chỉ có thể nhìn thấy góc nhìn của chính mình, thế nên đôi khi cậu phải ra những mệnh lệnh đối với chúng chả có nghĩa lý gì cả; nhưng cả chúng nữa, cũng đã học được cách tin tưởng Ender. Nếu cậu bảo chúng rút lui, chúng rút lui, và biết rằng hoặc là chúng đang ở trong tình thế sơ hở, hoặc là chính việc rút lui của chúng sẽ dụ được kẻ thù vào vị trí yếu hơn. Chúng cũng biết rằng Ender tin tưởng chúng sẽ làm những gì chúng cho là tốt nhất khi cậu không ra mệnh lệnh. Nếu phong cách chiến đấu của chúng không phù hợp cho tình thế mà chúng gặp phải, Ender sẽ không chọn chúng đi làm nhiệm vụ đó.

Sự tin tưởng lẫn nhau này là tuyệt đối, khiến cho hành động của hạm đội được nhanh chóng và phản ứng tốt. Và sau ba tuần lễ, Mazer cho cậu xem cảnh ghi hành trận chiến mới nhất của chúng, chỉ là lần này từ góc nhìn của kẻ thù.

“Đây là cái mà chúng nhìn thấy khi các cậu tấn công. Nó có gợi cho cậu nhớ tới cái gì không? Tốc độ phản ứng chẳng hạn?”

“Chúng tôi trông như một hạm đội người bọ vậy.”

“Các cậu so vai với chúng rồi, Ender. Các cậu cũng nhanh như chúng vậy. Và đây nữa – nhìn này.”

Ender nhìn các sư đoàn của cậu di chuyển đồng thời, mỗi sư đoàn tự phản ứng với tình huống của mình, tất cả được hướng dẫn bằng giọng chỉ huy tổng quát của Ender, nhưng gan dạ hơn, ứng biến hơn, như đòn, tấn công với một sự độc lập không một hạm đội người bọ nào từng thể hiện.

“Ý thức chung của bọn người bọ rất hiệu quả, nhưng nó chỉ có thể tập trung vào vài thứ cùng một lúc. Tất cả các sư đoàn của cậu đều có thể tập trung trí tuệ của họ vào thứ họ đang làm, và điều mà họ cần làm cũng được chỉ ra nhờ một bộ óc thông minh. Vậy là cậu thấy đấy, cậu vẫn có lợi thế. Vũ khí mạnh hơn, cho dù là vẫn không phải không thể chống lại; tốc độ tương tự như chúng và trí tuệ chung cao hơn. Đó là những lợi thế của cậu. Điều bất lợi là cậu sẽ luôn luôn, luôn luôn bị áp đảo về số lượng, và sau mỗi trận chiến kẻ thù của cậu sẽ hiểu thêm về cậu, làm thế nào đánh bại cậu, và tất cả những bài học ấy sẽ được áp dụng ngay lập tức.”

Ender chờ ông kết luận.

“Vậy là, Ender, giờ chúng ta sẽ bắt đầu chương trình học của cậu. Chúng tôi đã lập trình để máy tính mô phỏng các kiểu tình huống mà chúng tôi nghĩ cậu sẽ gặp phải khi gặp kẻ thù. Chúng tôi sẽ sử dụng các sơ đồ di chuyển ta đã gặp phải trong cuộc Xâm lăng thứ Hai. Thế nhưng thay vì chỉ cầm đầu tuân theo những sơ đồ đó, tôi sẽ là người điều khiển mô phỏng bên kẻ thù. Lúc đầu cậu sẽ gặp những tình huống dễ dàng cậu cần phải thẳng áp đảo. Rút lấy bài học từ đó, bởi vì tôi sẽ luôn đi trước cậu một bước, lập trình thêm các sơ đồ càng lúc càng khó và phức tạp để trận đấu sau của cậu sẽ khó hơn thêm, để đẩy cậu tới giới hạn khả năng của cậu.”

“Và hơn thế nữa?”

“Thời gian còn ít lắm. Cậu cần phải học nhanh nhất có thể. Khi tôi lên tàu du hành, chỉ để khi cậu xuất hiện tôi vẫn còn sống, vợ và các con tôi đều chết cả, và khi tôi trở về thì các cháu của tôi đã bằng tuổi tôi rồi. Tôi không có gì để nói với chúng cả. Tôi bị cắt khỏi tất cả những người tôi yêu quý, tất cả những gì tôi biết, để sống trên cái tổ ong ngoài hành tinh này và bị bắt bỏ hết mọi thứ quan trọng ngoại trừ dạy cho hết học trò này đến học trò khác, mọi người đều đầy hứa hẹn, và mỗi người đều, đến cuối cùng, yếu đuối và thất bại. Tôi dạy, và tôi dạy, nhưng không có ai học cả. Cả cậu nữa, cũng đầy hứa hẹn, như tất cả những người trước cậu, nhưng có thể trong cậu cũng có hạt giống của thất bại nữa. Công việc của tôi là tìm ra nó, tiêu diệt cậu nếu tôi có thể, và tin tôi đi, Ender, nếu cậu có thể bị tiêu diệt tôi sẽ làm được điều đó.”

“Vậy là tôi không phải người đầu tiên.”

“Dĩ nhiên là không. Nhưng cậu là người cuối cùng. Nếu cậu không học thành, sẽ không còn thời gian để tìm người khác nữa. Vậy nên tôi đặt hi vọng vào cậu, bởi vì cậu là người duy nhất còn lại để nuôi hi vọng.”

“Vậy còn những người khác? Các sư đoàn trưởng của tôi?”

“Ai trong số họ đủ khả năng thế vào vị trí của cậu?”

“Alai.”

“Trung thực nào.”

Ender không có câu trả lời.

“Tôi chẳng sung sướng gì đâu, Ender. Nhân loại không đòi hỏi chúng ta phải hạnh phúc. Họ chỉ đòi hỏi chúng ta phải tài giỏi vì sự tồn vong của họ. Sinh tồn trước, rồi mới tới hạnh phúc nếu ta có thể. Vậy là, Ender, tôi mong rằng cậu sẽ không làm tôi phát ngán trong quá trình huấn luyện với mấy trò than phiền rằng cậu không thấy vui. Cứ tìm niềm vui giữa những lúc làm việc nếu cậu có thể, nhưng công việc là trước hết, học tập là trước hết, thắng cuộc là tất cả bởi vì nếu không thắng thì cậu chẳng có gì cả. Khi nào cậu có thể trả lại người vợ đã chết cho tôi, Ender, thì khi đó cậu có thể than phiền với tôi về những gì nền giáo dục

này trước đi của cậu.”

“Tôi có đang cố rút lui hay gì đâu.”

“Nhưng mà cậu sẽ, Ender. Bởi vì tôi sẽ nghiền cậu ra thành bụi, nếu tôi có thể. Tôi sẽ tung mọi thứ tôi có thể tưởng tượng ra được vào cậu, và tôi sẽ không nhân nhượng, bởi vì khi cậu đối mặt với bọn người bọ chúng sẽ nghĩ ra cả những thứ tôi không nghĩ ra nổi, và lòng trắc ẩn dành cho con người không phải là thứ chúng có thể cảm nhận được.”

“Thầy không nghiền nát được tôi đâu, Mazer.”

“Ồ, thật sao?”

“Bởi vì tôi mạnh hơn thầy.”

Mazer cười. “Cái đó phải để xem đã”

Mazer đánh thức cậu trước cả khi trời sáng; đồng hồ chỉ 03: 40, và Ender vẫn còn đứng không vững khi cậu theo chân Mazer bước dọc hành lang. “Ngủ sớm dậy sớm,” Mazer ngâm nga, “làm người ta ngu người mù mắt[5].”

Cậu vừa mới mơ thấy cảnh bọn người bọ mổ sống cậu. Chỉ là thay vì mổ cơ thể cậu ra, chúng cắt lấy ký ức của cậu và chiếu lên như hình ảnh đồ họa, cố gắng tìm hiểu ý nghĩa của chúng. Đó là một giấc mơ kỳ cục, và nó cứ ám trong tâm trí Ender không dứt, ngay cả khi cậu bước theo đường hầm tới phòng máy mô phỏng. Bọn người bọ tra tấn cậu trong lúc ngủ, còn Mazer thì không để cậu yên lúc cậu thức. Gộp cả hai lại, và cậu chẳng còn lúc nào để nghỉ ngơi. Ender buộc mình thức dậy. Có vẻ như Mazer nói thật khi ông bảo ông sẽ nghiền nát Ender – và buộc cậu chơi trong lúc đang buồn ngủ và mệt mỏi chính là cái kiểu gian lận rẻ tiền mà Ender đáng lẽ đã phải nhìn thấy trước. Được lắm, hôm nay họ sẽ không thành công đâu.

Cậu đến bên máy mô phỏng và thấy cái sư đoàn trưởng của mình đều đã có mặt, đang chờ cậu. Chưa thấy kẻ thù đâu cả, vậy nên cậu chia chúng ra thành hai đội quân và bắt đầu đánh trận giả, điều khiển cả hai bên để tìm hiểu xem các sư đoàn trưởng của cậu đang làm ăn thế nào. Chúng bắt đầu một cách chậm chạp, nhưng nhanh chóng trở nên hăng hái và tinh táo.

Nhưng rồi màn hình mô phỏng trắng ra, mớ tàu chiến biến mất, và mọi thứ thay đổi. Nơi cạnh màn hình mô phỏng, chúng có thể nhìn thấy hình dáng, được vẽ bằng hình ảnh giao thoa, của ba chiến hạm bên hạm đội loài người. Mỗi chiến hạm chứa mười hai tàu chiến. Kẻ thù, rõ ràng là biết rõ sự có mặt của con người, gom lại thành một khối cầu với đúng một chiến hạm bao ở giữa. Ender không bị lừa – đó không thể là tàu của nữ chúa. Tàu của bọn người bọ đông gấp đôi lực lượng của Ender, nhưng chúng lại đứng gần nhau hơn là chúng nên đứng – Thiết bị Bác sĩ sẽ gây ra thiệt hại lớn hơn nhiều so với bọn chúng dự liệu.

Ender chọn một chiến hạm, khiến nó chớp nháy trên màn hình mô phỏng, và nói vào micro. “Alai, đây

là của cậu; cứ phân công chiến cơ cho Petra và Vlad như cậu muốn.” Cậu phân công cho hai chiến hạm còn lại và các chiến cơ con của chúng, ngoại trừ một chiến cơ mỗi chiến hạm cậu để dành cho Bean. “Lần theo rìa và quay ra phía dưới bọn chúng, Bean, trừ phi chúng bắt đầu đuổi theo cậu – trong trường hợp đó quay lại bên lực lượng dự bị để trú ẩn. Nếu không, tìm một chỗ tôi có thể gọi cậu ra nhanh chóng và nấu ở đó. Alai, chỉnh lực lượng của cậu thành mũi nhọn và tấn công một điểm trên hình cầu của bọn chúng. Đừng bắn cho đến khi tôi có lệnh. Chỉ di chuyển thôi.”

“Trận này dễ mà, Ender,” Alai bảo.

“Trận này dễ, tại sao không cẩn thận? Tôi muốn thắng trận này mà không mất một chiến cơ nào.”

Ender tập hợp lực lượng dự bị lại thành hai nhóm, bám theo Alai ở một khoảng cách an toàn; Bean đã nhanh chóng biến mất khỏi màn hình mô phỏng, vậy nên Ender vẫn thỉnh thoảng chỉnh sang góc nhìn của Bean để xác định xem cậu nhóc đang ở đâu.

Trong lúc đó, chính Alai mới là người phải chơi một trò chơi khéo léo với kẻ thù. Cậu giữ đội hình hình viên đạn, chọc vào khối hình cầu của kẻ thù. Cứ khi nào cậu ta đến gần, tàu người bọ lại lùi lại, như thể để nhử cậu đến chỗ con tàu ở trung tâm, Alai lại trượt qua một bên; tàu của bọn người bọ phản ứng theo cậu, lùi lại mỗi khi cậu lại gần, trở về dạng hình cầu khi cậu đã rời đi.

Nhử đòn, rút lui, trượt tới một điểm khác trên khối cầu, lại rút lui, lại nhử đòn; và rồi Ender bảo “Đâm tới đi, Alai.”

Viên đạn của cậu đâm tới, và cậu bảo Ender, “Cậu biết là chúng chỉ để tớ tiến lên rồi bao vây và ăn thịt tớ mà phải không.”

“Cứ lờ con tàu ở giữa đi.”

“Nghe lời cậu thôi, sếp.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, khối cầu bắt đầu thu lại, và Ender đưa đội quân dự bị tiến tới: tàu của kẻ thù tập trung đặc hơn ở phía của quả cầu gần đội dự bị. “Tấn công chúng ở đó, nơi chúng tập trung đông nhất,” Ender nói.

“Cái này đi ngược lại bốn ngàn năm lịch sử quân sự đó,” Alai nói, đưa chiến cơ của mình tiến lên. “Đáng ra ta phải tấn công chỗ nào ta đông hơn chúng.”

“Trong trận này rõ ràng chúng không biết vũ khí bên ta có thể làm gì. Cách này sẽ chỉ thành công một lần, nhưng mà cứ làm cho thật đẹp vào. Bắn tự do.”

Alai bắn. Máy mô phỏng phản ứng tuyệt vời: đầu tiên là một hai, sau đó là một tá, rồi thì hầu hết tàu kẻ thù nổ tung trong ánh sáng lóa mắt khi trường ảnh hưởng nhảy từ tàu này sang tàu khác theo một đội hình

chặt chẽ. “Tránh khỏi đó đi,” Ender bảo.

Mớ tàu chiến ở phía xa khỏi đội hình hình cầu không bị ảnh hưởng bởi phản ứng dây chuyền, nhưng săn tìm và tiêu diệt chúng cũng chỉ là một vấn đề nhỏ. Bean giải quyết mấy tàu thụt lại phía sau đang cố chạy thoát về phía cậu – trận chiến kết thúc. Dễ hơn hầu hết những buổi tập gần đây của chúng.

Mazer nhún vai khi Ender bảo ông thế. “Đây là phỏng theo một cuộc xâm lăng thực sự. Sẽ phải có một trận chiến mà chúng không biết chúng ta có thể làm gì. Giờ công việc của cậu mới thực sự bắt đầu. Cố gắng đừng tự mãn quá khi chiến thắng. Tôi sẽ có nhiều thử thách thực sự dành cho cậu nhanh thôi.”

Ender tập luyện ngày mười tiếng với các sư đoàn trưởng, nhưng không phải tất cả cùng một lúc; cậu để cho chúng vài tiếng đồng hồ vào buổi chiều để nghỉ ngơi. Những trận chiến mô phỏng dưới sự giám sát của Mazer diễn ra mỗi hai hay ba ngày một lần, và như Mazer đã hứa, chúng không bao giờ dễ như trận đầu nữa. Kẻ thù nhanh chóng từ bỏ ý định bao vây Ender, và không bao giờ tập trung lực lượng của mình đủ dày để gây ra phản ứng dây chuyền nữa. Luôn luôn có cái gì đó mới mỗi lần chơi, làm trò chơi khó hơn. Đôi khi Ender chỉ có mỗi một chiến hạm và tám chiến cơ; một lần nọ kẻ thù luồn lách quanh một vành đai tiểu hành tinh; đôi khi kẻ thù đặt bẫy rập, những hệ thống lớn phát nổ khi Ender đưa một sư đoàn tới quá gần, thường xuyên gây tổn hại lớn cho tàu chiến của Ender. “Cậu không thể cứ chấp nhận thiệt hại được!” Mazer hét vào mặt cậu sau một trận chiến. “Khi cậu vào một trận chiến thực cậu sẽ không có số lượng tàu chiến bất tận để mà phung phí như máy tính cung cấp. Cậu sẽ có những gì cậu mang theo và không gì khác. Giờ thì làm quen với việc chiến đấu mà không phung phí vô ích đi.”

“Đó không phải là phung phí vô ích,” Ender nói. “Tôi không thể thắng trận chiến nếu cứ phải sợ mất tàu hoặc không bao giờ dám liều được.”

Mazer mỉm cười. “Tốt lắm, Ender. Cậu bắt đầu học rồi đấy. Thế nhưng trong trận chiến thật, cậu sẽ có thượng cấp và, tệ hơn nữa, dân thường hét những điều như thế vào mặt cậu. Giờ thì, nếu kẻ thù của cậu thông minh, chúng đã có thể bắt được cậu ở đây, và diệt sư đoàn của Tom.” Cùng nhau họ xem lại trận chiến; trong buổi tập tiếp theo, Ender chỉ cho các sư đoàn trưởng của cậu những gì Mazer chỉ cho cậu, và chúng học cách đối phó với nó nếu có bao giờ lại gặp phải.

Trước kia chúng cứ nghĩ chúng đã sẵn sàng, rằng chúng đã làm việc trôi chảy như một nhóm. Nhưng giờ đây, được kinh qua những thử thách thực sự cùng với nhau, chúng bắt đầu tin tưởng nhau hơn bao giờ hết, và những trận chiến trở nên vui hơn. Chúng bảo Ender rằng những người không tham gia chơi cũng đến xem. Ender tưởng tượng sẽ như thế nào nếu các bạn cậu cũng ở đây với cậu, hò reo và cười đùa và há hốc miệng vì lo lắng với cậu; đôi lúc cậu nghĩ điều đó sẽ làm cậu phân tâm lắm, nhưng đôi lúc khác cậu lại mong mỗi nó với cả trái tim. Ngay cả khi cậu bỏ nhiều ngày trời nằm dài dưới ánh mặt trời trên cái bè thả giữa hồ, cậu cũng chưa bao giờ cô đơn thế này. Mazer Rackham là bạn đồng hành của cậu, là thầy của cậu, nhưng không phải bạn cậu.

Dù vậy, cậu vẫn không nói gì. Mazer bảo cậu sẽ không có ai thương hại cậu, và sự bất hạnh cá nhân của cậu chẳng là gì với ai. Hầu hết thời gian nó chẳng là gì cả với chính Ender. Cậu giữ tâm trí mình tập trung vào trò chơi, cố gắng học tập từ trận chiến. Và cũng không phải chỉ là những bài học nhỏ trong chính trận chiến đó, mà là bọn người bọ sẽ làm gì nếu như chúng thông minh hơn, và Ender sẽ phản ứng với điều đó như thế nào nếu chúng thực sự làm thế trong tương lai. Cậu sống cùng với những trận chiến trong quá khứ và trong tương lai, khi thức và khi ngủ, và cậu thúc đẩy các sư đoàn trưởng của mình đủ mạnh để thỉnh thoảng làm chúng phải nổi loạn.

“Cậu dễ dãi với chúng tớ quá,” một ngày nọ Alai nói. “Sao cậu không bực mình với bọn tớ khi bọn tớ không đủ thông minh mọi lúc mọi nơi ở mọi buổi tập đi. Nếu cậu cứ nường nhịn thế này bọn tớ sẽ nghĩ cậu thích bọn tớ đấy.”

Vài đứa còn lại bật cười vào micro. Dĩ nhiên là Ender nhận ra câu nói móc, và để trả lời cậu giữ im lặng. Khi cậu lên tiếng trở lại, cậu lờ đi lời than vãn của Alai. “Lần nữa,” cậu bảo, “và lần này thôi tự thân đi.” Chúng làm lại lần nữa, và lần này làm đúng.

Thế nhưng chúng càng tin tưởng Ender như một người chỉ huy, tình bạn giữa chúng, còn lại từ hồi ở Trường Chiến đấu, từ từ tan biến. Chỉ giữa bọn chúng với nhau chúng mới xích lại gần nhau; chỉ giữa bọn chúng với nhau chúng mới tin tưởng thổ lộ với nhau. Ender là thầy và chỉ huy của bọn chúng, cũng xa cách chúng như Mazer xa cách cậu, và cũng khắt khe như thế.

Như vậy chúng lại càng chiến đấu tốt hơn. Còn Ender thì không bị sao lãng khỏi công việc.

Ít nhất là không phải lúc cậu thức. Mỗi đêm cứ khi cậu chìm vào giấc ngủ, suy nghĩ về trận mô phỏng lại chiếu lại trong đầu cậu. Nhưng trong đêm cậu nghĩ tới những thứ khác. Cậu thường nhớ tới cái xác của Người Khổng lồ, dần dần thối rữa; cậu không nhớ nó như một hình ảnh chiếu trên bàn của cậu. Thay vào đó nó là thật, cái mùi của cái chết vẫn luôn lảng vảng gần đó. Nhiều thứ thay đổi trong giấc mơ của cậu. Cái làng nhỏ mọc lên giữa mớ xương sườn của gã Khổng lồ giờ đầy bọn người bọ, và chúng cúi chào cậu một cách trang nghiêm, giống như các đấu sĩ cúi chào Caesar trước khi họ chết trong cuộc tiêu khiển của ông. Trong giấc mơ cậu không ghét bọn người bọ; ngay cả khi cậu biết chúng giấu nữ chúa khỏi cậu, cậu cũng không cố gắng tìm bà. Cậu luôn nhanh chóng rời khỏi cơ thể gã Khổng lồ, và khi cậu đến sân chơi, lũ trẻ luôn ở đó, nhìn trông như sói và giễu cợt cậu; chúng mang gương mặt của những người Ender biết. Đôi khi Peter và đôi khi Bonzo, đôi khi Stilson và Bernard; cũng thường xuyên như vậy, những sinh vật man rợ đó à Alai và Shen, Dink và Petra; đôi khi một trong số chúng là Valentine, và trong giấc mơ cậu cũng đẩy cô xuống nước và chờ cô chết đuối. Cô vẫy vẫy trong vòng tay cậu, cố gắng ngoi lên, nhưng cuối cùng thì cũng lặn đi. Cậu lôi cô ra khỏi hồ và lên chiếc bè, và cô nằm có như một đóa hoa chết chóc, và cậu gào thét và khóc ướt mặt cô, nhắc đi nhắc lại rằng đó chỉ là trò chơi, chỉ là trò chơi thôi, cậu chỉ đang chơi thôi! -

Và rồi Mazer Rackham lắc cậu tỉnh giấc. “Cậu nói mơ trong lúc ngủ,” ông bảo.

“Xin lỗi,” Ender nói.

“Bỏ đi. Đến lúc cho một trận đấu nữa rồi.”

Từ từ, tiến độ được đẩy nhanh dần lên. Giờ đây thông thường một ngày có hai trận chiến, và Ender chỉ còn tổ chức tập ở mức ít nhất có thể. Cậu dùng thời gian những đứa còn lại nghỉ ngơi để nghiên cứu bằng hình từ những lần chơi trước, cố tìm ra điểm yếu của chính mình, dự đoán điều gì sẽ diễn ra tiếp theo. Đôi khi cậu hoàn toàn có chuẩn bị để đối phó với những kế sách mới của kẻ thù; đôi khi cậu không chuẩn bị đủ.

“Tôi nghĩ thầy đang chơi gian,” một ngày nọ Ender bảo Mazer.

“Ồ?”

“Thầy có xem những buổi tập của tôi. Thầy biết trước tôi đang định làm gì. Thầy có vẻ luôn sẵn sàng trước mọi thứ tôi làm.”

“Hầu hết những gì cậu nhìn thấy là mô phỏng của máy tính,” Mazer nói. “Máy tính được cài đặt để phản ứng với ý tưởng mới của cậu chỉ sau khi cậu sử dụng nó trong lúc chiến đấu.”

“Vậy thì máy tính chơi gian.”

“Cậu cần ngủ nhiều hơn, Ender.”

Thế nhưng cậu không thể ngủ nổi. Đêm này qua đêm khác, càng ngày cậu càng thức khuya hơn, và ngủ cũng bớt sâu hơn. Cậu thường xuyên thức giấc trong đêm. Chính cậu cũng không rõ liệu cậu thức dậy là để suy nghĩ thêm về trò chơi hay là để thoát khỏi những giấc mơ. Cứ như thể trong lúc ngủ cậu bị bóng đè, bị ai đó bắt phải lang thang qua những ký ức tồi tệ nhất, phải sống lại với chúng lần nữa như thể chúng là thật. Đêm trở nên quá thật đối với cậu, đến nỗi ngày bắt đầu trở thành như mơ. Cậu bắt đầu lo lắng rằng mình không suy nghĩ đủ tỉnh táo, rằng có lúc cậu sẽ quá mệt mỏi khi chơi. Cứ khi nào trò chơi bắt đầu, áp lực của nó lại làm cậu tỉnh giấc, nhưng nếu tình trạng tâm lý của cậu bắt đầu xấu đi, cậu tự hỏi, liệu cậu có nhận ra không?

Và có vẻ cậu đang xấu đi thật. Giờ đây cậu không còn có trận chiến nào không mất ít nhất một vài tàu chiến nữa. Nhiều lần kẻ thù đã có thể lừa cậu lộ ra nhiều điểm yếu hơn là cậu tính toán; nhiều lần khác kẻ thù mài mòn lực lượng của cậu đến cái độ chiến thắng của cậu là nhờ may mắn cũng nhiều như nhờ chiến thuật. Mazer bật lại những trận chiến đó với thái độ chán ghét. “Nhìn đây này,” ông nói. “Đáng lẽ ra cậu không nên làm thế này.” Và Ender quay lại luyện tập với các sư đoàn trưởng của mình, cố giữ tinh thần chúng đủ cao, nhưng có đôi lúc vẫn để lộ sự thất vọng của cậu đối với những điểm yếu của chúng, đối với việc chúng mắc lỗi.

“Có những lúc chúng ta mắc lỗi,” một lần Petra thì thầm với cậu. Đó là một lời cầu xin giúp đỡ.

“Và có những lúc chúng ta không,” Ender trả lời cô. Nếu cô được giúp, đó sẽ không phải là từ phía cậu. Cậu chỉ dạy; cứ để cô tìm bạn trong đám còn lại.

Và rồi một trận chiến diễn ra suýt nữa kết thúc trong tai họa. Petra dẫn lực lượng của mình đi quá xa; họ bị lộ, và cô nhận ra điều đó vào lúc Ender không ở đó với cô. Trong chỉ vài giây cô mất hết các chiến cơ của mình chỉ còn hai chiếc.

Đúng lúc đó Ender thấy cô, ra lệnh cho cô di chuyển hai chiến cơ còn lại theo một hướng; cô không trả lời. Cô không di chuyển. Và chỉ trong phút chốc nữa thôi cả hai chiến cơ đó nữa cũng sẽ bị diệt.

Ender nhận ra ngay lập tức rằng cậu đã đẩy cô quá xa bởi trí thông minh của cô – cậu gọi cô lên chơi quá thường xuyên và dưới những tình huống khắt khe hơn nhiều so với đa số những đứa khác. Nhưng giờ cậu không có thời gian lo cho Petra, hay là hối hận về những gì cậu đã làm với cô. Cậu gọi Tom Điền khùng đi lãnh đạo hai chiến cơ còn lại, rồi cứ thế tiếp tục, cố gắng cứu vãn trận chiến; Petra giữ một vị trí quá quan trọng, và giờ đây chiến thuật của Ender tan rã. Nếu kẻ thù không quá nóng nảy và vụng về khi cố lợi dụng lợi thế đó, Ender đã thua rồi. Nhưng Shen may mắn vớ được một nhóm kẻ thù quá gần nhau và diệt chúng bằng một phản ứng dây chuyền. Tom Điền khùng mang hai chiến cơ còn lại băng qua kẻ hở và làm loạn phía kẻ thù, và cho dù tàu của cả cậu và Shen cuối cùng đều bị diệt, Fly Moto đã xoay sở dọn dẹp được hậu quả và hoàn tất chiến thắng.

Cuối trận đấu, cậu nghe thấy Petra khóc, cố gắng nói vào micro, “Nói với cậu ấy tớ xin lỗi, chỉ là tớ mệt quá, tớ không nghĩ được, thế thôi, nói với Ender tớ xin lỗi.”

Cô không có mặt trong những buổi tập tiếp theo, và khi cô quay trở lại cô không còn nhanh nhạy như trước, không còn táo bạo như trước. Nhiều đức tính đã giúp cô trở thành một chỉ huy tốt giờ đã mất đi. Ender không thể dùng cô nữa, trừ phi là trong những nhiệm vụ mang tính thủ tục được giám sát cẩn thận. Cô không bị lừa. Cô biết điều gì đã xảy ra. Thế nhưng cô cũng biết rằng Ender không còn lựa chọn nào khác, và nói thế với cậu.

Sự thật không thay đổi vẫn là giờ cô đã sụp đổ, và trước kia cô từng là một trong những sư đoàn trưởng giỏi nhất của cậu. Đó là một đòn cảnh báo – cậu không thể ép uống chúng quá mức chúng có thể chịu đựng. Giờ đây, thay vì sử dụng các sư đoàn trưởng bất cứ khi nào năng lực của chúng trở nên cần thiết, cậu phải luôn để ý xem chúng đang thường xuyên chiến đấu tới đâu. Cậu phải cho chúng nghỉ ngơi, có nghĩa là đôi khi cậu tham chiến với những người chỉ huy cậu không thể tin tưởng tuyệt đối. Và khi cậu làm nhẹ đi áp lực lên chúng, cậu lại thêm áp lực lên chính mình.

Một đêm nọ cậu thức giấc vì đau đớn. Trên gối cậu có máu, và vị máu đầy trong miệng cậu. Những ngón tay của cậu đau nhói. Cậu nhận thấy trong giấc ngủ cậu đã tự gặm lấy năm tay mình. Máu vẫn còn đang chảy. “Mazer!” cậu gọi. Rackham tỉnh ngủ và ngay lập tức gọi bác sĩ đến.

Trong lúc bác sĩ trị vết thương, Mazer bảo, “Tôi không cần biết cậu gặm được nhiều đến đâu, Ender, tự

ăn thịt mình sẽ không giúp cậu ra khỏi trường này đâu.”

“Lúc đó tôi đang ngủ,” Ender bảo. “Tôi không muốn rời Trường Chỉ huy.”

“Tốt.”

“Những người kia. Những người thất bại.”

“Cậu đang nói về cái gì vậy?”

“Trước tôi. Những người học sinh khác của thầy, những người không vượt qua được bài huấn luyện. Chuyện gì xảy ra với họ?”

“Họ không vượt qua. Có thể thôi. Chúng tôi không phạt những ai trượt. Họ chỉ – không tiến tiếp.”

“Giống Bonzo.”

“Bonzo?”

“Nó trở về nhà.”

“Không giống Bonzo.”

“Vậy thì cái gì? Chuyện gì xảy ra với họ? Khi họ trượt?”

“Sao chuyện này lại quan trọng vậy, Ender?”

Ender không trả lời.

“Không ai trong số họ trượt ở giai đoạn này trong khóa huấn luyện, Ender. Cậu mắc sai lầm với Petra. Con bé sẽ hồi phục. Nhưng Petra là Petra, và cậu là cậu.”

“Một phần của tôi là cô ấy. Là những gì cô ấy tạo ra.”

“Cậu không trượt đâu, Ender. Không phải sớm thế này. Cậu gặp nhiều trắc trở, nhưng cậu vẫn luôn thắng. Cậu vẫn chưa biết khả năng của mình kết thúc ở đâu, nhưng nếu cậu đã gặp nó rồi thì cậu mỏng manh hơn nhiều so với tôi nghĩ đấy.”

“Họ có chết không?”

“Ai cơ?”

“Những người trượt.”

“Không, họ không chết. Trời đất, nhóc, cậu đang chơi trò chơi!”

“Tôi nghĩ Bonzo chết. Đêm qua tôi mơ thấy thế. Tôi nhớ nó trông như thế nào lúc tôi đập đầu vào mặt nó. Tôi nghĩ tôi đập mũi nó tẹt vào óc. Máu chảy ra từ mắt nó. Tôi nghĩ ngay lúc đó nó đã chết rồi.”

“Đó chỉ là giấc mơ thôi.”

“Mazer, tôi không muốn cứ phải mơ những thứ như thế này nữa. Tôi sợ đi ngủ. Tôi cứ nghĩ hoài đến những điều tôi không muốn nhớ. Cả cuộc đời tôi cứ chiếu ra đó như thể tôi là cái máy quay phim và ai đó muốn xem những phần tồi tệ nhất của đời tôi vậy.”

“Chúng tôi không thể cho cậu dùng thuốc nếu ý cậu là vậy. Tôi rất tiếc là cậu mơ thấy ác mộng. Từ giờ chúng ta có nên để đèn vào ban đêm không?”

“Đừng có chế giễu tôi!” Ender bảo. “Tôi sợ tôi đang phát điên.”

Bác sĩ đã quần băng xong. Mazer bảo ông có thể đi. Ông ta rời đi.

“Cậu thực sự sợ thế à?” Mazer hỏi.

Ender nghĩ về điều đó và không chắc lắm.

“Trong giấc mơ của tôi,” Ender nói, “tôi không chắc tôi thực sự là tôi.”

“Những giấc mơ lạ là cái van an toàn, Ender ạ. Tôi đang tạo áp lực lên cậu lần đầu tiên trong đời cậu. Cơ thể cậu đang tìm hướng giải quyết, có thể thôi. Giờ cậu lớn rồi. Đã đến lúc bỏ nỗi sợ bóng tối đi.”

“Được rồi,” Ender nói. Ngay lập tức cậu quyết định rằng cậu sẽ không bao giờ kể cho Mazer về những giấc mơ của mình lần nữa.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, ngày nào cũng có trận chiến, cho đến khi cuối cùng Ender dọn ra cho mình một thời gian biểu để tự hủy diệt bản thân. Cậu bắt đầu thấy đau trong dạ dày. Họ đề ra cho cậu một chế độ ăn kiêng ngặt, nhưng sớm thôi cậu cũng chẳng còn thèm ăn bất cứ thứ gì nữa. “Ăn đi,” Mazer bảo, và Ender lại đưa đồ ăn vào mồm như cái máy. Nhưng nếu không có ai bảo cậu ăn, cậu không ăn.

Thêm hai sư đoàn trưởng của cậu sụp đổ như Petra; áp lực lên những đứa con lại lại càng lớn hơn. Giờ đây kẻ thù đông hơn gấp ba hay bốn lần chúng trong mọi trận chiến; kẻ thù cũng nhanh chóng rút lui hơn khi tình hình xấu đi, thu thập quân để khiến trận chiến kéo càng lúc càng dài hơn. Có đôi khi trận chiến kéo dài tới vài giờ đồng hồ trước khi chúng phá hủy được tàu chiến cuối cùng của kẻ thù. Ender bắt đầu xoay vòng đám sư đoàn trưởng ngay trong cùng một trận chiến, đưa những đứa mới và đã được nghỉ ngơi vào thế chỗ cho những đứa đang bắt đầu tỏ vẻ lờ đờ.

“Anh biết không,” một lần Bean nói trong lúc nó nhận quyền chỉ huy bốn chiến cơ còn lại của Súp Nóng, “trò chơi này không còn vui như hồi trước nữa.”

Và rồi một ngày kia trong lúc luyện tập, trong khi Ender đang luyện các sư đoàn trưởng, căn phòng tối đen lại và cậu tỉnh dậy dưới sàn, mặt đầy máu vì đập phải bảng điều khiển.

Họ cho cậu lên giường ngay say đó, và trong suốt ba ngày cậu bệnh nặng. Cậu có nhớ tới việc nhìn thấy những gương mặt trong giấc mơ, nhưng chúng không phải gương mặt thật, và cậu biết điều đó ngay cả khi cậu nghĩ là mình nhìn thấy chúng. Cậu nghĩ mình thấy Valentine một vài lần, và vài lần Peter; vài lần bạn bè cậu ở Trường Chiến đấu, và vài lần khác bọn người bọ mỡ sống cậu. Một lần rất thực cậu nhìn thấy Đại tá Graff cúi đầu nói chuyện no nhỏ với cậu, như một người cha hiền lành. Nhưng rồi cậu tỉnh dậy và chỉ nhìn thấy kẻ thù của mình, Mazer Rackham.

“Tôi tỉnh rồi,” Ender bảo.

“Tôi thấy rồi,” Mazer trả lời. “Cậu mất lâu quá đó. Hôm nay cậu có một trận chiến.”

Vậy là Ender đứng dậy và chiến đấu và thắng. Thế nhưng ngày hôm đó không có trận chiến thứ hai nào, và họ để cho cậu đi ngủ sớm hơn thường lệ. Tay cậu run run lúc cậu cởi áo.

Trong đêm cậu tưởng như có bàn tay nhẹ nhàng chạm vào cậu. Bàn tay đầy yêu thương, và nhẹ nhàng. Cậu mơ thấy giọng nói.

“Ông không đối xử tốt với nó.”

“Đó không phải nhiệm vụ.”

“Nó còn gắng gượng được bao lâu nữa? Nó đang sụp đổ rồi.”

“Đủ lâu. Sắp kết thúc rồi.”

“Nhanh vậy sao?”

“Vài ngày nữa thôi, và nó sẽ xong.”

“Nó sẽ làm tốt thế nào đây, khi mà bây giờ đã vậy rồi?”

“Sẽ tốt thôi. Ngay cả ngày hôm nay, nó vẫn chiến đấu tốt hơn bất kỳ lúc nào khác.”

Trong mơ, hai giọng nói đó nghe như thể Đại tá Graff và Mazer Rackham. Thế nhưng đó là kiếm của những giấc mơ, những điều điên rồ nhất cũng có thể xảy ra, bởi cậu còn mơ thấy nghe một trong hai giọng nói đó bảo, “Tôi không thể chịu nổi khi nhìn những gì chuyện này gây ra cho nó.” Và giọng nói kia trả lời. “Tôi hiểu. Tôi cũng yêu nó.” Và rồi chúng đổi thành giọng Valentine và Alai, và trong giấc mơ họ đang

chôn cậu, chỉ là một ngọn đồi mọc lên nơi họ chôn cậu xuống, và cậu khô đét đi và trở thành một ngôi nhà cho bọn người bọ, cũng như gã Khổng lồ vậy.

Đều là mơ. Nếu như có tình yêu là sự tiếc nuối giành cho cậu, thì đó chỉ là trong giấc mơ.

Cậu tỉnh dậy và đánh một trận chiến nữa và thắng. Rồi cậu lại đi ngủ và lại mơ và rồi cậu thức dậy và thắng lần nữa và lại ngủ và cậu không còn nhận ra khi nào từ thức chuyển sang ngủ. Và cậu cũng chẳng quan tâm.

Ngày tiếp theo là ngày cuối cùng của cậu ở Trường Chỉ huy, mặc dù cậu không biết điều đó. Mazer Rackham không có trong phòng khi cậu tỉnh dậy. Cậu đi tắm, mặc quần áo và chờ Mazer đến mở cửa. Ông ta không đến. Cậu thử cánh cửa. Cửa mở.

Có phải vô tình mà sáng nay Mazer lại để cậu tự do không? Không có ai ở bên để bảo cậu ăn, bảo cậu luyện tập, bảo cậu đi ngủ. Tự do. Vấn đề là cậu không biết mình muốn làm gì. Trong một chốc cậu nghĩ cậu sẽ đi tìm đám sư đoàn trưởng, nói chuyện mặt đối mặt với chúng, nhưng cậu không biết chúng ở đâu. Theo những gì cậu biết thì chúng có thể ở cách đây cả hai chục kilomet. Vậy là, sau một lúc lang thang giữa các đường hầm, cậu đến sảnh ăn sáng gần bàn vài người lính thủy đánh bộ đang kể những câu chuyện cời bần mà Ender không hiểu. Rồi cậu tới phòng máy mô phỏng để luyện tập. Ngay cả khi được tự do, cậu cũng không thể nghĩ ra việc gì khá để làm.

Mazer đang chờ cậu. Ender từ từ bước vào phòng. Bước chân cậu hơi lê rên sàn, và cậu cảm thấy vừa mệt mỏi vừa ngu ngốc.

Mazer chau mày. “Cậu tỉnh chưa, Ender?”

Trong phòng còn có nhiều người khác. Ender tự hỏi tại sao họ lại ở đây, nhưng không cất công hỏi. Có hỏi cũng chẳng bổ công; sẽ chẳng có ai trả lời cậu. Cậu bước tới bên bộ điều khiển máy mô phỏng và ngồi xuống, sẵn sàng bắt đầu.

“Ender Wiggin,” Mazer. “Làm ơn quay lại đây. Trò chơi hôm nay cần được giải thích một chút.”

Ender quay lại. Cậu ngược nhìn những người đang tập trung ở cuối phòng. Đa số họ cậu chưa từng gặp. Một vài người còn mặc đồ thường dân. Cậu nhìn thấy Anderson và tự hỏi ông đang làm gì ở đây, ai là người trông coi Trường Chiến đấu khi không có ông. Cậu nhìn thấy Graff và nhớ đến hồ nước trong cánh rừng ngoại ô Greensboro, và muốn về nhà. Đưa tôi về nhà, cậu nhủ thầm trong lòng với Graff. Trong mơ ông nói ông yêu tôi. Đưa tôi về nhà.

Nhưng Graff chỉ gật đầu với cậu, một lời chào, không phải lời hứa, và Anderson cứ cư xử như thể ông không biết cậu.

“Làm ơn tập trung nào, Ender. Hôm nay là bài kiểm tra cuối cùng của cậu ở Trường Chỉ huy. Những

quan sát viên này tới đây là để đánh giá những gì cậu đã học. Nếu cậu thà không có họ trong phòng này, chúng tôi có thể để họ quan sát trên một máy mô phỏng khác.”

“Họ ở đây cũng được.” Bài kiểm tra cuối cùng. Có lẽ, sau ngày hôm nay, cậu sẽ được nghỉ ngơi.

“Để đánh giá hết khả năng của cậu và không chỉ là làm lại những gì cậu đã tập đi tập lại, mà cả cách đối phó với những vấn đề cậu chưa từng gặp phải, trận chiến ngày hôm nay có một yếu tố mới. Nó diễn ra gần một hành tinh. Điều này sẽ ảnh hưởng đến chiến thuật của kẻ thù, và sẽ buộc cậu phải ứng biến. Làm ơn tập trung vào trò chơi ngày hôm nay.”

Ender vẫy Mazer lại gần, hỏi nhỏ, “Tôi là học sinh đầu tiên đến được tận đây phải không?”

“Nếu hôm nay cậu thắng, Ender, cậu sẽ là người đầu tiên. Ngoài ra tôi không có quyền nói thêm.”

“Thế nhưng tôi có quyền nghe.”

“Ngày mai cậu đối thế nào tùy cậu. Nhưng còn hôm nay, tôi mong cậu tập trung tư tưởng vào bài kiểm tra. Đừng phạm tất cả những gì cậu đã đạt được. Nào, giờ thì, cậu sẽ xoay sở với hành tinh đó thế nào đây?”

“Tôi sẽ phải cử ai đó quành ra phía sau, nếu không nó sẽ trở thành điểm mù.”

“Đúng.”

“Và trọng lực sẽ ảnh hưởng tới lượng nhiên liệu – đi xuống sẽ tốn ít hơn đi lên.”

“Tốt.”

“Bác sĩ Nhỏ có áp dụng được lên một hành tinh không?”

Mặt Mazer cứng lại. “Ender, bọn người bọ chưa bao giờ tấn công dân thường trong cả hai cuộc chiến. Cậu là người quyết định liệu có nên thực hiện một chiến thuật để gây thù oán hay không.”

“Hành tinh đó là thứ mới duy nhất à?”

“Cậu có nhớ nổi lần cuối cùng tôi cho cậu một trận chiến mới chỉ có một yếu tố mới không? Tôi đảm bảo với cậu, Ender, hôm nay tôi không nương tay với cậu đâu. Tôi có trách nhiệm với hạm đội là không để một học trò hạng hai tốt nghiệp. Tôi sẽ đấu hết sức với cậu, Ender, và tôi cũng chẳng muốn chiều chuộng cậu làm gì. Chỉ cần nhớ lấy tất cả những gì cậu biết về mình và tất cả những gì cậu biết về bọn người bọ, và cậu sẽ có cơ hội làm nên một cái gì đó.”

Mazer rời khỏi phòng.

Ender nói vào Micro. “Các cậu có đó không?”

“Cả đám đều ở đây,” Bean bảo. “Sáng nay anh đến tập hơi muộn đấy nhỉ?”

Vậy là họ chưa thông báo với các sư đoàn trưởng. Ender cân nhắc nói với chúng trận chiến này quan trọng đến thế nào với cậu, nhưng rồi quyết định rằng tạo thêm áp lực bên ngoài lên chúng sẽ không giúp ích được gì. “Xin lỗi,” cậu bảo. “Tôi ngủ quên.”

Chúng cười. Chúng không tin cậu.

Cậu chỉ dẫn chúng thực tập một lúc để khởi động cho trận chiến sắp tới. Cậu mất nhiều thời gian hơn thường lệ để thông đầu óc, tập trung chỉ huy, nhưng rất nhanh thôi cậu đã bắt kịp tình huống, phản ứng nhanh nhạy, suy nghĩ sáng suốt. Hoặc ít nhất, cậu tự bảo mình, nghĩ là mình suy nghĩ sáng suốt.

Màn hình mô phỏng bị quét sạch. Ender chờ cho trò chơi xuất hiện. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hôm nay mình qua được bài kiểm tra?

Liệu có còn một ngôi trường khác nữa không? Lại thêm một hay hai năm huấn luyện tàn nhẫn, thêm một năm cách ly, thêm một năm người ta xô đẩy mình, thêm một năm không tự kiểm soát nổi cuộc đời mình? Cậu cố nhớ xem giờ cậu bao nhiêu tuổi. Mười một. Cậu lên mười một tuổi bao nhiêu năm rồi? Bao nhiêu ngày? Chắc là đâu đó lúc cậu ở Trường Chỉ huy, nhưng cậu không thể nhớ nổi ngày nào. Có lẽ chính lúc đó cậu cũng không để ý. Chẳng ai quan tâm cả, có lẽ là trừ Valentine.

Trong lúc ngồi chờ trò chơi xuất hiện, cậu ước gì cậu có thể đơn giản thua cuộc, thua thảm hại và triệt để trận đấu để họ có thể ngừng chương trình huấn luyện của cậu, giống Bonzo, và để cậu về nhà. Bonzo được phân công về Cartagena. Cậu muốn nhìn thấy lệnh phân công ghi Greensboro. Thành công và cậu phải tiếp tục. Thất bại, cậu sẽ được về nhà.

Không, không phải thế, cậu tự bảo mình. Họ cần mình, và nếu mình thất bại ở đây sẽ không còn nhà để về nữa.

Nhưng cậu không tin điều đó. Ý thức cậu biết điều đó đúng, nhưng ở những phần khác, những phần sâu hơn trong tâm trí cậu, cậu ngờ rằng họ không cần cậu. Sự cấp bách nơi Mazer chỉ là thêm một trò lừa khác. Chỉ là thêm một cách nữa để khiến mình làm những gì họ muốn mình làm. Chỉ là một cách nữa để ngăn cậu nghỉ ngơi. Ngăn cậu dừng lại, lâu, thật lâu.

Và rồi đội hình kẻ thù xuất hiện, và sự lo lắng của Ender trở thành tuyệt vọng.

Kẻ thù đông gấp bên cậu cả ngàn lần, màn hình mô phỏng rực lên màu xanh lá với hình ảnh của chúng. Chúng tập trung lại thành cả tá đội hình khác nhau thay đổi vị trí liên tục, đổi đội hình, di chuyển theo những đường bay có vẻ ngẫu nhiên trên vùng mô phỏng. Cậu không tìm thấy một lối đi nào giữa bọn chúng – một khoảng không có vẻ rộng mở cứ đột nhiên đóng lại, và một cái khác lại hiện ra, và một đội hình

trông có vẻ có thể phá được tự nhiên thay đổi và trở nên nguy hiểm. Hành tinh hiện lên nơi góc xa của vùng mô phỏng, và Ender không thể biết được liệu ở phía đó có chứa cũng nhiều tàu kẻ thù như ở đây hay không, ngoài vùng mô phỏng.

Còn hạm đội bên cậu thì chỉ gồm có mỗi hai mươi chiến hạm, mỗi chiếc với bốn chiến cơ. Cậu biết rằng mẫu chiến hạm bốn chiến cơ là loại lỗi thời, chậm chạp, tầm bắn của các Bác sĩ Nhỏ chúng có chỉ bằng nửa những mẫu mới hơn. Tám mươi chiến cơ cả thảy, đối đầu với năm ngàn, có thể là mười ngàn chiến hạm của bọn người bọ.

Cậu nghe thấy tiếng thở nặng của đám sư đoàn trưởng; cậu cũng nghe thấy, từ phía những người quan sát phía sau, một tiếng chửi thề nho nhỏ. Ít nhất thì cũng có một người lớn biết rằng đây không phải một bài kiểm tra công bằng. Thế nhưng chuyện đó cũng chẳng thay đổi điều gì. Công bằng chưa bao giờ là một phần của trò chơi, rõ như vậy. Họ thậm chí không thèm cố để cho cậu một cơ hội chiến thắng mỏng manh. Tất cả những gì mình đã trải qua, và họ chưa bao giờ định cho mình đâu.

Trong tâm trí cậu nhìn thấy Bonzo và lũ bạn dữ tợn của nó, gây hấn với cậu, đe dọa cậu; cậu đã xoay sở si nhục được Bonzo để nó phải đấu với cậu một mình. Cách đó khó mà dùng được ở đây. Và cậu cũng không thể làm kẻ thù ngạc nhiên với khả năng của cậu như cậu đã làm với những đứa lớn hơn trong phòng chiến đấu. Mazer hiểu khả năng của Ender quá rõ.

Những quan sát viên sau lưng Ender bắt đầu ho, xê dịch một cách lo lắng. Họ đang bắt đầu nhận ra Ender không biết phải làm gì.

Tôi không quan tâm nữa, Ender nghĩ. Các người cứ giữ lấy trò chơi của các người. Nếu các người không thèm cho tôi lấy một cơ hội, tại sao tôi lại phải chơi?

Giống như lần chơi cuối của cậu ở Trường Chiến đấu, khi họ đưa hai binh đoàn vào đấu với cậu.

Và ngay khi cậu vừa nhớ tới lần đó, có vẻ Bean cũng nhớ ra, bởi giọng cậu vang lên trong tai nghe, “Nhớ đó, cửa kẻ thù là phía dưới.”

Molo, Súp, Vlad, Dumper và Tom Điên khùng đều bật cười. Chúng cũng còn nhớ.

Và Ender cũng bật cười. Thật là buồn cười. Người lớn cứ coi trọng những thứ này quá, và bọn trẻ con cũng cứ noi theo, cứ thế noi theo, cũng tin điều đó cho đến khi người lớn đột nhiên đi quá xa, cố gắng quá sức, và bọn trẻ nhìn thấu trò chơi. Quên đi, Mazer. Tôi chẳng quan tâm tôi có qua được bài kiểm tra hay không, chẳng quan tâm liệu tôi có theo luật hay không, nếu ông chơi gian được, tôi cũng chơi gian được. Tôi sẽ không để ông thắng nhờ gian lận đâu – tôi sẽ gian lận thắng trước.

Trong trận đấu cuối đó của cậu ở Trường Chiến đấu, cậu đã thắng bằng cách lờ đi kẻ thù, lờ đi thiệt hại bên mình; cậu tấn công vào cửa của kẻ thù.

Và cửa kẻ thù là ở dưới.

Nếu mình phá luật này, họ sẽ không bao giờ để mình làm chỉ huy. Sẽ là quá nguy hiểm. Mình sẽ không bao giờ phải chơi một trò chơi nào nữa. Và đó chính là chiến thắng.

Cậu nhanh chóng thì thầm vào micro. Nhóm chỉ huy của cậu đem phần hạm đội của chúng tập trung lại thành một mũi lao chặt chẽ, một chiếc thương hướng thẳng vào đội hình gần nhất của kẻ thù. Kẻ thù, thay vì cố đẩy cậu ra, chào đón cậu tiến vào, để chúng có thể vây cậu lại thật chặt trước khi tiêu diệt cậu. Ít nhất thì Mazer cũng đã tính tới chuyện tới giờ bọn chúng đã phải học cách coi trọng mình rồi, Ender nghĩ. Và thế là mình có thêm thời gian.

Ender tránh xuống dưới, về phía bắc, phía đông, lại xuống dưới lần nữa, trông cứ như thể không theo một kế hoạch nào, nhưng luôn luôn xoay sở tiến được thêm một chút về phía hành tinh của kẻ thù. Cuối cùng, kẻ thù bắt đầu dồn cậu lại quá chặt. Và rồi, đột ngột, đội hình của Ender vỡ. Hạm đội của cậu dường như lâm vào hỗn loạn. Tám mươi chiến cơ di chuyển chẳng theo một kế hoạch nào, cứ bắn loạn về phía tàu kẻ thù, bay theo những đường bay riêng lẻ tới mức tuyệt vọng giữa những con tàu kẻ thù.

Thế nhưng, sau vài phút chiến đấu, Ender lại lần nữa thì thầm vào tai các sư đoàn trưởng, và đột nhiên một tá chiến cơ còn lại lại tập trung lại thành đội hình. Nhưng giờ đây chúng đã ở phía xa khỏi những nhóm mạnh nhất của kẻ thù; chúng đã, cho dù thiệt hại nặng nề, vượt qua được và giờ đã thu lại được hơn nửa khoảng cách đến hành tinh kẻ thù.

Giờ thì kẻ thù thấy rồi, Ender nghĩ. Chắc là Mazer cũng thấy mình đang làm gì.

Hoặc có lẽ Mazer không thể tin nổi rằng mình sẽ làm điều đó. Càng tốt cho mình.

Hạm đội bé nhỏ của Ender né tránh bên này bên kia, cử ra hai hoặc ba chiến cơ như thể định tấn công, rồi lại thu chúng lại. Kẻ thù tiến lại gần, gom lại những chiến hạm và đội hình đã dạt ra quá xa, đưa chúng tới để tiến hành tiêu diệt. Hạm đội kẻ thù tập trung đông nhất phía trên Ender, để cậu không thể thoát ra về phía không gian trống, chèn ép cậu. Tuyệt vời, Ender nghĩ. Gần nữa. Lại gần nữa nào.

Rồi cậu thì thầm một mệnh lệnh và các chiến cơ bắt đầu rơi như đá tảng về phía bề mặt hành tinh. Chúng là chiến hạm và chiến cơ, hoàn toàn không được chuẩn bị để xoay sở chuyển đi rục rủa qua bầu khí quyển. Nhưng mà Ender chưa từng nuôi ý định để chúng chạm tới bầu khí quyển. Gần như ngay cái giây phút chúng bắt đầu rơi, chúng đã tập trung Bác sĩ Nhỏ vào duy nhất một mục tiêu. Là chính hành tinh đó.

Một, hai, bốn, bảy chiến cơ của cậu bị bắn hạ. Giờ chỉ còn là may rủi, để xem liệu có con tàu nào của cậu sống sót được đủ lâu để vào tầm bắn hay không. Sẽ không mất nhiều thời gian, một khi chúng đã tập trung được vào bề mặt hành tinh đó. Chỉ một giây với Thiết bị Bác sĩ, đó là tất cả những gì tôi muốn. Chợt cậu nghĩ tới khả năng máy tính không được lập trình để thể hiện chuyện gì xảy ra với một hành tinh khi nó bị tấn công bởi Bác sĩ Nhỏ. Lúc đó thì mình làm gì, hét lên Đùng, mấy người chết rồi?

Ender thả tay khỏi bảng điều khiển và nhào người ra xem chuyện gì xảy ra. Tầm nhìn của cậu đã quá gần hành tinh kẻ thù rồi, nhờ con tàu lọt vào vùng trọng lực của nó. Giờ chắc phải vào tầm bắn rồi chứ, Ender nghĩ. Chắc là vào tầm rồi, chỉ là máy tính không được lập trình để xử lý nó thôi.

Và rồi bề mặt hành tinh, giờ đã chiếm hết một nửa màn hình mô phỏng, bắt đầu bập bùng; một vụ nổ xảy ra, bắn văng những mảnh vụn về phía chiến cơ của Ender. Ender cố tưởng tượng xem điều gì đang diễn ra trong lòng hành tinh đó. Vùng ảnh hưởng cứ lớn dần dần lên, các phân tử rã ra nhưng lại không có chỗ cho những nguyên tử đơn lẻ.

Trong vòng ba giây cả hành tinh vỡ vụn, trở thành một quầng đất cát sáng rực, nở rộng ra rất nhanh. Các chiến cơ của Ender là những thứ đầu tiên bị ảnh hưởng: góc nhìn của chúng đột ngột biến mất, và giờ máy mô phỏng chỉ còn có thể biểu thị góc nhìn của những chiến hạm đứng ngoài rìa cuộc chiến. Với Ender thế là đủ gần rồi. Miền phân tách nở rộng ra nhanh hơn là các chiến hạm của kẻ thù có thể tránh nổi. Và nó mang theo trong mình Bác sĩ Nhỏ, giờ không còn nhỏ nữa, miền ảnh hưởng tháo vụn tất cả những con tàu trên đường đi của nó, biến mỗi chiếc thành một vụ nổ sáng chói rồi lại tiếp tục.

Chỉ đến khi chạm đến rìa của vùng mô phỏng, miền M. D. mới yếu đi. Hai ba chiến hạm kẻ thù trôi giạt ra ngoài không gian. Các chiến hạm của Ender không phát nổ. Thế nhưng nơi từng là hạm đội mệnh mông của kẻ thù, và hành tinh mà chúng bảo vệ, giờ chẳng còn gì đáng nói nữa. Một nhúm đất cát cứ lớn dần lên khi trọng lực lại hút những mảnh vỡ xuống lần nữa. Nó nóng đến độ sáng rực lên và quay tròn một cách rõ ràng; và nó cũng quá bé nhỏ so với cái thế giới từng tồn tại ở đó. Hầu hết khối lượng của nó giờ chỉ còn là một đám mây cứ thế lan tỏa dần.

Ender tháo tai nghe ra, trong tai nghe vẫn còn tiếng hò hét của đám sư đoàn trưởng, chỉ để nhận ra rằng chính căn phòng cậu đang ngồi cũng đang ồn ào y như vậy. Những con người mặc đồng phục đang ôm lấy nhau, cười nói, hò hét; số khác thì lại đang khóc; một số đang quỳ hoặc nằm thượt ra, và Ender hiểu rằng họ đang cầu nguyện. Ender không hiểu. Thế này không đúng. Đáng lý họ phải tức giận.

Đại tá Graff tách khỏi những người khác và tới bên Ender. Nước mắt chảy dài trên má ông, nhưng ông lại đang cười. Ông cúi xuống, vươn tay, và Ender ngạc nhiên khi ông ôm lấy cậu, ôm thật chặt, thì thầm, “Cám ơn cậu, cám ơn Ender. Cám ơn Chúa là có cậu, Ender.”

Ngay sau đó những người khác cũng đến, bắt tay cậu, chúc mừng cậu. Cậu cố hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vậy là cuối cùng cậu vẫn qua được bài kiểm tra? Đó là chiến thắng của cậu, không phải của họ, mà cũng không phải là chiến thắng lấy lòng gì, chỉ là nhờ chơi gian; tại sao họ cứ cư xử như thế cậu đã thắng đầy danh dự vậy?

Đám đông tách ra để Mazer Rackham bước qua. Ông tiến thẳng tới chỗ Ender và giơ tay.

“Cậu đã chọn lựa chọn khó khăn, nhóc. Được ăn cả ngã về không. Tiêu diệt chúng hoặc tiêu diệt mình. Nhưng mà có trời biết cậu cũng không có cách gì khác. Chúc mừng nhóc. Cậu hạ được chúng rồi, tất cả đã

kết thúc.”

Tất cả đã kết thúc. Hạ được chúng. Ender không hiểu. “Tôi hạ được thầy.”

Mazer bật cười, tiếng cười vang vọng cả căn phòng.

“Ender, cậu chưa bao giờ đấu với tôi. Cậu chưa từng chơi một trò chơi nào kể từ lúc tôi trở thành kẻ thù của cậu.”

Ender không hiểu lời nói đùa đó. Cậu đã chơi rất nhiều trò chơi, và phải trả một cái giá quá đắt. Cậu bắt đầu nổi giận.

Mazer vươn tay chạm vào vai cậu. Ender ưỡn vai gạt ông ra. Mazer nghiêm túc trở lại và nói, “Ender, trong suốt mấy tháng vừa rồi cậu là tổng chỉ huy hạm đội của chúng ta. Đó chính là cuộc Xâm lăng thứ Ba. Không có trò chơi nào cả, những trận chiến là thật, và kẻ thù duy nhất mà cậu chiến đấu là bọn người bọ. Cậu đã thắng mọi trận chiến, và hôm nay cuối cùng cậu đã đấu với bọn chúng trên chính hành tinh nhà của chúng, nơi nữ chúa ở, tất cả các nữ chúa của tất cả các thuộc địa của chúng, chúng đều ở đó cả và cậu đã tiêu diệt chúng hoàn toàn. Chúng sẽ không bao giờ tấn công chúng ta nữa. Cậu đã làm điều đó. Chính cậu.”

Là thật. Không phải trò chơi. Tâm trí Ender đã quá mệt mỏi để thích ứng với tất cả những điều này. Đó không chỉ là những đốm sáng trên màn hình, đó là những con tàu chiến thực mà cậu đã chống lại và những con tàu thực cậu tiêu diệt. Và một thế giới thực cậu đã bắn tan. Cậu bước qua đám đông, tránh né những lời chúc mừng của họ, lời đi tay họ, lời nói của họ, niềm vui sướng của họ. Khi cậu về đến phòng mình cậu cởi hết quần áo, leo lên giường, và ngủ.

Ender thức dậy khi họ lắc vai cậu. Mất một lúc cậu mới nhận ra họ. Graff và Rackham. Cậu quay lưng về phía họ. Để tôi ngủ.

“Ender, chúng tôi cần nói chuyện với cậu,” Graff bảo. Ender lặn người lại nhìn họ.

“Họ đã chiếu mấy đoạn băng đó trên Trái Đất cả ngày cả đêm kể từ trận chiến ngày hôm qua rồi.”

“Hôm qua?” Cậu đã ngủ suốt cả một ngày.

“Cậu là một anh hùng, Ender. Họ đã thấy những gì cậu làm. Cậu và những đứa kia. Tôi không nghĩ còn có nhà nước nào trên Trái Đất chưa đề nghị tặng cậu huy chương cao cả nhất.”

“Tôi giết hết chúng rồi, phải không?” Ender hỏi.

“Hết ai?” Graff hỏi. “Bọn người bọ á? Đó là mục tiêu mà.”

Mazer cúi người. “Đó là mục đích của cả cuộc chiến.”

“Tất cả các nữ chúa. Vậy là tôi đã giết hết con cái chúng, tất cả mọi thứ.”

“Chính chúng quyết định điều đó khi chúng tấn công chúng ta. Đó không phải lỗi của cậu. Đó là điều tất yếu phải xảy ra.”

Ender nắm lấy áo đồng phục của Mazer và tì người lên đó, kéo ông xuống cho tới khi hai người mặt đối mặt. “Tôi không muốn giết hết bọn chúng. Tôi không muốn giết ai hết! Tôi không phải kẻ giết người! Các người không muốn tôi, đồ khốn nạn, các người muốn Peter, vậy mà các người bắt tôi làm chuyện đó, các người lừa tôi!” Cậu đang khóc. Cậu đang mất hết kiểm soát.

“Đương nhiên là chúng tôi lừa cậu. Đó là mục tiêu mà,” Graff bảo. “Đó phải là trò lừa, nếu không cậu đã không làm được. Đó là cái khó của chúng tôi. Chúng tôi phải có một người chỉ huy với khả năng đồng cảm cao tới mức anh ta có thể suy nghĩ như bọn người bọ, hiểu chúng và lường trước được chúng. Một tấm lòng trắc ẩn lớn tới mức anh ta sẽ được những người dưới quyền yêu mến và làm việc với họ như một cỗ máy hoàn hảo, hoàn hảo như bọn người bọ vậy. Nhưng một người có lòng trắc ẩn lớn tới mức đó sẽ không bao giờ là kẻ giết người chúng tôi cần. Anh ta sẽ không thể tiến vào trận chiến sẵn sàng chiến thắng bằng mọi giá. Nếu cậu biết, cậu đã không thể làm được. Nếu cậu là loại người có thể làm được ngay cả khi cậu biết, cậu đã không bao giờ có thể hiểu đủ rõ bọn người bọ.”

“Và đó phải là một đứa trẻ, Ender,” Mazer bảo. “Cậu nhanh hơn tôi. Giỏi hơn tôi. Tôi quá già và quá cẩn trọng. Bất cứ một con người đàng hoàng nào biết rõ chiến tranh là như thế nào sẽ không bao giờ có thể bước vào trận chiến toàn tâm toàn ý được. Nhưng cậu thì không biết. Chúng tôi đảm bảo là cậu không biết. Cậu liều lĩnh và sáng dạ và còn trẻ. Cậu được sinh ra để làm điều đó.”

“Chúng ta có phi công ngồi trong những chiến cơ đó, phải không?”

“Phải.”

“Tôi ra lệnh cho họ đi vào chỗ chết và tôi thậm chí còn không biết điều đó.”

“Họ biết điều đó, Ender, và họ cần đi. Họ biết điều đó là vì cái gì.”

“Các người chưa bao giờ hỏi ý tôi cả! Các người chẳng bao giờ cho tôi biết sự thật về bất cứ thứ gì!”

“Cậu phải là một thứ vũ khí, Ender. Như súng ống, như Bác sĩ nhỏ, hoạt động một cách hoàn hảo nhưng không hề biết rằng mình đang nhắm vào thứ gì. Chúng tôi là người nhắm. Chúng tôi chịu trách nhiệm. Nếu điều đó có gì sai, đó là do chúng tôi làm.”

“Để sau rồi nói,” Ender bảo. Mắt cậu nhắm lại.

Mazer Rackham lắc cậu. “Đừng ngủ, Ender,” ông nói. “Chuyện này rất quan trọng.”

“Các người xong việc với tôi rồi,” Ender nói. “Giờ để tôi yên.”

“Đó là lý do chúng tôi ở đây.” Mazer nói, “Chúng tôi đang cố nói với cậu. Họ chưa xong việc với cậu, chưa đâu, dưới đó giờ điên lắm. Họ sắp bắt đầu một cuộc chiến, người Mĩ buộc tội Công ước Warsaw là sắp tấn công họ, bên Công ước lại nói y như vậy về Hegemon. Cuộc chiến tranh người bọ chưa kết thúc được hai mươi bốn giờ và thế giới dưới đó đã lại bắt đầu đánh nhau, tồi tệ y như hồi trước. Và tất cả bọn họ đều lo về cậu. Tất cả bọn họ đều muốn có cậu. Những nhà lãnh đạo quân sự lớn nhất lịch sử, đều muốn cậu lãnh đạo quân đội của họ. Người Mĩ, Hegemon. Tất cả mọi người trừ Công ước Warsaw, và họ muốn cậu chết.”

“Cũng được,” Ender bảo.

“Chúng tôi phải đưa cậu rời khỏi đây. Trên Eros đây lính thủy đánh bộ Nga, và phái chủ chiến là người nha. Có thể sẽ xảy ra đổ máu bất cứ lúc nào.”

Ender lại quay lưng lại phía họ. Lần này họ để kệ cậu. Thế nhưng cậu không ngủ. Cậu lắng nghe họ.

“Tôi đã sợ điều này, Rackham. Anh thúc nó quá sức rồi. Mấy cái đồn nhỏ hơn ở ngoại vi đáng ra đã có thể chờ lâu hơn. Đáng lý anh nên để cho nó vài ngày nghỉ ngơi.”

“Anh cũng đang làm trò này đấy à, Graff? Cố chỉ bảo tôi đáng lẽ ra phải làm gì thì tốt hơn? Anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không thúc nó. Không một ai biết cả. Tôi đã làm điều tôi đã làm, và cách đó có hiệu quả. Trên hết là nó có hiệu quả. Nhớ lấy lời biện hộ đó, Graff. Có khi anh cũng phải dùng đến nó đấy.”

“Xin lỗi.”

“Tôi có thấy những gì chuyện này gây ra cho nó. Đại tá Liki bảo có khả năng nó sẽ bị thương tật vĩnh viễn, nhưng tôi thì không ti điều đó. Nó quá mạnh mẽ. Chiến thắng quá quan trọng đối với nó, và nó đã thắng.”

“Đừng có bảo tôi về sức mạnh. Thắng nhóc mới mười một tuổi. Để cho nó nghỉ đi, Rackham. Chưa có gì nổ tung hết. Chúng ta có thể cắt cử người canh ngoài cửa phòng nó.”

“Hoặc cử người canh ngoài một cửa phòng khác và giả bộ như đó là phòng nó.”

“Gì cũng được.”

Họ bỏ đi. Ender lại ngủ.

Thời gian cứ thế trôi qua mà không chạm tới Ender, chỉ trừ vài gợn thoáng qua. Một lần cậu thức giấc được vài phút với một thứ gì đó ép vào tay cậu, mang theo một cơn đau âm ỉ, dai dẳng. Cậu vươn tay chạm

vào nó; đó là một cái kim tiêm chọc vào mạch máu cậu. Cậu cố dứt nó ra, nhưng nó đã bị dán chặt còn cậu thì quá yếu. Một lần khác cậu thức dậy trong bóng tối và nghe ai đó gần cậu thầm thì, chửi rủa. Tai cậu hãy còn o o vì một tiếng động lớn nào đó đã đánh thức cậu; cậu không nhớ nổi tiếng động gì. “Bật đèn lên,” ai đó vào. Và một lần khác cậu tưởng như cậu nghe có tiếng ai đó khóc gần cậu.

Đó có thể chỉ là một ngày; cũng có thể đã là cả một tuần; chiếu theo những giấc mơ của cậu, đó có thể đã là hằng tháng trời. Cứ như thể cậu đã sống qua mấy đời người trong những giấc mơ. Lại quay lại Chiếc cốc Người Khổng lồ lần nữa, qua chỗ bọn trẻ con-sói, sống lại những cái chết khủng khiếp, những lần giết người không ngớt; cậu nghe thấy một giọng nói thì thầm trong rừng, Cậu phải giết bọn trẻ con để đến Nơi Tận cùng Thế giới. Và cậu cố trả lời. Tôi không muốn giết ai cả. Chẳng ai hỏi tôi liệu tôi có muốn giết người hay không cả. Thế nhưng khu rừng cười cậu. Và khi cậu nhảy khỏi mỏm đá ở Nơi Tận cùng Thế giới, có khi không phải là một đám mây đón lấy cậu, mà là một chiến cơ mang cậu tới một cứ điểm gần bề mặt hành tinh người bọ, để cậu nhìn thấy, hết lần này đến lần khác, vụ nổ chết chóc khi Thiết bị Bác sĩ tạo nên phản ứng dây chuyền trên bề mặt hành tinh; và rồi càng gần càng gần hơn, cho tới khi cậu có thể nhìn thấy từng người bọ một nổ tung, biến thành ánh sáng, rồi sụp xuống thành một đám bụi đất ngay trước mắt cậu. Và nữ chúa, đứng giữa một đám trẻ con nhỏ tuổi; chỉ là lần này nữ chúa là Mẹ, và đám trẻ con là Valentine và tất cả những đứa trẻ cậu biết từ Trường Chiến đấu. Một trong số chúng mang gương mặt Bonzo, nằm đó với máu chảy ra từ hốc mắt và mũi, nói, Mày không có danh dự. Và lần nào cũng vậy giấc mơ kết thúc với một chiếc gương hoặc hồ nước hoặc bề mặt kim loại của tàu chiến, thứ gì đó để phản chiếu gương mặt của cậu.

Và đó luôn là gương mặt của Peter, với máu và một cái đuôi răn thò ra từ miệng. Thế nhưng, sau một thời gian, nó bắt đầu trở lại là gương mặt cậu, già cỗi và buồn rười rượi, đôi mắt khóc thương cho hàng tỉ, hàng tỉ mạng sống cậu đã cướp đi – nhưng đó là đôi mắt của cậu, và cậu mang nó một cách mãn nguyện.

Đó là thế giới mà Ender đã sống trong suốt nhiều đời người trong vòng năm ngày Chiến tranh Liên hiệp.

Khi cậu tỉnh lại lần nữa, cậu đang nằm trong bóng tối. Từ xa xa, cậu có thể nghe thấy tiếng nổ bùm, bùm. Cậu lắng nghe một lúc. Và rồi cậu nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Cậu quay lại và tung một tay ra chụp lấy cái kẻ đang lén lút tới gần cậu. Không còn nghe ngờ gì nữa, cậu tóm được áo của ai đó và lôi hẳn quỳ xuống, sẵn sàng giết hẳn nếu cần.

“Ender, là tớ, là tớ mà!”

Cậu biết giọng nói này. Nó vang vọng trong ký ức cậu cứ như thể từ hàng triệu năm trước.

“Alai.”

“Salaam, nhóc khó chịu ạ. Cậu tính làm gì thế, giết tớ à?”

“Phải. Tớ cứ nghĩ cậu định giết tớ.”

“Tớ đang muốn khỏi đánh thức cậu. Được rồi, ít nhất cậu vẫn còn chút bản năng tự vệ. Mazer nói chuyện cứ như thể cậu đang biến thành người thực vật rồi ấy.”

“Tớ đang cố. Tiếng gì thế?”

“Ở đây đang có chiến tranh. Khu bọn mình phải cắt điện để cho an toàn.”

Ender vùng chân định ngồi dậy. Thế nhưng cậu không thành công. Đầu cậu đau quá sức. Cậu nhăn mặt vì đau.

“Đừng ngồi dậy, Ender. Ổn thôi mà. Có vẻ như bên mình sẽ thắng. Không phải tất cả những người thuộc Công ước Warsaw đều theo Polemarch cả đâu. Rất nhiều người trong số họ sang phe mình khi Tổng Chỉ huy bảo họ rằng cậu trung thành với I. F.”

“Tớ đang ngủ mà.”

“Vậy là ông nói dối. Cậu không phải đang tính toán nổi loạn trong mơ đâu, phải không? Có mấy người Nga lúc đến bảo bọn tớ rằng lúc Polemarch ra lệnh họ tìm giết cậu, họ suýt nữa là giết ông. Cho dù họ có nghĩ gì về người khác, Ender, thì họ vẫn yêu cậu. Cả thế giới đã xem những trận chiến của chúng ta. Bằng hình chiếu suốt ngày đêm. Tớ đã xem một vài đoạn rồi. Có cả giọng cậu ra lệnh nữa. Đầy đủ hết, không có kiểm duyệt. Hay lắm. Cậu làm nghề bán băng được đấy.”

“Tớ không nghĩ vậy,” Ender bảo.

“Tớ nói đùa mà. Ê, cậu tin nổi không? Bọn mình thắng cuộc chiến rồi. Bọn mình cứ mong được lớn nhanh để còn tham gia chiến đấu, và suốt thời gian qua đều là bọn mình cả. Ý tớ là, mình là trẻ con. Ender. Và đó là bọn mình đó.” Alai bật cười. “Ít nhất thì là cậu. Cậu giỏi lắm, sếp. Lúc đó tớ không hiểu nổi làm thế nào cậu lôi bọn tớ qua được vụ cuối đó. Vậy mà cậu làm được. Cậu làm giỏi lắm.”

Ender để ý cậu dùng thì quá khứ[6]. “Vậy còn giờ thì tớ là gì, Alai?”

“Vẫn giỏi.”

“Giỏi gì chứ?”

“Giỏi – bất cứ chuyện gì. Có cả triệu người lính sẵn sàng theo cậu đến tận cùng vũ trụ.”

“Tớ không muốn đến tận cùng vũ trụ.”

“Vậy cậu muốn đi đâu? Họ sẽ đi theo cậu.”

Tớ muốn về nhà, Ender nghĩ, nhưng tớ lại không biết nó ở đâu.

Tiếng bùm bùm im bật.

“Nghe kìa,” Alai nói.

Chúng lắng nghe. Cửa mở. Ai đó đang đứng ở cửa. Ai đó nhỏ con. “Kết thúc rồi,” người đó bảo. Đó là Bean. Và như để chứng minh lời nó, đèn lại bật.

“Ho, Bean,” Ender nói.

“Ho, Ender.”

Petra theo chân nó vào, với Dink nắm tay cô. Chúng đến bên giường Ender. “Ê, người hùng dậy rồi nè,” Dink bảo.

“Ai thắng?” Ender hỏi.

“Chúng ta thắng, Ender,” Bean bảo. “Anh có ở đó mà.”

“Cậu ấy chưa điên đến thế đâu, Bean. Ý cậu ấy là ai vừa mới thắng.” Petra cầm lấy tay Ender. “Trên Trái Đất vừa mới đạt được thỏa thuận. Họ đã thương lượng hằng ngày trời rồi. Cuối cùng họ cũng chấp nhận Đề xuất Locke.”

“Cậu ấy không biết Đề xuất Locke-“

“Nó rắc rối lắm, như ý là I. F. sẽ tiếp tục tồn tại, chỉ là không còn bao gồm Công ước Warsaw nữa. Thế nên đoàn lính thủy đánh bộ của Công ước Warsaw sẽ về nhà. Tớ nghĩ Nga đồng ý đề xuất đó bởi vì họ đang có một vụ nổi loạn của nô lệ. Tất cả mọi người đều có rắc rối. Khoảng năm trăm người chết ở đây, nhưng trên Trái Đất còn tệ hơn.”

“Hegemon từ chức,” Dink bảo. “Dưới đó điên lắm. Ai mà quan tâm chứ?”

“Cậu ổn chứ?” Petra hỏi, sờ trán cậu. “Cậu dọa bọn tớ. Họ bảo cậu điên rồi, bọn tớ lại bảo họ điên rồi.”

“Tớ điên rồi,” Ender bảo. “Nhưng tớ nghĩ tớ ổn.”

“Cậu quyết định thế từ bao giờ?” Alai hỏi.

“Khi tớ nghĩ cậu sắp giết tớ, và tớ quyết định giết cậu trước. Tớ đoán tớ vẫn là một kẻ giết người tận trong bản chất. Thế nhưng tớ vẫn thà sống còn hơn là chết.”

Chúng cười và đồng ý với cậu. Rồi Ender bắt đầu khóc và ôm lấy Bean và Petra đang đứng gần nhất. “Tớ nhớ các cậu,” cậu bảo. “Tớ muốn gặp các cậu muốn chết.”

“Cậu nhìn thấy bọn tớ muốn chết,” Petra trả lời. Cô hôn má cậu.

“Tớ thấy các cậu thật tuyệt vời, Ender nói. “Những người tớ cần nhất, tớ dùng hết sớm nhất. Tính toán tôi tệ ở phần tớ.”

“Giờ thì mọi người đều ổn rồi,” Dink bảo. “Chẳng có gì nghiêm trọng đến độ nằm co quắp năm ngày trong phòng tối giữa một trận chiến không chữa nổi.”

“Tớ không cần phải làm chỉ huy của các cậu nữa, phải không? Ender hỏi. “Tớ không muốn phải chỉ huy ai nữa.”

“Cậu không cần phải chỉ huy ai nữa hết,” Dink bảo, “nhưng cậu sẽ luôn là chỉ huy của bọn này.”

Chúng chìm vào yên lặng một lúc lâu.

“Vậy giờ bọn mình làm gì? Alai hỏi. “Cuộc chiến người bọ qua rồi, cả cuộc chiến dưới Trái Đất cũng vậy, cả cuộc chiến ở đây nữa. Giờ bọn mình làm gì?”

“Tụi mình là trẻ con,” Petra bảo. “Chắc họ sẽ bắt tụi mình đến trường. Đó là luật đấy. Phải đi học cho đến khi mười bảy tuổi.”

Nghe thế chúng đều bật cười. Cười cho đến khi nước mắt chảy đầy mặt.

[1] “xenobiologists and xenopsychologist”: từ mới do tác giả sáng tạo ra, gồm gốc từ “xeno-”: ngoại lai, và “biologist”, “psychologist”: nhà sinh vật học, nhà tâm lý học – Chú thích của người dịch.

[2] Tác giả chơi chữ. “The eye of the fleet” và “the I of the fleet” đọc như nhau. – Chú thích của người dịch.

[3] Nguyên văn “Dr. Device”. Lý do cho cái tên này được nhắc tới ở đoạn sau.

[4] Nguyên văn là “Ecstatic Shield”. Nếu ai có ý tưởng nào tốt hơn làm ơn bảo mình với.

[5] Câu này trong nguyên tác có vần.

[6] Theo bản gốc tiếng Anh.

TRÒ CHƠI CỦA ENDER

Orson Scott Card
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Người Phát Ngôn Của Người Chết

Hồ nước phẳng lặng; không gian không một gợn gió. Hai người đàn ông ngồi cùng nhau trên những chiếc ghế đặt trên bến tàu nổi. Một chiếc bè gỗ nhỏ được buộc ở bên; Graff móc chân vào sợi dây thừng buộc bè và lôi nó vào, để nó trôi ngược ra, rồi lại lôi nó vào.

H

“Anh sụt ký đấy.”

“Một kiểu căng thẳng làm tăng cân, một kiểu khác lại làm sụt. Tôi chỉ là nạn nhân của hóa chất mà thôi.”

“Chắc phải khó khăn lắm.”

Graff nhún vai. “Cũng không hẳn. Tôi vẫn biết mình sẽ được tha bổng mà.”

“Có vài người trong số chúng tôi không chắc như anh. Cả một thời gian dài mọi người ở đó cứ điên hết cả lên. Ngược đãi trẻ con, lời đi án mạng – mấy cái băng hình quay cái chết của Bonzo và Stilson trông cũng kinh khủng thật. Cứ nhìn thấy một đứa trẻ làm điều đó với một đứa trẻ khác.”

“Tôi thì nghĩ mấy cái băng hình đó giúp tôi cũng nhiều như những thứ khác. Bên công tố biên tập chúng, nhưng chúng tôi thì chiếu hết tất cả. Rõ ràng là Ender không phải phía gây hấn. Sau đó thì chỉ còn công đoạn đoán biết qua lại. Tôi nói rằng tôi đã làm những gì tôi tin là cần thiết để bảo vệ sự tồn vong của loài người, và nó đạt được hiệu quả; chúng tôi thuyết phục được thẩm phán đồng ý rằng bên công tố phải chứng minh một cách không thể chối cãi Ender đã có thể thắng cuộc chiến mà không trải qua chương trình huấn luyện chúng tôi soạn ra. Sau đó thì đơn giản rồi. Sự ác liệt của chiến tranh mà.”

“Gì thì gì, Graff, chúng tôi cũng nhẹ cả người. Tôi biết chúng ta có cãi nhau, và tôi biết bên công tố dùng băng ghi âm cuộc nói chuyện giữa chúng ta chống lại anh. Nhưng đến lúc đó thì tôi đã hiểu là anh đúng, và tôi có đề nghị được làm chứng biện hộ cho anh.”

“Tôi biết, Anderson. Luật sư có nói với tôi.”

“Vậy giờ anh làm gì?”

“Tôi không biết. Vẫn còn đang thư giãn. Tôi tích lũy được cũng vài năm nghỉ phép rồi. Đủ để nghỉ hưu

sớm, và tôi còn có đầy lương ra đó chưa bao giờ dùng, vẫn còn để trong ngân hàng. Tôi có thể sống chỉ bằng tiền lãi. Có lẽ tôi sẽ chẳng làm gì cả.”

“Nghe cũng hay. Nhưng mà tôi thì không chịu được. Tôi đã được mời làm hiệu trưởng ba trường đại học rồi, trên cái lý thuyết tôi là một nhà giáo dục. Họ không tin tôi khi tôi bảo tất cả những gì tôi từng quan tâm ở Trường Chiến đấu là trò chơi. Tôi nghĩ tôi sẽ nhận lời đề nghị kia.”

“Làm ủy viên hội đồng á?”

“Chiến tranh kết thúc rồi, giờ là lúc để lại chơi trò chơi. Cũng gần giống như đi nghỉ thôi ấy mà. Chỉ là là gồm hai mươi tám đội một bảng. Sau tất cả những năm ngồi xem bọn trẻ đó bay, xem bóng đá cũng chỉ giống như nhìn mấy con sên đụng độ mà thôi.”

Họ cười. Graff thở dài và đưa chân đẩy cái bè.”

“Cái bè đó, chắc không chở nổi người đâu nhỉ.”

Graff lắc đầu. “Ender làm đấy.”

“À đúng rồi. Đây là chỗ anh đưa nó tới.”

“Chỗ này còn được chuyển nhượng cho nó rồi cơ. Tôi đã đảm bảo rằng nó được tưởng thưởng đầy đủ. Nó sẽ có tất cả tiền bạc nó cần.”

“Nếu họ có bao giờ để nó trở lại mà dùng tiền.”

“Họ sẽ không.”

“Ngay cả với Demosthenes khuấy động đòi đưa nó về?”

“Demosthenes không còn trên mạng nữa.”

Anderson nhướn mày. “Thế nghĩa là sao?”

“Demosthenes nghỉ hưu rồi. Vĩnh viễn.”

“Anh biết gì đó, đồ khốn già. Anh biết Demosthenes là ai.”

“Từng là ai.”

“Rồi, nói xem nào!”

“Không.”

“Anh chẳng còn vui gì nữa, Graff.”

“Tôi chưa từng vui gì hết.”

“Ít nhất thì anh cũng có thể cho tôi biết tại sao. Rất nhiều người trong số chúng tôi nghĩ rằng một ngày kia Demosthenes sẽ trở thành Hegemon.”

“Chưa bao giờ có khả năng đó. Không, ngay cả đám chính trị gia dần độn của Demosthenes cũng không thể thuyết phục được Hegemon đưa Ender trở về Trái Đất. Ender quá nguy hiểm.”

“Nó chỉ mới mười một tuổi. Giờ là mười hai.”

“Thế càng nguy hiểm hơn bởi nó có thể dễ dàng bị điều khiển. Trên cả thế giới này, cái tên Ender có thể dùng để niêm ra vàng. Đứa trẻ vàng, người làm ra phép màu, trên tay nắm chắc cả sống chết. Tất cả những kẻ muốn làm bạo chúa đều muốn thắng bé, đưa nó ra trước một đạo quân và nhìn cả thế giới hoặc là ngả hết về phía chúng hoặc là co quắp lại vì sợ. Nếu Ender quay lại Trái Đất, nó sẽ muốn đến đây nghỉ ngơi, cố cứu vãn những gì còn lại của tuổi thơ nó. Nhưng họ sẽ không bao giờ để nó nghỉ ngơi.”

“Tôi hiểu rồi. Ai đó giải thích điều này cho Demosthenes à?”

Graff mỉm cười. “Demosthenes giải thích cho một người. Một người hắn đã có thể sử dụng Ender hơn hẵn tất cả những người khác, để thống trị thế giới và khiến thế giới biết điều đó.”

“Ai?”

“Locke.”

“Locke là người cài cho Ender ở lại Eros.”

“Mọi thứ không phải luôn như vẻ bề ngoài.”

“Anh quá sâu sắc rồi đó, Graff. Cho tôi cái tên. Luật lệ ngắn gọn rõ ràng. Trọng tài. Bắt đầu và kết thúc. Kẻ thắng và người thua và tất cả mọi người đều được về nhà với vợ.”

“Thình thoảng cho tôi vé vài trận đấu nhé?”

“Anh sẽ không thực sự ở lại đây nghỉ hưu đâu phải không?”

“Không.”

“Anh sẽ gia nhập Hegemony, phải không?”

“Tôi là Bộ trưởng Bộ Thuộc địa mới.”

“Vậy là họ đang làm thế thật.”

“Ngay khi chúng ta nhận được báo cáo về những thế giới[1] thuộc địa của bọn người bọ. Ý tôi là, chúng nằm ngay đó, phì nhiêu sẵn rồi, với đầy đủ nhà cửa và nền công nghiệp sẵn sàng ở đó, và bọn người bọ đều đã chết. Quá tiện lợi. Chúng ta sẽ xóa bỏ bộ luật giảm thiểu dân số – “

“- mà tất cả mọi người đều ghét – “

“- và rồi tất cả những đứa con thứ ba hay thứ tư hay thứ năm sẽ lên tàu không gian tiến đến những thế giới chúng ta đã biết hoặc chưa biết.”

“Người ta sẽ đi thật sao?”

“Người ta vẫn luôn đi. Lúc nào cũng vậy. Họ luôn luôn nghĩ rằng mình sẽ có thể tạo dựng một cuộc sống tốt đẹp hơn là trên thế giới cũ.”

“Và có chết không, có thể người ta đúng.”

Lúc đầu Ender cứ tin là họ sẽ đưa cậu trở lại Trái Đất ngay khi mọi chuyện lắng xuống. Thế nhưng giờ mọi chuyện đã lắng xuống rồi, đã lắng xuống cả một năm rồi, và giờ cậu đã thấy rõ rằng họ sẽ không bao giờ đưa cậu về nữa, rằng cậu có giá trị như một cái tên và một câu chuyện nhiều hơn là nếu cậu trở thành chỉ một kẻ người trần mắt thịt phiền phức.

Và rồi còn vụ tòa án quân sự xử lý những tội danh của Đại tá Graff. Đô đốc Chamrajnagar cố ngăn Ender xem vụ đó, nhưng thất bại – Ender cũng đã được thưởng chức danh đô đốc, và đó là một trong những lần hiếm hoi cậu sử dụng đến quyền lợi chức danh đó mang lại. Vậy là cậu xem lại băng hình vụ đánh nhau với Stilson và Bonzo, nhìn thấy ảnh chụp xác chúng được trưng bày, nghe các nhà tâm lý và luật sư cãi nhau xem đó là giết người hay là tự vệ chính đáng vô ý làm chết người. Ender có ý kiến riêng, thế nhưng không ai hỏi cậu. Cả vụ kiện, thật ra chính Ender mới là người bị tấn công. Bên công tố quá thông minh để kết tội cậu một cách trực tiếp, nhưng họ cũng cố gắng hết sức để khiến cậu trông có vẻ bệnh hoạn, đồi bại, điên rồ đến mức tội phạm.

“Đừng quan tâm,” Mazer Rackham bảo. “Đám chính trị gia sợ cậu, thế nhưng họ chưa hủy diệt danh tiếng của cậu được đâu. Chuyện đó còn phải chờ đến các sử gia viết về cậu trong ba mươi năm nữa.”

Ender chẳng quan tâm đến danh tiếng. Cậu xem đoạn băng một cách vô cảm, nhưng thực tế cậu lại cảm thấy buồn cười. Trong khi chiến đấu mình giết mười tí người bọ, những kẻ cũng sống và thông minh như bất cứ con người nào, những kẻ thậm chí còn không tấn công chúng ta lần thứ ba, và không ai coi đó là tội cả.

Tất cả những tội lỗi của cậu đều đè nặng lên cậu, cái chết của Stilson và Bonzo không nặng hơn mà cũng không nhẹ hơn tất cả những cái chết khác.

Vậy nên, với gánh nặng đó, cậu chờ suốt những tháng ngày trống rỗng cho đến khi cái thế giới cậu đã cứu quyết định cậu có thể về nhà.

Từng người một, các bạn cậu miễn cưỡng rời đi, bị gọi về với gia đình, để được quê nhà chúng chào đón như những người anh hùng. Ender xem những đoạn băng quay cảnh chào mừng chúng, và thấy thật cảm động khi chúng giành thật nhiều thời gian ca ngợi Ender Wiggin, người đã dạy chúng mọi thứ, chúng bảo, người đã chỉ bảo và dẫn dắt chúng dành chiến thắng. Thế nhưng nếu chúng có kêu gọi đưa cậu về nhà, những lời đó của chúng đều đã bị cắt khỏi băng hình và chẳng có ai nghe thấy lời cầu khẩn ấy.

Suốt một thời gian, công việc duy nhất trên Eros là dọn dẹp sau cuộc Chiến tranh Liên đoàn và nhận báo cáo từ những con tàu vũ trụ, một thời từng là tàu chiến, giờ đang khám phá những thế giới thuộc địa bọn người bọ để lại.

Nhưng giờ thì Eros lại bận rộn hơn bao giờ hết, đông người còn hơn hồi còn chiến tranh, bởi những người dân định cư mới đều được đưa đến đây để chuẩn bị cho cuộc du hành đến những thế giới không người của bọn người bọ. Ender cũng tham gia làm việc, nhiều hết mức họ để cậu làm, nhưng họ không hề nghĩ tới chuyện cậu bé mười hai tuổi này có lẽ cũng giỏi khi hòa bình như trong lúc chiến tranh vậy. Thế nhưng cậu cũng kiên nhẫn chịu đựng thói quen lờ tàng cậu đi của họ, và học cách đưa những đề xuất và gợi ý những kế hoạch của cậu qua những người lớn hiếm hoi lắng nghe cậu, và để họ đề xuất chúng như là của chính họ. Cậu không quan tâm chuyện được ghi công, chỉ cần công việc được làm tốt.

Có một thứ cậu không thể chịu nổi, đó là sự sùng bái của những người dân định cư. Cậu học được cách tránh những đường hầm nơi họ ở, bởi họ sẽ luôn nhận ra cậu – cả thế giới đều nhớ mặt cậu – và họ sẽ hò reo và hét tướng lên và ôm cậu và chúng mừng cậu và cho cậu thấy những đứa trẻ họ đặt theo tên cậu và bảo cậu cậu còn trẻ đến độ làm họ đau lòng và rằng họ đều không trách cậu về bất cứ người nào cậu đã giết bởi đó không phải lỗi của cậu cậu chỉ là một đứa trẻ –

Cậu trốn tránh họ hết sức có thể.

Dù vậy, có một người dân định cư cậu không thể tránh được.

Ngày hôm đó cậu không ở Eros. Cậu đã bắt chiếc tàu nội bộ lên trạm ISL mới, nơi cậu học cách xử lý bề mặt cho tàu du hành; một sĩ quan chỉ huy mà làm mấy công việc máy móc thì không được hay cho lắm, Chamrajnagar bảo cậu, thế nhưng Ender trả lời rằng giờ đây khi mà cái nghề cậu đã thành thực không còn được dùng đến nhiều nữa, đã đến lúc cậu học một kỹ năng mới.

Họ thông báo cho cậu qua điện đài gần trong mũ bảo hiểm rằng có người đang chờ gặp cậu ngay khi cậu trở lại. Ender không thể nghĩ ra nổi ai cậu có thể muốn gặp, vậy nên cậu cũng cứ từ tốn. Cậu hoàn thành việc lắp đặt vòm bảo hộ cho hệ thống ansible của con tàu và rồi dùng móc để di chuyển theo suốt mặt ngoài con tàu và kéo mình vào phòng chuyển giao.

Cô đứng chờ cậu ngay ngoài phòng thay đồ. Trong một chốc cậu thấy bức rằng họ lại để một người dân định cư đến làm phiên cậu ở đây, nơi cậu đến để được ở một mình; rồi cậu nhìn lại lần nữa, và nhận ra rằng nếu người phụ nữ trẻ này là một cô bé, cậu đã nhận ra cô.

“Valentine,” cậu gọi.

“Chào, Ender.”

“Chị làm gì ở đây?”

“Demosthenes nghỉ hưu rồi. Giờ chị đang trên đường tới thuộc địa đầu tiên.”

“Mất năm mươi năm mới tới được đó-“

“Chỉ hai năm thôi nếu em ở trên tàu.”

“Nhưng mà nếu chị có bao giờ trở lại, tất cả mọi người chị biết trên Trái Đất đều đã chết-“

“Đó là điều chị muốn mà. Thế nhưng, chị cũng đang hi vọng rằng có ai đó chị biết trên Eros sẽ đi cùng chị.”

“Em không muốn đến sống ở một thế giới chúng ta cướp của bọn người bọ. Em muốn về nhà.”

“Ender, em sẽ không bao giờ trở lại Trái Đất. Chị đã đảm bảo điều đó trước khi chị đi.”

Cậu im lặng nhìn cô.

“Giờ chị nói luôn với em, để nếu em có muốn ghét chị, em có thể ghét chị ngay từ đầu.”

Chúng quay lại căn phòng nhỏ bé của Ender ở ISL và cô giải thích. Peter muốn Ender trở lại Trái Đất, dưới sự bảo hộ của Hội đồng Hegemon. “Cứ như hiện giờ, Ender, điều đó sẽ đặt em ngay dưới quyền điều khiển của Peter, bởi giờ cả nửa hội đồng đều chỉ làm những điều Peter muốn. Những ai không phải là tay sai cho Locke thì đều bị hắt hủi điều khiển theo một cách nào đó.”

“Họ có biết hẳn thực sự là ai không?”

“Có. Anh ấy không được biết đến một cách công khai, thế nhưng những người có vị trí cao đều biết anh ấy. Giờ thì chuyện đó không còn ý nghĩa gì nữa. Anh ấy nắm trong tay quá nhiều quyền lực để họ còn có thể lo lắng tới chuyện độ tuổi. Anh ấy đang làm nên những điều không thể tin được, Ender ạ.”

“Em có để ý thấy bản hiệp ước một năm về trước mang tên Locke.”

“Đó là bước ngoặt của anh ấy. Anh ấy đưa ra đề nghị đó qua những người bạn trên mạng chính trị quần

chúng, và rồi cả Demosthenes cũng ủng hộ nó. Đó là giây phút anh ấy hằng chờ đợi, sử dụng ảnh hưởng của Demosthenes lên quần chúng và ảnh hưởng của Locke lên giới trí thức để đạt được một thành tựu quan trọng. Bản hiệp ước đó ngăn chặn được một cuộc chiến đẫm máu có thể đã kéo dài hàng thập kỷ.”

“Anh ấy quyết định trở thành lãnh tụ chính trị à?”

“Chị nghĩ vậy. Thế nhưng trong những phút cay độc, mà với anh ấy thì có đầy, anh ấy chỉ ra cho chị rằng nếu anh ấy có để cho Liên đoàn hoàn toàn tan rã, anh ấy đã phải chinh phục thế giới từng chút một. Chừng nào Hegemony còn tồn tại, anh ấy có thể một bước gom luôn toàn bộ.”

Ender gật đầu. “Đó mới là Peter mà em biết.”

“Cũng buồn cười thật, phải không? Peter lại cứu lấy hàng triệu sinh mạng.”

“Còn em thì giết hàng tỉ.”

“Chị không định nói thế.”

“Vậy là anh ấy muốn lợi dụng em?”

“Anh ấy có đầy kế hoạch dành cho em, Ender. Anh ấy sẽ công khai tiết lộ thân phận mình khi em về tới nơi, gặp em trước mặt đầy rẫy máy quay. Anh trai của Ender Wiggin, người tình cờ lại cũng chính là Locke vĩ đại, người xây dựng hòa bình. Đứng bên cạnh em, anh ấy trông sẽ trưởng thành lắm. Và những điểm giống nhau giữa hai người lại đang rõ ràng hơn bao giờ hết. Lúc đó sẽ khá đơn giản để anh ấy lên nắm quyền.

“Tại sao chị lại ngăn anh ấy?”

“Ender, em sẽ không được hạnh phúc sống hết phần đời còn lại như con tốt của Peter.”

“Sao lại không? Em đã sống cả đời như con tốt của người khác rồi.”

“Cả chị cũng vậy. Chị đưa ra cho Peter thấy tất cả những bằng chứng chị đã gom góp được, đủ để chứng minh trước con mắt của công luận rằng anh ấy là một kẻ sát nhân điên loạn. Bao gồm cả ảnh chụp màu mấy con sóc bị tra tấn và bằng hình từ máy quan sát cái cách anh ấy đối xử với em. Chị chỉ muốn tự do cho cả chị và em.”

“Ý tưởng về tự do của em không phải là đến sống trong nhà của những người em giết.”

“Ender, chuyện gì cũng đã qua rồi. Thế giới của chúng giờ trống rỗng, mà của chúng ta thì đã đầy. Và chúng ta có thể mang theo bên mình những gì thế giới của chúng chưa bao giờ biết đến – những thành phố đầy những con người có cuộc sống riêng, độc lập với nhau, yêu ghét nhau vì những lý do riêng. Trên tất cả

những thế giới của bọn người bọ, chưa bao giờ có hơn một câu chuyện để kể; khi chúng ta tới đó, thế giới sẽ đầy những câu chuyện, và ngày qua ngày chúng ta sẽ tạo ra những đoạn kết mới. Ender, Trái Đất thuộc về Peter. Và nếu giờ em không đi với chị, anh ấy sẽ giữ em lại đó, và sử dụng em đến cạn kiệt cho đến khi em ước em chưa bao giờ được sinh ra. Giờ là cơ hội duy nhất để em rời đi.”

Ender không nói gì.

“Chị biết em đang nghĩ gì, Ender. Em đang nghĩ chị cũng đang cố điều khiển em như Peter hay Graff hay những người khác.”

“Em có nghĩ đến điều đó.”

“Chào mừng đến với loài người. Không có ai tự điều khiển cuộc sống của mình cả, Ender. Điều tốt nhất em có thể làm là chọn để được điều khiển bởi những người tốt, những người yêu quý em. Chị không đến đây vì chị muốn em trở thành một người dân định cư. Chị đến đây với chị đã sống cả đời bên cạnh người anh trai chị ghét. Giờ chị muốn một cơ hội để biết người em trai chị yêu, trước khi quá muộn, trước khi chúng ta không còn là trẻ con nữa.”

“Đã quá muộn cho điều đó rồi.”

“Em sai rồi, Ender. Em cứ nghĩ rằng em đã lớn và mệt mỏi và chán chường với tất cả mọi thứ, nhưng trong tim em vẫn còn là một đứa trẻ như chị. Chúng ta có thể giữ bí mật điều đó với tất cả những người khác. Trong lúc em cai trị thuộc địa còn chị thì viết sách về triết học chính trị, họ sẽ không bao giờ đoán được rằng trong bóng tối của màn đêm chúng ta lên vào phòng nhau chơi cờ đam và đánh nhau bằng gối.”

Ender bật cười, thế nhưng cậu có để ý thấy một vài điều cô nhắc tới một cách quá tự nhiên để có thể là vô ý. “Cai trị á?”

“Chị là Demosthenes, Ender, chị đi cũng phải gây tiếng vang. Thông báo chính thức là chị tin vào động thái di cư đến thuộc địa mới đến mức chính chị cũng sẽ leo lên con tàu đầu tiên. Cùng lúc đó, Bộ trưởng Bộ Thuộc địa, nguyên là Đại tá Graff, tuyên bố rằng phi công chuyển tàu đến thuộc địa sẽ là Mazer Rackham vĩ đại, và vị lãnh đạo danh dự sẽ là Ender Wiggin.”

“Đáng lý họ phải hỏi em.”

“Chị muốn chính mình hỏi em.”

“Thế nhưng đã tuyên bố rồi mà.”

“Chưa. Họ sẽ ra tuyên bố vào ngày mai, nếu em nhận lời. Mazer nhận lời vài tiếng đồng hồ trước rồi, ở Eros.”

“Chị sẽ bảo tất cả mọi người rằng chị là Demosthenes? Một đứa con gái mười bốn tuổi?”

“Ta sẽ chỉ bảo họ rằng Demosthenes sẽ đi cùng lên thuộc địa đầu tiên. Cứ để họ dùng hết năm mươi năm tới ngâm cứu danh sách hành khách, cố mà tìm ra xem ai là kẻ mị dân vĩ đại của Thời đại Locke.”

Ender bật cười và lắc đầu. “Chị đang vui quá đấy, Val.”

“Chị không thấy lý do gì để không vui.”

“Được rồi,” Ender bảo. “Em đi. Có thể sẽ làm cả lãnh đạo, chỉ cần có chị và Mazer ở đó giúp đỡ em. Khả năng của em hiện giờ hơi kém sử dụng.”

Cô ré lên và ôm chầm lấy cậu, nhìn y như thể một thiếu nữ bình thường vừa mới nhận được món quà ưa thích từ em trai mình.

“Val,” cậu bảo, “em chỉ muốn làm rõ một điều. Em không đi vì chị. Em không đi để trở thành lãnh đạo, hay là vì em phát chán ở đây. Em đi vì em hiểu bọn người bọ hơn bất kỳ sinh linh sống nào, và có lẽ nếu em đến đó em sẽ càng hiểu chúng hơn nữa. Em đã cướp đi của bọn chúng tương lai; em chỉ có thể đền bù lại bằng cách tìm xem mình có thể học được gì từ quá khứ của chúng.”

Chuyến đi dài thực dài. Đến cuối hành trình, Val đã hoàn thành tập đầu tiên trong bộ sách của cô về lịch sử những cuộc chiến tranh người bọ và gửi nó qua ansible, dưới cái tên Demosthenes, trở lại Trái Đất, còn Ender thì đã đạt được một điều tuyệt vời hơn nhiều so với trò nịnh hót ban đầu nơi những hành khách khác. Giờ họ biết rõ cậu, và cậu đã giành được tình yêu và lòng kính trọng từ phía họ.

Ở thế giới mới cậu làm lụng chăm chỉ, lãnh đạo bằng cách thuyết phục hơn là ra lệnh, và làm việc cũng nhiều như ai trong việc dựng nên một nền kinh tế tự cung tự cấp. Thế nhưng công việc quan trọng nhất của cậu, tất cả mọi người đều đồng tình, lại là khám phá những gì bọn người bọ còn để lại, cố gắng tìm kiếm trong những công trình kiến trúc, máy móc và những đồng ruộng đã bỏ hoang từ lâu điều gì đó con người có thể học, có thể sử dụng. Không có sách gì để đọc – bọn người bọ không cần đến chúng. Với tất cả mọi thứ giữ trong trí nhớ, mọi lời nói đều dưới dạng suy nghĩ, khi bọn người bọ chết đi kiến thức của chúng biến mất cùng với chúng.

Vậy mà từ độ chắc chắn của những chiếc mái che trên chuồng gia súc và nguồn thức ăn, Ender biết được rằng mùa đông sẽ rất khắc nghiệt, nhiều tuyết. Từ những dây rào đầy những cọc gỗ vót nhọn cắm hướng ra ngoài, cậu biết rằng chúng từng phải đuổi đi những loài thú gây hại cho mùa màng hay súc vật. Từ chiếc cối xay cậu hiểu rằng những thứ trái cây dài thông có mùi vị khó chịu mọc đầy trong những vườn cây ăn trái um tùm kia được phơi khô và nghiền thành thức ăn. Và từ những dây quàng từng được dùng để mang trẻ con theo người lớn ra đồng ruộng, cậu biết rằng cho dù bọn người bọ không quan trọng cá tính riêng cho lắm, chúng thật sự rất yêu trẻ con của giống loài mình.

Cuộc sống dần ổn định, và năm tháng dần trôi qua. Những người dân thuộc địa mới sống trong nhà gỗ và dùng những đường hầm từng là thành phố của bọn người bọ để làm kho chứa và nơi sản xuất. Giờ đây họ được lãnh đạo bởi một hội đồng, quản trị được bầu cử, khiến cho Ender, mặc dù họ vẫn gọi cậu là lãnh đạo, thực tế chỉ còn là một thẩm phán. Cùng với tình thương và sự hợp tác có cả tội phạm và tranh cãi; có những người yêu thương nhau và những người không thể; đó là một thế giới của con người. Họ không còn thiết tha chờ từng buổi phát sóng từ ansible nữa; những cái tên nổi tiếng ở Trái Đất giờ vô nghĩa đối với họ. Cái tên duy nhất họ biết đến là của Peter Wiggin, Hegemon của Trái Đất; những tin tức duy nhất họ biết là tin về hòa bình, thịnh vượng, về những con tàu rời khỏi vùng lân cận hệ mặt trời của Trái Đất, qua khỏi vành đai sao chổi, đưa người đến lấp đầy những thế giới bọn người bọ để lại. Sớm thôi, trên cả thế giới này, Thế giới của Ender, cũng sẽ có những thuộc địa khác; sớm thôi họ sẽ có hàng xóm làng giềng; họ đã đi được nửa đường rồi; thế nhưng chẳng ai quan tâm. Họ sẽ giúp những người mới đến khi họ đến, chỉ dạy lại những gì họ đã học được, thế nhưng những điều quan trọng trong cuộc sống hiện tại lại là ai sắp lấy ai, ai bị ốm bệnh, khi nào thì là lúc gieo trồng, và tại sao tôi lại phải trả tiền cho anh ta khi mà con bê non đó chết chỉ ba tuần sau khi tôi mua nó về.

“Họ đã trở thành dân bản địa rồi,” Valentine nói. “Không ai quan tâm đến chuyện hôm nay Demosthenes sẽ gửi về cuốn sách lịch sử thứ bảy. Chẳng có ai ở đây sẽ đọc nó cả.”

Ender bấm nút và bàn cậu cho trang tiếp theo hiện ra. “Rất sâu sắc đó, Valentine. Còn bao nhiêu tập nữa thì chị xong?”

“Chỉ còn một. Câu chuyện về Ender Wiggin.”

“Chị sẽ làm gì, chờ tới khi em chết rồi mới viết à?”

“Không. Cứ viết thôi, rồi tới khi tới thời điểm hiện tại, chị sẽ dừng.”

“Em có ý tưởng hay hơn này. Cứ viết tới cái này chúng ta thắng trận chiến cuối cùng. Dừng ở đó. Từ đó trở đi em chẳng làm được gì đáng để viết cả.”

“Có thể thế,” Valentine bảo. “Mà cũng có thể không.”

Hệ thống ansible chuyển lời đến cho họ rằng con tàu thuộc địa mới chỉ còn cách đó một năm nữa. Họ yêu cầu Ender tìm một chỗ để những người đó định cư, đủ gần với thuộc địa của Ender để hai nơi có thể trao đổi hàng hóa, nhưng cũng đủ xa để chúng có thể được cai trị một cách độc lập. Ender dùng một chiếc trực thăng và bắt đầu khám phá. Cậu mang theo một đứa trẻ, một cậu bé mười một tuổi tên Abra; nó chỉ mới ba tuổi lúc thuộc địa này được thành lập, chẳng nhớ nổi một thế giới nào khác. Nó và Ender bay xa hết mức chiếc trực thăng có thể chở được, và rồi hạ trại trú qua đêm để buổi sáng hôm sau còn khám phá vùng đất mới bằng đường bộ.

Đến buổi sáng ngày thứ ba thì Ender đột nhiên cảm thấy bất an, như thể cậu đã từng đến đây rồi. Cậu

nhìn quanh; đây là vùng đất mới, cậu chưa từng nhìn thấy nó. Cậu gọi Abra.

“Ho, Ender!” Abra gọi. Nó đang đứng trên đỉnh một ngọn đồi dốc. “Anh lên đây!”

Ender bò lên đồi, lớp đất đá yếu cứ trượt dài nơi cậu đặt bước. Abra đang chỉ xuống dưới.

“Anh tin nổi cái này không?” nó hỏi.

Ngọn đồi rỗng lòng. Có một lỗ hổng sâu nằm ở giữa, ngập một phần trong nước, được bao bọc bởi những đường cong chĩa một cách nguy hiểm ra phía mặt nước. Ở một hướng ngọn đồi nối với hai mỏm đá dài tạo thành một thung lũng hình chữ V: ở một hướng khác nó lại nối với một tảng đá trắng, nhìn như một cái đầu lâu đang cười với một cái cây mọc ra từ miệng.

“Cứ như thể có một người khổng lồ chết ở đây,” Abra bảo, “và mặt đất nổi lên để che cái xác.”

Giờ thì Ender đã hiểu tại sao nơi này trông lại quen như vậy. Cái xác của Người Khổng lồ. Cậu đã chơi ở đây quá nhiều lần hồi còn là trẻ con để có thể không nhận ra nơi này. Nhưng điều này là không thể được. Máy tính của Trường Chiến đấu không thể từng thấy nơi này. Cậu dùng ống nhòm để nhìn về cái hướng cậu từng biết rõ, vừa sợ mà vừa hi vọng nhìn thấy những gì đáng ra phải ở đó.

Xích đu và cầu trượt. Thanh treo. Giờ đều đã mọc đầy cỏ, nhưng hình dáng thì vẫn không nhằm đi đâu được.

“Ai đó xây dựng chỗ này,” Abra nói, “Anh nhìn, chỗ cái đầu lâu này, không phải đá đâu, nhìn đi. Đây là bê tông đó.”

“Anh biết,” Ender bảo. “Chúng xây dựng nó cho anh.”

“Cái gì cơ?”

“Anh biết chỗ này, Abra. Bọn người bọ xây dựng nó cho anh.”

“Bọn người bọ chết sạch năm mươi năm trước khi chúng ta đến đây rồi.”

“Em nói đúng, điều đó là không thể được, thế nhưng anh biết những gì anh biết. Abra, anh không nên mang em đi cùng. Nếu chúng hiểu anh đủ rõ để dựng nên chỗ này, có thể chúng đang tính-“

“Trả thù anh.”

“Vì đã giết chúng.”

“Vậy thì đừng đi, Ender. Đừng làm những gì chúng muốn anh làm.”

“Nếu chúng muốn trả thù, Abra, thì anh cũng chẳng để tâm. Nhưng có thể không phải thế. Có thể đây là chúng cố gắng nói chuyện. Ghi lại cho anh một lời nhắn.”

“Bọn chúng không biết đọc biết viết.”

“Có lẽ trước lúc chết chúng đã học.”

“Được rồi, chắc chắn là em sẽ không ngồi lần sờ ở đây nếu anh lại mò đi chỗ nào đó. Em đi cùng với anh.”

“Không được. Em còn quá nhỏ để có thể liều-“

“Thôi nào! Anh là Ender Wiggin. Đừng có bảo em một đứa mười một tuổi thì làm được gì!”

Chúng bay cùng nhau trên trực thăng, qua khỏi sân chơi, qua khỏi khu rừng, qua khỏi cái giếng nước nơi khoảng trống giữa rừng cây. Và rồi đột nhiên xuất hiện một dốc đá, dĩ nhiên rồi, với một cái hang ở lưng chừng dốc và một cái rìa nơi hẵn phải là Nơi Tận cùng Thế giới. Và đằng xa xa kia, cũng như trong trò chơi, là tòa tháp lâu đài.

Cậu bỏ Abra lại với chiếc trực thăng. “Đừng đi theo anh, trở về nhà sau một tiếng đồng hồ nếu anh không quay lại.”

“Kệ anh, Ender, em đi với anh.”

“Kệ em ấy, Abra, hoặc là anh cho em ăn bunn.”

Abra nhận ra được rằng đằng sau giọng điệu đùa cợt của Ender, cậu rất nghiêm túc, thế nên nó ở lại.

Tường tòa tháp đầy những rìa đá và vết khứa được cố tình tạo nên để dễ leo trèo. Chúng muốn cậu vào đây.

Căn phòng vẫn y như trước kia. Ender nhớ rõ đủ để trông chừng con rắn nằm trên sàn, thế nhưng ở đó chỉ có mỗi một tấm thảm với bột bực chạm đầu rắn ở một góc. Mô phỏng, không phải tái lập; với một giống loài không biết đến nghệ thuật, chúng đã làm rất tốt. Chúng hẳn đã lôi những hình ảnh này từ chính tâm trí của Ender, tìm thấy cậu và nhìn thấy những giấc mơ đen tối nhất của cậu cách đó nhiều năm ánh sáng. Nhưng mà để làm gì? Tất nhiên là để dẫn dắt cậu tới căn phòng này. Để để lại cho cậu một thông điệp. Thế nhưng thông điệp đó là gì, và làm sao để cậu hiểu được nó?

Tấm gương đang đứng chờ cậu ở trên tường. Đó chỉ là một tấm kim loại mờ, ở giữa có một gương mặt người được khắc thô. Chúng đã cố vẽ lại hình ảnh mà mình đáng lẽ phải nhìn thấy trong gương.

Và nhìn thấy tấm gương đó, cậu nhớ lại những khi cậu đập vỡ nó, tháo nó ra khỏi tường, và rắn rít nhảy

bổ ra khỏi nơi ẩn náu, tấn công cậu, cắn cậu bất cứ chỗ nào những chiếc nanh độc của chúng có thể bám lấy được.

Chúng hiểu mình đến thế nào, Ender tự hỏi. Liệu có đủ để biết mình thường xuyên nghĩ tới cái chết như thế nào, hiểu rằng mình không hề sợ hãi nó? Hẳn là đủ để biết rằng ngay cả nếu mình có sợ cái chết, điều đó cũng sẽ không ngăn cản mình nhắc tấm gương đó ra khỏi tường.

Cậu bước tới chỗ tấm gương, nhắc nó đặt qua một bên. Chẳng có gì nhảy bổ vào cậu từ ô trống đằng sau đó cả. Thay vào đó, trong cái hốc đá là một quả cầu tơ lụa trắng với vài sợi tơ xoắn ra ngoài. Một quả trứng? Không phải. Là một con nhộng nữ chúa người bọ, đã được những ấu trùng đực thụ tinh, sẵn sàng để, khi thoát ra khỏi kén, sinh hàng trăm nghìn người bọ mới, trong đó có cả vài nữ chúa và con đực. Ender có thể nhìn thấy những con đực trông như con sên bám trên tường một đường hầm tối, và một người bọ trưởng thành mang nữ chúa mới sinh vào phòng giao phối; từng con đực một lần lượt giao phối với nữ chúa vẫn còn là nhộng, run lên vì sung sướng, rồi chết, rơi xuống sàn đường hầm và quăn mình lại. Rồi nữ chúa mới được đưa tới đặt trước mặt nữ chúa cũ, một sinh linh vĩ đại trên mình phủ những đôi cánh mỏng lung linh, từ lâu đã mất đi khả năng bay lượn nhưng vẫn tràn đầy vẻ uy nghi. Nữ chúa cũ hôn nàng với đôi môi mang nọc độc dịu nhẹ, rồi quăn lấy nàng bằng thứ tơ rút ra từ chính bụng bà, và ra lệnh cho nàng trở thành chính mình, trở thành một thành phố mới, một thế giới mới, sinh ra thật nhiều nữ chúa mới và thế giới mới.

Sao mình lại biết chuyện này, Ender nghĩ. Sao mình lại nhìn thấy được những điều này, cứ như thể ký ức trong chính tâm trí mình?

Như thế để trả lời, cậu nhìn thấy cuộc chiến đầu tiên của cậu với hạm đội người bọ. Bọn người bọ lập thành đội hình quả cầu, và rồi những chiến cơ kinh khủng kia bước ra từ bóng tối và Bác sĩ Nhỏ tiêu diệt chúng với một luồng sáng. Cậu cảm thấy điều mà nữ chúa cảm thấy, nhìn qua đôi mắt của những người thợ của bà khi cái chết ập đến với chúng quá nhanh để có thể tránh khỏi, nhưng lại không quá nhanh để có thể thấy trước được. Thế nhưng không có ký ức gì về nỗi đau hay sự sợ hãi. Những gì nữ chúa cảm thấy chỉ là sự buồn bã, và một cảm giác cam chịu. Bà không nghĩ bằng lời khi nhìn thấy con người tiến đến tiêu diệt mình, thế nhưng Ender hiểu bằng lời: Họ không tha thứ cho chúng ta, bà nghĩ. Chúng ta sẽ chết mất thôi.

“Làm sao để người sống lại?” cậu hỏi.

Nữ chúa trong cái kén bằng tơ không trả lời được bằng từ ngữ; thế nhưng khi cậu nhắm mắt lại và cố nhớ, thay vì ký ức, những hình ảnh mới đến với cậu. Đặt cái kén vào một nơi mát mẻ, một nơi tối, nhưng phải có nước, để nàng không bị khô; không, không chỉ là nước, mà là nước trộn với nhựa của một loài cây đặc biệt, để con nhộng bên trong có thể biến đổi. Và rồi, khi cái kén đã hóa thành một màu nâu như đất, Ender nhìn thấy chính mình rạch mở cái kén, và giúp nữ chúa nhỏ bé mỏng manh thoát ra ngoài. Cậu nhìn thấy chính mình cầm lấy chi trước của nàng và giúp nàng bước từ chỗ nước đã sinh ra nàng tới chỗ làm tổ, mềm mại với lá khô trải trên mặt cát. Rồi ta sẽ sống, suy nghĩ đó tới bên cậu. Rồi ta sẽ tỉnh giấc. Rồi ta sẽ sinh ra hàng vạn đứa con.

“Không,” Ender bảo. “Tôi không thể.”

Đau đớn.

“Con cái người giờ đã là quái vật trong ác mộng của chúng tôi rồi. Nếu tôi đánh thức người, chúng tôi sẽ lại phải giết người lần nữa.”

Hàng tá hình ảnh con người bị giết bởi bọn người bọ vụt qua tâm trí cậu, thế nhưng cùng với những hình ảnh đó là một nỗi đau nát lòng đến độ cậu không thể chịu nổi, và cậu khóc thay cho chúng.

“Nếu các người có thể khiến cho họ cảm thấy những gì người khiến tôi cảm thấy, thì có lẽ họ sẽ có thể tha thứ cho cái người.”

Chỉ có mình, cậu nhận ra. Chúng tìm thấy mình qua hệ thống ansible, lần theo đó và nấu lại trong tâm trí mình. Và trong cơn đau đớn khi bị những giấc mơ hành hạ chúng hiểu mình, ngay cả khi mình bỏ hết thời gian ra tiêu diệt chúng. Trong vài tuần lễ ít ỏi chúng có, chúng xây nên nơi này cho mình, cả cái xác Người Khổng lồ và sân chơi và mỏm đá ở Nơi Tận cùng Thế giới, để mình có thể theo mắt nhìn mà tìm được nơi này. Mình là người duy nhất chúng biết, vậy nên chúng chỉ có thể nói chuyện với mình, và thông qua mình. Chúng tôi cũng giống cậu; suy nghĩ đó ép lên tâm trí cậu. Chúng tôi không định giết người, và khi chúng tôi hiểu ra, chúng tôi không bao giờ quay lại nữa. Chúng tôi cứ nghĩ chúng tôi là sinh vật duy nhất biết suy nghĩ trong cả vũ trụ, cho tới khi chúng tôi gặp các bạn, nhưng chưa bao giờ chúng tôi lại tưởng tượng được một loài thú không thể mơ giấc mơ của nhau lại có thể có suy nghĩ. Làm sao chúng tôi biết được? Chúng tôi có thể chung sống với các bạn trong hòa bình. Tin chúng tôi, tin chúng tôi, tin chúng tôi.

Cậu với vào cái hốc và đưa cái kén ra. Nó nhẹ một cách lạ lùng, khi phải chứa đựng tất cả những hi vọng và tương lai của cả một giống loài vĩ đại trong lòng mình.

“Tôi sẽ mang người theo,” Ender bảo, “tôi sẽ đi từ thế giới này sang thế giới khác cho đến khi tôi tìm được một nơi để người có thể thức giấc an toàn. Và tôi sẽ kể câu chuyện của người cho đồng loại mình, để đến một lúc nào đó có thể họ sẽ tha thứ cho các người. Giống như các người đã tha thứ cho tôi.”

Cậu quấn lấy cái kén của nữ chúa vào áo khoác và đưa nàng ra khỏi tòa tháp.

“Cái gì trong đó thế?” Abra hỏi.

“Câu trả lời,” Ender nói.

“Trả lời cho cái gì?”

“Điều anh hỏi.” Và đó là tất cả những gì cậu chịu nói về vấn đề này; chúng tìm kiếm thêm năm ngày nữa và rồi chọn địa điểm cho thuộc địa mới xa về phía tây nam tòa tháp.

Nhiều tuần sau đó, cậu tìm đến chỗ Valentine và bảo cô đọc thử một thứ cậu đã viết; cô gọi tập tin cậu bảo lên từ máy tính của tàu, và đọc.

Nó được viết nên như thể nữ chúa đã lên tiếng, kể cho họ tất cả những gì chúng đáng lẽ đã phải làm, tất cả những gì chúng đã làm. Đây là những thất bại của chúng tôi, còn đây là sự vĩ đại; chúng tôi không định làm hại các bạn, và chúng tôi tha thứ cho các bạn cái chết của chúng tôi. Từ những ngày đầu tiên chúng có ý thức cho đến những trận chiến khủng khiếp đã quét qua thế giới nhà chúng, Ender kể câu chuyện một cách chóng vánh, như thể một ký ức cổ xưa. Khi cậu tiến tới câu chuyện về người mẹ vĩ đại, nữ chúa của tất cả giống loài, người đầu tiên học được cách giữ lại và dạy dỗ một nữ chúa mới thay vì giết nàng hoặc đẩy nàng đi, thì cậu lại nấn ná ở đó, kể lại bao nhiêu lần bà đã phải giết chết một sinh linh từ chính cơ thể bà, một cái tôi không phải là chính bà, cho tới khi bà sinh ra được một sinh linh hiểu được lý tưởng hòa thuận của bà. Đó là một điều mới lạ trên cả thế giới, khi hai nữ chúa yêu thương và giúp đỡ nhau thay vì chiến tranh, và cùng với nhau họ mạnh hơn tất cả các tổ khác. Họ trở nên phồn thịnh; họ sinh thêm nhiều đứa con gái cùng với họ sống trong hòa bình; đó là sự bắt đầu của sự thống thái.

Giá như chúng tôi đã có thể nói chuyện với các bạn, nữ chúa bảo bằng lời của Ender. Thế nhưng vì điều đó là không thể được, chúng tôi chỉ yêu cầu một việc: rằng các bạn nhớ đến chúng tôi, không phải như kẻ thù, mà như những người chị em yếu mệnh, bị biến thành hình dáng kỳ dị bởi Số phận hay Chúa trời hay sự Tiến hóa. Nếu chúng ta có thể hôn nhau, đó đã là phép màu biến chúng ta thành con người trong đôi mắt mỗi giống loài. Thay vào đó chúng ta giết hại lẫn nhau. Thế nhưng chúng tôi vẫn chào mừng các bạn như khách quý. Hãy đến với ngôi nhà của chúng tôi, những người con gái của Trái Đất; hãy sống trong những đường hầm, thu hoạch từ những ruộng đồng của chúng tôi; những gì chúng tôi không thể làm, các bạn giờ là đôi tay giúp chúng tôi làm điều đó. Cây cối, hãy nở hoa; ruộng đồng, hãy chín tới; mặt trời, hãy sưởi ấm cho họ; hành tinh, hãy mở màu: họ là những người con gái nuôi của chúng tôi, và giờ họ đã về nhà.

Cuốn sách Ender viết không dài, nhưng trong đó chứa đựng tất cả những điều tốt xấu mà nữ chúa biết. Và cậu ký tên vào đó, không phải bằng tên cậu, mà là một danh hiệu:

NGƯỜI PHÁT NGÔN CỦA NGƯỜI CHẾT

Ở Trái Đất, cuốn sách được xuất bản trong im lặng, và cũng trong im lặng nó được chuyển từ người này sang người khác, cho tới khi thật khó mà tưởng tượng được có ai trên Trái Đất lại chưa từng đọc cuốn sách này.

Phần lớn người đọc cho rằng cuốn sách thú vị – một số người thậm chí còn không bỏ nó sang một bên được. Họ bắt đầu sống theo lời cuốn sách hết mức có thể, và khi một người thân yêu mất đi, một tín đồ sẽ đứng dậy bên mộ phần để trở thành Người Phát ngôn của Người chết, và nói những gì người chết hẳn đã nói, nhưng là một cách thật thà, không giấu đi lỗi lầm nào mà cũng không giả vờ có đức hạnh nào. Những người đến dự những buổi tang lễ như vậy có lúc cảm thấy điều đó thật đau đớn và khó chịu, thế nhưng cũng có rất nhiều người cho rằng cuộc đời mình đã đủ xứng đáng, ngay cả với những lỗi lầm đã phạm, để khi

chết đi một Người Phát ngôn nên kể cho đời sự thực về họ.

Ở Trái Đất đó trở thành chỉ một tôn giáo khác trong số nhiều tôn giáo. Thế nhưng đối với những người du hành tới những hang động vĩ đại trong vũ trụ và sống cả đời mình trong những hang động của nữ chúa và thu hoạch từ những cánh đồng của nữ chúa, đó là tôn giáo duy nhất. Không có thuộc địa nào sinh ra mà không có cho mình một Người Phát ngôn của Người chết.

Không ai biết và cũng không ai thực sự muốn biết Người Phát ngôn đầu tiên là ai. Ender cũng không định nói cho họ.

Khi Valentine hai mươi lăm tuổi, cô hoàn thành tập cuối cùng trong bộ sách lịch sử về các cuộc chiến tranh người bọ. Ở cuối cuốn sách cô đính kèm toàn văn cuốn sách nhỏ của Ender, nhưng không nói rằng chính Ender là người viết ra nó.

Từ hệ thống ansible cô nhận được câu trả lời từ vị Hegemon đã cao tuổi, Peter Wiggin, bảy mươi bảy tuổi với trái tim suy nhược.

“Anh biết ai viết ra nó,” ông bảo. “Nếu nó có thể nói được cho bọn người bọ, hẳn nó cũng nói được cho anh.”

Ender và Peter trò chuyện qua lại hệ thống ansible, Peter kể hết câu chuyện về những năm tháng của ông, tất cả những tội ác và việc tốt ông từng làm. Và khi ông chết đi, Ender viết cuốn sách thứ hai, một lần nữa ký tên Người Phát ngôn của Người chết. Cùng với nhau, hai cuốn sách của cậu được gọi là Nữ Chúa và Hegemon, và được sùng bái như kinh thánh.

“Đi nào,” một ngày nọ cậu bảo Valentine. “Hãy bay khỏi đây và sống vĩnh viễn.”

“Chúng ta không thể sống vĩnh viễn được,” cô bảo. “Có những phép màu ngay cả tính tương đối cũng không thực hiện nổi, Ender.”

“Chúng ta phải đi. Ở đây em cảm thấy gần như hạnh phúc ấy.”

“Vậy thì ở lại đây.”

“Em đã sống với nỗi đau quá lâu rồi. Em không biết mình là ai nếu không có nó.”

Vậy là chúng lên một con tàu và đi từ thế giới này sang thế giới khác. Cứ nơi nào chúng dừng chân, cậu lại là Andrew Wiggin, người phát ngôn lưu động của người chết, và cô luôn là Valentine, sử gia lang thang, viết nên những câu chuyện của người sống trong khi Ender kể lại câu chuyện của người đã chết. Và luôn luôn Ender mang theo bên mình một cái kén trắng, tìm lấy một thế giới nơi nữ chúa có thể tỉnh lại và sống trong hòa bình. Cậu tìm rất lâu.

HÊT Ender’s Game.